

Bên cạnh thiên đường

Contents

Bên cạnh thiên đường	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	10
3. Chương 03-04	16
4. Chương 05	23
5. Chương 06	31
6. Chương 07	36
7. Chương 08	44
8. Chương 09	48
9. Chương 10	56
10. Chương 11	64
11. Chương 12	70
12. Chương 13	77
13. Chương 14	84
14. Chương 15	88
15. Chương 16	93
16. Chương 17	102
17. Chương 18-19	110
18. Chương 20	118
19. Chương 21	126
20. Chương 22	131
21. Chương 23	139
22. Chương 24	146
23. Chương 25	154
24. Chương 26	161
25. Chương 27 Phần 1	168
26. Chương 27 Phần 2	173
27. Chương 28	178
28. Chương 29	180
29. Chương 30	185
30. Chương 31	191
31. Chương 32 (hết)	195

Bên cạnh thiên đường

Giới thiệu

Không ồn ã, khoa trương, hoa mỹ, tác giả Quân Ngai người Trung Quốc chỉ nhẹ nhàng kể lại những t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-canhh-thien-duong>

1. Chương 01

Chương 1

Tôi có một người tình.

Không cần thận đánh rơi mất rồi.

Tôi lại có một người tình khác.

Không cần thận lại đánh rơi mất.

Nếu mỗi người đều phải dùng một câu đơn giản và dễ hiểu nhất để tổng kết đời mình, thì câu của tôi chỉ có vậy mà thôi.

Tôi thường hay đánh mất đồ.

Mất sách. Mất ví tiền. Mất chứng minh thư. Mất chìa khóa. Thậm chí mất cả người tình.

Để không mất nữa, chỉ có cách để đồ vật ở những nơi dễ thấy nhất.

Ví dụ như chìa khóa thì dứt khoát đeo luôn lên cổ, đinh đing đang đang, lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Hay có người treo trọc tôi, bảo:

- Lớn vậy rồi còn đeo chìa khóa trên cổ à?

Vậy là đành phải nối dài dây treo ra, giấu bên trong áo sơ mi, mọi phiền phức liền được giải quyết. Thói quen này vì vậy mà giữ đến tận bây giờ.

Người tình thì không thể để ở chỗ nào dễ thấy, vì vậy cứ tiếp tục đánh mất.

- Lớn vậy rồi còn đeo chìa khóa trên cổ à?

Sau cơn cao trào, cô gái để mình trần bò gục mặt lên ngực tôi, tay nghịch nghịch chùm chìa khóa.

- Từ nhỏ đã quen rồi, giờ không sửa được.

Tôi gác tay sau gáy, dựa vào đầu giường, nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời.

- Giống như không sửa được thói quen dụ gái ở bar về lên giường phải không?

- Chắc vậy.

Một lát sau thì cô gái ngủ thiếp đi.

Tôi đảo mắt nhìn quanh một vòng.

Quần áo vút bừa bãi trên thảm. Một cái giường thật lớn. Ga giường đã bị dồn lại thành đống. Ngọn đèn bàn đầu giường phát ra những tia sáng yếu ớt, chiếu rọi hai thân thể trần truồng mệt mỏi không sức sống.

Cả phòng ngập ngụa mùi rượu, mùi nước hoa rơi rớt còn lại. Mùi nước rửa nhà tắm của khách sạn. Mùi bột giặt ám lại trên ga giường nhau nhiều lần giặt tẩy. Mùi từ đủ thứ chất lỏng chảy ra từ hai thân thể.

Bò xuống giường, chui vào nhà tắm.

Rửa mặt bằng nước lạnh, gục đầu xuống chiếc bồn rửa tay to tướng, uể oải ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào bóng mình trong gương: hơi rượu đầy mặt vừa mới tan đi, hai má phù đỏ lên, đầu tóc rối bời, cổ vẫn còn dấu vết bị con gái cắn, đỏ ửng lên.

Lắc mạnh đầu, thở dài một hơi chán nản.

Ra khỏi nhà vệ sinh, tìm quần áo mặc vào. Ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm gối, cầm tựa vào đầu gối, lặng lẽ nhìn cô gái lạ vẫn còn đang say ngủ, gương mặt không hề biểu cảm, thầm cảm thấy cuộc sống này thật hoang đường, hoang đường đến mức không thể chịu nổi: mấy tiếng đồng hồ trước còn chưa biết nhau, vậy mà bây giờ cả hai đã không còn mảnh vải?

Đứng dậy, đến bên cửa sổ. Kéo tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng ra.

Mùa đông. Lạnh như bị nhét trong quan tài. Xa xa một màn bụi mờ bấn thủ ngưng tụ bên trên thành phố. Một hàng đèn đường mờ lung biết nói dối. Con phố cô đơn bị bánh xe nặng nề lăn qua lăn lại. Mấy bóng người lẻ loi vì cuộc sống mà vẫn phải tiếp tục bôn ba.

“Ga giường rất trắng, thành phố rất bẩn”

Thở dài cảm than một tiếng, rồi ra khỏi phòng.

Không hiểu vì sao, không thích ôm gái lạ ngủ.

Trừ phi là say đến bất tỉnh nhân sự.

Milan Kundera[1] đã nói: Tình yêu không phải thể hiện qua ham muốn làm tình, mà thể hiện trong khát vọng muốn được cùng nàng ngủ bên nhau.”

Vừa khéo nói đúng một điểm chung của loại đàn ông như tôi.

Vừa lái xe vừa nghe bản “Tình Yêu” của Trương Sở, không ngừng suy nghĩ về câu nói đó.

Lúc đi khỏi quên không tắt, thân dưới vẫn dính bết bết. Lò sưởi trong xe làm chất lỏng nhanh chóng bốc hơi, cả xe liền ngập trong một thứ mùi nồng nặc của cơ thể người, mùi tanh của hăng đàn bà lẳng lơ, mùi nước hoa ngòn ngọt. Mùi vị rất quái đản, lại mang theo một vẻ nguy hiểm lạ kỳ.

Bản “Tình Yêu” đó hát thế này: “Hi vọng tình yêu của chúng ta sẽ bất diệt, như thế bụi phủ trên ấy nhất định sẽ rất dày.”

Lờ mờ nhìn thấy lớp bụi dày phủ trên tình yêu của mình với Bất Bất.

Tình yêu đang chìm trong bụi đất.

[1] Milan Kundera: sinh ngày 1 tháng 4 năm 1929 tại Brno, Tiệp Khắc, là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết Đời Nhẹ Khôn Kham (Nesnesitel ná lehkost bytí).

Nửa đêm vắng lặng, không biết đi đâu, đành quay về Bar vậy.

Tôi mở một Bar rượu nhỏ theo phong cách Blue, tối nào cũng lãng phí không biết bao nhiêu thời gian ở đó.

Bar đã đóng cửa.

Trên chiếc sofa kiểu cũ rộng rãi không một bóng người. Chiếc đèn chùm giả cổ treo vuông góc phía trên mặt bàn chừng một mét, phát ra những tia sáng u ám mờ mờ. Trên tường treo ảnh cỡ lớn của James Dean[2] và Marlon Brando. Dean miệng ngậm thuốc hai tay dứt túi quần, ung dung đi một mình trên phố vắng không người, Brando mặc quần áo da, dựa lưng vào xe motor, miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý. Nét mặt hai người

đều như đang cười nhạo cuộc đời này đã hết thuốc chữa, tán dương sự hờ hững chán chường của thời đại Hippy kia.

[2] James Dean (1931 - 1955): là ngôi sao điện ảnh huyền thoại người Mỹ. Chỉ nổi danh với ba bộ phim kinh điển và mất vì tai nạn xe hơi khi mới 24 tuổi, James Dean là một trong những thần tượng lớn của giới trẻ Mỹ và thế giới.

Tay Bartender Quán Đầu đang kiễng chân, treo những chiếc ly cao cổ vừa mới rửa sạch lên giá.

Bì Tử gục đầu xuống bar im lặng uống Vod ka, chốc chốc lại nói gì đó với Quán Đầu. Mặt Quán Đầu tro khắc ra như gỗ, da mắt sụp xuống, cứ gật đầu lia lịa, trông như cái máy bán hàng tự động. Tôi nhào người ngồi bên cạnh Bì Tử, gọi một ly Whisky. Bên tai vang lên tiếng nhạc bài “Are you lone some tonight” của Elvis Presley. Tivi đang chiếu phim “Khỏa thân phiêu lưu ký” [3] : một quái nhân đi khắp các tiểu bang của nước Mỹ, triệu tập mọi người chụp ảnh khỏa thân tập thể ở giữa phố giữa thanh thiên bạch nhật, lấy đó làm vui.

[3] Tên gốc tiếng Anh: Naked States

- Chúng ta cũng ra phố chụp cái này đi!

Bì Tử nheo mắt nhìn tivi nói.

- Người ta vì nghệ thuật, còn chúng mình thì vì cái khỉ gì?

- Vì thế cuộc sống mới vô vị! Chuyện gì cũng không thể làm theo ý mình!

- Thuận theo tự nhiên đi! Thế thì chuyện gì chả làm được.

Trong loa phát ra một bài khác của Elvis, “Heart Break Hotel”.

- Con bé lùn vừa rồi thế nào?

Bì Tử nhìn tôi cười ám muội.

- Cũng tạm.

Tôi chán nản gượng cười

Bì Tử chỉ cô gái lạ vừa lên giường với tôi vừa nãy.

Hồi tối, tôi với Bì Tử dụ được hai cô gái một ột thấp ở bar rượu. Hai người lén oản tù tì, quyết định xem phân phối thế nào. Kết quả là tôi thua. Bì Tử chọn cô cao, để cô thấp lại cho tôi. Có vậy thôi.

- Không qua đêm à?

Bì Tử hỏi.

- Cậu biết tớ không có thói quen ấy mà, ôm Bất Bất ngủ vẫn thích hơn.

Tôi thật thà trả lời.

- Bất Bất? Cô ta còn quay lại hay sao? Tớ tính kỹ rồi! Cậu tốt nhất nên chấp nhận sự thật đi, tìm con bé khác mà yêu, tuổi trẻ ngắn lắm, không đáng để hi sinh vì bất cứ ai, huống chi cô ta cũng đâu có để ý đến cậu nữa?

- Tình cảm trước vẫn còn, cô ấy nhất định sẽ trở lại.

Tôi ử rừ thở dài một tiếng, tự xoa dịu bản thân thật cũng chẳng hay hóm gì.

Bất Bất là bạn gái tôi.

Đạo trước vì chán ngấy cuộc sống tầm thường nhạt nhẽo không có gì lý kỳ mới mẻ, Bất Bất đột nhiên bỏ tôi lại, không từ mà biệt, không biết đã đi đâu tìm kiếm cuộc sống mới rồi. Sau khi Bất Bất đi khỏi, tôi bỗng chốc mất đi chỗ dựa, cuộc sống và tình cảm cùng lúc rơi vào khủng hoảng, dưới sự xúi dục của Bì Tử, tôi bắt đầu vất vưởng ở bar rượu dụ dỗ con gái, lấy đó để giải thoát mình khỏi nhà lao tình thân. Nhiều

lần đâm quen, tôi đã bất cẩn mắc phải chứng bệnh tổng hợp “thèm khát tình dục lúc nửa đêm” – thứ bệnh mới đang rất thịnh hành ở thành phố.

Một độ cứ làm hoài mà không chán.

Có điều trên đời đâu có chuyện gì làm hoài mà không chán.

Rồi cũng đến một ngày, nhận ra trác táng trên giường tuyệt đối không thể giải quyết được vấn đề của cô đơn và dục vọng. Cô đơn và dục vọng giống như nước thủy triều, chỉ cần mở cửa ra, chúng sẽ tràn vào từng đợt, từng đợt, đợt sau cao hơn đợt trước, vô cùng vô tận, căn bản không thể đối phó được. Càng phát tiết thì lại càng cô đơn. Không có cách nào tốt hơn, nên vẫn phải tiếp tục theo đuổi cái cách vô vị này đến cùng.

- Có cảm giác là có thứ gì đang ép chúng ta phải sống vất vưởng không mục đích thế này không?

Tôi thở dài nói.

- Là sự theo đuổi chất lượng cuộc sống: số lượng đàn bà lên giường với mình đại biểu cho chất lượng cuộc sống.

Bì Tử tổng kết.

Tôi lắc đầu, chăm chú nhìn tấm ảnh Elvis treo trên tường: lúc ấy Elvis còn trẻ, tay ôm đàn ghi ta, cặp môi gợi cảm khẽ vênh lên, nhìn thẳng vào ống kính đầy kiêu ngạo. Tuổi trẻ đối với ông đồng nghĩa với quang vinh và sự nổi tiếng, còn đối với chúng tôi thì chỉ là gánh nặng.

- Tại sao tớ cứ phải khổ sở theo đuổi số lượng nhỉ?

Bì Tử nói.

- Chỉ vì cậu thích số đẹp.

Tôi an ủi cậu ta.

- Cũng phải. Mục tiêu của đời mình là kiếm tiền, sau đó kiếm một trăm cô gái đẹp.

- Tỷ lệ hoàn thành mục tiêu của cậu cũng không thấp lắm đâu.

- Quá khen, quá khen.

Tôi và Bì Tử tạm biệt Quán Đầu, lái xe ra một tòa nhà bỏ hoang ở ngoại thành.

Dưới ánh trăng, chúng tôi đi dọc theo bờ lan can không có tay vịn, cẩn thận trèo lên sân thượng. Ngồi trên mặt sân xi măng lộ ra cả cốt thép bên trong, nhìn xuống ánh đèn hành phố, ngáy người ra hút thuốc. Ánh trăng kéo dài hai cái bóng cô liêu, làm chúng tôi giống như bị bóng ma vất vưởng trên phố đứng sau lưng vậy. Phía trước có một cỗ máy cao ngất, cũng đứng lặng im trong bóng đêm giống như hai chúng tôi, trông giống nhân vật hoạt hình Cánh Tay Sắt chúng tôi xem hồi nhỏ. Gọi là bỏ hoang, thực ra nơi này là một công trình dang dở, xây được một nửa thì đột nhiên đình công, chỉ có cái khung, không có tường, trống rỗng thê lương. Đến đêm, tôi hay rủ Bì Tử, Bất Bất lái xe đến đây hút thuốc, uống rượu, nói chuyện, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng nhợt nhạt bị mây mù che phủ, mà than thở về cuộc đời.

- Những ngày tháng không tiền thật vô vị!

Bì Tử tung chân đá bay nửa viên gạch xuống dưới. Viên gạch lạch cạch va chạm chỗ nọ chỗ kia, một lúc sau mới rơi xuống đất, trong đêm khuya, âm thanh truyền đi xa một cách lạ thường.

- Có tiền cũng vô vị như vậy thôi, chuyện này không liên quan đến tiền mấy.

Tôi trả lời.

- Có liên quan hay không thì phải có tiền mới biết được.

Cậu ta thở dài.

Tôi thấy cũng đúng, nên chỉ im lặng.

- Nếu có tiền cậu muốn làm gì nhất?

Bì Tử hỏi.

- Sống cuộc sống điền viên: dẫn người yêu đến nơi có rừng có núi ở ẩn, săn bắn mưu sinh, trồng rau nuôi cá.
- Tớ muốn làm lãng tử cuối cùng của thế kỷ này, bốn biển là nhà, lưu lãng khắp nơi, tìm kiếm tất cả các cô gái đáng để tớ yêu, rồi yêu họ, khiến cho họ phải yêu lại tớ.
- Bọn họ có chịu không?
- Phát ồ! người một mớ tiền to là được rồi.

Bì Tử càng lúc càng cảm thấy tiền có thể giải quyết được mọi

- Một mình cậu đối phó được nhiều người như thế không?
- Vô tư, cùng lắm không chịu được thì gọi cậu đến giúp một tay.

Bì Tử vỗ mạnh lên vai tôi, cả hai đều không nhịn được cười.

Tiếng cười khô khốc.

Tôi đưa Bì Tử về trước, rồi một mình lái xe về nhà.

Đầu cầu thang, trong bóng tối, dưới ánh đèn đường ảm đạm, một người đang ngồi trên bậc thang.

Là cô con gái nhà bên cạnh. Học trung học nhưng già dặn đến phát kinh, lúc nào cũng u uất sầu muộn.

Đoán chừng là xem “Tên sát thủ này quá lạnh lùng”[4] quá nhiều, nên cách ăn nói cử chỉ càng lúc càng giống cô gái trong đó, thậm chí còn trồng một bình hoa, hễ ra cửa là ôm theo, điệu bộ dương dương đắc ý. Con bé thường nhìn tôi rồi nói tôi giống sát thủ Leon. Tôi mà xấu như vậy há? Con bé trả lời giống ở cái chất, ví dụ như cả tôi và Leon đều tương đối khô khan.

[4] Tên gốc tiếng anh: Leon The Profesional

Hàng đêm cứ đến giờ này là con bé lại thích trốn ra ngoài, ngồi trên cầu thang hút thuốc trộm, không ngớt thở dài. Tôi thì hay về nhà đúng giờ này, hai người cứ như đã hẹn trước, gặp nhau ở cầu thang, nói chuyện phiếm mấy câu, cảm thán cho cuộc đời chán ngắt của mình.

- Hôm nay khó chịu muốn chết đi được!

Con bé thở dài mấy hơi liền, đưa tôi một điếu Trung Hoa[5] trộm được của bố, châm lửa một cách lão luyện.

- Sao thế?

Tôi rít một hơi thuốc rồi hỏi.

- Xem trên báo thấy bên Pháp có 2 con bé 13,14 tuổi gì đấy nhảy lầu tự sát bọn nó để lại thư tuyệt mệnh, bảo là sống chán rồi, không trách ai hết mà chỉ muốn chết thôi.
- Chắc còn nguyên nhân khác nữa, dù sao sống vẫn tốt hơn chứ.

Thông thường tôi hay dẫn dắt con bé nghĩ về điều tốt, không thể để con nhà người ta lầm lỡ cả cuộc đời tươi đẹp này được. Tuy là sau khi Bất Bất bỏ đi, cuộc đời chẳng còn chỗ dựa, chán chường muốn chết, vô vị đến phát ngấy lên được.

- Chẳng có nguyên nhân gì khác cả, bọn nó muốn chết thôi. Thậm chí còn hẹn cả bạn trai đến nữa cơ mà. Bạn trai đẩy cửa bước vào, hai con bé liền vẫy tay chào tạm biệt, rồi nắm tay nhau nhảy xuống!

Về mặt con bé vừa ngưỡng mộ lại vừa thương tâm.

Tôi nghe nó nói mà trợn tròn mắt ngạc nhiên, chỉ đành nhún nhún vai gượng cười cho qua.

- Em cũng muốn chết!

Con bé vút điếu thuốc đất tiền vẫn còn một đoạn dài xuống đất, lấy chân di di, rồi lại lấy ra một điếu khác.

- Sống thì vẫn tốt hơn chứ, với lại em đã yêu bao giờ đâu. Tình yêu đẹp lắm đấy.

Tôi dối lòng lên tiếng khuyên bảo.

- Đang yêu đây này, chán ngắt. Anh ta cứ muốn lột quần áo em ra, bực muốn chết.

Con bé nói.

Định bụng bảo:

- Lột ra thì hết chán ngay.

Nhưng lại bắt nhẩn, nuốt lại.

Tôi vỗ nhẹ lên vai con bé, rồi đi lên lầu, về nhà ngủ.

[5] Loại thuốc lá cao cấp nhưng rất phổ biến của Trung Quốc.

Tối hôm sau lên bar rượu.

Bì Tử đã ụp mặt xuống bàn từ lúc nào.

Tôi đón lấy ly Whiskey từ tay Quán Đầu, vỗ vỗ lên vai Bì Tử, hai thằng chạm cốc, cùng ngẩng đầu lên xem “Mùi đàn bà”[6] trên màn hình. Ông già trong phim đang kể cho cậu trai trẻ mấy sở thích lớn của mình: Thứ nhất là đàn bà, rất rất thứ hai là Ferrari.

Câu này rất hợp với Bì Tử, cậu ta cũng có hai sở thích lớn: đàn bà và Vodka. Vodka thì ở quán lúc nào cũng có, uống miễn phí. Đàn bà thì phải hao tiền, ít nhất cũng tốn tiền thuê phòng khách sạn, mà Bì Tử thì lại không có tiền, vì vậy mỗi lần gặp “diễm phúc”, cậu ta lại phải đi khắp nơi vay mượn. Bì Tử tưởng mạo tuấn tú, ăn nói hài hước dí dỏm, dụ 10 cô thì 9 cô chết, vì vậy nợ nần càng lúc càng chồng chất. Có điều vậy cũng được, dù sao thì tôi cũng hi vọng thằng bạn tốt có được một ưu điểm, chứ không phải làm một kẻ tay trắng triệt để.

[6] Tên gốc tiếng anh : Scent of a woman (1992)

Bên tai vang lên tiếng nhạc bài “Boom Boom” của John Lee Hooker[7]

Tôi gõ ngón tay lên mặt bar theo tiếng nhạc êm tai, lắc lư đầu, không ngừng uống rượu, thi thoảng lại lắc đầu lắc bả, trêu chọc người này, mắng chửi người kia, đốt hết điều này đến điều khác để giết thời gian.

[7] Ca sĩ hát nhạc Blues nổi tiếng người Mỹ

Trà Sữa ôm một cô bé xinh xắn, cười hì hì đi vào.

Nó sắp xếp chỗ ngồi cho cô bé, thân thiết thì thăm mấy câu, sau đó sang phòng bên thay đồ của nhân viên phục vụ, vừa buộc dây váy lại vừa bước tới chỗ tôi.

Đĩa cũ hết, đổi thành “Hạnh Phúc Bên Nhau”[8] : hai người đàn ông trần truồng đang lăn lộn trên giường trong một khách sạn nhỏ ở Acentina, ham muốn quá dẫn tràn lan trong ống kính vàng vọt. Nhìn Lương Triều Vĩ bò lên người Trương Quốc Vinh từ phía sau, tôi và Bì Tử khẽ chau mày, quay mặt nhìn đi chỗ khác. Trà Sữa thì vẫn xem rất chăm chú, còn có vẻ thích thú nữa.

- Có phải yêu khác giới chán rồi, biến thành đồng tính ái hết hay không?

Bì Tử cảnh giác lắc bả

- Đó là anh kỳ thị tình yêu đồng tính thôi.

Trà Sữa bắt mắt phản bác, không hề có ý che giấu mình cũng là người đồng tính.

Tôi đốt một điếu thuốc đưa cho nó. Trà Sữa nhận lấy đưa lên miệng rít một hơi, liếc nhìn tôi, rồi bật cười, phả một hơi thuốc vào mặt tôi, điệu bộ rất khinh thường:

- Lại trác táng rồi đúng không? Mất lời ra như quả tạ rồi kìa!

- Có đâu. Cấm khải cuộc đời, đêm nằm suy nghĩ nên mất ngủ thôi.

Tôi xua làn khói đi rồi nói.

- Bất Bất của anh đâu? Lâu lắm rồi không gặp, đi chơi đâu rồi hả?

- Không biết.

Tôi thở dài, cảm thấy hơi khó chịu. Xung quanh chỗ nào cũng có dấu vết của Bất Bất. Cứ như đi vào một căn bếp bừa bãi chất đầy bát đĩa, chỉ cần xoay người một cái là làm đổ một đồng lớn, loảng xà loảng xoảng, không thể thu dọn.

[8] Tên tiếng Anh: Happy Together.

Trà Sữa là một cô gái rất từng trải.

Nó đã từng yêu đến khắc cốt ghi tâm một người. Gã đó hình tượng cũng bình thường, ham ăn biếng làm, thật không hiểu có điểm gì mà Trà Sữa lại mê như điên, phải chăng đó là mối tình đầu tiên nên như vậy? Không biết nữa. Lúc ấy cả hai còn đi học, thuê phòng bên ngoài, chi tiêu tương đối nhiều. Gã kia lười biếng không chịu đi làm, Trà Sữa đành phải ban ngày đi học, tối về đi làm thêm kiếm tiền. Nó chịu khổ rất giỏi, vì tình yêu chuyện gì cũng làm được, làm công ở nông trường lúa mạch trong ba tháng hè, làm Road Show quảng cáo sản phẩm ở đầu đường, làm nhân viên công ty quảng cáo, làm tiếp thị bia ở các quán bar. Trong một lần mời bia như thế, chúng tôi quen nhau, rồi thành bạn. Mọi người biết chuyện của Trà Sữa đều khuyên nó bỏ quách cái gã tham ăn biếng làm kia đi, nhưng nó chỉ cười, rồi tiếp tục lặng lẽ làm thêm kiếm tiền, nuôi sống bản thân và người nó yêu. Chẳng ngờ gã kia được Trà Sữa chiều quá đâm hư hỏng, chẳng những không cảm kích, ngược lại còn quá đáng ra ngoài bao gái, thậm chí còn dẫn về nhà làm chuyện đó nữa. Có một lần, Trà Sữa tan ca làm về nhà, thấy gã kia đang ôm gái nằm thông thướt trên giường. Trà Sữa tuyệt vọng, biến mất trong nửa năm. Khi xuất hiện trở lại ở quán bar, nó làm chúng tôi giật bắn mình: mái tóc dài mượt mà ngày xưa đã bắt ngắn ngắn, đôi mắt mở vệt kiêu nam giới, mặc đồ đàn ông, miệng ngậm thuốc, tay ôm một con bé có vẻ dịu dàng yếu ớt, thân thiết hôn qua hôn lại – chẳng lẽ đã biến thành người đồng tính? Chúng tôi đều rất đau lòng, nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Trà Sữa thích quán bar này, thích đám bạn như tôi và Bì Tử, ban ngày đi học, buổi tối thường đến đây giúp việc. Giúp nhiều lần thành quen, sau khi tốt nghiệp, nó liền coi luôn đây là một việc cố định.

- Trà Sữa, thử nói xem tại sao cô thất vọng với đàn ông như vậy?

Bì Tử thường nửa đùa nửa thật hỏi nó.

- Không phải là thất vọng, mà là tuyệt vọng! Đàn ông chẳng có thứ gì tốt cả, người nào người nấy đều giống như cái túi da thối, là cái loại động vật kỳ quái chỉ biết dùng phần dưới suy nghĩ, không thể đối xử tốt với cái loại ấy được!

Bì Tử và tôi đưa mắt nhìn nhau, phảng phất như nhìn thấy đối phương đột nhiên biến thành loại đàn ông và Trà Sữa nhắc đến: đầu chân lộn ngược, đầu bị phần dưới ép cho nhỏ lại, làm thân thể lắc lư như muốn đổ.

Đành chỉ biết gượng cười cho qua.

Đưa Trà Sữa về nhà, rồi cùng Bì Tử lái xe đi loảng xoảng không mục đích.

Đi qua một quán điện tử mở thâu đêm, hai thằng liền chui vào chơi đua xe gần tiếng đồng hồ, bên cạnh cũng có mấy cô gái đang chơi, Bì Tử lại gần bắt chuyện, định dụ dỗ người ta, liền quay sang tôi trưng cầu ý kiến. Tôi liếc thử, thấy đều ăn mặc kiểu Nhật, kiểu Hàn, thì không hứng thú lắm. Tôi với cậu ta chơi chán, liền ra ngoài, ăn đầy bụng thịt dê xiên nướng, uống mấy chai bia, ngồi ngẩn ra một lúc lâu, ợ mấy tiếng, vị chua chua xông lên đầy miệng, lại chui vào xe đi lung tung tiếp. Tôi bật ra dio lên nghe phát thanh đêm khuya, ngàn lần như một đều là trưng cầu ý kiến về mấy chuyện sex siết, thỉnh thoảng có xen vào mấy đoạn quảng cáo tẻ ngắt. Đi mãi cũng thấy mệt, tôi cho xe dừng lại ven đường, ngồi trên ghế đá giữa vườn hoa công cộng, lấy bia ra uống, lấy thuốc ra hút, hoang mang nhìn quanh quất. Đường phố thừa thốt bóng người, thi thoảng mới xe phóng qua. Mấy công nhân vệ sinh đang cực nhọc làm việc. Những người tan ca muộn lái xe về nhà. Trên băng ghế dài, một đôi tình nhân đang ôm chặt lấy nhau. Một người lang thang thỏa mãn nằm trên ghế dài, cuộn mình ngáy khò khò. Một chú chó nhỏ lạc đường đang cẩn thận đưa mắt dò xét xung quanh.

- Cái nhà nát kia sao mãi không sập nhỉ?

Lần nào ngồi ở đây, Bì Tử cũng nhìn chăm chăm vào tòa nhà lớn phía trước mặt lảm bảm như vậy, cứ như sợ thế giới chưa đủ loạn vậy.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn ánh đèn đỏ trên nóc nhà nhấp nháy trong màn sương đêm, cười gượng gạo.

- Sống thật vô nghĩa.

- Chết càng vô nghĩa hơn.

- Cũng phải.

Hai thằng lại chán nản thở dài.

- Kiếp sau làm cây đi, chắc là hết phiền toái đây.

Tôi nghe xong lại cười khở.

Câu nói này của Bì Tử làm tôi cảm thấy tiếc thay cho nguồn gốc loài người: sao con người lại tiến hóa từ động vật, mà không phải thực vật? Nếu như tất cả người trên thế giới này đều biến thành hàng cây lặng lẽ ven đường, thế giới này chắc đã đơn giản hơn rất nhiều rồi.

Lại nghĩ đến Bất Bất.

Không khỏi thở dài.

Trong xe vang lên tiếng nhạc bài “Three O’clock Blues” của B.B.King.

Điệu Blue lúc 3 giờ sáng.

Nhạc thật hay.

Thật ngưỡng mộ cái lão B.B.King ấy, 3 giờ sáng có thể hát lên điệu nhạc mình yêu thích, chìm đắm trong âm nhạc, nhàn nhã qua ngày. Còn chúng tôi thì đang rúc mình n đầu phố lạnh tanh, rầu rĩ vì những ngày tháng còn quá nhiều.

Tôi đưa Bì Tử về, rồi đi chậm chậm về nhà.

Đi lên cầu thang, trong bóng tối mờ mờ, đưa con gái nhà bên đang ngồi trên bậc thang hút thuốc.

- Bạn trai sao rồi?

Tôi ngồi xuống mỉm cười hỏi nó.

- Cũng không tệ lắm, hì hì.

Con bé nhìn tôi nhớn miệng cười, gương mặt đỏ bừng lên một cái kỳ quái, ngượng ngùng tránh né ánh mắt của tôi, nhưng điệu bộ thì có vẻ rất nhớn như tự đắc.

Tôi thấy tim hơi thất lại, biết con bé đã không còn là một con bé đúng nghĩa nữa rồi, kể từ bây giờ một mệnh đề triết học liên quan đến nhục thể và tinh thần sẽ đeo bám nó suốt đời. Nhưng cũng không biết làm gì để giúp nó, đành lấy sức khạc ra một cục đờm, như muốn dìm chết thằng bé đã lợi dụng con nhỏ trong đồng đờm ấy vậy.

Phía trước có một bóng người đi tới.

Con bé liếc thấy, vội vàng dụi tắt điếu thuốc, chỉnh lại quần áo ngồi ngay ngắn.

Tôi thở dài, tạm biệt con bé, lên lầu đi ngủ.

Trước khi ngủ, lật cuốn “Mặt nạ giới tính”[9] của Camille Paglia[10] ra xem.

Đọc được một câu thế này: Buông thả là phong cách che đậy kiểu cầu kỳ của chủ nghĩa lãng mạn thời kỳ cuối.

Lấy làm cảm khái: Buông thả mà người ta nói là trên phương diện văn hóa, còn loại như tôi thì lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện trên giường. Sự buông thả về tinh thần làm cho người ta trở nên cao quý, còn sự buông thả nhục thể lại chỉ khiến con người thêm mệt mỏi.

[9] Sexual Personae

[10] Nhà xã hội học người Mỹ

Thở dài, xuống, nheo nheo mắt nhìn lên trần nhà.

Một con gián đang chậm chậm bò qua.

Chán chẳng buồn bò dậy đập. Dù sao có đập cũng không diệt được hết cái giống này, lịch sử của chúng còn lâu đời hơn cả khủng long, nói gì đến loài người nhỏ bé. Ánh mắt dịch chuyển dần theo con gián, nhãn cầu chuyển động, đầu vẫn giữ yên tại chỗ. Được một lát thì nhãn cầu đã đến sát khóe mắt, con gián từ từ ra khỏi tầm nhìn. Tôi thử tiếp tục di động nhãn cầu, thậm chí đến mức lòi ra bên ngoài mà vẫn không thấy nó đâu. Ngại quay đầu, đành bỏ cuộc.

Bật đầu CD lên.

“Hành khách” của Vương Phi.

Bài hát Bất Bất thích nhất.

Nghe đi nghe lại, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi nằm mơ.

Một giấc mơ dài.

Dường như dài cả đời người.

Người đầu tiên mơ thấy, là Bất Bất.

2. Chương 02

Chương 2

“Chúng ta chẳng giúp gì được cho đối phương, ngược lại, còn giống như hai kẻ mắc bệnh truyền nhiễm, chỉ biết lây bệnh mà không thể giải thoát cho nhau.”

Quen biết Bất Bất là chuyện của mấy năm trước.

Một lần tụ tập bạn bè, mọi người quây rất ác, ai cũng uống say bí tỉ. Theo lệ thường, đám đàn ông chia nhau phụ trách đưa đám con gái về nhà. Tôi cũng được “phân” ột cô. Một cô gái lạ, lúc uống rượu có chào nhau mấy tiếng, cụng ly mấy lượt, ấn tượng cũng không xấu lắm, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Cô gái là người nơi khác, đến đây du lịch, trú trong một khách sạn. Tôi đành lái xe đưa cô gái đã say mềm như bún này về phòng trong khách sạn. Cô bé vật ra giường, nằm yên bất động. Tôi ngồi trong căn phòng trống huếch, nhìn cô gái lạ trên giường, không biết phải làm gì.

Bật tivi lên, đúng lúc đang chiếu lại cảnh tượng vụ khủng bố 11- 9 ở Mỹ, tôi đực người ra nhìn làn khói đen bốc cao ngùn ngụt trên màn hình. Đúng lúc này, cô gái đột nhiên lên tiếng, nói buồn nôn. Tôi vội chạy đi lấy thùng rác, đỡ dậy, cho cô nôn ọe một lúc lâu, rồi lại đi kiếm giấy ăn lau sạch tay và miệng, rót nước cho cô uống, đỡ cô nằm xuống, giúp cô cởi giày, cởi bỏ quần áo, đắp chăn lên. Một lát sau thì cô gái thiếp đi. Tôi buồn chán tắt tivi, dựa lưng vào thành giường ngăn người ra, nghĩ về những người dân mỹ bị thiêu cháy đen kịt, được một lúc thì bò sang chiếc giường khác ngủ. Nửa đêm cô gái lại buồn nôn, tôi bò dậy, lại tắt bật mắt một lúc, uống xong mấy ngụm nước, cô gái liền gục đầu vào lòng tôi, cứ ôm chặt không chịu buông, một lát sau thì ngủ mất. Ôm một cô gái gần như khỏa thân trong lòng, chạm vào làn da mát mịn, tôi không kiềm lòng được, cúi xuống hôn lên vai cô. Cảm giác nhẹ nhàng khi môi và da chạm nhau, khiến tôi ngây ngất, tiếp tục hôn dọc xuống cánh tay, rồi ngược trở lại lên miệng. Cô gái đang mơ mơ tỉnh tỉnh cũng hôn lại tôi. Cả hai cùng hứng thú vồ vập lao vào nhau ...

Giác quan thứ sáu làm tôi tỉnh lại. Căn phòng tối tăm, bừa bãi bẩn thỉu.

Cô gái xõa tóc ra dựa lưng vào đầu giường, chặn đắp ngang ngực, để lộ ra bờ vai trắng muốt, lặng lẽ hút thuốc. Gương mặt bị mái tóc dài rủ xuống che mắt, nhìn không rõ. Khói thuốc lững lờ bay lên, rồi tan ra trong những tia sáng mỏng lung của mặt trời buổi sớm, một cảm giác chán nản mà chẳng hiểu vì sao dâng lên trong lòng.

Tôi say sưa ngắm nhìn một lúc lâu, cho đến khi bị cô gái phát hiện.

- Anh cưỡng hiếp tôi?

Cô gái cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện, giọng rất thấp, cổ họng khàn khàn.

- Không có.

Tôi làm bầm.

- Thế cái này

Cô gái chỉ thân thể trần truồng dưới lớp chăn của chúng tôi.

Tôi không còn gì để nói, ngượng ngùng vờ về mấy sợi tóc, về mặt chán ngán uể oải.

Cô gái giận dữ dụi tắt điếu thuốc, ngẩng đầu lên. Một gương mặt hùng hực sức sống, nhưng nét mặt thì nặng nề u ám, tử khí bao trùm, trông khá giống Vương Phi, từ trong sâu thẳm trào dâng ra ngoài một cảm giác tuyệt vọng quái lạ.

Tôi ngồi ngây ra không biết phải làm sao, cảm thấy đúng là mình không tốt thật, đành thở dài, bò dậy, chui vào trong chăn cùng với cô, ôm chặt lấy, định nói câu xin lỗi mà không biết biểu đạt thế nào, chỉ đành im lặng.

- Anh ăn hiếp tôi!

Cô gái mết mỏi gục đầu vào lòng tôi, dấu gương mặt trong mái tóc dài mềm mại, giọng nói đầy vẻ uất ức, một lúc sau thì bật khóc. Nước mắt lặng lẽ chảy dài trên ngực tôi.

- Xin lỗi, là anh không tốt.

Tôi thành tâm nhận lỗi.

Về trầm lặng và ai oán của con gái đặc biệt dễ làm tôi xúc động. Trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên cảm thấy đã nợ cô thứ gì đó, rất muốn chăm sóc cô để bù đắp lại.

- Anh thích em không?

Cô gái lau nước mắt, rồi hỏi tôi.

- Cũng được.

Tôi trả lời.

- Anh sẽ chăm sóc em chứ?

- Sẽ.

- Cùng sống với nhau?

- Được

Tôi cho rằng đây là một trò đùa, thuận miệng trả lời bừa cho qua chuyện.

Mấy hôm sau, không ngờ cô gái ôm bọc to bọc nhỏ dọn đến nhà tôi thật.

Thì ra đây không phải trò đùa.

Hoặc có lẽ là một trò đùa cực lớn.

Cô gái này chính là Bất Bất.

Từ đó Bất Bất nghiêm nhiên thành bạn gái tôi, bắt đầu cuộc sống hai người chẳng giống ai.

Thực ra tôi và Bất Bất không thể nói là ai yêu ai được, cùng lắm chỉ là một sự gửi gắm, dựa dẫm vào nhau mà thôi.

Sau khi mẹ qua đời, tôi luôn độc lai độc vãng, không nơi nương tựa, cũng chưa bao giờ ở chung với một cô gái, chưa yêu bao giờ, cũng chưa được ai yêu, không biết cái gì gọi là yêu, mà cũng chẳng muốn biết. Tình yêu chỉ là một truyền thuyết. Gặp Bất Bất, thích em, muốn chăm sóc em, mong muốn tìm thấy chỗ dựa trong cuộc sống và sự ấm áp mà mình thiếu thốn ở nơi em, đây chính là lý giải của tôi về tình yêu lúc đó.

Chỉ thế mà thôi.

Hình như Bất Bất cũng vậy.

Trôi nổi trong biển người mệnh mông, chán chường mệt mỏi, em muốn tìm một bờ vai để dựa dẫm. Vừa khéo tôi lại dùng cái phương pháp vừa nói ở trên cho em một bờ vai, em ngã vào đó một cách rất tự nhiên. Một bờ vai không thể nói là dễ chịu, nhưng dù sao cũng là một bờ vai rắn chắc, nhất thời em cũng lười chẳng muốn buông ra.

Chỉ thế mà thôi.

Sau một thời gian vui vẻ ngắn ngủi, thời kỳ mật ngọt của tình yêu đã qua đi, cuộc sống của chúng tôi mau chóng quay trở lại vòng tuần hoàn nhạt nhẽo.

Tôi vốn là một kẻ nhạt nhẽo. Tôi rất lười, thậm chí lười cả kiếm tiền. Hồi trước có mở một công ty nhỏ, tiền kiếm được cũng đủ tiêu, nhưng vì ghét những chuyện xã giao và những cuộc tranh đấu không ngừng trên thương trường, nên đã dứt khoát từ bỏ, bắt đầu một cuộc sống mới khoan thai nhõn nhoe. Ban ngày ngủ, đêm mò dậy, cả ngày rồi việc, cùng Bì Tử đi quán Bar hoặc lái xe lượn khắp nơi, hoặc ngồi trên nóc nhà hoang ngây người ra uống rượu, đến khi nào buồn ngủ thì về nằm lăn ra giường. Cuộc sống phẳng phất như theo một công thức cố định, chỉ thế mà thôi. Có Bất Bất rồi, cuộc sống vẫn như vậy. Tôi đã nói ra mình rất lười rồi mà, cái gì cũng lười không muốn thay đổi, thay đổi cuộc sống lại càng lười hơn. Có thêm Bất Bất, bên cạnh có thêm một người bạn, một người bạn cùng với mình ngồi dần ra trong đêm, trở thành nền cho nhau.

Chỉ thế mà thôi.

Bất Bất thích náo nhiệt, thích đông người. Quán bar lúc nào cũng đông khách, thế nên có hôm cả ngày tôi và em đều ngồi lì ở đấy. Ba người bỏ gục ra quầy bar, Bất Bất vừa uống vang đỏ vừa ngắm nhìn người qua kẻ lại, tôi vừa uống Whiskey vừa lắc lư theo tiếng nhạc, Bì Tử nhắm nháp vodka vừa ngắm soi các cô gái đẹp, chỉ chực xông lên dụ dỗ người ta. Ba người đều có tâm sự, ngồi một mạch đến khi quán bar đóng cửa, thì lại đổi nơi khác, cho đến khi tất cả các quán bar quen biết đều đóng cửa sạch mới thôi. Sau rồi thì lái đến ngôi nhà hoang ở ngoại thành tiếp tục uống rượu, rồi dần người ra, chuyện trò câu được câu mất, khi nào say mèm không tìm được chủ đề nào nữa thì thôi. Đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy ba gương mặt mệt mỏi say khướt, không hề có lấy một tia hi vọng và xúc cảm. Ngáp ngáp vài cái, rồi ưỡn ẹo đứng dậy về nhà đi ngủ.

Cuộc sống như vậy kéo dài được một năm.

- Chán rồi.

Một hôm Bất Bất say bí tỉ, gục mặt xuống bàn, nói với tôi.

Tôi lúc ấy cũng hơi mơ màng, đưa mắt nhìn Bì Tử, không hiểu chuyện gì.

Bất Bất gục vào lòng tôi, ôm thật chặt, một lúc sau thì khóc òa lên. Trái tim tôi như bị ai bóp mạnh, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc em, thở dài chán ngán, tại sao cuộc sống lại khiến người ta buồn chán đến vậy?

- Chúng ta cũng mở một quán bar đi! Ít nhất cũng có thể giải buồn.

Bì Tử nhiệt tình dâng cao, lên tiếng đề nghị.

Bất Bất lập tức hưởng ứng. Tôi thì không hào hứng lắm, tại cứ cảm thấy mở quán bar là một chuyện rất hao phí tâm tư. Nhưng thấy Bất Bất có vẻ hứng thú lắm, nên đành đánh liều gật đầu đáp ứng.

Một tháng sau, quán bar nhỏ theo phong cách Blue của chúng tôi bắt đầu kinh doanh.

Bất Bất rất vui vẻ hào hứng, nhưng chỉ được nửa năm. Sau nửa năm, cảm giác mới mẻ đã qua, ngày tháng lại bắt đầu vô vị buồn chán, đặc biệt là Bất Bất. Tôi vốn cảm thấy ngồi trong quán bar của riêng mình, nghe những điệu blue cũ yêu thích, xem những bộ phim muốn xem, nói chuyện với bạn bè cho qua ngày đoạn tháng cũng là một chuyện không tồi. Bất Bất thì buồn chán đến hoảng loạn, nói người đến quán bar thô tục tầm thường, chán chẳng buồn nói chuyện, cuối cùng thì dứt khoát không chịu đến quán bar nữa. Em dễ hứng lên mà cũng dễ mất hứng, làm tôi cũng không biết phải làm thế nào, đành phải theo em đi tìm những trò vui khác.

Cuộc sống hai người chỉ thế mà thôi.

Tất cả những cái “chỉ thế mà thôi” ấy gom lại, làm cho tình yêu và cuộc sống đi vào một con ngõ cụt.

Mỗi một người khi đến một giai đoạn nào đó của cuộc đời, đều cảm thấy như mình đang đi vào một ngõ cụt.

Bạn đang men theo con đường cuộc đời quanh co khúc khuỷu mà đi về phía trước, đột nhiên mọc lên một bức tường cao chặn ngay trước mặt. Đa số mọi người sẽ cố gắng vượt qua để đến với thế giới tốt đẹp phía sau bức tường ấy. Một phần nhỏ thì bị bức tường cản lại, cứ quanh quẩn dưới chân tường, thậm chí là vĩnh viễn không đi về phía trước nữa.

Tôi và Bất Bất cuối cùng cũng gặp phải ngõ cụt của đời mình.

Trước mặt là bức tường lớn chặn ngang, bên kia tường là thế giới mà cả hai đều chưa biết rõ, cũng không có nhãn nại để tiếp tục vượt qua tường mà tìm hiểu, sau lưng là thứ được gọi là tình yêu mà chúng tôi đã dùng tuổi thanh xuân để đổi lấy. Tôi và Bất Bất đứng chân bức tường của số phận, hoang mang nhìn quanh quất, không biết phải làm sao.

Những cảm xúc mãnh liệt đã hết, cuộc sống chẳng ra sao, sống dở chết dở. Tình yêu hay bất cứ thứ gì khác đều như một con cá bị quăng lên bờ, dãy dụa chờ chết. Cuộc sống không nhìn thấy tương lai tốt đẹp, tình yêu không nhìn thấy ngày mai tươi sáng, dường như đã đi đến bên bờ vực thẳm của đời người rồi vậy. Chúng tôi sống không thấy vui mà cũng chẳng thấy buồn, khóc không ra tiếng mà cười cũng không sảng khoái, cứ như vậy rồi khô kiệt dần đi, giống như chiếc động cơ hết xăng, không nổ được, nhưng cũng không thể bỏ đi.

Thực ra thì sống hay chết cũng chẳng sao cả, đáng sợ nhất chính là kiểu sống tạm lay lắt qua ngày, nửa sống nửa chết này.

Còn nhớ buổi tối trước hôm Bất Bất bỏ đi.

Tôi đứng bên quầy bar giúp Quán Đầu rửa ly. Tiếng những chiếc ly thủy tinh cao cao va vào nhau kêu “đình đình đang đang”.

Bất Bất ngồi trên ghế cao, chậm rãi hút thuốc, neho mắt xem live show của Vương Phi trên màn hình, miệng ngâm nga theo điệu nhạc bài “Hành Khách”, cứ thở dài không ngớt, u uất tuyệt vọng vô cùng.

Bì Tử ngồi bên cạnh không ngừng nốc vodka, thi thoảng lại mắng chửi những kẻ có tiền cho vơi nỗi buồn bực trong lòng.

Quán bar đóng cửa.

Chúng tôi lái xe đến ngôi nhà hoang ngoài thành phố.

Treo lên nóc nhà, ngắm nhìn thành phố vẫn sáng rực ánh đèn rồi chờ người ra.

Treo xuống, lái xe trên con đường vành đai bao quanh thành phố về nhà. Bất Bất bảo tôi cứ đi thẳng một mạch, đừng quay đầu lại. Cứ thế, chúng tôi đi một hơi đến thị trấn cổ Tây Đường ở Triết giang. Nửa đêm tờ mờ sáng đi lang thang không mục đích, cuối cùng thì mò vào một cái ngõ có tên là Thạch Bì Lộng. Bất Bất kêu mệt, chúng tôi bèn ngồi xuống nghỉ ngơi. Ba người định nói chuyện gì đó cho đỡ buồn, nhưng lại chẳng biết nói gì, đành trầm ngâm im lặng với nhau.

Ngồi trong ngõ, tôi không khỏi bùi ngùi cảm thấy cuộc đời chẳng khác gì một cái ngõ cụt.

Thời gian đó vì muốn Bất Bất vui vẻ, tôi thường nghĩ ra những chuyện mới mẻ. Nhưng sau khi làm xong, lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, lại rơi vào trạng thái u uất trầm mặc. Sự uể oải của ba người lây nhiễm cho nhau, làm ôi người càng thêm mệt mỏi, chỉ thấy cuộc sống thêm bế tắc.

Cổ trấn Tây Đường về khuya đặc biệt yên tĩnh.

Thi thoảng mới nghe một hai tiếng chó sủa xé toang màn đêm tĩnh lặng. Cửa nhà bên cạnh hé mở, tiếng xèo xèo vang lên rất rõ. Bầu trời trên cao đen kịt một màu, khiến người ta bức bối không thở được. Một hai đám mây lững lờ trôi qua, có cũng như không. Trên đầu tường có mấy ngọn đèn đường kiểu cũ, phát ra những tia sáng vàng vọt chiếu sáng ngõ nhỏ. Một hai người địa phương vội vã đi qua, liếc nhìn chúng tôi, nét mặt rất thờ ơ lạnh lùng.

Ánh sáng le lói hắt ra từ một căn nhà trong ngõ, là ánh nến heo hắt, bên trong toàn là vòng hoa, vòng hoa đặt xung quanh một chiếc giường, trên giường là một người chết, theo phong tục địa phương, phải để qua đêm mới được hỏa thiêu. Chúng tôi đang ngồi trên bậc cấp của ngôi nhà người chết. Bất Bất phải ra một lần khỏi thuốc, nói cảm giác này thật khoái: “người chết đang sống” và “người chết đã chết” cuối cùng cũng tiếp xúc với nhau. Nói xong thì cười ngặt nghẽo. Tiếng cười thê lương.

Đi đến một cây cầu đá nhỏ, ngồi ở đầu cầu.

Bì Tử nhặt một cục đá ném xuống dòng sông nhỏ, cục đá rơi xuống nước, tiếng “tôm” vang đi rất xa.

Đi tiếp. Dọc theo con đường có mái che đến Lai Phụng Kiều[11], ngồi hút thuốc.

Bất Bất nhìn những mái nhà ngói xanh nhấp nhô dưới ánh trăng, nói muốn leo lên đó. Tôi nghĩ một lúc rồi trèo qua cành cây lên nóc một ngôi nhà thấp bên cạnh Lai Phụng Kiều, sau đó thò tay kéo Bất Bất và Bì Tử lên, từ đó trèo lên một ngôi nhà cao hơn. Tôi ở trước, Bất Bất ở giữa, Bì Tử ở sau, ba người như ba con mèo hoang không nhà, bò qua những mái nhà xám xịt dưới bầu trời đêm lạnh lẽo, trăng mờ sao lặn.

[11] Lai phụng kiều: cây cầu nổi tiếng ở Tây Đường, Triết giang, Trung Quốc.

Leo trèo một lúc thì mệt, lại ngồi trên mái nhà hút thuốc.

Một con mèo chậm chậm đi qua trước mặt chúng tôi.

Bất Bất khẽ chum miệng lại gọi. Con mèo đột nhiên dừng lại, cong đuôi lên, lạnh lùng nhìn chúng tôi dò xét như muốn đánh giá mấy vị khách kỳ lạ trên mái nhà này, do dự một lúc rồi vẫy đuôi một cái, nhoáng một cái đã biến mất không dấu vết.

Ba người như ba chiếc hộp Pandora[12] rỗng không, co rúm lại trong đêm đông lạnh lẽo, khoác lên người ánh trăng quạnh hiu, hoang mang chờ đợi.

[12] Chiếc hộp của những bí mật xấu xaThần thoại Hy Lạp.

Sáng sớm.

Bất Bất hút nốt điếu thuốc rồi lại đòi về nhà.

Đang lái xe trên đường cao tốc thì gặp mưa, trận mưa đầu tiên của mùa đông. Mưa không lớn, nhưng dày đặc, phảng phất như những giọt nước mắt của thượng đế. Bất Bất ôm tấm thảm lông, điếu thuốc chưa lúc nào rời tay, nét mặt hồ hững, đầy vẻ thất vọng. Thỉnh thoảng em lại bị sắc khói thuốc, ho lên mấy tiếng. Tôi mở cửa sổ ra, một trận gió lạnh ùa vào, cả ba người không ngừng run rẩy.

Vào thành phố, tôi đưa Bì Tử về nhà trước. Bất Bất bảo tôi lái xe đến tường thành, rồi rẽ lên núi, đi một mạch lên đến đỉnh. Cúi xuống nhìn thành phố bị nước mưa làm ờ đi bên dưới, cảm giác như nhìn một thành phố dưới đáy biển. Bất Bất nhìn ra xa một lúc rất lâu. Tôi khẽ hôn lên gương mặt lạnh buốt của em, Bất Bất quay đầu lại, tôi quan tâm nhìn em chăm chú, em chỉ lạnh lùng liếc lại tôi một cái. Sự quan tâm của tôi, tựa như một quả bóng bị đá ra rồi bật trở lại.

- Chán quá!

Em thấp giọng nói:

- Anh cảm thấy chúng ta tiếp tục thế này còn có ý nghĩa gì không?

Tôi không biết nên trả lời thế nào, chỉ im lặng.

- Ngay từ khi mới bắt đầu chúng ta đã sai lầm, ở bên nhau lại sai lầm

Bất Bất chán nản nói.

Những ngày tháng hai người ở bên nhau đúng là càng lúc càng đơn điệu, tình yêu không cơ sở của chúng tôi mỗi lúc một huyền hoặc mù mịt. Nhưng tôi đã coi Bất Bất là nơi gửi gắm cuộc sống của mình, cũng như một cây cổ thụ đã cắm rễ vào tận đáy tim, không dễ gì mà nhổ đi được. Huống chi đã vất vả cực nhọc dùng tuổi xuân đổi lấy tình cảm này, làm sao tôi nỡ vứt bỏ chứ?

- Chúng ta chẳng giúp gì được cho nhau, ngược lại, còn giống như hai kẻ mắc bệnh truyền nhiễm, chỉ biết lây bệnh mà không thể giải thoát cho nhau. Cứ như vậy chẳng có ý nghĩa gì hết. Cuộc sống sẽ như trận mưa này, mờ mịt hư vô, không ai nắm bắt được, cũng không ai dựa dẫm được.

Bất Bất ngân ngẩn lệ, giọng nói bi thương.

Tôi chỉ biết tròn mắt lên.

“Chúng ta chẳng giúp gì được cho nhau, ngược lại, còn giống như hai kẻ mắc bệnh truyền nhiễm, chỉ biết lây bệnh mà không thể giải thoát cho nhau.”

Câu nói này khiến tôi chìm vào cảm giác tự trách đáng sợ nhất.

Về nhà.

Bất Bất tắm xong, ngồi xếp bằng trên cái đệm bông trên sân thượng, vừa hút thuốc vừa nghe đi nghe lại bài “Hành Khách”. Tóc em còn chưa lau khô, dính đầy những hạt nước nhỏ li ti, không khí lạnh buốt ngoài trời làm chúng dính chặt với nhau, giống như những cây lau nhà bẩn thỉu vứt bên ngoài. Cặp đùi nhỏ lộ hẳn ra ngoài, sắc da xanh nhợt đến ghê người. Tôi bế bông em lên đặt vào trong chăn, tìm khăn bông lau khô tóc cho em, rồi giúp em xoa đùi, cho đến khi ấm hẳn lên mới thôi. Từ đầu đến cuối Bất Bất vẫn hoang mang nhìn tôi, vẻ mặt mệt mỏi, lại có chút lạ lẫm, nhìn mãi cũng mệt, em thở dài, ngoẹo đầu ngủ thiếp đi.

Cứ nghĩ mãi về câu nói lúc nãy của em.

Có lẽ em sinh ra đã là một chú chim nhỏ, cần được bay lượn trên bầu trời ự do và sạch sẽ hơn, chứ không phải cứ ở mãi trong cái lồng nhỏ đơn điệu và bẩn thỉu này của tôi

Tôi chờ người ôm chặt Bất Bất, nhìn lên trần nhà, nghiêm túc tổng kết xem rốt cuộc vấn đề giữa hai chúng tôi nằm ở đâu? Có lẽ tại cái thứ mà chúng tôi vẫn gọi là tình yêu ấy càng lúc càng trở nên không ra làm sao, đã biến thành gánh nặng mất rồi.

Buồn mà không hiểu vì sao.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Bất Bất đã đi mất.

Trên bàn đặt một tờ giấy.

Một người sống đã buồn chán, không ngờ hai người sống với nhau lại càng buồn chán hơn. Nếu không giúp được nhau, thôi thì thử chia tay vậy, biết đâu lại tìm được sự giải thoát? Em đi đây, đến Vân Nam một thời gian, không biết lúc nào mới quay lại, mà có quay lại hay không cũng chưa biết. Em nói thì không giữ lời, nhưng đời nói thì không phải vậy. Anh phải giữ gìn đấy.

Tôi bị Bất Bất bỏ rơi như vậy đấy.

Em không từ mà biệt, một mình đi tìm tương lai tươi sáng và giá trị đích thực của cuộc sống. Để lại tôi cô đơn ở lại nơi này, bối rối thu dọn những gì em để lại, một mình đối đầu với đời.

Tôi ngây ra nhìn mảnh giấy em để lại cả nửa giờ đồng hồ. Mắt ươn ướt, muốn khóc mà khóc không được, càng cảm thấy mình đáng thương. Muốn đi tìm em. Nhưng Trung Quốc rộng như vậy, đi đâu tìm em bây giờ? Tôi chỉ biết lặng lẽ đợi em trở về, tình cảm mấy năm vẫn còn đó, chắc em sẽ trở về.

Thở dài, đứng dậy thu dọn quần áo của em. Bất Bất thích quăng quần áo lung tung khắp nhà, bộ này, bộ kia ở đâu cũng thấy quần áo của em. Tôi nhặt từng bộ lên, đưa lên mũi ngửi, nhớ lại mùi hương của em, cẩn thận gấp lại từng chiếc một, cho vào trong tủ, sau đó bỏ một lọ nước hoa vào góc tủ theo thói quen.

Bất Bất có một đôi tất dài, ở gót chân thủng một lỗ lớn.

Không tìm thấy kim chỉ, đành vứt tạm vào đây.

Trước tôi vẫn ôm Bất Bất ngủ. Ôm một cô gái mà mình không có tình cảm để đối phó với đêm dài tịch mịch thì cứ cảm giác giả giả thế nào. Tôi không thích đồ giả, như là hoa giả, thậm chí cả răng giả. Bất Bất đột nhiên bỏ đi, không ngủ được, lại không muốn ngược lại với nguyên tắc, đành kéo Bì Tử lái xe đi lượn khắp nơi, đến khi nào buồn ngủ díp mắt lại mới về nhà. Cứ như vậy, tôi thành con mèo đêm. Đêm nào cũng như đêm nào, cứ ra đường lớn ngõ nhỏ là sẽ thấy tôi và Bì Tử lái xe đi lang thang.

Đêm tối là một cái thùng rác lớn.

Đến đêm, đủ các vai diễn sẽ chui ra từ cái thùng rác này: những kẻ say bước ra từ quán rượu, những chiếc xe rác cỡ lớn phải ban đêm mới ra vào thành phố, những người lang thang vội vã đi tìm chỗ ngủ, những tên trộm vặt vả làm việc trong đêm tối, những tên lừa đảo lúc nào cũng ra vẻ nhiệt tình giúp đỡ người khác, những cô gái lương thiện bán thân thể lấy những đồng tiền mồ hôi nước mắt, những khách làng chơi đi tìm của lạ ...

Tôi thường gục mặt xuống tay lái trần trở: nếu mà ngược lại thì không phải tốt lắm sao? Ban ngày mọi người đến quán rượu vui chơi, đến tối mới vất vả đi làm. Như vậy tôi có thể làm việc một cách bình thường dưới ánh mặt trời, ban đêm về nhà đi ngủ, không đến nỗi ngày nào cũng phải đắm chìm trong cái thùng rác đêm này.

Đáng tiếc là không bao giờ có chuyện đó.

Không nhớ đã bao nhiêu ngày chưa nhìn thấy mặt trời buổi sớm rồi.

Mặt trời không thuộc về tôi, ban ngày không thuộc về tôi.

Tôi thuộc về đêm.

Thuộc về thùng rác.

Không được tắm nắng, từ thân thể cho đến ý nghĩ đều bắt đầu từ từ lên mốc.

3. Chương 03-04

Chương 3

Điểm chung duy nhất của hai người, là đều rất buồn chán, đều thích ngồi thờ người ra.

Cả ngày không nói với nhau câu nào. Mỗi người mỗi việc. Em ở phòng khách, tôi nằm trong phòng xem sách. Em trên sân thượng, tôi ngồi trong phòng khách xem đĩa. Nhưng cũng có một lúc, hai người dừng lại, lặng lẽ thờ người ra, định nói gì với nhau, nhưng rồi lại lười. Không khí trong phòng như đông đặc lại, không chút sức sống.

Căn nhà như một chiếc xe bus, tôi và em là hai hành khách xa lạ.

Tôi thường hay đánh mất đồ.

Tôi cũng thường nhặt được đồ người khác đánh rơi.

Đặc biệt ở quán bar, thường nhặt được ví tiền, điện thoại, chìa khóa của khách.

Thỉnh thoảng cũng nhặt được một số thứ đặc biệt.

Ví dụ như, một hôm, tôi nhặt được một cô gái.

Đêm đã về khuya.

Quán bar đóng cửa.

Một cô gái cuộn tròn trên sofa ngủ ngon lành.

Tôi lay mạnh, đánh thức cô dậy.

Cô gái bò dậy, gương mặt rất thanh tú. Chỉ là đầu tóc rối bù, như đang chạy trốn vậy, trên tóc còn vương mấy cọng rơm. Mặt mũi phờ phạc. Một chiếc áo nỉ to sụ. Một chiếc quần bò cạp trễ nhảu nhúm. Ống quần nhét trong đôi bốt cao cổ, bản thủ đầy đất là đất. Rất lười thôi. Trong lòng ôm một con dê nhỏ bằng bông. Ghê nhất là cô bé này ngủ còn chảy cả nước dãi, làm ghế sofa ướt đẫm một mảng lớn.

Tôi phản cảm lắc lắc đầu, bảo với cô bé là quán đã đóng cửa, mời cô về nhà. Cô bé gật gật đầu, lau lau hai mắt sưng húp đỏ lựng. Lúc ấy tôi mới phát hiện làm ướt đẫm ghế không phải là nước dãi, không ngờ lại toàn là nước mắt. Kỳ quái thật. Cô bé nghĩ gì đó rồi lại lắc đầu, nói không có nhà mà về, về mặt rất đáng thương. Tôi bật cười chế giễu: thời đại nào rồi còn bịa ra mấy chuyện này gạt người ta? Bất Bất vừa mới bỏ tôi không lý do, tâm trạng lúc này không hề tốt chút nào, chẳng muốn quan tâm đến ai, nói gì đến cô gái lười lười thôi lếch thếch này. Tôi bực bội nói, trên phố đầy nhà nghỉ, nếu muốn rẻ hơn nữa thì vào mấy phòng tắm sauna mà ngủ, nhưng mà phải nhớ là không được gọi thợ massage khác giới, cái đó đắt lắm. Cô bé gật đầu thật mạnh, lau lau mắt, ngáp mấy cái, rồi cắn móng tay nói đêm nay đúng là không biết ngủ ở đâu, tiền thì mua rượu hết rồi, bây giờ trên người không xu dính túi, rồi xin tôi cho ngủ lại trong quán một đêm. Tôi thở dài, vốn định từ chối, nhưng thấy cô có vẻ nghiêm túc, tinh thần mệt mỏi, dường như vừa bị đả kích gì đó, thì lại có chút thương hương tiếc ngọc.

Không tiện cho cô bé ở quán bar, đành dẫn đi theo, một trước một sau đi lang thang trên con phố dài lúc nửa đêm, dẫn đến mấy nhà nghỉ gần đấy, thì nơi nào cũng hết phòng. Lúc ấy mới nhớ ra là cuối tuần, các cặp tình nhân cô đơn tịch mịch ở các trường đại học gần đó đều nhàn cuối tuần trốn ra ngoài thuê nhà trọ gặp gỡ. Những nơi còn lại đều là khách sạn cao cấp, tất nhiên là tôi không nỡ bỏ tiền ra cho cô bé ở rồi. Tôi thở dài một cái, ngồi ngẩn ra trên chiếc ghế đầu phố, không biết nên giải quyết thế nào. Cô bé thì ngược lại, có vẻ vui vẻ thoải mái, cứ như không liên quan gì đến mình vậy. Em ngồi trên ghế, lắc lư cái đầu, miệng cắn móng tay, hai chân đơng đưa, ung dung ngâm nga “Những Bông Hoa Ấy” của Phác Thụ.[13]

[13] Ca sĩ nhạc trẻ nổi tiếng của Trung Quốc.

Ở nhà vẫn còn một phòng trống. Đành dẫn cô bé về, kéo ghế xếp ra làm giường. Coi như là đã bố trí ổn thỏa, tôi thở dài một hơi cho hết bực dọc trong người, rồi nằm vật ra giường ngủ thiếp đi. Nửa đêm lại bị cô bé đánh thức, nói ngủ trên ghế khó chịu, bảo tôi ra thử. Đành bò dậy, nhường phòng cho cô ngủ, còn mình thì ra ngủ ghế. Sáng hôm sau, quả nhiên lưng đau hông mỏi, có khổ mà không thể nói nên lời.

Cô bé cứ thế ở lì hơn mười ngày.

Cứ như là đã quen rồi vậy, chẳng hề có ý

Sau khi Bất Bất bỏ đi, trong nhà trống rỗng, lạnh lẽo như một cái quan tài, có chút hơi người cũng tốt, ít nhất là cũng ấm áp hơn. Cô bé này đúng là rất đáng thương, dường như vừa trải qua chuyện gì đó rất khủng khiếp, ngày nào cũng ngồi trên sân thượng, nghe “Những Bông Hoa Ấy” ngồi thừ ra hút thuốc, xòe tay ra ngắm các ngón tay, thỉnh thoảng lại chui vào toilet khóc một mình, làm tôi rất tò mò. Có điều tâm trạng của tôi cũng không được tốt gì cho lắm, nên cũng chẳng muốn để ý quá nhiều. Tôi không biết dùng cách nào đuổi cô bé đi, đành để mặc cho cô ở lại. Trong nhà toàn là hình bóng của Bất Bất, nhìn vật nhớ người là một chuyện vô cùng đau khổ, nên tôi thường không ở nhà, về đến nhà hầu như chỉ lẩn ra ngủ, ngủ dậy tắm rửa thay đồ là lại đi. Với lại có người ở nhà, mấy chuyện xem đồng hồ điện, kiểm tra đồng hồ nước, quản lý nhà ... cũng tiện hơn rất nhiều. Hồi trước không tìm thấy tôi đâu, ban vật chất trong khu thường hay khiếu nại lên trên, tôi thì lười chẳng buồn để ý mấy chuyện đó, kết quả là nhà tôi rất hay đột nhiên mất điện mất nước. Có điều tôi cũng chẳng buồn quan tâm, cắt thì cắt đi, dù sao tôi cũng chỉ ngủ thôi, ảnh hưởng gì đâu. Nhưng thỉnh thoảng cũng gặp đôi chút phiền phức, một lần sau khi đi toilet, mới phát hiện ra bị cắt nước, đành phải xuống tiệm tạp hóa dưới nhà mua mấy bình nước suối gánh từ trên núi xuống. Nước suối dội toilet??? Càng nghĩ lại càng thấy lãng phí.

Cô bé này rất lạ.

Biểu hiện nổi bật ở mấy sở thích kỳ quái:

Bất cứ lúc nào cũng rất chú ý đến lông mi của mình. Thường đứng một lúc lâu trước cái gương lớn trong toi let, hay ngồi trên sofa cầm chiếc gương nhỏ, thậm chí là bò ra bàn ăn, dùng chiếc thìa nhỏ sáng lấp lánh chăm chú quan sát, đối tượng lúc nào cũng chỉ là đôi lông mi dài kia.

Ngồi trên sân thượng mấy tiếng liền nhìn bầu trời qua kính thiên văn. Mệt rồi thì ngồi trên ghế đong đưa hút thuốc, người đỡ dẫn ra. Thi thoảng lại thấy rút ra một cuốn sổ nhỏ viết gì đó. Ít nhiều cũng cảm thấy tức cười.

Mỗi lần xem phim là lại ngẩn ngẩn ngơ ngơ, gặp phải cảnh nào xúc động là lại ôm gối lặng lẽ rơi nước mắt. Tôi cũng rất mê xem phim, hồi trước mỗi ngày đều phải xem một hai đĩa rồi mới đi ngủ, vừa xem vừa uống whiskey, nghĩ ngợi lung tung, cảm thấy đó là một sự hưởng thụ. Giờ thì cả sofa lẫn đầu đĩa đều bị cô bé chiếm mất, tôi đành nín lặng về phòng đọc sách.

Cả ngày lẫn đêm chỉ nghe mỗi bài “Những Bông Hoa Ấy”, nghe đi nghe lại, cho đến khi ngủ thì thôi, làm tôi mỗi lần đi toilet đều phải thuận tay tắt máy nghe nhạc giúp em. Trước tôi cũng rất thích bài này, nhưng giờ thì nghe là thấy đau đầu, đúng là chà đạp âm nhạc. Một cô gái hình tượng rất tốt, cũng chính vì điểm này mà bắt đầu có chút phiền phức.

Điểm chung duy nhất của hai người, là đều rất buồn chán, đều thích ngồi thờ người ra.

Cả ngày không nói với nhau câu nào. Mỗi người mỗi việc. Em ở phòng khách, tôi nằm trong phòng xem sách. Em trên sân thượng, tôi ngồi trong phòng khách xem đĩa. Nhưng cũng có một lúc, hai người dừng lại, lặng lẽ thờ người ra, định nói gì với nhau, nhưng rồi lại lười. Không khí trong phòng như đông đặc lại, không chút sức sống.

Căn nhà như một chiếc xe bus, tôi và em là hai hành khách xa lạ.

Chỉ thế mà thôi.

- Tôi tên Quân Ngai. Em tên là gì?

Tôi cũng chẳng muốn hỏi, nhưng đã sống cùng nhau, đôi bên cũng cần phải biết tên để mà xưng hô.

- Gọi là Long Mi đi.

Cô bé chăm chú xem phim, nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời, hình như tên của em trước nay đều được đặt một cách tùy tiện như vậy.

Len lén nhìn em. Thấy lông mi em quả thật rất dài, giống như đôi cánh bướm, lông mi thế này có đi làm người mẫu quảng cáo cũng được. Tất nhiên chỉ là người mẫu lông mi thôi. Một đôi lông mi đẹp thế này gắn trên gương mặt một cô gái nhếch nhác chẳng ra sao như Long Mi, đúng là lãng phí!

Một buổi tối tôi từ quán

Cô bé Long Mi đang ngồi bằng tròn trên sàn, nhìn một đồng linh kiện kính thiên văn bày la liệt mà thờ người ra. Thấy tôi về, mắt em sáng bừng lên.

- Mượn chút tiền được không?

Cô bé cúi đầu, thở hắt ra một hơi rồi nói.

- Làm gì?

- Sắp có sao chổi, phải đổi một cái kính thiên văn đắt hơn mới xem được.

- Không xem thì chết à.

- Không được! Em đợi mấy năm rồi!

Cô bé nhìn tôi van vỉ.

Lại dọa dẫm. Dạo này chẳng ai đợi cái gì vì ai cả, nói gì đến đợi sao chổi.

Nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương của cô bé, tôi lại mềm lòng, đành dốc hết tiền trong túi vút lên bàn, che miệng ngáp rồi chui vào toilet, cố ý ném lại một câu chế giễu:

- Xem kĩ vào, rồi kịp thời báo cáo với cục khí tượng, đừng để sao chổi đâm vào trái đất nhé.

Đang tắm gội, tôi lại mở cửa, thò đầu ra bổ sung thêm một câu:

- Sẽ làm hỏng quán bar mất! Chúng ta dựa vào đó để sống đấy!

Tắm xong tôi định xem phim thì sofa đã bị em chiếm mất, không muốn chen chúc, đành phải chui vào phòng, mở ghế gấp ra nằm đọc tiếp quyển “Mặt nạ giới tính”. Không biết từ lúc nào Long Mi đã đứng trước mặt tôi, điệu bộ rất đáng thương. Tôi cảm thấy hơi phiền phức, buông sách xuống, nheo nheo mắt, tỏ ý bảo em có gì thì nói đi.

- Không đủ tiền.

- Thiếu

- Năm mươi bốn đồng ba hào.

Em nhìn con số trên máy tính, thật thà nói.

Tôi suýt chút nữa thì ngã ngửa ra.

Bất Bất đi rồi.

Lại có Long Mi đến.

Người không nên đi đã đi.

Người không nên đến lại đến.

Cuộc đời đúng là khổ nạn.

Chương 4

Tôi cũng cười cười, len lén nhìn nét mặt em.

Chậm chậm, ham muốn lại trỗi dậy.

Đêm đông.

Một trận mưa lạnh lẽ kéo đến. Dội sạch thành phố dơ dáy.

Nước mưa đập vào cửa sổ, chảy dài trên mặt kính, để lại những vệt dài hình dạng khác nhau, trông như vệt nước mắt.

Tôi rút cổ trong áo khoác, run lấy bầy chui vào quán bar.

Không khí ồn ào náo nhiệt và hơi thở ẩm áp phả vào mặt, mùi whiskey, mùi bắp rang bơ, mùi café mới nấu, mùi nước hoa dịu dịu của con gái.

Trà Sữa đang cùng một đám bạn ngồi ở góc quán nói chuyện, liếc thấy tôi bèn vẫy vẫy tay gọi. Tôi cởi áo khoác đưa cho gọi một ly whiskey rồi đi qua đó. Cạnh ghế sofa có một lò sưởi lớn gắn trên tường, rất ấm áp và thoải mái, một cảm giác lười nhác mệt mỏi lững lờ trôi bồng bềnh trong không khí.

Mỗi tối đều có một đám bạn đến quán, rúc vào với nhau, nghe nhạc, xem phim, uống rượu, hút thuốc, nói chuyện, nói đến khi nào hết chủ đề, thì lười nhác ngã người ra sofa, lúc nào buồn ngủ thì ai về nhà nấy. Cứ vậy cho qua ngày đoạn tháng.

Trà Sữa ôm một cô bé, trông rất có cá tính. Tôi không khỏi đưa mắt liếc trộm, cô bé cũng mỉm cười nhìn lại tôi. Cô bé học cùng trường với Trà Sữa, tên là Trương Vi, đang học năm thứ tư.

- Đời thật chán chết! Học chán, không học cũng chán; đến quán rượu chán, không đến quán cũng chán; kết bạn chán, không kết bạn lại càng chán.

Trương Vi không ngừng thở dài.

- Mở quán rượu có chán không?

Cô bé ngẩng đầu lên hỏi tôi, chiếc mũ nhung to xù màu xanh đen trông như một cục bông gòn lớn, trùm kín cả mái tóc dài, chỉ để lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

- Cũng tạm.

Tôi uống một ngụm whiskey rồi đáp.

- Tại sao anh lại mở quán thế?

- Thì mở một cái quán, lấy cô vợ đẹp, sống cuộc sống đầy đủ mà buông thả.

Tôi nghĩ ngợi một chút rồi đáp.

Chủ đề này làm tôi nhớ đến Bất Bất.

Hồi đó vì Bất Bất nên mới mở quán, giờ thì nhạc hết người tan, không biết em ở nơi nao, đêm mưa thế này liệu em có chỗ nấu thân? Liệu em đã quyết định trở về? Tôi không nén nổi một tiếng thở dài.

- Cũng hay hay! Sau này có tiền em cũng mở một cái, lấy một anh đẹp trai, sống cuộc sống đầy đủ mà

Trương Vi nhắc lại câu nói của tôi, cố ý đổi buông thả thành phóng đảng, thích thú nhìn tôi, chạm cốc với tôi. Cô bé uống một loại rượu rất nặng của Mexico.

- Phóng đảng thực ra cũng không hay ho gì. Ham muốn giống như sóng biển, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau, đợt sau cao hơn đợt trước, không biên không giới, không thấy tận cùng.

Tôi thở dài.

- Buông thả và phóng đảng có gì khác biệt?

- Buông thả là nói về phương diện tinh thần, tự do cảm lên đặt xuống. Phóng đảng chỉ là cách phòng vệ tiêu cực của nhục thể. So sánh ra thì buông thả sâu sắc hơn phóng đảng nhiều.

Tôi giải thích.

- Đừng nghe hần ta bốc phét! Hần mở quán là để dụ dỗ con gái, còn ở đây giả bộ cao siêu gì nữa?

Trà Sữa bắt bình ngất lời tôi.

Trương Vi cười cười, nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt rất bí ẩn, rõ ràng là đã bị mấy câu của tôi thu hút.

Tôi cũng cười cười, len lén nhìn nét mặt em. Châm chậm, ham muốn lại trỗi dậy, tôi bắt đầu muốn chiếm hữu thân thể em. Nhưng hề cứ nghĩ đến cái quy trình bất biến: “Dùng lời ngon ngọt dụ dỗ, tìm một lý do thuê phòng, giả vờ giả vịt tình cảm, cởi hết quần áo lên giường, xong chuyện chia tay mỗi người một ngã” ngàn lần như một là lại cảm thấy vô vị, chán chường muốn lặp lại nữa.

Bản thân đấu tranh kịch liệt với “bản thân”, không biết nên nghe ai, nên lựa chọn thế nào. Cuối cùng thì vẫn đột phá phòng tuyến đạo đức, “bản thân” phải xếp giáp đầu hàng chính mình.

Mấy tiếng sau.

Trương Vi bò ra trên ngực tôi, khe khẽ nghịch chùm chìa khóa trước ngực.

- Từ nhỏ đã quen rồi, giờ không sửa được.

Tôi gác tay sau gáy, dựa vào đầu giường, nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời.

- Giống như không sửa được thói quen dụ gái ở bar về lên giường phải không?

- Chắc vậy.

Thực ra tôi muốn trả lời: bạn gái đột nhiên không nói lời nào mà bỏ rơi anh, không chịu nổi cô đơn, cả thể xác lẫn tinh thần đều không có chỗ dựa, không biết làm gì, đành phải dựa vào chuyện này để giải thoát. Nhưng ngại chẳng muốn nói, sợ làm trò cười.

Im lặng.

Chỉ nghe thấy tiếng chiếc điều hòa giữa phòng đang không ngừng thổi ra khí nóng ù ù. Hai thân thể trần truồng ướt đẫm, từ từ khô dần dưới làn gió nóng. Đủ thứ mùi từ thân thể hai người bốc hơi bay lên, tràn ngập khắp phòng.

- Đời vô vị quá, thỉnh thoảng kích thích một chút như vậy cũng tốt. Em là một đứa đặc biệt thiếu cảm giác an toàn, nhất định phải nằm trong lòng đàn ông mới ngủ ngon được, không thì thể nào cũng gặp ác mộng. Có phải em hư đốn lắm không? Có phải em là con bé hư hỏng không? Hay em là một con bé có vấn đề?

Tôi lắc lắc đầu, cảm thấy rất khâm phục tính thẳng thắn của Trương Vi.

Trương Vi chỉ cười cười không cần đáp án, đốt một điếu thuốc, ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, cầm điều khiển bật kênh HBO lên xem. “Thư Tình” của Shunji Iwai[14]. Tuyệt ở khắp núi khắp đồng nhuộm thể giới thành một màu trắng tinh thuần khiết, làm nền tôn lên tình yêu tha thiết của vai nam nữ chính, vừa hay tạo thành một sự đối lập với cảnh đôi nam nữ đang một mối trên giường, không hiểu tại sao tôi lại chợt cảm thấy xấu hổ áy náy.

Hai người ngẩn người ra xem một lúc lâu. Không khí trầm mặc.

[14] Đạo diễn nổi tiếng người Nhật Bản, đã đoạt rất nhiều giải thưởng. Trong đó có bộ phim “Thư Tình” đã được giải do khán giả bình chọn tại liên hoan phim Montreal và nhiều giải thưởng khác.

Tình tiết trong phim làm Trương Vi nhớ lại những chuyện đã qua:

- Năm thứ nhất em còn rất thật thà, chăm chỉ lên lớp, không tiếp xúc gì với thể giới bên ngoài. Lên năm thứ hai thì bài vở không nhiều, nên thường hay ra ngoài chơi. Nơi đầu tiên em đến chính là quán rượu của anh. Lúc ấy cả một đám bạn học cùng đến, rất ồn ào, ai cũng mời rượu, em không biết uống nên say khướt. Sau đó một nam sinh đưa em về ký túc xá của anh ta, quăng lên giường rồi lột sạch quần áo. Em say mèm nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh, có điều lúc ấy đã không thể khống chế được thân thể mình nữa. Đó là lần đầu tiên của em, không ngờ lại ột gã lạ mặt không quen biết, lại còn ngờ nghệch hỏi hấn có yêu em không nữa chứ? Nghĩ lại thật mất mặt. Lần đầu tiên của con gái bọn em đa phần đều vào năm thứ nhất hoặc thứ hai, cho người khác một cách ừ ừ cạc cạc. Sau đó thì hấn ta thành bạn trai em luôn, không ngờ hấn lại là một kẻ trắng hoa, suốt ngày đi khắp nơi cưa gái, vì thế chẳng được bao lâu thì bọn em đã chia tay. Về sau cũng yêu mấy người nữa, nhưng rồi cũng chia tay hết. Sau cùng thì đã nhìn thấu hết cả, nên sống như bây giờ này, chẳng cần quan tâm đến mình, càng không cần quan tâm đến đàn ông. Từ đó em hay đến quán rượu, rất nhiều đàn ông dụ dỗ em, bọn họ tưởng rằng mình đang chinh phục em, thực ra em cũng đang chinh phục bọn họ, chinh phục chính mình nữa.

- Có phải em rất bừa bãi không?

Trương Vi phả ra một hơi thuốc, ngâm nga mấy câu bài “Sau này”, cười cười với tôi.

- Cũng được. Mỗi người đều có thể chọn lựa cách sống cho riêng mình, chỉ cần không ảnh hưởng đến người khác là được rồi.

Tôi an ủi Trương Vi, thật ra cũng là an ủi chính mình.

- Thực ra em cũng không muốn vậy. Nhưng tinh thần và thể xác không thể nào lưỡng toàn kỳ mỹ được đúng không?

Tôi trầm ngâm. Vấn đề này quả thật rất khó trả lời, bằng không tôi cũng không đến nỗi phải ôm một cô gái lạ nằm đừ ra ở đây như thế này.

Cảm thấy hơi xót xa.

- Anh là một người tình rất tuyệt.

Trương Vi cười cười nói.

- Tại sao không thể là một người yêu rất tuyệt?

Tôi nửa đùa nửa thật thử dò hỏi.

- Làm người tình hay hơn nhiều chứ, làm người yêu mệt lắm, với lại bây giờ chẳng ai có thể gánh vác được gì cho ai hết, cần phải tự biết lấy mình chứ, đúng không?

Tôi gượng cười, đành phải gạt đầu, nghĩ lại về vấn đề này một cách nghiêm túc.

- Thực ra, em cũng luôn muốn tìm một người yêu, một vòng tay quen thuộc, không để thân thể mình tiếp tục lang thang như vậy nữa. Nhưng không hiểu vì sao, cuối cùng vẫn cứ biến thành cuộc tình một đêm hết cả.

Trương Vi nói xong, thở dài mấy tiếng, rồi chui vào chăn, một lát sau thì mệt mỏi thiếp đi.

Tôi nằm nghỉ thêm một lát, cố chống lại cơn buồn ngủ, nhẹ nhàng xuống giường mặc quần áo lại, đi ra ngoài, lấy xe lái về nhà.

Về đến chân cầu thang.

Đêm nay không trăng, trời tối đen như mực.

Cô bé nhà bên vẫn ngồi trên bậc thang, lặng lẽ hút thuốc, dáng vẻ rất thương tâm, bên cạnh đặt một cuốn “Người trông đồng lúa mạch”[15]

- Tâm trạng không tốt à?

Tôi ngồi xuống, quan tâm hỏi cô bé.

- Ủm, bố mẹ cãi nhau cả tối, phiền muốn chết.

- Sao mà cãi nhau?

- Bố ra ngoài ăn trời trác táng

- Sao mẹ em biết?

- Bao nhiêu ngày nay bố không ôm mẹ rồi, lúc về nhà trên người còn vương mùi của người đàn bà khác.

Tôi ngửi ngửi mùi trên người mình theo bản năng, len lén dịch người ra xa em một chút.

- Vậy phải làm sao?

- Làm sao nữa? Em thấy mẹ không đúng lắm, cần gì phải nổi giận lên như vậy chứ? Bây giờ ông chồng nào chẳng có trò gì đó ở bên ngoài chứ?

Tôi ngạc nhiên há hốc miệng ra, vỗ vỗ nhẹ lên vai cô bé, tỏ ý khâm phục.

[15] The Catcher in the Rye – tiểu thuyết của J. D. Salinger. Một trong 100 tác phẩm được tạp chí Time bình chọn là tác phẩm tiếng Anh hay nhất từ năm 1923 đến giờ.

Vào cửa.

Thấy Long Mi đang hai tay bó gối ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào một bức tranh trên tường đối diện, thờ người ra.

“Tự do dẫn dắt nhân dân” của Delacroix.[16]

[16] Eugène Delacroix (1798-1863): họa sĩ lãng mạn vĩ đại người pháp. Liberty Leading the People là bức tranh nổi tiếng nhất của ông. Hiện đang được trưng bày ở bảo tàng Louvre.

Tôi cởi áo ngoài khoác lên giá, rót một ly whiskey, ngồi xuống cạnh em.

- Không hiểu à?

Tôi cố ý trêu.

Long Mi giật mình sực tỉnh, quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt như có như không, tựa như bóng sáng yếu ớt hắt trên mặt tôi. Em thở dài ngao ngán, cúi đầu, cả gương mặt giấu bên trong mái tóc dài. Hai bàn chân trần, ngón chân bấu vào sofa, thân hình gầy gò, tư thế liêu xiêu. Liêu xiêu đến nỗi khiến người ta nhìn thấy lòng đều đau thắt lại.

Tôi nhún nhún vai một cách chán chường, vừa uống rượu vừa xem đĩa.

Một lát sau em chợt nhớ ra gì đó, bèn đưa cho tôi một mảnh giấy, bên trên có số điện thoại. Gọi vào, thì ra là Trà Sữa, nó nghi ngờ tôi dẫn Trương Vi lên giường, nên gọi điện trách cứ. Tôi không thích nói dối, đành hàm hồ giả bộ ngu ngơ cho qua chuyện. Trà Sữa cần nhả một lúc rồi tức giận gác máy đánh cụp.

Tôi oan ức gác máy. Quay đầu lại thấy Long Mi đang nhìn dán mắt vào điện thoại, vẻ mặt có vẻ chán ghét, cứ như đã thông qua tôi thấy hết mọi thói đời ẩm lạnh, đồng thời cũng không giấu vẻ coi thường với biểu hiện đạo đức của tôi, chẳng biết nói gì, đành thở dài tiếp tục xem đĩa. Em xem được một lúc, cái mũi nhạy cảm khẽ hít hít. Giờ tôi mới ý thức ra trên người mình đầy mùi đàn bà, mặt thoáng đỏ ửng lên. Long Mi khẽ chau mày, đứng dậy, để chân trần đi ra máy tính lên mạng.

Tôi cảm thấy hơi ngại. Nhưng tôi và em chỉ như những kẻ cùng đường, nghỉ lại cũng chẳng có gì. Hai tay ôm đầu, dựa lưng vào sofa, nghiêm túc nghĩ lại những chuyện hỗn loạn xảy ra trong mấy ngày nay. Thỉnh thoảng lại liếc qua màn hình máy tính, một trang web giao dịch rất lớn, hình như Long Mi mở mấy cửa hàng nhỏ trên đó, buôn bán các loại tranh sơn dầu hay gì đó tương tự. Không hiểu gì hết mà còn bán tranh sơn dầu? Len lén nhìn em cười. Mình có tệ hơn nữa cũng tốt hơn cô bé này. Nghĩ như vậy, tự dưng cảm giác như có tấm đệm lưng, tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều.

Liếc thấy ngón tay bấm chuột của em có vết máu. Định hỏi xem có chuyện gì, nhưng lại lười. Tôi đứng dậy về phòng, mở ghế xếp ra, không ngừng lẩm bẩm ngày mai rồi sẽ lại đau lưng mỗi người cho xem.

Long Mi đẩy cửa bước vào.

- Học gõ cửa đi chứ!

Tôi bực bội lớn tiếng.

Không hiểu em nghĩ gì, lại ra ngoài gõ cửa xong mới vào, ném vào một thứ gì đó, rồi đóng sầm cửa đi ra. Tôi bực bực bật đèn lên, đây chẳng phải đôi tất tách của Bất Bất hay sao? Chỗ rách ở gót chân đã được vá cẩn thận, đường kim hơi dày, nên hơi phồng một chút.

Mặt nóng bừng, cảm thấy hơi hơi hối hận.

Nhớ ra một chuyện, liền bò dậy lục tìm băng dán vết thương, ra ngoài dán cho em. Long Mi không thèm để ý đến tôi, dán mắt vào màn hình vi tính, mặt không biểu cảm. Tôi có lòng tốt, bèn cẩn thận giảng cho em một bài dài về tranh sơn dầu và những loại nghệ thuật phẩm bán chạy trên thị trường. Em chỉ cúi đầu bấm chuột, không trả lời. Tôi thấy vậy thì đành nhún vai, về đi ngủ.

Trước khi đi, liếc thấy một câu trong cuốn nhật ký đang mở:

“Vũ trụ giống như trứng vịt, đời người giống như trứng gà, trứng nào thì chẳng là trứng.”

4. Chương 05

Chương 5

Rất nhiều người trong đời chỉ có 0,1% thời gian là thật sự yêu một người nào đó 100%.

Tất cả mọi người đều không thể chỉ yêu một người nào đó trong 100% thời gian của đời mình.

Chỉ cần 0,1% đó thôi.

Ngày âm u.

Đêm lạnh lẽo.

Tôi chui vào quán.

Bì Tử đang ngồi trên quầy bar sệt soạt đọc “Cuộc tìm kiếm con cừu”[17] của Haruki Murakami, xem được một lát thì quăng sách đi, lầu bầu chê vô vị, rồi lại nốc vodka từng ực, nghĩ ngợi gì đó một lúc rồi hỏi tôi một câu không đầu không đuôi:

- Tại sao c. dê thì từng viên từng viên một, còn c. người thì từng chuỗi từng chuỗi một vậy?

- Chắc là do kết cấu cơ quan tiêu hóa khác nhau.

- Không đúng. Dê chỉ ăn cỏ, người cái gì cũng ăn, thế nên c. mới khác nhau chứ.

Chủ đề câu chuyện của hai thằng ngày nào cũng vô vị như n.

- Có gì mới không?

Bì Tử chán nản thở dài, nghẹo đầu hỏi tôi:

Tôi nhấp một ngụm rượu, chép miệng nói:

- Vũ trụ giống như trứng vịt, đời người giống như trứng gà.

- Trứng nào thì chẳng là trứng.

Bì Tử nghe xong thì gắt lên như thế.

[17] A Wild Sheep Chase.

Hai thằng lại bò ra quầy bar, im lặng không nói gì, vùi đầu uống rượu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên xem “Two Smoking Barrels” trên màn hình, tình tiết trong phim làm tôi nhớ đến quá khứ của Bì Tử.

Bì Tử vốn là một thanh niên đầy nhiệt huyết và rất có chí tiến thủ.

Tốt nghiệp đại học xong, cậu ta rất muốn cầu tiến vươn lên, ra sức làm việc, chỉ mong sớm ngày thành đạt. Đầu tiên thì chơi chứng khoán, về sau lại làm bảo hiểm, làm bán hàng theo mạng. Cứ nghề nào thịnh hành là cậu ta làm nghề đó, thời gian tiêu tốn hết vào công việc, rất ít khi đến quán rượu, chuyện dụ dỗ con gái lại càng không cần phải nói.

Tôi có ấn tượng sâu sắc về nghề nghiệp của cậu ta như vậy bởi vì cho dù là đổi làm nghề gì, người bạn thân nhất như tôi đây cũng có vinh hạnh được làm khách hàng đầu tiên. Tôi khó khăn lắm mới kiếm được khoản tiền đầu tiên, chưa kịp tiêu đã bị Bì Tử kéo đi mua chứng khoán, cuối cùng thì cả tiền vốn cũng chẳng còn. Cậu ta làm bảo hiểm, tôi lập tức mua ngay một phần. Cậu ta chuyển qua làm bán hàng theo mạng, đồ đặc liên chất đóng trong nhà tôi, cái gì mà thực phẩm chức năng, đồ tập thể chất, máy học tiếng anh, chất đầy lên như cái chợ bán buôn, thậm chí còn kéo cả tôi đi nghe mấy cái buổi nói chuyện vợ vắn của các tay bán hàng khác, trong những buổi ấy, lần nào Bì Tử cũng nhiệt huyết phùng phùng, khua tay múa chân với diễn giả, hô cao khẩu hiệu, còn tôi thì chỉ rúc vào góc đánh một giấc rồi về.

Cuối cùng cậu ta đến một công ty lớn làm đại lý bán máy di động, sau những bài học do nông nổi trước đó, cậu ta đã định tâm nghĩ lại, đóng cửa trong nhà đọc sách học tập, nên đã trưởng thành hơn rất nhiều. Về sau Bì Tử được phái đi khai thác thị trường ở khu vực mới, làm rất xuất sắc nên đã được thăng làm chủ quản khu vực, bắt đầu có chút tích lũy, con đường sự nghiệp đang rộng mở trước mắt. Hồi đó mỗi lần đến quán, Bì Tử đều đóng bộ quần áo vét, đeo cravat, tay cầm cặp táp, ăn nói lịch sự, cười đùa vui vẻ, đúng 10h là về nhà đi ngủ để mai còn đi làm. Thời gian đó tôi cũng cảm thấy vui thay cho cậu ta. Nhưng chuyện tốt không được lâu, cấp trên của Bì Tử nhận tiền hối lộ của người khác, nên đã phát triển một khách hàng mới, vì vậy mà làm mất một khách hàng trung thành mà Bì Tử phải vất vả lắm mới kiếm về được. Cậu ta rất tức giận, đã cãi nhau một trận lớn với thằng cha kia, trong lúc phẫn nộ, lại lờ ra tiếng vào, cuối cùng hai người đã động đến tay chân. Bì Tử cầm một tách trà lên ném, thằng cha kia sợ quá liền đuổi việc Bì Tử ngay tại chỗ.

Tối hôm đó Bì Tử rất buồn.

Tôi lái xe tìm nửa ngày trời mới tìm thấy cậu ta trên sân thượng ngôi nhà xây dở bỏ hoang.

Cậu ta đã uống say khướt, đang vừa khóc vừa hát rống lên bài “Chân tâm anh hùng”, tay giật từng trang từng trang những quyển sách mà cậu ta từng coi là thánh kinh : “Người bán hàng vĩ đại nhất thế giới”, “Ai

trộm phomat của tôi” cho vào đồng lửa. Cuối cùng, cả tấm giấy chứng nhận á quân bán hàng toàn quốc cậu ta cũng đổ nốt, tôi vội vàng giật lấy, nhưng cũng chỉ còn lại một nửa cháy xém. Tôi ngồi với cậu ta trong gió lạnh đến tận nửa đêm. Hai thằng không nói với nhau tiếng nào.

“Cậu có biết làm sao con người phát hiện ra lửa không?”

Bì Tử đột nhiên mở miệng như vừa được nạp điện, hỏi tôi một câu rất không liên quan.

- Sét đánh trúng làm cây bốc cháy.

Tôi nghĩ ngợi giây lát rồi thành thật trả lời.

- Thế cậu có biết làm sao con người phát hiện ra tác dụng của lửa không?

- Không biết.

- Có một lần, một con gà chạy vào đồng lửa bị thiêu, một người ngửi thấy mùi thơm, liền nhặt lên ăn. Từ đó con người mới dùng lửa để nấu thức ăn.

- Gà tại sao lại chạy vào đồng lửa?

- Có lẽ tại nó là gà lửa.

Nói xong hai thằng liền phá lên cười.

Cười xong lại ôm chặt lấy nhau, cùng bật khóc.

Mấy ngày liền sau đó không thấy Bì Tử đâu.

Lúc gặp lại cậu ta, chính là hình dạng của ngày hôm nay: chán đời chán việc, một bụng bất bình, ngày nào cũng gục mặt xuống quầy bar uống rượu, không có việc làm, chỉ biết dụ dỗ con gái rồi đi khắp nơi mượn tiền, miệng lúc nào cũng cười đùa cợt nhả. Có thể nói là một Bì Tử phiên bản mới. Tôi buồn thay cho cậu ta, nhưng cũng không biết làm gì để giúp bạn.

Sau rồi thì cũng quen dần.

Dù sao thì so với Bì Tử lúc nào cũng đóng bộ trước đây, Bì Tử bây giờ có khi còn đáng yêu hơn.

Hồi ức là chuyện làm người ta mệt mỏi nhất.

Tôi thở dài, liếc sang Bì Tử đang nốc ừng ực, vỗ mạnh lên vai cậu ta.

Bì Tử quay đầu lại, tôi bồi hồi cảm khái cười cười với cậu ta một tiếng. Hình như cậu ta cũng chẳng hiểu gì, lăm băm cần nhẩn tôi vài câu, nói mấy tiếng: “Tớ F...” rồi lại tiếp tục uống rượu. Tôi đành nhún vai một cái đánh trống lảng.

“Tớ F...” là câu cửa miệng của hai thằng bọn tôi.

Một lát sau thì Hoa Hồng đeo ghi ta bước vào.

Hoa Hồng là một thằng đàn ông chính hiệu, là một ca sĩ lang thang mà tôi nhặt được trên phố. Còn nguyên nhân của cái tên quái quái đó thì là vì anh ta thích đến điên cuồng ban nhạc

Một hôm tôi đang đi qua Thiên Kiều, thì gặp một người đang ôm đàn ghi ta ngồi dưới đất, hát bài “Tình nhân của ca sĩ lang thang”, gương mặt không chút biểu cảm. Anh chàng này để tóc khá dài, gió trên Thiên Kiều thổi rất mạnh, làm mái tóc anh ta cứ tung bay lên như từng đợt sóng nối tiếp. Hát một, anh ta liền buông đàn, đốt một điếu thuốc, ngồi chờ người ra nhìn dòng xe cộ nườm nượp bên dưới. Tôi bước lại cầm đàn gảy lên mấy cái. Anh ta liền quay lại nhìn, tỏ ý khinh thường:

- Biết chơi không?

Tôi hơi do dự một chút, rồi chơi một bản phong cách tương tự, tên là “Người anh em ngủ giường trên của tôi”. Anh ta cười cười với tôi. Tôi cũng mỉm cười đáp lại. Thế là quen nhau. Anh chàng đó chính là Hoa Hồng.

Tôi mời Hoa Hồng đến quán chơi đàn, nhưng sau vài lần, anh ta đã từ chối. Nguyên nhân là vì quán bar theo phong cách JazzBlue, không phù hợp với thứ nhạc Metal mà Hoa Hồng yêu thích. Nhưng anh ta rất thích không khí ở đây, ngày nào sau khi hát xong ở Thiên Kiều cũng tới đây nói chuyện với tôi một lúc, thích thì cùng ra mái hiên chơi mấy bài. Chỗ chơi đàn có kê một quầy bar nhỏ, tôi và Hoa Hồng thường ngồi trên ghế cao, chơi hết bài này đến bài kia, vừa đàn vừa hát cho đến khi nào tay và miệng mỏi nhừ mới thôi.

Hoa Hồng ngồi bên cạnh tôi hút thuốc.

- Lên chơi không?

Anh ta hỏi.

- Chơi thì chơi.

Tôi đáp.

Đây là hai trong số ít câu mà tôi và anh ta hay nói với nhau, ý là rủ nhau lên chơi ghi ta.

Mới đầu chơi một khúc “Yellow” của Coldplay. Tôi đệm nhạc, Hoa Hồng đàn chủ âm, anh ta gào lên, hát rất tập trung, âm thanh khàn khàn như muốn dãi bài tâm sự, làm khách qua đường đều ngoái mắt nhìn về chỗ chúng tôi. Hết bài, hai chúng tôi lại chơi tiếp bài “About A Girl” của Ni var na. Hát xong, cả hai ôm đàn ngồi đờ đẫn hết điệu này đến điệu khác, trầm ngâm không nói. Ánh đèn nhàn nhạt hắt lên làm hai gương mặt trắng bệch như diễn viên kịch vẽ mặt. Tôi lại thở dài, đàn một điệu Blue, vừa vừa hút thuốc.

Một người đàn ông lão đạo vịn tường đi ra, chuệch choạc đi ra đầu kia của mái hiên cúi xuống nôn thóc nôn tháo, mắng chửi vợ con làm anh ta mệt mỏi. Một cô gái xinh đẹp từ trong quán đi ra, đỡ anh ta loạng choạng đi vào trong. Một lúc sau lại có một cô gái bước ra, hét vào điện thoại, hình như đang khuyên đối phương mau bỏ đứa bé đi, dù sao thì cha đứa trẻ cũng không để ý, cuối cùng thì hét lên: “Dù sao cô cũng có biết cha nó là ai đâu?” Nói xong liền đập máy, đi vào trong.

Đời thật chán.

Hai người chúng tôi lại ôm đàn, hát mấy bài thể hiện cuộc đời tẻ ngắt như “Ngủ ngon Bắc Kinh” ... Hát xong thì quăng đàn sang một bên, cố nhìn cái đau nơi cổ họng, ngồi đờ đẫn trên ghế cao. Đủ hạng người đi qua đi lại trước mắt, giống như trò chơi kịch bóng hồi nhỏ.

Bì Tử ra ngoài kéo tôi vào, ấn xuống ngồi cạnh hai cô gái.

Cậu ta đã nghĩ cách dụ họ uống hết một chai Baileys, mặt các cô đỏ hồng, mơ mơ màng màng. Bì Tử nháy mắt ra hiệu cho tôi, rủ tôi cùng phối hợp, dụ hai cô gái này về. Tôi không muốn lắm. Gần đây quá nhiều chuyện lung tung chẳng ra đầu vào đâu, khiến tôi không thể nào hứng thú với thứ gì được.

Chúng tôi chơi trò đánh bài nói dối, ai thua phải uống rượu. Về sau thì ai thua phải kêu tiếng lợn. Hình như vẫn chưa thấy đã, cuối cùng ai thua thì phải khóa thân ra tiệm tạp hóa mua đồ. Bì Tử đang lên đổi bài thì bị một cô phát hiện, đành phải cắn răng chịu phạt. Bốn người ra khỏi quán, đi đến trước một cửa tiệm tạp hóa bán trâu đêm. Bì Tử lột hết quần áo, chỉ mặc độc chiếc quần đùi, run run rẩy rẩy bước vào, một lúc sau thì vung vẩy một hộp bao cao su, khệnh khạng bước ra. Hai cô cái cười nghiêng ngả, còn tôi lại chột cảm thấy chua chua.

Chúng tôi lại về nhà Bì Tử tiếp tục đánh bài, ai thua phải cởi quần áo. Bì Tử liên tục đổi bài, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho tôi, ép tôi phải phối hợp. Chẳng mấy chốc thì hai cô gái đều say khướt, nằm bò ra thảm. Bì Tử thích thú ôm lấy một cô bế vào phòng ngủ, để lại mình tôi với cái bàn trống rỗng, và một cô gái lạ nằm vật vã trên thảm.

Cô gái uống quá nhiều, nên hình như khó chịu, cứ lật qua lại thở gấp. Tôi cảm thấy bất nhẫn, bèn bò dậy kiểm tra mặt chườm đá lau trán, lau cổ cho cô, toàn thân cô gái ướt đầm mồ hôi. Tôi thở dài, đặt cô nằm ngay ngắn lại rồi lấy cái đĩa “Những ngày tháng trên mây” của Michelangelo Antonioni[18] cho vào máy, vừa uống rượu vừa kiên nhẫn xem, nghĩ về những ngày tháng hỗn loạn như đang trong mây mù gần đây một cách thật nghiêm túc.

Xem được nửa phim thì cô gái tỉnh dậy.

Cô bò dậy, ôm lấy tôi cùng xem chung. Xem được một lúc, cô đột nhiên ghé miệng sát tai tôi thì thầm:

- Có muốn không?

Tôi ngẩn người, nghĩ đến Bất Bất, trong lòng có chút mâu thuẫn, bèn lắc lắc đầu. Nhưng ham muốn như những cơn sóng dồn dập dồn dập, làm tôi do dự, cuối cùng lại gật gật đầu.

[18] Nhà đạo diễn nổi tiếng người Ý.

...

Xong chuyện, cô gái dậy đi tắm. Tôi vẫn nằm yên tại chỗ, nhìn lên trần nhà, hoang mang không biết làm sao.

Có Bất Bất bên cạnh thật tốt biết bao, có em tôi sẽ không cần phải sống vất vưởng thế này, không phải hoang mang đứng giữa tinh thần và thể xác. Đột nhiên tôi cảm thấy bắt đầu chán ghét những ngày tháng lang thang vất vưởng không biết làm gì như thế này, bắt đầu thèm muốn một vòng tay ấm áp quen thuộc.

Bất Bất bỏ rơi tôi, vòng tay ấm áp biến thành những thân thể trần trụi của các cô gái lạ.

Những thân thể lạ, có hơi ấm, nhưng không ấm áp.

Cô gái tắm xong, lấy trong tủ lạnh ra một chai vang đỏ, rót hai ly. Hai người cầm ly rượu cao cổ, ngồi xếp bằng trên thảm, lặng lẽ xem ti vi. Trong nhà tối om, chỉ có ánh sáng xanh nhạt hắt ra từ màn hình, hắt lên mặt, lên người chúng tôi, trông như hai xác chết hóa thạch loài khỉ từ thời thượng cổ mới bị đào lên.

- Nói gì đó được không?

Cô gái phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Ừ.

Tôi mệt mỏi trả lời.

- Thích em không?

- Cũng thích.

- Thích ở điểm nào?

- Đùi.

- Nói thử xem nào.

- Vừa thon vừa dài.

- Thế thôi à.

- Thế thôi.

- Con người anh có một ưu điểm.

- Nói thử xem nào.

- Không nói nhiều.

- Đây cũng là ưu điểm à.

- Tất nhiên, em ghét nhất là đàn ông nói nhiều.

Điện thoại của cô gái đột nhiên rung lên.

Cô liếc nhìn số trên màn hình, đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu cho tôi im lặng, rồi ấn nút nghe, nhẹ giọng giải thích một lúc lâu, cổ rặn ra một nụ cười, hôn mấy cái vào điện thoại, sau đó đập máy xuống sang một bên.

- Chồng em, gọi kiểm tra!

Cô gái nhìn tôi cười áy náy, nghĩ ngợi gì đó rồi ừ ừ nói:

- Hẳn ta nhiều tuổi hơn anh, từ lâu đã không còn cảm giác rồi, nhưng em không muốn li hôn, phải dựa vào túi tiền của hần để sống chứ.

Tôi mỉm cười, tỏ ý đã hiểu.

Hai người lại chìm vào im lặng, bầu không khí trở nên gượng gạo.

Một lát sau thì chúng tôi chia tay, ai về nhà nấy.

Con phố vắng lúc nửa đêm.

Lái xe mà đầu óc vẫn lùnh bùng.

Chuyện đêm nay khiến tôi cảm thấy mệt mỏi.

Bất chợt nhớ đến một câu nói của Russel[19]:

“Tự nhiên không tạo ra một loại người có thể hoàn toàn cô độc một mình, bởi vì con người không thể thỏa mãn yêu cầu sinh lý của tự nhiên, trừ phi là có sự giúp đỡ của người khác.”

Cái gọi là “sự giúp đỡ của người khác” đó chính là chỉ quan hệ duyên ái giữa người khác giới, đồng giới, và cả các mối quan hệ biến thái khác. Tôi đột nhiên hi vọng mình biến thành một người siêu cấp, chiến thắng tự nhiên, không cần cái gọi là “sự giúp đỡ của người khác” kia, có thể khống chế tất cả trong tay mình, tự mình tạo ra hạnh phúc và niềm vui ình, chứ không phải chờ đợi cái “sự giúp đỡ của người khác” đó quyết định.

[19] Nhà triết học người anh Bertran Russel.

Lần đầu tiên chợt có cảm giác chán ghét sự ham muốn luôn khống chế mình.

Con người, sinh ra đã tự do.

Đã căm ghét những gì khống chế mình.

Tôi lái xe đến gần đường ray.

Xuống xe. Đi dọc theo hai hàng đường ray trống huéch.

Quá nửa đêm, mặt trăng rất to, rải những tia sáng nhàn nhạt xuống đường ray. Bốn bề lặng im như thóc, thì thoảng mới nghe một hai tiếng chó sủa thưa thớt. Gió thổi qua tán cây phát ra những tiếng xào xạc. Hai thanh ray phản xạ ánh trăng lạnh lạnh, kéo thẳng một đường dài, rồi biến mất trong màn đêm tĩnh.

Tôi cởi giày, đi chân không trên đường ray, thanh ray sắt mát lạnh và lòng bàn chân thô ráp chạm nhau, cảm giác rất thoải mái. Tôi cứ đi về phía trước, cho đến khi một lử mới ngồi xuống một tảng đá gần đường ray, nghỉ ngơi hút thuốc.

Hồi nhỏ tôi thường hay cùng một đám bạn học chạy dọc theo đường ray, thậm chí có lần còn chạy đến một thành phố khác, sau đó lại quay ngược lại theo đường ray mà về. Tôi thích đi bộ không mục đích trên đường ray, thích ngắm nhìn nó trải dài ra xa tít tắp và cảm giác cô quạnh không nương tựa đó. Đường ray đối với tôi như một người bạn, một người bạn không nói gì, đứng lại biết bày tỏ mọi thứ trong im lặng. Cho đến một lần có một bạn học của tôi bị xe lửa cán chết, tôi mới bị buộc phải dừng sở thích đặc biệt này lại. Còn nhớ nơi bạn tôi bị đụng chết có một tảng đá lớn, giống như tảng đá dưới móng tôi đây.

Ngẩng đầu lên ngắm trăng một lúc, móc chiếc acmonica luôn mang theo người ra thổi một đoạn “Ánh Trăng”, thổi người ra một lúc, rồi lái xe về nhà. Xe đi đến chỗ giao nhau giữa đường bộ và đường sắt thì gặp đèn đỏ. Mấy người công nhân chậm chậm kéo chiếc barie chắn đường sơn hai màu đen trắng ra. Xe và người đi đường đều tạm thời dừng lại. Tôi nghe một điệu Blue của Robert Johnson, hai cánh tay đặt hần lên vô lăng, nhìn đầu máy xe lửa đang từ từ đến gần.

Cạnh xe tôi là một chiếc moto.

Một cậu trai đeo một cô bé. Đầu tóc cậu ta dựng ngược, ăn mặc kiểu hip hop. Chiếc loa gắn trên xe đang phát ra một bài hát rất thịnh hành của Eminem. Cô bé rất gầy gò, chui mình bên trong chiếc áo thể thao rộng hơn phải đến hai số, trông giống như một con sơn dương nhỏ đối đến nỗi chỉ còn lại da bọc xương trong

gió lạnh. Tay phải cô bé kẹp một điếu thuốc, chốc chốc lại rít một hơi, không phả ra mà để khói thuốc tự tràn ra khoe miệng, tựa như bên trong đang có hỏa hoạn vậy.

Cô bé ôm chặt lấy cậu trai, mặt dán chặt vào lưng, ánh mắt đảo tròn như băng trôi ở Bắc Cực, gặp ánh mắt tôi, cô bé dừng lại một lúc lâu, phẳng phất như đang nghiên cứu tôi, gương mặt không chút biểu cảm. Tôi chống cằm lên cánh tay, cũng đưa mắt nhìn lại cô, không biểu cảm.

Ánh mắt hoang mang của hai người tựa như hai đầu của một con ngỗng dài trong đêm tối: xa xăm, trống rỗng, không nơi nương tựa

Tôi đang mơ màng giữa cuộc cờ, không biết đặt quân vào đâu.

Cô bé lại đang ngỡ ngàng chưa biết khai cuộc thế nào.

Xe lửa xầm xập chạy qua.

Đèn xanh bật sáng. Những chiếc xe từ từ khởi động, ùn ùn đi qua đường ray.

Cậu trai nổ máy xe, “vù” một tiếng, lao vút đi.

Ánh mắt cô bé vẫn nhìn đắm đắm vào mặt tôi, cho đến khi biến mất hẳn trong màn đêm đen tối.

Lái xe về nhà. Đi qua chân cầu thang.

Mặt trăng lặn sau một áng mây dày, bốn bề tối om như mực.

Cô bé nhà bên đang ngồi trên bậc thang hút thuốc, tay cầm một chai bia, bên kia là một cuốn sách phổ thông, hình như tên là “Con trai là cây, đàn ông là rừng” thì phải.

Chẳng ra làm sao.

- Con gái còn nhỏ không nên uống cái này.

Tôi giật chai bia trong tay cô bé, tu mấy ngụm.

- Uống bia tốt chứ, có thể giải buồn.

Cô bé định giật lại, nhưng không thành công, đành buông thõng tay xuống.

- Em còn nhỏ thế này, nên vui vẻ một chút, đừng chán nản như vậy.

- Có gì đáng để em vui đâu? Bọn con trai chẳng ra sao, học hành chẳng ra sao, bố mẹ cũng chẳng ra sao cả, đời thật vô vị. Nói chuyện với anh may ra còn đỡ hơn chút.

Cô bé nhìn tôi cười cười, nháy mắt lão luyện, nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Sách nói chẳng sai chút nào, con trai là cây, đàn ông là rừng! Chơi với bọn con trai đúng là chẳng hứng thú gì hết. Hôm nay có một chị còn nói, chị ấy thích mùi của đàn ông, với lại đàn ông kinh nghiệm cũng phong phú nữa.

Tôi nghe mà rớn hết gai ốc, vừa hút thuốc vừa chạy vội lên nhà.

Vừa đi vừa tưởng tượng ra cảnh mình đá bay tác giả của cuốn sách đó từ tầng hai xuống đất.

Mở cửa vào nhà, trông huếch trông hoác.

Chỉ có “Những Bông Hoa Ấy” vẫn “nở rộ” trong phòng.

Tôi nghi ngờ đảo một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy Lông Mi trên sân thượng tối om.

Em đang đứng như một pho tượng trước kính thiên văn, tập trung tinh thần nhìn thứ gì đó, có vẻ rất kích động. Một lát sau thì em cúi đầu xuống, liếc thấy tôi, liền nhoẻn miệng cười. Một nụ cười hiếm thấy.

- Sao hả? Sao chối sắp rụng trái đất chưa?

Tôi trêu chọc.

Lông Mi không hề tức giận, ngược lại còn cười tươi hơn, tựa như là một người hoàn toàn khác vậy.

Đột nhiên nhận ra lúc em cười trông rất xinh.

Sao trước đây tôi không nhận ra nhỉ?

Em kéo tôi đến trước kính thiên văn, ra hiệu cho tôi nhìn thử. Tôi nhìn em rồi lại nhìn cái kính, nửa tin nửa ngờ ghé mắt vào lỗ nhỏ. Tôi chỉnh lại tiêu cự cho thích hợp, nheo nheo mắt tập trung thị lực, rồi cẩn thận quan sát.

Kỳ tích xuất hiện rồi!

Trên bầu trời rộng mênh mông, một ngôi sao chổi với cái đuôi dài sáng rực lướt qua! Sao chổi đi qua chỗ nào, bầu trời chỗ đó liền trở nên rực rỡ chói mắt. Tựa như đấng sáng tạo khai thiên lập địa, tay cầm ngọn đèn bay qua màn đêm, chia cắt trời và đất khỏi đồng hỗn mang. Tôi có cảm giác như đang được xem “Chia tách biển và đất liền” trong “Sáng thế ký” của Michelangelo vậy.

Tôi vô cùng hưng phấn.

Kính ngạc trước cảnh tượng hùng vĩ của tự nhiên, tôi không ngừng trầm trồ suýt soa. Chợt nhớ đến Long Mi, bèn kéo em lại. Hai người chụm đầu vào trước ống kính, tôi xem một lúc rồi em xem một lúc, rồi cả hai cùng không xem, nhìn nhau cười xúc động. Tâm trạng băng lạnh sau cơn trác táng trong chốc lát đã âm dần lên, tựa như một chú chim non vừa mới đục vỏ trứng chui ra nhìn đời vậy.

Tôi ôm chặt Long Mi, hôn lên gương mặt nhỏ lạnh toát của em.

Em chớp chớp hàng lông mi vừa dài vừa đẹp, đưa tay vuốt nhẹ nơi vừa bị tôi hôn lên, bị nụ hôn bất ngờ ngẩn người hoang mang không biết phải làm sao. Tôi chăm chú nhìn nét mặt em, nhất thời cũng không biết tiếp theo nên làm gì, cũng hơi luống cuống, đành vội vã nói một câu “chúc ngủ ngon” rồi về phòng, vùi đầu ngủ. Nhưng nằm mãi cũng không ngủ được, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, nghĩ mãi về cô gái kỳ lạ mà trước giờ mình chưa hề quan tâm đến này. Đột nhiên cảm thấy có gì đó muốn nói với em, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, đành cười khổ một tiếng, ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau tôi đã ra khỏi giường, cẩn thận đánh răng rửa mặt cạo râu, thậm chí còn dùng cả kem cạo râu nữa.

Gõ cửa phòng Long Mi, định nói chuyện với em về cảm xúc mãnh liệt khi nhìn thấy sao chổi đêm qua. Không có động tĩnh gì, có lẽ em vẫn đang ngủ? Thôi để em ngủ thêm một lúc nữa vậy. Tôi vào nhà bếp, lấy hạt café đã rang sẵn ra đun một ấm café thơm phức, tính vừa uống café vừa nói chuyện. Ra gõ cửa lần nữa, vẫn không thấy động tĩnh gì? Tôi sốt ruột bèn đẩy cửa bước vào, phóng trống không. Trên bàn chặn một mảnh giấy nhỏ, bên trên viết mấy hàng chữ xiêu vẹo:

“Ra ngoài kiếm tiền, hết tiền ăn rồi, cũng phải trả tiền cho anh nữa. Về vụ sao chổi hôm qua, trên mạng có bình luận đấy

Phía dưới là một dãy dài các địa chỉ trang web bằng tiếng Anh.

Tôi bật máy tính lên xem một lượt, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác chua chua.

Ngồi ngẩn người ra trên sân thượng, lặng lẽ uống hết sạch cả ấm café.

Lúc ra khỏi nhà, tôi liếc liếc nhìn cuốn nhật ký của Long Mi theo thói quen, lần này em viết tương đối nhiều.

“Rất nhiều người trong đời chỉ có 0,1% thời gian là thật sự yêu một người nào đó 100%.

Tất cả mọi người đều không thể chỉ yêu một người nào đó trong 100% thời gian của đời mình.

Chỉ cần 0,1% đó thôi.”

Xem xong, một cảm giác lạ chợt dâng lên trong lòng.

5. Chương 06

Chương 6

Người mất đi tất cả hay sở hữu tất cả, đều tự do.

Ví như người ăn xin trên phố và người giàu có nhất thế giới này.

Thực ra về mức độ tự do thì bọn họ hoàn toàn như nhau.

Chỉ có những kẻ sở hữu không triệt để không hoàn chỉnh như chúng ta, mới không có tự do.

Đi vào quán.

Hoa Hồng đang trên ghế cao ngoài hiên, dưới ánh sáng lành lạnh, gương mặt anh ta như đánh lại như đúc bằng xi măng, chiếc gạt tàn bên cạnh đầy ụ đầu mẩu thuốc, còn có mấy vỏ chai bia để nghiêng ngả. Hoa Hồng đang ra sức đánh đàn, miệng gào thét bài “Chim Nhỏ” của Uông Phong.

“Hiện thực như một chiếc lồng, tôi là con chim nhỏ.”

Anh ta tuyệt vọng ném đàn sang một bên, cầm điếu thuốc cháy dở lên, hít một hơi thật dài, ho sặc sụa, rồi cúi đầu xuống, cả gương mặt khuất sau mái tóc dài rũ xuống, trông ủ rũ vô cùng.

- Áp lực cuộc sống và sự tôn nghiêm của cá nhân, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn?

Hoa Hồng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- Chẳng có cái nào quan trọng cả, tự do quan trọng nhất.

- Tự do là cái gì?

- Mất đi tất cả chính là tự do.

Thực ra tôi muốn trả lời: Người mất đi tất cả hay sở hữu tất cả, đều tự do. Ví như người ăn xin trên phố và người giàu có nhất thế giới này. Thực ra về mức độ tự do thì bọn họ hoàn toàn như nhau. Chỉ có những kẻ sở hữu không triệt để không hoàn chỉnh như chúng ta, mới không có tự do.

Nhưng giải thích như vậy chỉ một người, chán chẳng buồn nói.

Tôi vỗ nhẹ lên vai Hoa Hồng, thở dài một tiếng, rồi đi vào trong.

Bì Tử vẫn bò gục trên quầy Bar uống vodka như mọi ngày.

Tôi bước đến, ngồi xuống bên cạnh.

Quản Đầu đẩy cho tôi một cốc whiskey Scotland đầy đá theo thói quen.

Bên tai vang vang một khúc nhạc Jazz của Billy Holiday. Quán bar Blue trong những ngày cuối đông đầu xuân, tiếng nhạc như một giòng sông nhỏ bị đóng băng từ từ tan chảy, nghe rất lọt tai

- Những kẻ có tiền đều là lũ ngốc.

Bì Tử lại cắn nhả băng quơ.

Tôi cười cười, im lặng.

- Tại sao người có tiền lại đều là lũ ngốc?

Cậu ta hỏi tôi.

- Bị tiền làm cho ngốc. Thực ra người không tiền sau khi có tiền cũng giống như bọn họ thôi.

Bì Tử nghĩ thấy cũng phải, đành thở dài.

- Có gì mới không?

Bì Tử hỏi tôi theo thói quen.

- Nhìn thấy sao chổi.

- Thế thì có gì lạ, chẳng đáng đồng xu. Đạo này ai còn quan tâm mấy thứ đó nữa?
- Chợt cảm khái thôi: Rất nhiều người trong đời chỉ có 0,1% thời gian là thật sự yêu một người nào đó 100%. Tất cả mọi người đều không thể chỉ yêu một người nào đó trong 100% thời gian của đời mình.

- Lắm chuyện.

Bì Tử bực bội giữa cổ nóc một ngum lớn, suy nghĩ giây lát rồi hỏi tôi giải thích thế nào.

- Chúng ta đều mong muốn sở hữu đối phương, nhưng lại quên mất rằng đối phương cũng muốn sở hữu mình.

Tôi thở dài.

- Giả bộ thanh cao!

Trà Sữa bưng khay đi tới, nghe thấy những lời tôi nói, bèn hần học vặc lại một câu, sau đó đặt ly cocktail vừa pha xong lên trên, đi lại phía cô gái ngồi gần đó thân thiết chào hỏi, ôm nhau rồi hôn lên mặt nhau, sau đó thì khoác tay đi vào trong. Trà Sữa chưa bao giờ lạnh nhạt với bất kỳ cô gái nào đến quán, cô nào cũng như cô nào, mới gặp lần đầu tiên đã như bạn cũ lâu năm, đây cũng có thể xem như một điểm đặc sắc của quán chúng tôi.

Khách đông dần lên, nhạc đổi thành bài “What A Wonderful World” của Luis Armstrong.

Bì Tử đột nhiên nghĩ ra một cách làm cho việc làm ăn khá khẩm lên.

- Còn nhớ hai cô đêm qua không? Tổ thấy cũng được đấy, là một cách giải buồn rất hay. Hồi trước sao không phát hiện ra nhỉ? Nếu chúng ta làm thành một quán bar phong cách...chắc chắn sẽ có đột phá.

Tôi nghi hoặc lắc đầu. Thực ra từ lúc mở quán đến giờ tôi chưa bao giờ nghĩ xem phải kiếm bao nhiêu tiền, chủ yếu chỉ là để giải buồn và vì thích mà thôi.

Để củng cố lòng tin cho tôi, Bì Tử nhảy khỏi ghế, lại gần cô gái kia hỏi:

- Em nghĩ gì về những “cuộc gặp gỡ” ở quán bar?

Cô gái liếc nhìn Bì Tử với vẻ coi thường, nhún vai đáp:

- Không hấp dẫn như âm nhạc ở đây.

Tôi nâng ly lên tỏ ý tán đồng, cô gái cũng nâng ly lên với tôi. Cả hai cùng mỉm cười.

- Thích nhất là âm nhạc ở đây, cả không khí này nữa.

Cô gái tên Lý Nguyệt.

- Cảm ơn.

Tôi trả lời.

- Thích nhất là Bossa Nova.

Tôi chọn một al bum của Lisa Ono. Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng cất lên. Lý Nguyệt khẽ lắc lư hai vai, hai mắt nhắm hờ, dường như đang đắm trong ánh nắng trên bờ biển Caribe, hưởng thụ mặt trời ấm áp và những cây dừa xanh mát.

- Sao lại mở quán rượu trên lầu?

- Cho yên tĩnh.

- Mở quán không để kiếm tiền mà chỉ để yên tĩnh thôi à?

Lý Nguyệt bắt đầu hứng thú.

- Có một số người làm việc không vì thù lao hậu hĩ, trừ phi bản thân công việc đó đã là thù lao cực kỳ lớn rồi.

- Không dám gặt đầu bù, có điều ở trên lầu có tự sát cũng tiện hơn.

Lý Nguyệt nói đùa.

- Nhớ thanh toán rồi hãy nhảy.

Tôi nói.

- Tiền rượu trả trước rồi mà?

- Bồi thường tiền cửa kính vỡ, đắt đấy.

Hai người cùng bật cười.

Lisa Ono hát lại bài “Quizas Quizas Quizas” của Nat King Cole, cảm giác như từ bờ biển Caribe trở về khu nhà nghỉ ở Rio De Janero, với những cơn gió mùa hè ở Nam Bán Cầu. Tôi và Lý Nguyệt lại nói về Bossa No va, cả hai đều thích Lisa Ono, đều thích phong cảnh Nam Mỹ, dường như đã tìm thấy tri kỷ, càng nói càng vui vẻ, càng vui lại càng uống nhiều, cuối cùng đều say bí tỷ. Lý Nguyệt mặt đỏ phừng phừng, không ngừng cười ngặt nghẽo. Khi em cười trông rất xinh, nụ cười rất có nội dung.

Tôi mang ý xấu trong lòng, cẩn thận nghiên cứu nội dung này.

Nhất thời không chú ý, đã nghiên cứu lên tận trên giường.

Mấy tiếng

- Lớn vậy rồi còn đeo chìa khóa trên cổ à?

Sau cơn cao trào, Lý Nguyệt để mình trần bò gục mặt lên ngực tôi, tay nghịch nghịch chùm chìa khóa.

- Từ nhỏ đã quen rồi, giờ không sửa được.

Tôi gác tay sau gáy, dựa vào đầu giường, nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời.

- Giống như không sửa được thói quen dụ gái ở bar về lên giường phải không?

- Chắc vậy.

- Quan hệ của chúng ta bây giờ như thế nào nhỉ?

Lý Nguyệt vỗ vỗ đầu cho tỉnh hẳn rượu, tập trung tinh thần, chăm chú nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi.

Vấn đề này là khó trả lời nhất. Tôi ngần ra. Thực ra cũng hơi thích cô, nhưng nói yêu thì cũng chẳng phải. Vậy gọi là quan hệ gì được?

- Thích em không?

Lý Nguyệt đổi chủ đề.

- Thích.

Tôi thành thật trả lời.

- Yêu em không.

- Không biết.

- Hiểu rồi, chúng ta là tình nhân, đúng không?

Tôi ập a ập ứng, không biết nên nói gì.

- Không sao. Em thích điểm này của anh. Ít nhất là không nói dối.

Lý Nguyệt thở dài, cười gượng gạo, đẩy tay tôi ra, rồi lách người dựa vào thành giường, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt đượm vẻ thất vọng. Dường như em đang đánh cuộc với tình yêu của chính mình, không ngờ lần này lại thua nữa. Tôi thử vòng tay ôm lấy em, nhưng em lại lạnh lùng đẩy ra, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ngần ngơ như vừa mất đi thứ gì đó. Hai người chìm trong im lặng, không khí trở nên gượng gạo lạ thường.

Căn phòng ngập ngụa trong mùi của Lý Nguyệt.

Thứ mùi thanh tân tươi mát như một tờ giấy vẽ bị nước mưa thấm ướt, có lẽ đã lâu rồi em chưa chạm đến đàn ông. Thứ vốn để dành cho người em yêu thật lòng, giờ lại đem ột kẻ không có tình yêu như tôi? Trong lòng chợt dâng lên cảm giác khó chịu thay cho em, lại càng thêm chán ghét chính bản thân mình.

Lý Nguyệt ngồi mệt, bèn nằm xuống, mệt mỏi rúc vào lòng tôi.

Tôi ôm chặt em, không biết nói gì, chỉ im lặng, đưa mắt quan sát gian phòng của em.

Một căn hộ ba phòng ngủ, hai phòng khách thuê chung. Phòng bên cạnh có người, tôi lơ mơ nghe thấy tiếng tivi, hình như đang phát giải vô địch bóng đá Châu Âu. Phòng không rộng lắm, rất ẩm áp, trên tường dán đầy các bức ảnh của Lý Nguyệt trong những thời kỳ khác nhau. Dưới đất là những tấm đệm màu sắc lòe loẹt vẽ các nhân vật hoạt hình, lọ hoa trên bàn cắm đầy hoa tươi, hương thơm phảng phất. Có thể nhận ra chủ nhân rất muốn sắp xếp nơi này cho giống một cái nhà, tuy rằng không phải.

- Giờ chỉ muốn một căn nhà, một căn nhà thuộc về mình. Cho dù nhỏ, dù xấu cũng được, chỉ cần nó là của mình. Ngày ngày ở trong đó, tránh gió tránh mưa, thật tự do tự tại biết bao.

Lý Nguyệt đưa mắt nhìn theo tôi, không ngừng thở dài, không nén được lòng kể cho tôi về quá khứ của em.

Chuyên ngành của em ở đại học không được tốt lắm, công việc chẳng ra sao, tốt nghiệp hai năm rồi mà vẫn chưa tìm được công việc nào thích hợp. Về sau đành miễn cưỡng làm ở một công ty lớn, lương lậu cũng tạm, nhưng công việc khó tránh khỏi chuyện gi ao tiếp, ăn cơm, đi hát thì còn được, nhưng nhiều khách hàng không tốt, còn muốn động chân động tay nữa. Lần nào em cũng cự tuyệt nên đã làm mất không ít khách hàng lớn. Công ty thì chỉ nhìn thành tích, áp lực quá lớn, không có cách nào, em đành xin thôi việc chuyển sang nơi khác, nhưng chỗ ấy cũng chẳng tốt hơn là mấy. Em lại ngại không muốn đổi nghề, chỉ đành cố gắng chống chọi. Có rất nhiều kẻ lắm tiền muốn bao em, nhưng em lại không muốn sống những ngày tháng không có tình yêu, nên đã từ chối hết. Sự nghiệp không khởi sắc, lại thiếu thốn tình yêu, ngày ngày em đều hoang mang giữa lý tưởng tươi đẹp và hiện thực ảm đạm, giống như đang ở, u uất đến mức chỉ muốn nhảy lầu tự sát cho xong.

Càng nói em càng thương cảm, ghen ngào như muốn khóc:

- Em chỉ muốn sống một cách đơn thuần, sống một cách bình thường, tự mình phấn đấu, không dựa dẫm vào ai, không dùng thân thể đổi lấy thứ gì. Không ngờ nỗ lực bỏ ra chẳng đổi lại được thứ gì, tuổi trẻ tươi đẹp cứ vậy mà dần dần mất đi, thế giới này thật bất công!

Tôi xúc động ôm chặt lấy em an ủi.

- Tránh ra! Ghét cái lũ đàn ông mấy người! Lũ đàn ông giả dối!

Lý Nguyệt dùng sức đẩy tôi ra, ép người vào tường, khóc nức lên. Một lát sau thì ngủ thiếp đi. Em ngủ rất say, dường như đã nhiều ngày chưa được ngủ một giấc ngon vậy.

Tôi cố nén tiếng thở dài, ngược mắt lên nhìn trần nhà, xác định được rằng mình ở đây cũng chỉ thừa thãi, bèn đưa tay lên tự tát mình một cái thật mạnh cho tỉnh hẳn, rồi nhẹ nhàng xuống giường mặc quần áo, lặng lẽ đi ra.

Ánh đèn đường ảm đạm chiếu qua cửa kính xe, tôi ngẩn ngơ cầm tay lái, một mình lẻ bóng lái xe trên con phố vắng lặng không người.

Người, và xe đều tịch mịch cô quạnh.

Cảm khái thở dài, chợt nhận ra cuộc sống của mình dường như đã thành một công thức.

Đến quán bar – dụ dỗ con gái – tìm có lên giường – hết chuyện thì lái xe về nhà.

Cứ như vậy, sống cuộc sống người chẳng ra người ma chẳng ra ma.

Thở dài cảm thán.

Tôi lái xe vào sân khu nhà, dừng xe đi lên cầu thang, trong bóng tối, cô bé nhà bên vẫn ngồi trên bậc thang như thường lệ.

Ngồi xuống cạnh cô bé, cảm thấy hôm nay cô bé thật đặc biệt. Nhìn hồi lâu tôi mới nhận ra, thì ra đã bôi son, kẻ lông mày, thậm chí còn xịt thứ nước hoa gọi cảm mà chỉ có những cô gái trưởng thành già dặn mới dùng.

- Hôm nay sao mà trang điểm kỹ vậy?

Tôi chau mày hỏi.

- Đợi anh đấy.

Cô bé ôm gối cười, nheo nheo mắt nhìn tôi.

- Đợi anh?

Tôi không hiểu.

- Vâng, anh không biết dạo này thực ra ngày nào em cũng đợi anh à?

Tôi ngớ người ra.

- Ôm em đi, được không? Em cô đơn quá!

- Người anh bẩn lắm, để hôm khác.

Tôi mượn cớ đứng dậy, định đi lên nhà.

- Anh không yêu em à?

Giọng nói cô bé nghe thê lương lạ thường.

- Từ trước đến giờ anh vẫn yêu em mà.

- Thế tại sao không ôm em? Tại sao không dụ dỗ em đi? Tại sao không thể yêu em giống như sát thủ Leon trong phim ấy?

Cô bé khóc òa lên.

Tôi tức đến suýt chút nữa thì gõ đầu nó một cái.

Lại cảm thấy buồn thay cho nó, đành ngồi xuống, ôm lấy vai, giúp nó lau nước mắt, rồi khuyên bảo:

- Yêu cũng phân ra làm nhiều loại, ví dụ như yêu bố yêu mẹ, yêu anh trai em gái, yêu chó yêu mèo. Đời không khô khan như em tưởng tượng đâu, cuộc sống tươi đẹp vẫn còn đợi em ở phía trước kia, mỗi ngày đều có những thứ mới đang chờ em khám phá. Sống vui vẻ một chút, bình thường một chút, giống như các bạn em ấy, học tập cho tốt, ngày ngày đều hướng về phía trước, thi đại học rồi ra nước ngoài. Đừng dở dang lơ làng giống anh, được không?

Càng nói tôi càng muốn buồn nôn. Trình độ chỉ có vậy, biết làm sao được.

Cô bé ngược mắt lên nhìn tôi, lau nước mắt, nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu thật mạnh. Lúc tôi chuẩn bị, cô bé còn nhảy lên ôm lấy cổ tôi, nhân lúc tôi chưa kịp định thần, đã hôn một cái lên môi.

Tự dưng lại làm tôi có thêm cảm giác phạm tội.

Những ngày tháng này thật bức bối.

F...!

Về đến nhà, Không có ai. Giờ mới nhớ đến Long Mi.

Chỗ Long Mi vẫn hay ngồi xếp bằng giờ trống không, tựa như không khí bị hút sạch, biến thành chân không vậy, có gì đó thật quái dị. Tôi đã quen với việc về nhà là nhìn thấy Long Mi bận rộn làm nọ làm kia, cười cười trêu chọc hành vi cổ quái của em, mượn cớ thư giãn tinh thần đã mệt mỏi quá đổi, lâu dần liền trở thành một phương thức thư giãn cổ quái. Đối diện với căn phòng trống không, cảm giác cô đơn đã từng quen thuộc chợt ập đến.

Trong nhà có một người đàn bà thì vẫn tốt hơn.

Thở dài một tiếng, bật đầu CD lên, lại là “Những bông hoa ấy”.

Đi lên sân thượng.

Chiếc kính thiên văn vẫn cô độc đứng lặng lẽ ở đó.

Trên dây phơi treo mấy bộ quần áo Long Mi vẫn thường mặc, cảm giác rất thân thiết.

Một cảm giác là lạ chợt dâng lên, tôi ghé đầu lại trước ống kính, bắt chiếc theo tư thế của Long Mi, nhìn lên trời đêm. Bầu trời như một biển khói, vừa lớn vừa sâu, mỗi một chi tiết nhỏ đều được ống kính phóng to lên gấp bội. Tôi cảm thấy rất hưng phấn.

Chợt nhớ đến một phát hiện vĩ đại của Edwin Hubble[20]: Bất kể là nhìn theo hướng nào, tinh hệ cũng đang xa dần chúng ta, nói một cách khác là vũ trụ đang không ngừng bành trướng.” Nhưng tôi nhìn một lúc lâu, cũng không thấy được cảnh tượng “tinh hệ đang xa dần chúng ta” đâu, mà chỉ thấy những đám mây lặng lẽ trôi qua trôi lại mà thôi.

[20] Nhà thiên văn học người Mỹ.

Chán nản hạ thấp kính viễn vọng, bỏ không quan sát vũ trụ nữa mà điều chỉnh tiêu cự, quan sát thành phố vốn đã rất quen thuộc với tôi từ một góc độ khác.

Trên đỉnh núi. Một chiếc xe đậu ven đường, đôi man nữ đang ôm nhau ngấm sau. Đột nhiên điện thoại reo lên, người đàn ông nghe máy, sắc mặt có vẻ căng thẳng, tay che miệng đi ra xa. Sắc mặt cô gái dần dần trở nên tức giận...có lẽ là một cặp ngoại tình?

Trên đường cao tốc. Một chiếc xe con một chiếc xe hàng trước sau chạy trên đường. Đột nhiên xe con phanh gấp, chiếc xe tải phía sau không kịp dừng lại, khê dụng phải đuôi xe con. Tay tài xế xe con lập tức xông ra, mặt đỏ tía tai mắng cho người lái xe tải thật thà một trận. Tại sao lúc nào cũng là người tốt bị bức hiếp?

Trên quảng trường, một bà già tàn phế ôm một đứa nhỏ, lê lét xin tiền người qua đường, nhưng không ai để ý. Bà già nhìn theo bóng họ đi xa dần, lầm bầm mắng chửi. Phía trước có mấy gã đàn ông trọc đầu tướng mao thô lỗ đi tới, bà già hình như nhận ra điều gì đó, cái chân gầy bồng chốc lảnh lại, ôm đứa bé bỏ chạy ... những kẻ lừa đảo càng lúc càng tràn ngập trong cuộc sống cả chúng ta hay sao?

Trong một khu nhà trọ. Trên chiếc giường lớn, một ông già không mặc gì nằm ngửa ra, hai tay bị xích vào đầu giường. Một cô gái trẻ mặc áo tắm đang ngồi lên trên, gương mặt đượm vẻ ham muốn ... lẽ nào con người càng lúc càng biến thái?

Tôi dịch chuyển ống kính, tiếp tục quan sát các ô cửa sổ còn sáng đèn. Có nhà đang ăn đêm, có nhà xem tivi, có nhà đang cãi nhau, có người đang ngơ ngẩn thất thần, có người đang tự an ủi ... càng xem càng thấy nhức đầu, thở dài một tiếng, buồn ống kính đi vào nhà, lật cuốn nhật ký của Long Mi ra xem, không thấy gì mới. Tôi thì lại đẩy cảm xúc, bèn viết vào bên dưới:

“Đời giống một cái giẻ lau, càng lau thì càng bẩn.”

6. Chương 07

Chương 7

Đột nhiên cảm thấy mình cũng đang trốn tránh ... trốn tránh khỏi tấm lưới thanh xuân rộng lớn vô biên mà tịch mịch vô cùng. Không chỉ tôi, mà tất cả những người bên cạnh đều đang hốt hoảng trốn tránh ... cho dù có vắt kiệt trí óc tìm lối thoát, thì cảm giác cùng đường mạt lộ vẫn ngập tràn. Nhiều khi tôi cảm thấy mình đã lắc mình biến thành một con thú hoang, đang mệt mỏi sinh tồn giữa một vùng hoang vắng.

Tôi lên quán rượu.

Một đám người đang chen chúc ở mái hiên xem áp phích, chủ đề là:

“Trời lạnh rồi, tìm một người về nhà ủ ấm đi thôi!”

Quán rượu chật kín người, ồn ào náo nhiệt. Trà Sữa bận rộn giúp khách chọn đồ uống rồi lại bận rộn thu tiền, Bì Tử thì đang tíu tít giới thiệu đám đàn ông bàn này với các cô gái bàn kia, Quán Đầu cũng đang luống cuống pha cocktail, trước mặt là một tập order dày cộp. Tôi bước đến quầy bar giúp Quán Đầu pha Margarita, nghe thấy đám đàn ông ngồi gần đó đang hưng phấn nói chuyện về “cuộc gặp gỡ” ở quán bar.

Tôi ngập chìm trong không gian ồn ã, một cảm giác ỏa chạy khắp thân thể. Đột nhiên rất nhớ không khí yên tĩnh trước đây, nhớ những ngày tháng ngồi thẩn người ra nghe nhạc Jazz Blue. Cảnh tượng ầm ĩ trước mặt, khiến tôi không biết phải làm sao, cứ như là ngồi trong quán rượu của người khác chứ không phải của mình vậy.

- Tớ nói không sai chứ? Người nào chẳng thích những chuyện mờ ám.

Bì Tử ngồi lên trước ghế cao bên cạnh tôi đắc ý nói.

- Câm miệng!

Trà Sữa đặt cái khay đầy ly cốc bát đĩa với gạt tàn thuốc lên quầy bar, bực tức nói:

- Cả đám đàn ông cứ kéo tay tôi đòi giới thiệu con gái cho, khác gì một mụ má mị đầu chứ?

Tôi cười gượng, đặt ly Margarita mới pha xong lên khay, đốt một điếu thuốc đưa cho Trà Sữa. Nó rít mấy hơi, rồi cúi xuống soi chiếc gương nhỏ trong quầy bar, thử cười cười, cố gắng làm cho nét mặt có vẻ nhiệt tình, sau đó mới bưng khay lên, lăm bằm chửi gì đó, xoay vòng đi vào bên trong.

Người nhiều quá, không thể bật thứ nhạc cool jazz yêu thích, tôi đành chọn một album của Bob Marley. Tiết tấu nhanh và vui vẻ vang lên, các cô gái đưa tay lên cao, lắc lắc người, vẻ mặt như chìm đắm trong tiếng nhạc. Tôi rút một điếu xì gà, cẩn thận lấy dao xì gà cắt ra, quẹt một que diêm dài châm lên, hít sâu một hơi, rồi rót ly whiskey, chăm chú nhìn những bức ảnh trên tường. Tất cả đều là hình ảnh của những năm 60 – 70: Bob Marley đang lạnh lùng hút thuốc, John Lennon đeo kính đen, gương mặt không chút biểu cảm, Che Guevara cương nghị trong bộ quân trang. Ngoài ra còn có một tấm ảnh lớn chụp từ bộ phim nổi tiếng Casablanca nữa.

Trên màn hình đang chiếu phim “Phía Tây Tây Bắc”^[21] của Alfred Hitchcock: Cary Grant đang cố gắng chạy trốn một chiếc máy bay nhỏ đang truy kích phía sau, đến khi cùng đường, đành hoảng loạn nhảy vào một bãi ngô lớn bên cạnh.

Đột nhiên cảm thấy mình cũng đang trốn tránh ... trốn tránh khỏi tấm lưới thanh xuân rộng lớn vô biên mà tịch mịch vô cùng. Không chỉ tôi, mà tất cả những người bên cạnh đều đang hốt hoảng trốn tránh ... cho dù có vắt kiệt trí óc tìm lối thoát, thì cảm giác cùng đường mặt lộ vẫn ngập tràn trong tâm tưởng. Nhiều khi tôi cảm thấy mình đã lắc mình biến thành một con thú hoang, đang một mình sinh tồn giữa một vùng hoang vắng.

Nghĩ đến thú hoang, đột nhiên nhớ tới Long Mi, em rất giống một con linh dương hoang dã. Đột nhiên muốn biết giờ em đang ở đâu? Đang làm gì? Chưa bao giờ tôi có ý nghĩ này. Thật kỳ lạ.

[21] North of North west.

Quá nửa đêm.

Khách trong quán lũ lượt kéo nhau ra về, giống như lúc đầu lũ lượt kéo đến vậy.

Mấy chiếc sofa kê sát cửa sổ vẫn còn lưa thưa vài người, có người thì tỉnh rượu ngồi thừ ra, người thì vẫn tu ừng ực, người thì đang co chân nói chuyện.

Trên quầy bar đầy những thứ linh tinh: ly rượu bẩn, những chiếc gạt tàn thuốc nhét đủ thứ vớ vẩn, xô đá để rượu vang, khay hoa quả đầy đầu mẩu thuốc lá. Quán Đầu mặt trở như gỗ, lạng lẽ rửa sạch rồi kiếng chân treo những chiếc ly cổ cao lên giá, dường như tất cả những gì diễn ra bên cạnh đều không hề liên quan đến anh ta vậy.

Thứ bẩn thỉu hơn nữa sau khi được chùi rửa thì cũng sẽ trở nên sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không còn dấu vết, sạch sẽ đến độ có chút gì đó giả dối, sạch sẽ đến làm cho người ta thấy chán nản. Tất cả sự mới mẻ đó đều chỉ là giả tượng.

- Tuổi trẻ.

Trà Sữa gục người xuống quầy bar, mệt mỏi nói, vẻ mặt rất thất vọng.

- Gì hả?

Tôi không hiểu hỏi.

- Thối nát.

- Gì hả?

- Tuổi trẻ là một miếng thịt thơm ngon trắng trẻo. Là tuổi trẻ, rồi sẽ có ngày trở nên thối nát.

Trà Sữa liếc nhìn tấm lưng trắng như tuyết của cô gái ngồi trên sofa, chưa chat nói.

Cô gái mặc một chiếc áo len hở vai, để lộ ra tấm lưng trắng đầy sức sống. Có lẽ đã uống khá nhiều, đang bị một người đàn ông lạ ôm lấy sở soạn, trên mặt nở một nụ cười ngây ngô như bông hoa giả. Trà Sữa có vẻ bất nhẫn, vò đầu bứt tóc một lúc rồi chạy một chiếc sofa ôm gối hút thuốc.

Câu nói của Trà Sữa làm tôi chợt nhớ đến bức danh họa “Ba giai đoạn của người đàn bà” của Gustav Klimt[22].

Tranh miêu tả một cô gái, đầu tiên là bé gái nhỏ còn bế trên tay, sau đó là một cô gái trưởng thành, cuối cùng trở thành một bà già nhăn nhoe. Tác giả có lẽ quá cường điệu sự đáng sợ của tuổi già: những mạch máu lòi ra trên cánh tay bà già, hai bầu vú rủ xuống, phần bụng phình ra như cái trống, trở thành một sự đối nghịch đáng sợ với vẻ đẹp khi còn thanh niên, khiến cho ta hình thành được một nhận thức trực tiếp về “đàn bà”, từ đó càng hiểu được những cô gái, những người đàn bà đang uống rượu ở đây.

Thực ra bất kể là đàn bà dạng nào, trong nội tâm của họ cũng khát vọng tình yêu hơn đàn ông rất nhiều: họ không muốn sống phóng đảng, không muốn đêm không về nhà, họ muốn chấm dứt những ngày tháng hoang đàn để sống một cuộc sống bình thường trong vòng tay ấm áp. Nhưng họ cũng hiểu rất rõ: tuổi xuân ngắn ngủi vô cùng, đã qua đi rồi thì cho dù muốn hoang đàn cũng không ai thèm để ý, thế nên đành phải sống như vậy cho hết những ngày tháng không tìm thấy tình yêu mà thôi. Tuổi xuân giống như một tấm thẻ tín dụng không giới hạn, cứ tiêu pha cho thoải mái đi, còn những ngày tháng sau này thế nào, thì hãy để cho Thượng Đế quyết định.

Tôi thở dài ngán ngẩm, đốt một điếu xì gà, đưa mắt quan sát quán rượu thân thuộc mà lạ lẫm.

Ngọn đèn treo giả cổ trên trần nhà phát ra những tia sáng u ám, làm quán rượu càng thêm tịch mịch. Trên tường treo đầy những tấm ảnh của các ca sĩ nhạc Jazz nổi tiếng: John Coventry đang cúi đầu trầm tư, Miles Davis đang chăm chú thổi kèn, Chet Baker cầm kèn trumpet trầm mặc ngẩn ngơ.

[22] Họa sĩ nổi tiếng người Áo

Một người đàn ông đứng trước cái tủ kính lớn kê ở góc nhà, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc kèn đặt trong tủ, dường như đang nghĩ xem làm thế nào lấy nó ra ngoài. Đó chỉ là một chiếc kèn hết sức bình thường, lại còn rất cũ kỹ. Điểm duy nhất không bình thường của nó có lẽ là tại nó được mua trên phố của người lang thang ở Barcelona, Tây Ban Nha.

Tôi thích du lịch, thích đi khắp nơi, hề thấy thứ gì mình thích liền mua về bày trong tủ kính ở quán. Xét trên một góc độ nào đó, quán rượu này cũng có thể được coi là một viện bảo tàng nho nhỏ của riêng tôi.

Năm đó tôi đi Barcelona với Bất Bất.

Thích lên phố của người lang thang. Có rất nhiều họa sĩ, nhà điêu khắc, nhà biểu diễn nghệ thuật, nhạc sĩ đứng trên phố biểu diễn. Hôm đó Bất Bất chạy đi xem tượng người thật, còn tôi ngồi xuống ven đường nghỉ ngơi. Một nghệ sĩ kèn trumpet đang diễn tấu dưới ánh hoàng hôn. Mặt trời buổi chiều tà rải xuống vai anh

những tia nắng cuối cùng, mái tóc dài che mắt gương mặt, nhìn không rõ nét mặt, mà cũng không cần nhìn, bởi không ai để ý đến anh. Không khí xung quanh cũng như tiếng kèn của người nghệ sĩ, tịch mịch và u ám.

Tôi rất thích chiếc kèn của anh. Rất cũ, không còn đủ sáng bóng để phản xạ những tia sáng chiếu vào nó nữa, thậm chí là không thể nhận ra màu sắc gì, nhưng nó có một thứ gì đó rất đặc biệt, khác với những chiếc kèn khác, tôi không biết nói thế nào nữa. Tôi lấy hết dũng khí đứng dậy nói với người nghệ sĩ. Anh ngẩng đầu lên, một gương mặt phương Đông lộ ra sau mái tóc dài ỉu rũ. Anh nói với tôi bằng thứ giọng Quảng Đông nhừa nhựa:

- Xin lỗi, tôi không bán.

Nói xong thì không để ý đến tôi nữa.

Thì ra anh là di dân Trung Quốc.

Tôi cũng quên mất là làm sao mua được chiếc kèn đó về rồi. Hình như là hỏi đối phương xem có phải vừa chơi bài “My Funny Valentine” của Miles Davis không? Anh nhìn tôi với vẻ rất kinh ngạc, gật đầu. Nghĩ gì đó một lúc, rồi bắt chuyện với tôi. Tiếng Quảng Đông của tôi không được tốt lắm, phải căng lỗ tai lên mới miễn cưỡng hiểu được một chút. Hình như hồi trước anh ta đã gặp một cô gái ở Thượng Hải, cô rất thích Miles Davis. Hai người thường nắm tay nhau đi trong những con ngõ dài giữa các ngôi nhà cũ kỹ, đạp chân lên thảm lá vàng rụng của mùa thu, ngửi mùi hương Ngọc Lan ngan ngát. Đi bộ một thì ngồi xuống dưới gốc cây ngô đồng, lấy kèn ra thổi bài này. Cô gái thích ngả đầu vào vai anh chăm chú lắng nghe, tóc cô bị gió thổi tung vào bàn tay anh ngứa ngứa.

Chỉ thế mà thôi.

Trong những thứ đồ chơi mua về sau những chuyến đi, tôi thích nhất là chiếc khẩu cầm mua ở Malaysia.

Đó là lần tôi đến một thành phố nhỏ ở Malaysia. Nhân rồi không có việc gì làm, bèn trèo lên một nhà thờ nhỏ bỏ hoang trên đỉnh đồi. Có một ca sĩ lang thang đang tựa lưng vào tường, chơi ghi ta, thổi khẩu cầm. Anh ta thấy tôi đi tới, bèn nghỉ ngơi giây lát, dùng tiếng Trung hát một bài tiếng Trung. Tôi lại gần bắt chuyện, mới biết anh ta là người Malaysia, nhưng tiếng Trung giỏi đến kinh người. Tôi cầm ghi ta lên, hợp tấu một bài “Wonderful Tonight” của Eric Clapton. Tôi chơi đàn, anh ta thổi khẩu cầm, rất là ăn ý. Sau đó anh ta dứt khoát đòi tặng chiếc khẩu cầm đó cho tôi. Không mang theo thứ gì bên người để tặng lại, tôi bèn rút ra mấy tờ nhân dân tệ đưa cho chàng ca sĩ, anh ta có vẻ rất thích thú nhận lấy. Từ đó lúc nào tôi cũng mang theo chiếc khẩu cầm này bên người, mỗi khi rảnh rỗi lại lấy ra thổi một đoạn nhạc ngắn. Về nước, tôi có gửi thư mời anh ta qua chơi, nhưng chỉ nhận được một lá thư trả lời ngắn gọn: “Nước anh phát triển nhanh quá, chi phí lớn, tôi không có tiền.”

Nhớ lại chuyện cũ chỉ làm người ta thêm buồn.

Tôi đổi sang một album của ông già Cuba Compay Segunndo, tiếng nhạc vui vẻ làm tâm trạng cũng đỡ hơn rất nhiều. Tôi rất thích ông già gương mặt còn nâu hơn cả điệu xì gà Cu Ba, nếp nhăn sâu như vết đao chém này. Mỗi lần nghe nhạc của ông, tôi đều ước ao được đến hòn đảo nổi tiếng đó, đắm mình trong âm nhạc và mùi xì gà thơm nức, sống một cuộc sống đơn giản, vui vẻ, để ưu phiền trôi dần đi theo năm tháng.

Quán đóng cửa, Bì Tử rủ tôi đi đánh bia, Trà Sữa cũng đòi đi theo.

Nửa đêm, mờ sáng, người trong phòng chơi không nhiều, rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bi chạm nhau khô khốc vang lên không ngừng.

Có hai cô gái đang chơi với nhau, nhìn rất bắt mắt. Bì Tử nháy mắt với tôi một cái, rồi chọn chiếc bàn ngay cạnh bàn hai người. Chúng tôi chơi kiểu mỹ, đánh 15 quả, chia làm 3 hiệp, ai thua thì phải rửa sạch hết ly tách của ngày mai.

Tôi và Trà Sữa chăm chú chơi bia, còn Bì Tử thì chăm chú quan sát hai cô gái, được một lúc thì ra bắt chuyện.

Hai cô khá không biết chơi, lần nào cũng đánh trượt, nhưng rất biết tạo không khí, mỗi lần đánh trúng đều nhảy cẫng lên reo hò, khẩu âm vùng khác điển hình. Cô tóc ngắn ăn mặc rất bạo dạn, cặp đùi trắng muốt

cứ lắc qua lắc lại dưới chiếc váy ngắn cũn cỡn, làm mấy tay đàn ông đang chơi gần đó cứ nhìn chằm chằm, chỉ hận không thể xông tới ôm lấy liếm vài cái.

Bì Tử nhất quyết đòi dạy từng cô một chơi. Cậu ta đứng sau lưng cô gái, tay trái đỡ cánh tay, tay phải cầm bàn tay, thân dưới ép sát vào cặp mông căng tròn, miệng cười híp lại. Trà Sữa trông thấy thì rất phần nộ, chỉ muốn nhảy ra đập vào mông Bì Tử mấy cái. Tôi cười cười, kéo Trà Sữa lại tiếp tục chơi.

Trà Sữa đánh bia rất giỏi, tư thế tiêu chuẩn, nhìn rất thích mắt. Nó mặc quần cạp trễ, để hở cả bụng ra ngoài, trông rất nữ tính. Có lẽ tại thiếu vẻ quyến rũ bắt mắt như cô gái xinh đẹp bên cạnh nên mới không có người nào nhìn nó mà liếm mép thêm thường. Tay trái Trà Sữa đặt lên bàn, tóc xõa sau vai, nghiêng đầu nghiêng cổ đường bi, cúi người, tay trái đặt lên bàn bóng, tay phải giữ nguyên góc chín mươi độ, đánh mạnh vào trái bi. Trái bi chủ màu trắng kích trúng bi đích, liền dừng phắt lại, xoay tròn tại chỗ, nhìn đẹp mắt vô cùng. Đánh xong nó dựa vào thành bàn, đốt một điếu thuốc, gương mặt không chút biểu cảm.

Chơi một lúc thì mệt, chúng tôi ngồi xuống xem giải Anh mở rộng trên màn ảnh, Stephen Hendry tuổi trẻ tài cao đấu với ông già Steve Davis. Trà Sữa thích Hendry anh tuấn phong lưu, còn tôi lại rất thích tay cơ lão tướng Davis, tuy là ông ta càng chơi càng chán.

Chơi bia xong, Bì Tử bắt đầu có ý định “chơi” sang mấy cô gái.

Tôi không hứng thú lắm. Hết cách với cậu ta, đành đưa Trà Sữa về trước, rồi quay lại đón họ. Chúng tôi lái xe lên ngọn núi nhỏ ở ngoại thành, dừng xe trên đỉnh núi. Thành phố đã say ngủ, những tấm biển quảng cáo rực rỡ sắc màu sáng nhấp nháy, tỏ rõ sức sống của chúng. Một thứ sức sống sức mùi dơ bẩn.

Tôi không nói gì, chỉ uống rượu ừng ực, lặng lẽ quan sát thành phố vừa thân thuộc vừa lạ lẫm bên dưới.

Đột nhiên nghĩ đến Bất Bất. Nhớ lần đó khi chúng tôi từ Tây Đường trở về, chính là đã dừng xe ở đây. Tại nơi này, em đã đưa ra đề nghị chia tay. Đã lâu như vậy rồi mà tôi vẫn chưa nhận được tin tức gì của em, ngày tháng trôi đi vô tình, có lẽ Bất Bất sẽ không trở về nữa. Tôi ra sức uống, uống để đè nén cảm giác đau buồn đáng ghét đang dâng lên trong tâm khảm.

Tất cả cục diện do Bì Tử điều khiển. Cậu ta vừa kể chuyện cười vừa rót rượu mời hai cô gái uống. Một cô tóc dài một cô tóc ngắn, một cô nhỏ nhẹ hòa nhã, một cô nhiệt tình sôi nổi, ngược lại đâm ra rất xứng đôi. Chúng tôi uống được một lúc thì nằm lăn nằm bò ra xe. Bì Tử thích cô tóc dài. Cô gái tóc ngắn cũng biết điều mà lên ngồi cạnh tôi, chân gác lên phía trước, lắc lư theo tiếng nhạc. Không ngừng tu rượu ừng ực.

Tất cả cục diện do Bì Tử điều khiển. Cậu ta vừa kể chuyện cười vừa rót rượu mời hai cô gái uống. Một cô tóc dài một cô tóc ngắn, một cô nhỏ nhẹ hòa nhã, một cô nhiệt tình sôi nổi, ngược lại đâm ra rất xứng đôi. Chúng tôi uống được một lúc thì nằm lăn nằm bò ra xe. Bì Tử thích cô tóc dài. Cô gái tóc ngắn cũng biết điều mà lên ngồi cạnh tôi, chân gác lên phía trước, lắc lư theo tiếng nhạc. Không ngừng tu rượu ừng ực.

Cả hai cô gái này vẫn còn đi học. Trường ở ngoại thành, mỗi tối ký túc xá đều khóa cửa đúng giờ, mà họ thì lại thích đi chơi muộn, vì vậy mà thường không thể về trường ngủ. Nhà trường lại không cho sinh viên dọn ra ngoài ngủ, vậy là mỗi lần đi quán rượu, gặp được người nào hay hay thì về nhà người ấy hay ra cùng đi thuê phòng qua đêm, không gặp được ai thì đi lang thang, đánh bia, ăn ở quán ven đường, không thì ngồi thần người ra trên ghế dài ở đầu phố đến khi trời sáng mới lén lén lút lút về trường đi ngủ. Sống một cuộc sống ban ngày làm người, ban đêm làm ma.

Không có trăng, trời tối om như mực.

Gió thổi mạnh, từng đợt từng đợt một. Trong xe càng tối đen, chỉ có những con số màu xanh trên mặt đồng hồ phát ra những tia sáng yếu ớt. Điều hòa phả ra những luồng hơi nóng, khiến người ta mơ màng buồn ngủ.

Tôi và cô gái tóc dài ngồi im lặng. Bì Tử và cô tóc ngắn thì rất háo hức, cứ cuốn chặt lấy nhau. Tôi đã uống hơi nhiều, ý thức mờ dần, cả một chút phản ứng sinh lý cũng không có. ải tóc dài dường như cũng không hứng thú với tôi lắm, còn tôi thì cũng lười chẳng muốn mặt dày “tấn công”. Chúng tôi ngược mắt lên nhìn kính chiếu hậu, nghe những tiếng rên rỉ nhẹ nhẹ, không ngừng đổ rượu vào miệng, gương mặt thần thờ.

Sau đó, mọi người lại không có chuyện gì làm, tất cả chìm trong bầu không khí im lặng.

Có người đề nghị đến khách sạn thuê phòng ngủ, có người thì đòi đến một thành phố khác chơi một vòng. Cuối cùng chúng tôi quyết định chọn cách thứ hai.

Đường dài đi mất cả đêm, tôi và Bì Tử thay nhau lái xe, đến sáng sớm thì tới nơi. Bốn người chui vào khách sạn vui đầu ngủ, đến chiều mới bò dậy, ra phố lượn lờ khắp nơi, rồi vào những cửa tiệm nhỏ ven đường bán đủ những thứ màu sắc sắc sỡ. Các cô gái chăm chú chọn mua mấy thứ quần áo thời trang rẻ tiền, còn tôi và Bì Tử thì dựa lưng vào khung cửa thi nhau ngáp, chờ xong chuyện mới vào trả tiền. Đi một, cả bọn bèn kéo nhau vào một quán café bên đường, ngồi thần người ra nhìn người đi qua đi lại. Đến tối, bốn người đi ăn mấy món đặc sản chế biến rất tỷ mỉ nhưng mùi vị lại chẳng ra sao của địa phương, sau đó chui vào một quán bar.

Gặp một người quen, anh ta dẫn chúng tôi đến một quán tên là PARTY BAR mở trên tầng cao hơn. Một đám ồn ào đang chơi trò chơi, cũng vẫn là trò nói thật quen thuộc. Bì Tử rất hứng thú, liền dẫn hai cô gái đến tích cực tham gia, chơi rất vui vẻ. Tôi đã say khướt, chẳng còn chút cảm giác nào, ngồi phịch xuống sofa, gác chân lên tay vịn, không ngừng đổ đủ các loại rượu vào miệng, hết nhìn người nọ lại nhìn người kia, phảng phất như đang xem diễn rối vậy, đầu óc trống rỗng. Trong đầu không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh một dải cao nguyên thời khủng long còn tồn tại, sau đó thì thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi nhớ giữa giấc ngủ có bò dậy đi toilet một lần. Lúc rửa tay, tôi gặp một cô gái đang soi gương vẽ lông mày, cô gái liếc tôi một cái, rồi nhoẻn miệng cười, tôi cũng cố rặn ra một nụ cười đáp lễ.

- Trước đây chúng ta từng gặp nhau chưa nhỉ?

Cô gái vừa vẽ lông mày vừa hỏi tôi.

- Gặp rồi, tôi với cô cùng chạy trốn khủng long trên cao nguyên.

Tôi ợ lên một tiếng, rồi đáp bừa.

Cô gái dừng lại, tròn mắt nhìn tôi một lúc lâu, sau đó bật cười, tiếp tục công việc của mình:

- Anh rất hài hước.

- Cũng tạm thôi.

- Em thích nhất là đàn ông hài hước.

- Chúc mừng.

- Anh đến đây lần đầu tiên à?

- Phải.

- Chỗ này không vui, có chỗ khác vui hơn nhiều, lần sau đi nhé.

- Ừ.

- Thế em cho anh số điện thoại nhé.

- Ừ.

- Cô gái rút trong hộp giấy bên cạnh ra một miếng giấy lau tay to tướng, rồi lấy thỏi son ra cẩn thận viết lên một dãy số, rồi nhét vào túi áo tôi.

- Lần sau nhớ gọi điện cho em nhé.

- Ừ.

Tôi đang định ra ngoài thì cô gái đột nhiên gọi giật lại.

- Anh có tiền lẻ không? Em quên tiền rồi, về thì phải bắt xe, hay là anh đưa em về vậy?

- Bao nhiêu?

- Hai ba trăm đi, hơi nhiều phải không?

Cô gái nhún vai nói, vừa nói vừa cho son với bút kẻ lông mi vào túi xách. Nghe ngữ khí cứ như tôi nợ cô ta rất nhiều tiền vậy.

- Cũng

- Lần sau em sẽ trả anh, nhất định đấy.

- Được, nhất định.

Tôi thở dài, móc tiền đưa cho cô gái, rồi loạng choạng bám vào tường đi ra. Lúc đi qua thùng rác, hơi rượu ộc lên làm tôi chỉ muốn nôn mửa, đành cúi xuống nôn thốc nôn tháo, sau đó lấy tờ giấy lau tay có ghi số điện thoại trong túi ra chùi miệng, rồi tiện tay vứt luôn vào thùng rác.

Tôi trở lại ghế tiếp tục ngủ, đến lúc bọn Bì Tử mới chịu dậy cùng trở về khách sạn. Có lẽ vì bị không khí trong quán rượu làm kích thích, Bì Tử và cô gái tóc ngắn vừa mới vào phòng đã cuốn chặt lấy nhau trên giường. Tôi đành kéo cô tóc dài xuống nhà, ra cửa hàng tạp hóa mở cửa 24 tiếng cạnh đó mua mấy xâu thịt nướng, ăn xong, lại rủ nhau ra bậc thang ngoài cửa dựa vào vai nhau ngáp ngáp dài. Đến lúc buồn ngủ không chịu được, chúng tôi mới về phòng, Bì Tử và cô kia đã lăn ra ngủ. Tôi lấy một cái chăn đắp lên cho họ, rồi cùng cô tóc dài sang chiếc giường còn lại ôm nhau vùi đầu ngủ một mạch, không làm gì hết.

Về đến thành phố thì đã là nửa đêm.

Tôi đưa hai cô gái về trường rồi cùng Bì Tử tiếp tục đi lang thang. Đi một thì dừng lại bên cạnh một trạm xe bus, hút thuốc nghỉ ngơi.

- Đêm qua làm cậu chịu khổ rồi?

Bì Tử thấy tôi im lặng, tưởng giận, liền cười xòa xin lỗi.

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, lắc đầu.

Làm bạn với nhau, chỉ cần cậu ta được vui, còn tôi thì thế nào cũng được. Hướng hồ chính bản thân tôi cũng không tử tế gì, chỉ là tối qua tâm trạng không được tốt, lại vừa khéo gặp phải một cô gái cũng không hứng thú gì với tôi, có vậy mà thôi. Có điều sau chuyện này, hình như tôi bắt đầu chán những cô gái lạ, có thể nào cũng không làm mình hứng thú lên được, giống như là đã nhìn thấu hồng trần hay gì đó đại loại như vậy, tôi bắt đầu thấy chán ghét cuộc sống vật vờ phóng đãng, bắt đầu thêm khát tình yêu. Có lẽ là do vật cùng tất phản? Sau những ngày tháng buông thả vô vị, chỉ muốn yêu một người đàn bà, muốn thể xác và tinh thần được hòa làm một như trước, chứ không tách rời ra như những người hàng xóm giỗ giết hiện giờ.

- Chẳng hiểu tại sao, đàn bà dù đẹp đến đâu mà ở lâu với nhau cũng chán, cần phải đổi người khác mới có cảm giác, cứ như là bị bệnh gì vậy ấy.

Bì Tử thở dài.

- Chắc tại quan niệm thẩm mỹ thay đổi.

Tôi uể oải trả lời.

Chợt thấy đồng cảm: con người ta càng lúc càng trở nên trơ khấc với tất cả mọi thứ, nhiều khi chỉ muốn chết quách cho xong, nhưng lại bị những ham muốn nhục thể ngoan cố kéo lại. Xem ra thượng đế tạo ra ham muốn nhục dục cũng là có lý của người.

Một cô gái đi ra từ bãi đỗ xe phía trước.

Cô gái rất trẻ, cùng lắm thì chỉ mới lên đại học. Trên người mặc một bộ đồ thể thao, chân đi giày lười, kiểu tóc trông rất cổ quái, hai vành tai đeo đủ các loại khuyên khác nhau, lỗ mũi cũng đeo một cái, ánh mắt lơ đãng, không ngừng khóc nức nở, lớp phấn dày bị nước mắt làm cho bết lại, trông như thuốc màu bôi mặt trong kinh kịch vậy.

Bì Tử liếc nhìn cô gái một cái, rồi đột nhiên xuống xe, đến bên cạnh bắt chuyện, một lúc sau thì dẫn lên xe, chui xuống ghế sau, nháy mắt cười cười với tôi, cứ như đêm nay đã nắm chắc phần thắng rồi vậy.

Tôi phục Bì Tử đến sát đất. Sự rung động của con người có thể vô hạn như vậy được sao?

- Đều tại cái đồ khốn nạn đó, tìm được con mụ giàu có liền bỏ em luôn!

Cô gái gục người vào ngực Bì Tử, vừa khóc vừa giải thích.

- Sao em biết?

Bì Tử vòng tay ôm lấy cô gái, giả vờ giả vặt hỏi.

- Vừa rồi đến nhà hân, thấy trong nhà vệ sinh treo mấy chiếc áo lót, toàn loại cỡ đại! Tên đó lại không biết lấy đâu ra chiếc xe đua mới, nói gì thì nói, cũng không thể đột nhiên giàu lên trong một đêm được!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao được nữa? Ai đi đường nầy thôi?

Cô gái nói tới đây, lại càng khóc lớn hơn.

Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh lại được.

Tôi định đưa cô gái về nhà, nhưng Bì Tử lại đột nhiên nổi hứng, lôi lôi kéo kéo, dụ dỗ con gái nhà người ta.

Có điều lần này cậu ta bất ngờ gặp phải phiền phức.

- Muốn đưa em đi đâu à?

Cô gái xin Bì Tử một liều thuốc, vẽ mặt hồ hững, hình như đã quen với chuyện này rồi.

- Ủ, muộn thế này rồi về làm gì, nói chuyện đến sáng đi.

Miệng Bì Tử trơn như bôi mỡ.

- Muốn gì thì anh cứ trực tiếp nói ra luôn đi, cần gì phải màu mè!

- Được, muốn rủ em đi thuê phòng.

- Cũng được, nhưng em lấy tiền đây.

Bì Tử ngẩn người ra, đưa mắt nhìn tôi, có lẽ cậu ta không ngờ cô gái lại có thể mở miệng nói một câu như vậy.

- Anh đừng hiểu lầm. Em là học sinh, vẫn còn đang đi học đấy. Bây giờ cái gì cũng nói thực tế hết, cái gì cũng phải tính đến lợi ích kinh tế chứ. Học sinh nghèo bọn em là thiếu tiền nhất, nói gì thì nói ai mà chẳng phải sống chứ, đúng không?

Cô gái vừa nói, vừa ngoảnh mặt ra cửa sổ phả một hơi khói, không ngừng lăm bắm gì đó, hình như là đang mắng chửi gã con vừa bỏ rơi cô khi nãy.

- Anh thích em, nên mới muốn vậy ...

Bì Tử thử giải thích.

- Thích thì được cái quái gì? Bố mẹ cho em tiền tiêu vặt em không nở tiêu, đưa cho hân hết, kết quả không phải vẫn bị hân đá dít hay sao? Đàn ông mấy người chẳng ai tử tế cả. Thích thì cũng phải đổi bằng tiền chứ?

Cô gái nói liền một tràng dài như để trút giận.

- Con gái bây giờ thế cả hay sao?

Tôi thuận miệng chen vào một câu.

- Ai tính táo đều như vậy hết! Nhưng người ngây ngô đương nhiên cũng còn rất nhiều, họ thật đáng thương!

Cô gái vung tay vứt đầu mẩu thuốc ra ngoài cửa sổ.

Tôi thấy phiền phức quá, liền dứt khoát đưa cô gái về nhà cho xong chuyện.

- Cái đồ keo kiệt! Thế mà còn đòi dụ gái hã?

Cô gái xuống xe rồi mà vẫn lằm bằm mắng, ra sức sập mạnh cửa xe.

Tôi và Bì Tử đều ngó ra, mắt tròn mắt dẹt tròn lên nhìn nhau một lúc, nhưng thấy người ta chỉ là một cô bé con, nên cũng không tiện phát tác.

Chúng tôi lại tiếp tục đi lang thang, vừa đi vừa nói chuyện cô gái lúc nãy, than thở “đường phố lúc nửa đêm đúng là một cái thùng rác lớn!”, bùi ngùi nhớ lại những cô gái kỳ dị đã xuất hiện bên cạnh mình, chán ngán trước cuộc đời vô vị. Nghe hết một album của The Beatles thì đồng hồ xăng bắt đầu báo hiệu, tôi liền cho xe chạy vào một trạm xăng gần đó.

7. Chương 08

Chương 8

Tất cả loài người đều là những cỗ máy ham muốn

Đang không ngừng vất vả cày bừa một cách không hi vọng trên cánh đồng ham muốn vô cùng vô tận.

Đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật đáng thương hại. Đáng thương hại đến độ chỉ muốn khóc, nhưng lại không thể khóc được.

Cảm giác như mình đang bị một chiếc gông nặng nề khóa chặt lại.

Gông xiềng càng lúc càng thắt chặt, cho đến khi bản thân không còn đường lùi.

“Cuộc đời là một chuỗi ham muốn.

Ham muốn không được thỏa mãn thì đau khổ.

Ham muốn được thỏa mãn thì nhàm chán.

Con người luôn trần trọc giữa đau khổ và nhàm chán.

Giống như vừa sinh ra đã bị khóa chặt, không thể giải thoát.”

Tôi nhìn những con số đỏ nhảy trên màn hình máy bơm xăng, tưởng tượng chúng giống như tuổi tác của con người, chỉ biết nhảy lên mà không biết nhảy xuống, nhớ lại những cuộc tình một đêm gần đây, chợt cảm thấy căm ghét cuộc sống phóng túng buông thả, nghĩ đến câu nói kia, lại không nín nổi tiếng thở dài.

- Thở dài gì đấy?

Bì Tử hỏi.

Tôi nói lại câu đó với Bì Tử.

- Thà chết vì chán còn hơn là chết vì đau khổ, không phải thế sao?

Lúc nào Bì Tử cũng có thể giải quyết những vấn đề khó của tôi một cách rất đơn giản.

Bên cạnh có một chiếc xe đua nhỏ cũng đang đổ xăng.

Bì Tử xuống xe, ngó nghiêng nhìn vào trong.

Trong xe có hai cô gái. Tóc xoăn mà dài, nửa đêm nửa hôm lại đeo hai chiếc kính đen to sụ, che kín nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi môi tô son đỏ chót. Máy nghe nhạc trong xe bật đi bật lại một bài “Pretty Boy” của M2M. Hai cô gái lười nhác liếc nhìn Bì Tử một cái, rồi dẩu môi lên, vẻ mặt rất mờ ám.

Bì Tử cười cười, họ cũng cười lại. Nụ cười rất kịch.

Cậu ta đi lại chỗ tôi, liếc nhìn hai cô gái nháy mắt một cái. Tôi vẫn chìm trong cảm giác ngỡ ngàng mà cô gái lúc nãy mang đến, nên cũng chẳng muốn để ý. Cậu ta thấy tôi không phản ứng gì, đành ủ rũ chui vào xe.

- Này!

Một cô gái đột nhiên gọi.

Bì Tử cho hai tay vào túi quần, miệng huýt sáo lững thững bước qua.

- Muốn đua xe không?

Cô gái nhìn vào gương chiếu hậu trên xe thoa son.

- Đua hả? Ok!

Bì Tử hưng phấn chạy trở lại, nhìn tôi với ánh mắt van nài.

Nghĩ lại cũng lâu lắm rồi không đua xe. Hồi trước mỗi khi chán chán, tôi, Bất Bất và Bì Tử hay rủ nhau ra đường vành đai xung quanh thành phố đua xe với người khác, dùng tốc độ để kích thích thần kinh đã trở đi và tình yêu đã nhạt nhẽo.

Tôi gật đầu.

Bì Tử chạy lại chỗ mấy cô gái ước định gì đó, rồi quay lại nói với tôi đường đua, và các quy tắc cũ như không được vượt đèn đỏ, được đi đường vòng để tránh đèn đỏ

Hai chiếc xe đổ đầy xăng, từ từ khởi động, song song chạy ra đường.

Hai cô gái chuyển sang nghe “One Love” của BLUE.

Chúng tôi thì chuyển sang nghe “Sweet Child O’ Mine” của Gun&Rose! Sau đoạn ghi ta dạo đầu, là tiếng trống dồn dập, và giọng hát khàn khàn như xé nát tâm can của Rose. Máu trong người bắt đầu sôi lên sùng sục.

Tốc độ máu lưu chuyển chính là tốc độ đua xe.

Những con số trên đèn gi ao thông ở ngã tư đang nhảy ngược: “10, 9 ... 3, 2, 1, 0!”

Hai chiếc xe cùng gầm vang, như con ngựa đứt cương, phóng vút đi như hai viên đạn ra khỏi nòng súng.

Xe đua của hai cô gái tăng tốc rất nhanh, như ngựa hoang sút chuồng, không gì cản nổi. Con xe già của tôi thì tăng tốc quá chậm, cảm giác như một con lợn rừng vậy. Bì Tử nôn nóng dẫm chân xuống sàn xe, có điều lợn thì vẫn là lợn, chẳng có cách nào cả.

Một lát sau thì xe đua của đối thủ đã vượt qua đèn xanh ở ngã tư phía trước. Đúng lúc đèn xanh nhảy sang đèn đỏ thì chúng tôi cũng vọt qua, sút chút nữa thì đụng phải một chiếc taxi đang rẽ. Tay tài xế vội vàng phanh kít lại, ngoác miệng ra mắng chửi.

Xe của các cô gái vòng lên được đường vành đai thì chúng tôi mới vòng qua được một ngã tư đèn đỏ nữa. Đến lúc lên đến đường vành đai, phía trước chỉ còn thấy hai ngọn đèn hậu mờ mờ đang chuyển động.

Lúc này Gun&Rose lại hát lên: “Oh Sweet child o’mine, oh sweet love of mine”, máu trong người chúng tôi lại sôi lên hừng hực. Tôi dùng sức đạp xuống chân ga, con xe già bắt đầu tăng tốc, hết ngoặt bên trái rồi lại tránh bên phải, vượt qua từng chiếc từng chiếc xe lớn trên con đường vành đai nhỏ hẹp hai làn xe chạy.

Xe đua phía trước dường như không dám vượt phải, cứ do dự nấp né bên trái, đợi thời cơ để vượt lên. Đây là một cơ hội rất tốt cho chúng tôi, sau khi rú còi vượt qua một chiếc xe tải chở hàng lớn, chúng tôi bắt đầu chạy song song với xe đua của hai cô gái.

Bì Tử mở cửa sổ xe, vẫy vẫy cánh tay trên hai cô gái. Xe đua của hai cô gái là xe mui trần, một cô ung dung hút thuốc nhìn Bì Tử đầy ngụ ý, mái tóc dài tung bay phát phơ, lại còn hôn gió Bì Tử một cái nữa. Cô còn lại thì cổ ý vén chiếc váy ngắn lên, để lộ cặp đùi trắng muốt như muốn chọc tức Bì Tử.

P phía trước lại có một xe chở hàng lớn. Bên trái có khoảng trống, cô gái lái xe liền tăng tốc, vượt lên trước chúng tôi nửa thân xe. Bên trái hết cơ hội rồi, bên phải chỉ miễn cưỡng có một chút không gian. Tôi liếc nhìn Bì Tử, thấy cậu ta gật đầu kiên quyết, bèn gia tốc, chiếc xe lao vút vào khoảng trống hẹp bên phải. Tôi nhìn như đóng đinh vào kính chiếu hậu bên trái, tim đập thình thịch như muốn nhảy lên tận cổ họng,

không ngừng bấm còi, chỉ lo xe hàng sẽ lách sang bên phải, nếu mà như vậy thật chắc chắn chúng tôi sẽ bị kẹp nát thành món bánh bao kẹp thịt Thiểm Tây mất.

Chiếc xe hàng rõ ràng là rất khó xử, tôi có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của tay tài xế: bên trái là xe đua, bên phải là chúng tôi. Tay tài xế chỉ có thể cố gắng tập trung hết tinh thần giữ cho xe chạy thẳng về phía trước. Đúng lúc chúng tôi sắp vượt lên thì đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn: phía trước xuất hiện một cái lỗ không lớn cũng chẳng nhỏ, tay tài xế xe hàng hơi quặt vô lăng sang phải theo bản năng. Tôi biết là không xong, vội lấy hết sức đạp chân ga xuống hết cỡ, chiếc xe lao vút lên phía trước, chỉ nghe “cách” một tiếng, kính chiếu hậu bên trái đã bị xe hàng đụng gãy!

Hai thằng ướm đầm mồ hôi.

Mặc kệ, tôi tiếp tục đạp xuống chân ga, con xe già vượt lên dẫn trước xe đua của hai cô gái chừng mười mấy mét, lao ra khỏi đường vành đai, chạy vào con đường lên núi.

Có thể con đường vòng quanh núi gập ghềnh đã giúp chúng tôi. Dù sao thì cũng là một con xe già, chúng tôi mặc kệ đường xá mấp mô, cứ ra sức dận chân xuống chân ga phóng lên phía trước. Còn hai cô gái thì hình như rất lo lắng cho chiếc xe đua đắt tiền, nên có chút rụt rè, phải do dự một lúc rồi mới tăng tốc, tuy vậy nhưng hai cô cũng đuổi kịp chúng tôi một cách rất dễ dàng.

Lúc này Bì Tử đã đổi sang bài “Hành khúc tân trường chinh” của Thôi Kiện.

Chúng tôi hát vang: “Một hai ba bốn năm sáu bảy”, hết lắc bên trái rồi lại lắc bên phải, chặn kín đường vượt lên của hai cô gái. Hai cô cạy xe tốt, cứ cố vượt lên trước, đầu xe đã lên tới cửa sổ phía sau của xe chúng tôi, cần chắt ở đó, dường như nhất định phải vượt qua bằng được vậy. Bì Tử bảo tôi quặt vô lăng sang bên trái để ngăn họ lại, dường như làm thế rất quan trọng vậy. Thực ra muốn cản không cho hai cô gái này vượt lên rất dễ, nhưng tôi liếc sang bên trái, thấy vực sâu thăm thẳm thì cũng hơi lo, từ đầu đến giờ đã cảm thấy kỹ thuật lái xe của hai cô có hạn, nếu chẳng may ép họ quá mà xảy ra chuyện thì thật không hay. Tôi thầm tính toán, thấy tốt nhất nên nhường họ một lần, bèn cho bẻ vô lăng cho xe chạy sang bên phải nhường đường. Xe đua của hai cô gái lao vọt qua.

Từ lúc đó thì chúng tôi không còn cơ hội nữa. Hai chiếc xe một trước một sau chạy lên đỉnh núi.

Hai cô gái xuống xe, ngồi ở đuôi xe hút thuốc, neho mắt nhìn chúng tôi vất vả phanh xe, chán nản kéo cửa kính xe xuống thò mặt ra. Hai cô cùng cười phá lên, ôm nhau lắc mông nhảy theo điệu nhạc bài “All Rise” của Blue.

- Cược cái gì vậy?

Tôi thở dài chán nản hỏi Bì Tử.

- Thắng thì đến khách sạn thuê phòng qua đêm, thua thì chúng ta hôn nhau cho hai cô ấy xem.

- Kinh quá! F*!

Tôi giống như một trái bóng xì hơi, xuyết chút nữa thì ngạt thở chết.

Xuống xe, tôi và Bì Tử dành muối mặt hôn nhau.

Hai cô gái ở bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tôi với Bì Tử thì như hai con khỉ đít đỏ bị nhốt trong lồng cho người ta trêu trọc, khổ sở hết chỗ nói.

Chẳng biết làm sao, ai bảo mình là loại đàn ông nói được là làm được cơ chứ. Tôi đành tự an ủi mình như thế.

- Bọn anh cũng rất đáng yêu!

Một cô cười cười nói.

Thân phận bại tướng không tiện lên tiếng đùa lại, tôi và Bì Tử chỉ đành miễn cưỡng gật đầu.

Hai cô gái lấy trên xe ra một chai vang Pháp, bốn người chúng tôi chia nhau uống hết sạch.

- Hai người bọn anh làm gì vậy?

Một cô hứng thú hỏi.

- Mở quán rượu!

Bì Tử nhanh nhẩu trả lời trước tôi.

- Chẳng trách muộn thế này rồi các anh còn lang thang ngoài đường? Mở quán rượu à? Bây giờ còn ai đi bar chơi nữa đâu?

Cô gái có vẻ coi thường, xem chừng như là người rất từng trải.

- Thế thì đi đâu chơi bây giờ?

Bì Tử nghe đến chơi, là lập tức thấy hứng thú.

- Muốn chơi hả, đi theo bọn em, vui lắm! Cho hai anh mở rộng tầm mắt một lần cũng được.

Một cô cười cười, nháy mắt ra vẻ thần bí.

Bì Tử gật đầu lia lịa. Tôi thì có hơi do dự, nhưng cũng rất muốn biết hai cô gái kỳ lạ này rốt cuộc là có trò gì mà nói chuyện lên mặt như vậy, nên cũng gật đầu đồng ý.

Chúng tôi đi theo sau xe đua của hai cô gái, vượt qua hai ngọn núi nhỏ, vòng vòng vèo vèo, cuối cùng thì đến một khu biệt thự, dừng trước tòa nhà ba tầng sừng sững. Lúc này đã gần sáng, không gian yên tĩnh đến lạ kỳ. Trước cửa ngôi biệt thự xếp một hàng dài toàn xe xịn.

Hai cô gái xuống xe, ấn chuông. Bốn người bọn tôi chờ một lúc lâu mới có người ra mở cửa, các cô gái phải giơ ra một tấm thẻ gì đó rồi mới được vào trong.

Tầng một là một gian phòng khách lớn rất rộng, kê đầy ghế sofa, ánh đèn mờ mờ, ảo ảo, trên loa đang phát ra tiếng nhạc điện tử. Trên ghế sofa có mấy cặp nam nữ đang xoắn lấy nhau. Ở giữa phòng có một khoảng trống, mấy đôi tình nhân đang dán chặt lấy nhau khiêu vũ. Hai cô gái liếc thấy có mấy người quen liền vẫy tay chào hỏi, rồi dẫn chúng tôi lên lầu.

Tầng hai được chia làm mấy gian phòng nhỏ hơn. Hai cô gái dẫn chúng tôi đi qua từng phòng một. Căn phòng đầu tiên tương đối sáng, có mấy người đàn ông đang bò ra bàn đánh bạc. Trong một gian phòng khác, một anh chàng say khướt đang nằm vật ra, bên cạnh là một cô gái ngồi cầm cốc nước, gương mặt trở ra như gỗ. Ở một phòng khác nữa, có mấy người đang cầm chén rượu tranh luận điều gì đó rất kịch liệt.

Chúng tôi vào căn phòng cuối cùng. Phòng có hai cánh cửa, cửa sổ đóng chặt, buông một tấm rèm dày sù, không bật đèn mà chỉ đốt vài ngọn nến, tôi mờ mờ nhìn thấy một vài bóng người trên ghế. Hai cô gái thông thạo dẫn chúng tôi đi vòng qua mấy bộ sofa, đi vào tận sâu tít bên trong, trên ghế có mấy đôi nam nữ đang ngồi vòng tròn, người nào cũng nhắm mắt lim dim, đỡ đầu dựa lưng vào thành ghế. Tiếng nhạc dìu dặt nhẹ nhẹ lơ lửng trong không gian tối tăm.

Hai cô gái kéo tôi và Bì Tử ngồi xuống, rót rượu, nâng cốc. Đã đến đây rồi thì còn ngại gì nữa, nghĩ vậy nên chúng tôi cũng nâng cốc uống cạn. Thứ rượu này thật kỳ quái, hình như đã cho thêm thứ gì đó, mới có vài cốc nhỏ mà dạ dày chúng tôi đã nóng bừng lên, cảm giác ấy lan đi khắp tứ chi, khiến chúng tôi như chỉ muốn vồ vập lao vào hai cô gái.

Lúc này căn phòng nơi chúng tôi đang ngồi tràn ngập trong tiếng nhạc Trance đầy kích thích.

Hai cô gái nhìn nhau cười cười, rồi một cô bò lên ôm lấy Bì Tử, chẳng nói chẳng rằng đã hôn cậu ta tới tấp. Mấy đôi bên cạnh cũng bắt đầu lên tới cao trào, mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Tôi ngẩn người ra như con phỗng đá.

Những cuộc vui thế này hồi trước tôi cũng từng tham gia rồi, nhưng tụ tập đông người trong một căn phòng làm trò đó như lúc này thì mới là lần đầu.

Đảo mắt một vòng, đàn ông đàn bà người nào người nấy đều trông như bị hạ đường huyết, ánh mắt đờ đẫn, nụ cười cứng đờ, giống như những con mèo chết vừa được vớt ra khỏi vũng nước. Họ chạm phải ánh mắt của nhau, ngưng lại giây lát rồi lại từ từ dịch đi, giống như hai huyền hàng trên mặt biển rộng mênh mông

sương mù giăng kín, đối diện từ xa, rồi lại chậm chậm di chuyển, phẳng phất như chưa bao giờ gặp nhau vậy.

Bì Tử phản ứng rất nhanh, cậu ta ôm cô gái kia vào lòng, được một lúc thì không chịu đựng nổi, hưng phấn đè cô ta xuống dưới ghế.

Cô còn lại cũng lại gần ôm lấy tôi.

Đột nhiên muốn đẩy cái cơ thể lạ lẫm kia ra.

Chợt nhận ra sức mạnh vĩ đại không thể ngăn cản được của sự ham muốn nhục thể. Tôi cảm thấy rất đau khổ, sự đau khổ khi lòng tin và hiện thực không thể cùng song hành đi trên một con đường. Nhưng ham muốn mãnh liệt không cho bất cứ ai trong gian phòng này cơ hội hít thở.

Cảm giác mình càng bước đi thì càng lún sâu vào vũng lầy.

Không phải thiên đường, cũng chẳng phải địa ngục.

Cảm giác như ở sát cánh cửa thiên đường, linh hồn lảng đãng phiêu du khắp nơi.

Tác dụng của rượu và thuốc làm tôi đã mất đi cảm giác sinh lý đơn thuần. Đầu tôi bắt đầu hiện lên vô số ảo giác: một ngôi nhà hoang vắng, con ngõ Thạch Bì Lộng ở Tây Đường, ba chiếc hộp Pandora đang co rúm lại trong gió lạnh trên nóc nhà, chiếc kính thiên văn cô đơn lẻ bóng trên sân thượng. Ảo giác cuối cùng biến thành người, lúc thì Bất Bất, lúc thì Trương Vi, lúc lại là Lý Nguyệt, cuối cùng sao lại biến thành Long Mi?

Nhìn quanh những thân thể trần truồng nằm la liệt xung quanh, nhìn Bì Tử đang nhấp nhô lên xuống, rồi lại nhìn bản thân mình. Tất cả mọi người đều như những cỗ máy đang vất vả cày cấy một cách vô vọng trên cánh đồng ham muốn vô cùng vô tận. Bất chợt cảm thấy mình rất đáng thương hại, bất chợt muốn khóc, nhưng lại không thể khóc. Cảm giác như mình đang một sợi xích thắt chặt, càng lúc càng chặt, cho đến khi mình không thể chịu nổi nữa. Tôi mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại.

- Đời, tại sao lại ép tao như thế! F*!

Tôi hét lên, tiếng hét thảm thiết, kéo dài mãi không dứt.

Tất cả đều ngỡ ngác ngạc nhiên, rồi lại tiếp tục “công việc” của mình.

8. Chương 09

Chương 9

Yêu một người và cô ấy phản ứng thế nào, là hai chuyện khác nhau.

Trân trọng một người và cô ấy đáp trả ra sao, cũng là hai chuyện khác nhau.

Tình yêu có lúc chỉ là chuyện của một người.

Về đến nhà.

Cảnh tượng hỗn loạn đến buồn nôn vừa rồi khiến tinh thần tôi bị đả kích nặng nề.

Chung thủy với tình yêu hay buông thả một cách triệt để, hai cách thức sống hoàn toàn đối nghịch như lửa với nước giăng xé nhau trong đầu tôi, làm tôi không biết phải lựa chọn thế nào. Đầu tôi ong ong lúng búng như đi xe trên đường núi, đau như búa bổ, chỉ muốn vỡ tung ra.

Đột nhiên có cảm giác nhìn thấu mọi thứ trên đời, triệt để đột phá khỏi vòng cương tỏa của đạo đức, triệt để chìm đắm trong tình yêu bị ruồng rẫy, triệt để không thể chấp nhận được những luân lý cương thường, triệt để phá vỡ mọi ước thúc cố định, triệt để trở thành một kẻ đáng thương được người ta gọi là người tự do nhất. Bản thân giống như một viên tướng cô độc, một mình một ngựa xông vào trận địch như chỗ không

người, lúc ngẩng đầu lên thì bốn bề đều là doanh trại địch lạ lẫm, còn doanh trại quân mình thì đã xa xôi tí tắp, không thể quay lại.

Hình như tôi ốm một trận khá nặng, ngủ liền một mạch ba bốn ngày liền, không muốn ra khỏi giường. Có bò dậy cũng không muốn ra cửa, không muốn để ý đến bất kỳ người nào, điện thoại kêu cũng không buồn bắt máy, chỉ ngồi ngơ ngẩn trên sân thượng, như chiếc kính thiên văn cô độc mà Long Mi để lại. Kính thiên văn đang đợi Long Mi trở lại, còn tôi đang đợi trở về, giống như Forest Gump ngây ngô ngồi đợi Jenny trở về vậy. Đột nhiên cảm thấy đợi chờ như vậy thật buồn cười, thật nhàm chán, thậm chí là thật bề bàng. Một người đã bỏ tôi ra đi, còn đáng để tôi chờ đợi thế này không?

Quyết định gạt Bất Bất sang một bên, không nghĩ đến nữa.

Quyết định không đợi chờ ai nữa, tôi chỉ ngồi thôi, chỉ muốn ngồi, ngồi chỉ để ngồi.

Không ăn gì, không uống gì, không xem ti vi, không lên mạng, không nghe nhạc, không đọc sách, không làm gì hết, chỉ ngồi trên sân thượng. Mặc kệ mưa to gió lớn, mặc kệ trời đông rét buốt, cho dù làn da đã xanh tím xanh tái lại vì lạnh, tôi cũng mặc kệ, vẫn ngồi ngầy người ra trên sân thượng. Đột nhiên trời đổ một trận mưa lớn, nước mưa hắt vào trong sân, tôi liền mở ô, rồi tiếp tục ngồi dần ra đó, lặng lẽ như một cái bóng.

Tôi có thể chờ người ra từ sáng đến trưa, nhìn những sinh viên đang chạy đi chạy lại trên sân vận động của một trường đại học nào đó ở phía xa xa, ngắm những công nhân đang trèo lên trèo xuống những giàn giáo như những con nhện cần mẫn, dõi theo làn khói mỏng lững lờ không biết bốc lên từ ống khói nhà nào, quan sát những con người mệt mỏi đang đi đi lại lại trong thành phố. Đờ người ra.

Rồi lại ngồi từ trưa đến tối, nhìn mặt trời từ từ khuất dần phía bên kia thành phố, nhìn bóng đêm che phủ lên vạn vật, nhìn ánh đèn rọi sáng từng khúc nhỏ trong thành phố, nhìn xe cộ đi trên phố như nước chảy, nhìn những vầng mây tía đủ hình dáng kỳ quái tắt dần rồi biến mất. Đờ người ra.

Tôi giống như Thánh John, người rửa tội[23]. Ngày xưa John đã ngồi ngầy ra bên bờ biển chết vắng lặng để suy nghĩ về tội ác trên thế gian, không có bất cứ dục vọng cũng như nhu cầu nào. Thánh John không có bất cứ thứ gì, tất cả tài sản chỉ là bộ quần áo da lạc đà trên người. Tất nhiên là tôi không cao thượng như Thánh John, tôi không suy nghĩ về tội ác, cũng chẳng nghĩ ngợi về hạnh phúc, tôi chỉ lặng lẽ ngồi trong cô đơn, thu hoạch duy nhất chỉ là những sợi râu mọc lờm chờm và bộ móng tay dài như phụ nữ tộc Mãn Thanh hồi trước. Điểm chung duy nhất của tôi với Thánh John là: dường như cả hai đều đang đợi phán quyết cuối cùng của Thượng Đế đến với mình.

[23] Thánh John: người rửa tội và nhà tiên tri đã báo hiệu sự xuất hiện của Jesus.

Đêm đến, tôi nằm trên giường, ngược mắt nhìn trần nhà cho đến khi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tôi thường xuyên gặp ác mộng. Những cơn ác mộng với muôn hình vạn trạng, sự quái đản, sự tàn khốc, sự nhàm chán của chúng đều lên đến cực điểm, dường như những cơn ác mộng của cả thế giới này đều tập trung hết cả vào đầu tôi vậy. Mỗi khi cơn ác mộng khiến tôi không thể chịu đựng nổi, tôi lại hét lên một tiếng, ngồi bật dậy, thở hổn hển. Tỉnh táo được một chút, tôi lại tiếp tục nằm xuống, ngược mắt nhìn trần nhà, đợi cho cơn buồn ngủ kéo đến. Cũng có lần, tôi bị ác mộng làm tỉnh giấc, cứ nhìn trần nhà mãi không ngủ được, đành mở mắt thao láo đến sáng.

Một hôm, tôi đang nằm trên ghế sofa, nhìn lên trần nhà.

Nghe thấy tiếng người gõ cửa, nhưng tôi mặc kệ. Đối phương gõ chừng nửa tiếng thì bỏ cuộc.

Chập tối lại có người gõ cửa nữa.

Tôi chợt có ảo giác: dường như mình đang đứng trước cửa Thiên Đường hào quang rực rỡ, lúc này, chợt nghe có người đang gõ cửa Thiên Đường.

Tôi đứng dậy, định bước ra đẩy cánh cửa đó.

Trong lòng thầm nhủ: cuối cùng cũng được nhìn thấy Thượng Đế mà mình ngày đêm mong đợi rồi.

Chắc Thượng Đế phải cao lớn như vận động viên bóng rổ?

Người có đeo kính không?

Chắc người không bị hôi miệng?

Ánh mắt người có lẽ sẽ hiền hòa như ánh mắt ông già Noel?

Cửa mở ra.

Không phải Thượng Đế.

Mà là Long Mi.

- Anh làm sao vậy?

Long Mi ném chiếc balô to trên lưng xuống, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc, đưa tay sờ lên trán tôi.

- Sao nóng vậy? Toàn thân ướt đẫm này? Anh làm sao thế?

- Cứ tưởng Thượng Đế là đàn ông, sao lại là đàn bà thế này? F***!

Tôi chưa nói hết thì đã loạng choạng, ngã vật xuống sàn nhà.

Mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

Xung quanh chỉ một màu trắng toát, các cô y tá đi đi lại lại trong phòng bệnh. Trời nắng đẹp, ánh nắng chiếu qua cửa sổ vào phòng bệnh làm tôi có lại cảm giác ấm áp tưởng chừng đã biến mất từ lâu. Hai mắt vẫn còn rất mỗi, toàn thân rã rời không chút sức lực, tôi chỉ biết thở dài một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Ngoài cửa có người đang nói chuyện.

- Anh ấy bị mệt mỏi quá độ, thêm vào thời tiết lúc chuyển mùa thay đổi đột ngột nên đã bị cảm nặng. Tình thần có dấu hiệu suy sụp, hình như đã bị đả kích gì đó rất lớn. Cũng may là cô đưa đến kịp thời, không thì e là sẽ để lại di chứng.

- Bây giờ có thể xuất viện chưa?

- Được rồi. Nhưng tốt nhất nên ở lại vài ngày để quan sát thêm.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Lờ mờ nghe được Long Mi nói gì đó với bác sĩ ngoài cửa.

Một lát sau thì em đẩy cửa phòng đi vào. Tôi mở mắt nhìn em, gắng sức nhoẻn miệng cười.

- Còn cười nữa hả? Biết sợ chưa?

Long Mi thở hắt ra một hơi nói.

- Sợ gì chứ? Suýt nữa thì được gặp Thượng Đế rồi! Ôi, lại mất đi một ội hiểm có.

Tôi đưa tay kéo em đến cạnh giường. Cánh tay mềm nhũn, chẳng có sức lực.

Long Mi ngồi xuống mép giường, liếc mắt nhìn tôi rồi đột nhiên quay mặt đi. Tôi xoay người em lại, nhận ra khóe mắt em đỏ lựng lên.

Trong lòng chợt thấy ấm áp, tôi đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em.

Hai người nắm chặt tay nhau, lặng lẽ truyền cho nhau hơi ấm.

Tôi nằm ngáy ra. Em cũng ngồi đó ngẩn người.

- Em về đi, anh tự chăm sóc mình được.

Tôi phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Tự chăm sóc được? Hai tay anh chẳng mềm oặt ra như bún thế kia, chỉ sợ giữ quả trứng cũng chẳng được nữa ấy.

Long Mi thở dài.

Tôi nghĩ ngợi giây lát, rồi cho tay vào trong chăn mò mò.

- Anh làm trò gì đấy?

- Anh thử xem có giữ được “trứng” không?

Tôi cố sức rặn ra một nụ cười.

Quả nhiên Long Mi cũng bật cười theo.

Lúc em cười trông thật xinh.

Giống như những cây hoa tơ tơi bị người ta bỏ quên trong luống hoa bên cạnh phòng bệnh, khi mùa xuân tới đột nhiên nở rộ, đẹp một cách lạ kỳ.

Đây là lần thứ hai tôi phát hiện ra điều này.

Lần đầu tiên là lúc nào nhỉ?

Quên rồi.

Tôi chăm chú nhìn Long Mi thật lâu, nhìn đến lúc em cảm thấy ngượng, đỏ bừng mặt.

Long Mi lấy trong túi ra một bộ đồ lót sạch sẽ, ném cho tôi, ra hiệu bảo thay vào. Tôi vụng về thay chiếc quần mới vào, chiếc quần lót cũ hơi rình đủ thứ mùi khó chịu. Long Mi đón lấy, rồi ném vào chậu rửa mặt, đi ra ngoài. Một lát sau đã thấy em đứng ngoài sân, kiễng chân phơi chiếc quần đã được giặt sạch sẽ lên dây. Em mặc quần bò cạp trễ, nên lúc vươn tay lên phơi quần, chiếc áo len ngắn trên người cũng bị kéo lên theo, để lộ ra tấm lưng trắng muốt.

Long Mi hình như đã gầy đi không ít, có thể nhìn thấy xương sườn của em gồ hằn lên.

Tôi đếm thử, đếm ngược được đến cái thứ hai.

Trong lòng chợt cảm thấy khó chịu.

Chiều tối, Long Mi đến đút cho tôi ăn.

Tôi ngồi dựa lưng vào thành giường, đưa tay ra tỏ ý mình có thể tự ăn. Nhưng em cứ nằng nặc đòi đút cho tôi ăn bằng được, nên cũng đành chịu.

- Muốn ăn gì? Em đi mua?

Long Mi cẩn thận bón thìa canh trứng cà chua vào miệng tôi.

- Ờ ...

Tôi nghĩ ngợi giây lát.

- Cặp môi mềm mại không nhiễm chút bụi trần của thiếu nữ thanh xuân, được không?

Đến tối, phòng bệnh trở nên yên tĩnh.

Em kéo ghế gấp ra, mượn một tấm chăn lông cũ, rồi ngồi bên cạnh tôi. Tôi ngủ, thì em kéo thẳng ghế gấp ra nằm bên cạnh. Bảo em về, nhưng em nói về cũng không có việc gì làm, chỉ bằng ở đây

- Đạo này em làm gì?

Tôi hỏi.

- Chẳng phải em đã để giấy lại còn gì, đi kiếm tiền nuôi sống bản thân. Còn anh? Lại đi trác táng nữa hả?

- Đi gặp một người.

Tôi nghĩ một lát rồi thành thật trả lời.

- Một người, ai thế? Tình nhân à?

Long Mi lại giở cái giọng khinh khỉnh hồi trước ra.

- Không, là bản thân anh, anh đã nhìn lại chính bản thân anh lần nữa.

Nửa đêm tĩnh lại, Long Mi đã ngủ thiếp đi trên ghế gấp, trên người đắp tấm chăn lông, hay tay ôm con dê nhỏ kia vào lòng. Chẳng hiểu vì sao, chỉ cần đi ngủ là em lại ôm con dê đó, hình như không có dê thì không ngủ được vậy? Tấm chăn quá mỏng, trời thì vẫn rất lạnh, thân hình nhỏ bé co cuộn lại thành một đống, trông rất đáng thương. Tôi lấy một lớp chăn dày đang đắp trên người, cẩn thận đắp lên người em. Khi tỉnh lại lần nữa, tấm chăn đã đắp trở lại lên người tôi từ lúc nào không biết.

Buổi trưa, Long Mi đỡ tôi đi tản bộ trong khuôn viên bệnh viện.

Mặt trời rực rỡ, hoa nở khắp nơi. Lũ chim bay về tụ tập trên mấy cây ngô đồng, đùa nghịch chí cha chí chích.

- Tại sao lại tốt với anh vậy?

Tôi hỏi.

Em đỡ tôi, mắt nhìn những bông hoa đang khoe sắc, nghĩ gì đó, rồi thở dài đáp:

- Bởi vì chúng ta đều là bệnh nhân?

- Chúng ta đều là bệnh nhân? Là những kẻ đồng mệnh nên thương hại lẫn nhau.

Tôi kinh ngạc hỏi lại.

Long Mi ngẩn người giây lát, rồi lặng lẽ gật đầu, có vẻ như không muốn nói thêm gì nữa.

Tôi cũng đành im lặng.

Có điều trong lòng tôi vẫn cảm thấy hết sức tò mò: Trong quá khứ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô gái bí ẩn này? Tại sao em lại nói cả hai chúng tôi đều là bệnh nhân?

Thật sự rất muốn biết đáp án.

Ra viện, tôi dọn nhà luôn.

Dọn đến ở dưới chân núi, phía trước là rừng núi xanh ngắt, trên dốc núi mọc đầy những bụi cỏ um tùm.

Đứng trên sân thượng, có thể thoải mái hưởng thụ những cơn gió núi thổi qua. Sáng sớm đầu xuân, có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của cỏ, của đất, nếu may mắn còn có thể nghe thấy tiếng kêu trong trẻo của chim đỗ quyên.

Tôi hay dọn nhà. Đứng trên sân thượng đưa tay lên đếm, tổng cộng đã dọn nhà bảy lần.

Tôi cũng thích dọn nhà, mỗi lần muốn quên đi thứ gì đó một cách triệt để, là tôi lại dọn nhà, biến đổi hoàn cảnh để biến đổi tâm trạng.

Hôm dọn nhà, tôi muốn chào tạm biệt cô bé nhà bên một tiếng, bèn đi sang gõ cửa. Người mở cửa là mẹ cô bé. Tôi đưa một con gấu nhồi bông to tướng cho bà ta, nhũn nhặn nhờ chuyển cho cô bé. Người đàn bà nhìn con gấu bông, rồi lại nhìn tôi, nói một câu mà cả đời này tôi cũng không quên được:

- Từng này tuổi đầu rồi mà còn đi dụ dỗ con gái nhà người ta hả? Cậu có còn là người nữa không?

Nói xong, bà ta ném trả lại tôi con gấu bông, sập cửa thật mạnh, suýt chút nữa thì đập trúng mũi tôi.

Chiếc xe tải của công ty chuyển nhà chuẩn bị khởi động thì Long Mi đột nhiên nhớ ra gì đó, chạy vội lên lầu, một lát sau thì khệ nệ xách một cái túi nylon to xuống, bên trong là một chiếc khung ảnh.

- Quên mang ảnh người yêu hả?

Tôi thừa cơ trêu em một câu.

Em chỉ chớp chớp hai hàng lông mi dài, chẳng buồn trả lời.

Nhà mới có hai phòng ngủ một phòng khách, tôi ở trong phòng nhỏ, nhường căn phòng lớn có cửa sổ nhìn ra vách núi cho Long Mi.

Tôi bận rộn sắp xếp các hòm xiểng, lấy đồ ra ngoài. Lông Mi cũng tắt bật giúp tôi xếp đặt các thứ. Tôi không có nhiều đồ lắm, chủ yếu là đĩa, sách, nhạc cụ, đầu đĩa, quần áo. Đồ của Lông Mi lại càng ít hơn, chỉ có một chiếc kính thiên văn, vài bộ quần áo với một bộ dụng cụ vẽ tranh sơn dầu. Tôi giúp em lắp chiếc kính viễn vọng trên sân thượng. Lông Mi ngồi xếp bằng tròn trên đất, ngắm nhìn bầu trời trong ống kính, ngồi một mạch đến tận chiều. Thực ra là em ngồi một lúc, đi tắm rồi lại ngồi tiếp. Lông Mi tắm xong, thích tết tóc thành hai bím lỏng lẻo, buông xuống vai. Chiếc áo cổ chữ V rộng của em làm hở cặp vai xinh xắn đáng yêu, đôi chân dài lúc ẩn lúc hiện, trông vô cùng hấp dẫn. Tôi dán mắt vào em một lúc lâu, cho đến khi em dẩu môi lên tỏ ý bực bội mới thôi.

Chợt nhận ra Lông Mi càng lúc càng có nhiều nét hấp dẫn.

Kiểu hấp dẫn không hề khoa trương, mà từ từ lộ ra, tích lũy từng chút, từng chút một sau đó đột nhiên thả lỏng cho bùng cháy dữ dội.

Tôi tiếp tục dọn đồ.

Tìm thấy cái khung ảnh mà Lông Mi chạy lên nhà lấy xuống sau cùng, mở ra xem thử, không ngờ là hình của Bất Bất. Giờ mới chợt nhớ ra tấm ảnh này treo trên sân thượng đã lâu, tôi cũng quên mất là có nó nữa.

- Sao nhớ ra mà cầm theo cái này cho anh vậy?

Em vẫn chăm chú nhìn vào kính thiên văn, hờ hững đáp

- Là tình yêu, thì nên trân trọng.

Tôi ngượng ngịu giải thích ỉn:

- Cô ấy căn bản không để ý đến anh, còn trân trọng làm gì nữa?

Lông Mi rời mắt khỏi ống kính, nhìn tôi chăm chăm:

- Yêu một người và cô ấy phản ứng thế nào, là hai chuyện khác nhau. Trân trọng một người và cô ấy đáp trả ra sao, cũng là hai chuyện khác nhau. Tình yêu có lúc chỉ là chuyện của một người.

Nói xong em lại tiếp tục nhìn vào kính thiên văn, không để ý đến tôi nữa.

Tôi ngây người ra đó.

Một lúc lâu sau mới sực tỉnh, đột nhiên cảm thấy rất hổ thẹn, rất cảm động.

Không cảm lòng được, bước đến nắm lấy hai vai Lông Mi từ phía sau, vuốt ve bờ vai xinh đẹp ấy một lúc lâu.

Em khẽ run rẩy, cúi đầu nghĩ gì đó rồi hất tay tôi ra, ôm con dê nhỏ của mình chạy vào phòng, không ra nữa. Chỉ còn lại mình tôi lúng túng đứng trên sân thượng, cười ngầy ngô tự khóa lấp nỗi ngượng ngùng.

“Tình yêu có lúc chỉ là chuyện của một người.”

Câu nói của Lông Mi làm tôi chìm vào suy tưởng.

Sau khi biến mất một số ngày, tối hôm ấy tôi lại lên quán.

Trà Sữa vừa thấy mặt tôi đã mắng ọt trận tối mặt tối mũi, khoe mắt nó ửng hồng, mắng xong lại rí rít hỏi tôi mấy hôm nay đi đâu? Sao không nghe điện thoại? ... Bì Tử ở bên cạnh nhìn tôi, vẻ mặt cũng đượm vẻ lo âu

Cậu ta vừa uống Vodka vừa hỏi.

- Bạn chuyển nhà.

Tôi chậm rãi đáp.

- Hai cô gái đi xe đua lần trước đã không?

Thấy hình như cậu ta vẫn còn rất hứng thú, nên tôi cũng không nỡ dả kích, đành miễn cưỡng gật đầu. Bì Tử kể đã cửa được một cô, nghe nói là đang làm ăn lớn với chính phủ, nhà rất có thế lực. Cô ta chết mê

chết một Bì Tử, muốn cậu ta cùng giúp đỡ chuyện làm ăn. Tôi đón lấy ly Whiskey từ tay Quán Đầu, cụng ly với Bì Tử, chúc mừng cậu ta cuối cùng cũng tìm được việc để làm.

- Sau này không đến được thì cũng nên gọi một cú điện thoại, đừng làm người ta phải lo.

Quán Đầu từ trước đến nay vẫn im lặng như khúc gỗ, giờ đột nhiên lên tiếng, lại còn phá lệ cười cười. Tôi thực sự cảm động, vỗ vỗ lên vai cậu ta, biểu thị sau này sẽ chú ý.

- Có gì mới không?

Bì Tử hỏi tôi theo thói quen.

- Có người nói, tình yêu có lúc chỉ là chuyện của một người.

- Cậu trở nên thuần tính từ bao giờ vậy?

- Bản tính tớ vốn như vậy mà.

Quán bắt đầu có khách, vẫn đông đúc nào nhiệt như mọi khi.

Bì Tử và Trà Sữa bận rộn ra đón khách. Còn tôi thì nhàn rỗi vô sự, thấy Hoa Hồng đang chơi ghi ta ngoài hiên, bèn lại đó ngồi một lúc. Hoa Hồng khác hẳn với ngày thường, không gào thét những bài xé ruột xé gan mà lại chăm chú ngồi đàn một điệu nhạc cũ: “Người cô độc thật đáng xấu hổ”, vừa đàn vừa khe khẽ hát. Tôi cũng hát theo một đoạn. Hát xong, cả hai lại ngồi lặng lẽ hút thuốc.

- Người cô độc thật đúng không?

Hoa Hồng hỏi tôi.

- Những người đáng xấu hổ xưa nay đều cô độc cả.

Vấn đề này thật khó trả lời, tôi đành vòng vèo cho qua chuyện.

- Có phải là không có sự lựa chọn nào khác, mà nhất thiết phải yêu không?

- Hồi trước luôn cho rằng không có sự lựa chọn nào khác, nên buộc phải làm tình.

- Tôi gặp tình yêu rồi.

Hoa Hồng thở dài nói.

Tôi vốn cũng định nói: “Hình như tôi cũng gặp tình yêu rồi!”, nhưng lại cảm thấy hơi có chút khiên cưỡng, nói gì thì Long Mi đối với tôi vẫn hết sức lạnh nhạt, tựa như hai người xa lạ, nên chỉ đành cười cười.

- Tình yêu là gì?

Hoa Hồng hỏi.

- Không biết. Có người nói, tình yêu có lúc chỉ là chuyện của một người.

Hai người lại chìm vào im lặng.

Phía trước có một cô gái bước tới.

Cô gái mặc đồ kiểu Punk, tóc xoăn dài đen nhánh, không nhuộm màu, áo sơ mi hoa, tay áo xắn lên cao, trên áo in hình Kurt Cobain to tướng, quần bò nhàu nhĩ và bẩn thỉu, ba lô to sụ đầy những túi lớn túi nhỏ. Cô đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Hoa Hồng, rồi ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ hút thuốc, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc nhìn tôi, chẳng nói gì.

Tôi chúc mừng Hoa Hồng mấy câu, rồi đứng dậy đi ra chỗ quầy bar.

Bò ra quầy bar xem phim “Mùi Vị Anh Đào”[24] của Iran. Phim kể về một người nhảm chán định uống thuốc ngủ tự tử, định tìm một người lạ để chôn xác mình. Cuối cùng anh ta tìm được một ông già, được ông ta kể ột câu chuyện liên quan đến mùi vị của anh đào. Người muốn tử tự kia bắt đầu do dự. Kết thúc phim không nói người kia có chết không, câu đó này lẩn khuất trong đầu người xem, giống như mùi vị của anh đào, lẩn khuất nơi đầu lưỡi.

Đời nhiều lúc cũng như phim vậy. Khi ta muốn vứt bỏ tất cả, thì đủ thứ mùi vị tốt đẹp đột nhiên xuất hiện nơi đầu lưỡi, đột nhiên xuất hiện trong đầu, xuất hiện trên da, xuất hiện ở thân dưới, dù hoặc ta ném thử lần nữa. Nhưng nếu thật sự thử lại, mùi vị quen thuộc lại cũng chỉ thể mà thôi, đột nhiên lại cảm thấy thật vô vị, vòng tuần hoàn cứ tiếp diễn mãi mãi như vậy. Cái gọi là ham muốn, đại để chính là thế này đây. Phim ảnh không có ý nghĩa cổ vũ như người ta mong đợi, ngược lại còn càng làm tăng cảm giác lạc lõng sau khi nhìn thấu cuộc đời.

[24] Taste of cherry.

Dẫn vật một cách vớ vẩn, chợt có cảm giác thêm về nhà.

Hồi trước tôi sợ về nhà, sợ một mình cô đơn lẻ loi. Giờ đột nhiên lại muốn về nhà, muốn xem Long Mi đang làm gì? Biết đâu hai người lại nói được chuyện gì đó? Thậm chí là cùng làm thứ gì đó cũng nên?

Suy nghĩ thật kỳ quái.

Tôi nhờ Trà Sữa và Bì Tử trông quán, rồi lái xe về nhà.

Đi được nửa đường thì qua nơi ở cũ, bèn dừng xe lại, đi lên cầu thang, cô bé hàng xóm quả nhiên đang ngồi đó mỉm cười.

- Biết là anh sẽ về thăm em mà.

Cô bé mừng rỡ nhảy cẫng lên, ôm lấy cổ tôi xoay một vòng.

Tôi cười cười, chạy ra xe lấy con gấu bông. Cô bé có vẻ rất vui vẻ, cười híp cả mắt lại.

- Hai ngày nay thế nào?

Tôi hỏi.

- Cũng được lắm. Bớt nghĩ ngợi lung tung, mà nghĩ nhiều về hiện thực, muốn học cho tốt, kiếm cơ hội ra nước ngoài du học. Anh dạy em mà, nhớ không?

Tôi gật đầu. Thật sự cảm thấy mừng thay cho cô bé, mừng đến suýt nữa thì muốn khóc.

- Sau này làm anh trai em nhé?

- Được thôi. Nhưng em phải cai thuốc cai rượu đi, không yêu đương lăng nhăng nữa, đỗ đại học rồi mới xóa bỏ lệnh cấm vận, được không?

- Được! Nhưng em muốn hôn anh một cái cuối cùng, vào miệng ấy!

Tôi chỉ biết hốt hoảng bỏ chạy.

Về đến nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức.

Trong bếp, trên chiếc bàn ăn nho nhỏ lần đầu tiên xuất hiện các đĩa thức ăn bốc khói nghi ngút, thậm chí còn có cả canh nữa.

Long Mi đang nằm trên ghế sofa phòng khách ngủ ngon lành, con dê nhỏ vẫn nằm ngon trong lòng, đôi chân trần lộ ra ngoài chiếc áo bông tắm. Chăn hơi ngắn, em có vẻ lạnh, bàn chân cứ rút ra rút ra rút vào ở góc chăn. Tôi tìm một tấm thảm đắp lên cho em, rồi ngồi bên cạnh xem đĩa. Một chốc sau thì cái chân dài của em lại thò ra, gác lên đùi tôi. Tôi lén lút vuốt nhẹ mấy cái, đùi em trắng mịn, cảm giác rất tuyệt, phần thân dưới tôi nóng dần lên. Long Minh tỉnh lại, từ từ mở mắt, tôi vội vàng rút tay về. Hình như em vừa nằm mơ, gương mặt ngấn ra, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường. Em liếc thấy tôi, ngượng ngùng cười cười, vươn vai một cái rồi ngồi dậy, lắc lắc đầu theo thói quen. Tối nay mái tóc rối bù đã được búi thành hai bó to.

Tôi và em ăn cơm trong bếp, không biết đã bao lâu không làm cơm ở nhà ăn rồi, cảm giác thật mới lạ, giống như một đôi vợ chồng già đi xa lâu ngày, đột nhiên trở về nấu một bữa cơm ăn với nhau vậy. Tôi vừa ăn vừa ngắm Long Mi. Em đang ăn rất ngon lành, thi thoảng lại ngẩng lên nhìn tôi, nét mặt không biểu cảm gì lắm.

- Quê em ở Tứ Xuyên à? Sao thích ăn cay vậy?

Tôi gấp một miếng đậu phụ,

Lông Mi ngẩng đầu lên, nhai miếng thịt bò hấp trong miệng, lắc lắc đầu.

- Sao chỉ nghe mỗi “Những Bông Hoa Ấy” thôi thế?

Ăn cơm xong, tôi vừa dọn dẹp bát đĩa vừa hỏi em.

- Làm gì cũng phải một lòng một dạ, không được phân tâm ...

Dọn bát đĩa xong, chúng tôi đứng bên bồn nước cùng rửa bát.

Tôi đưa bát đĩa bẩn cho Lông Mi, em rửa sạch rồi đưa lại cho tôi để vào tủ bát. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, rất thích, thỉnh thoảng lại chạm nhẹ vào tay đối phương, cả hai đều cảm thấy lúng túng một cách kỳ lạ nhưng cũng rất ngọt ngào.

Ngồi trên ghế xem “Vũ công trong bóng tối”[25]: hình ảnh Björk khiêu vũ giữa tiếng xe lửa âm ỉ, tiếng các loại máy móc trong công xưởng va đập vào nhau, tiếng chân bước, và đủ thứ tiếng động khác của tự nhiên, đặc biệt khiến người ta xúc động. Trước khi bị hành hình, dù cổ bị đeo gông, nhưng Björk vẫn tiếp tục mỉm cười hát lên bài ca của mình.

[25] Tên gốc tiếng anh: Dancer in the dark.

Liếc nhìn sang phía Lông Mi.

Em đang dán chặt mắt vào màn hình ti vi, hai hàng lông mi dài chớp chớp, khóe mắt ươn ướt, có lẽ vì quá cảm động, nấc lên một tiếng rồi gục mặt vào vai tôi. Tôi thuận thế ôm chặt lấy em. Lông Mi dựa vào tôi một lúc, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, thở dài một tiếng, vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay tôi, đứng dậy ôm con dê nhỏ của em đi về phòng.

Hình như em luôn từ chối tôi?

Vì Bất Bất? Hay là vì cuộc sống hoang đàng của tôi trong quá khứ?

Nghĩ mãi cũng không thông, tôi chán chường buồn nghĩ nữa.

Ngáp ngáp mấy cái rồi cũng về phòng đi ngủ.

Chăn có mùi nắng. Chắc là buổi trưa Lông Mi đã đem ra ngoài phơi.

Đột nhiên thấy ở nhà có một người đàn bà chăm sóc mình thật thích, cuộc sống bỗng chốc trở nên mềm mại dịu dàng, chứ không cứng đờ khô khốc như trước. Tôi vui vẻ huýt sáo một điệu nhạc của Mozart.

Lấy trên giá sách ra một quyển truyện viết về Mozart. Đọc được một đoạn như thế này: Thời của Mozart, âm nhạc không hề có bất cứ giá trị kinh tế nào, không thể tiếp cận được khán giả, mà chỉ có thể ăn bám vào giáo hội và đám quý tộc, ông phải đi lang thang khắp châu Âu, đãi ngộ chẳng khác gì những người Di gan xem bói. Năm 1789, Mozart nợ nần chồng chất, cả củi để sưởi ấm cho qua mùa đông cũng không có.

Đọc mà chợt cảm thấy buồn, chìm vào trong trầm tư.

Tôi thích Bach của thời kỳ Baroque[26], và cả Mozart nữa. Có người nói, nếu như muốn đổi tên cho âm nhạc, thì phải đổi thành Bach hoặc Mozart.

Thế nếu đổi tên cho tình yêu, thì sẽ là ai đây?

[26] Phong cách nghệ thuật châu Âu thế kỷ 16 – 17.

9. Chương 10

Chương 10

Tôi ngồi dựa lưng vào đầu giường, xem “Hiroshima tình yêu của tôi” của Margarita Duras, đọc được một câu khiến người ta không khỏi thở dài cảm khái:

Chiến tranh kéo dài mãi mãi không kỳ hạn, tuổi trẻ của tôi cũng không có giới hạn. Tôi đã không thể thoát khỏi chiến tranh, thì cũng không thể thoát khỏi tuổi trẻ của chính mình.

Chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng lại khiến người ta đau đến tận cùng.

Quên kéo rèm cửa. Sáng sớm đã bị ánh mặt trời chói mắt làm tỉnh giấc.

Vươn vai đi ra phòng khách, kinh ngạc phát hiện Long Mi đang thu dọn đồ đạc, hình như chuẩn bị đi xa.

- Đi đâu thế?

Tim tôi như thắt lại.

Long Mi ngẩng đầu lên nhìn tôi, đi ra bàn cầm tờ giấy lên đưa cho tôi, hình như chán chường muốn nói gì. Trên giấy viết: Ra ngoài kiếm tiền rồi. Trong bếp có rau sạch đấy, chỉ cần xào qua là ăn được.

- Đi đâu thế?

- Tây Đệ, An Huy.

Em trả lời gọn lỏn, rồi nhét con dê nhồi bông vào ba lô.

Tôi cảm thấy khó hiểu, đến đó thì kiếm tiền kiểu gì chứ?

Em thắt chặt dây balô lại, chuẩn bị lên đường.

- Đi chung nhé?

Tôi hỏi.

Em nhìn tôi, khẽ chau mày rồi mỉm cười lắc đầu.

- Đạo này anh cũng rồi, ra ngoài chơi một chuyến cũng tốt, nghe nói phong cảnh ở đó cũng đẹp lắm. Với lại lái xe đi tiện hơn nhiều, không phải vậy sao?

Có lẽ Long Mi bị đề nghị lái xe đi của tôi hấp dẫn, lại thấy vẻ chân thành trên nét mặt tôi, nên cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

- Đến nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đấy kiếm tiền kiểu gì?

Tôi trề môi hỏi.

- Kiếm thứ tiền mà người có tiền cũng không dễ gì kiếm được.

Đến Tây Đệ, chúng tôi trú trong một khách sạn gia đình trong thị trấn cổ.

Một khách sạn ba tầng cũ kỹ. Nghe đồn là nhà cũ của nhà họ Hồ, trong gia phả nhà họ Hồ cũng có một vài ghi chép về chuyện này. Một sân lớn, trồng quýt và cây hạnh. Mùa xuân ấm áp, hoa hạnh nở rộ, hương thơm ngan ngát. Còn cây quýt thì vẫn chưa thấy động tĩnh gì, nghe nói là đến mùa thu mới nở hoa.

Một đôi vợ chồng già.

Bà già thì rất hòa nhã nhiệt tình, đối xử với chúng tôi như con cái trong nhà, cẩn thận chu đáo từng ly từng tí một. Còn ông lão thì rất quái dị, gương mặt lúc nào cũng như phủ một đám mây âm u, không có chút biểu cảm. Mỗi khi nhìn người khác, trán ông đều nhăn tít lại, mắt hướng lên trên, miệng rít cái tẩu thuốc cũ kỹ không biết đã bao nhiêu năm tuổi. Ông già đặc biệt có ý kiến với tôi, có lẽ tại tôi thích đi loăng quăng trong nhà, nên ông lo tôi sẽ trộm mất thứ đồ cổ nào đó của ông hay sao? Thực ra thì ngoài gian nhà cũ ra, nơi này chẳng có gì đáng gọi là đồ quý cả.

Long Mi dẫn tôi trèo lên nóc nhà, trên đó có một sân phơi nho nhỏ, đứng trên này, có thể ngắm được toàn cảnh thị trấn Tây Đệ.

Em lắp giá vẽ, lấy vải vẽ tranh sơn dầu và các loại ống màu, hộp bút, ống rửa bút, bàn chỉnh màu ra bày biện gọn gàng trước mặt, trông cứ như sát thủ Leon trong phim đang lắp súng bắn tỉa vậy.

- Bán tranh hả?

Tôi chợt hiểu ra.

Em nhìn tôi cười cười gật đầu.

Tôi không giấu được cảm giác hồ thẹn, nghĩ lại hồi trước thường đem chuyện này ra trêu chọc người ta, thật đúng là không biết trời ca đất dày.

Lông Mi mặc ra ngoài một bộ đồ lao động có yếm và nhiều túi, trông rất dễ thương, chăm chú làm tiếp công việc của mình.

Tôi chẳng biết làm gì, ngồi trên tường gạch, đốt một điếu thuốc, ngắm nhìn toàn cảnh cổ trấn.

Xa xa là một dãy núi thối khắp trên triền núi là những cây ăn quả đang ngậm nụ, dưới chân núi, cánh đồng hoa cải vàng ruộm một màu. Thị trấn cổ đậm đà nét đặc sắc của người dân An Huy, khắp nơi đều là những bức tường gạch xám nhấp nhô, mái ngói xanh san sát như răng lược, cửa chính hình chữ bát điều khắc tỷ mỉ tinh tế, đầu chái nhà nhô hẳn lên cao, tường bao vây quanh co ngoắt ngoáy... Vài con suối nhỏ uốn éo chảy qua thị trấn. Kết cấu nhà cửa ở đây cũng tương đối giống Tây Đường. Ngoài chất liệu gỗ và đá khác nhau ra, còn một điểm khác biệt nữa là, ở Tây Đệ đâu đâu cũng thấy những dòng suối mát trong, còn Tây Đường thì chỉ có một con sông nhỏ bản thủ.

Nhớ đến Tây Đường, bất giác lại nhớ đến Bất Bất, trong lòng tôi cũng hơi thương cảm, nhưng không nghiêm trọng lắm. Bất đầu không nghiêm trọng từ lúc nào vậy nhỉ? Hình như là bắt đầu từ đêm cùng Lông Mi ngắm sau chối thì phải? Quên mất rồi.

Ngắm cảnh một lúc, tôi lại quay sang nhìn Lông Mi, em đang cố định vẽ lên giá.

Trên tấm vải là một bức “Quán café lúc nửa đêm” của Van Gogh đang dang dở.

Nét vẽ hết sức thuần thực, người bình thường khó mà phân biệt được thật hay giả.

Tôi đặc biệt lưu ý đến bầu trời đêm trong tranh, phát hiện ra một điểm không thành công duy nhất: em không thể biểu đạt được bầu trời đêm màu xanh ngọc đẹp đến mức không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để hình dung và những ngôi sao lấp lánh như bảo thạch gắn trên nền trời xanh thẫm ấy.

- Thích Van Gogh hả?

Tôi hỏi.

- Vâng.

Lông Mi đang pha màu trên bảng điều sắc, hình như có vẻ ngạc nhiên khi tôi nhận ra bức tranh này.

- Tranh của ông ấy bán được nhiều tiền hả?

- Phải.

Em vừa chăm chú phết màu lên vải vẽ, vừa nói:

Tất nhiên cũng không phải hoàn toàn như vậy, mà thích nhất là tính cách của ông ấy. Ví dụ như có lần ông ấy đã nói: càng già nua xấu xí, càng nghèo đói bệnh tật, càng bị người ta ghét, thì lại càng phải dùng những màu sắc rực rỡ huy hoàng để rửa sạch sự nhục nhĩ đó.

Tôi mỉm cười tán đồng với Lông Mi.

- Em vẽ thế nào?

Lông Mi nhúng cây bút vào ống rửa.

- Cũng được. Đến giờ cũng mới chỉ phát hiện ra một chỗ không ổn.

- Đâu thế?

Em rửa bút xong, lại chấm màu trên bảng điều sắc, cẩn thận tô lên tấm vải vẽ, thái độ cứ như đang nghĩ rằng tôi không nêu ra được ý kiến gì vậy.

- Bầu trời đêm! Em vẽ tối quá, không thể hiện được cái rực rỡ của bầu trời đêm và sự tuyệt vọng sâu sắc phía sau những sắc màu rực rỡ đó.

Lông Mi chăm chú quan sát bức tranh, gật gật đầu, rồi quay sang cười với tôi, nét mặt có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Anh thích họa sĩ nào?

Lông Mi bắt đầu pha lại màu trên bảng điều sắc theo ý kiến của tôi.

- Gau guin.

Tôi đáp không chút do dự.

Em liếc mắt sang, ra hiệu cho tôi nói tiếp.

Tôi đốt một điếu thuốc, nghĩ một chút rồi nghiêm túc tổng kết:

- Gau guin không chỉ là một họa sĩ đã mang đến quan niệm mới cho hội họa hiện đại, mà còn là một nhà thám hiểm có dũng khí và gan dạ. Như chuyện ông ấy rời Paris đến hòn đảo hoang dã nguyên thủy Tahiti ở châu Phi. Mục đích chủ yếu của ông không phải để tìm kiếm những điều mới lạ, mà là vì một lý tưởng sống, tìm kiếm bến đỗ tinh thần sau những mệt mỏi chán ngán với thành phố đầy những lừa gạt dối trá, tìm kiếm bản nguyên của nhân loại và nội căn của nhân tính, nếu không làm sao ông có thể vẽ ra được bức: “Chúng ta từ đâu tới? Chúng ta là gì? Chúng ta sẽ đi đâu?” Mỗi lần đứng trước bức tranh này, anh đều cảm thấy mình thật nhỏ bé. Không chỉ vì ý nghĩa triết học của bản thân bức tranh, mà nhiều hơn đó là sự hổ thẹn trước tinh thần cao vợi vợi của nhà họa sĩ.

Tôi ngừng lại, quay đầu ra nhìn Lông Mi, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ: hình như tôi hơi tăng bốc bản thân mình thì phải? Thực ra tôi cũng chỉ như một hạt cát, chẳng là gì cả, thật sự không xứng đáng lấy Gau guin ra để đề cao bản thân.

Lông Mi im lặng, tay cầm bút, ngẩn người nhìn tôi, ánh mắt chưa bao giờ ngập tràn cảm xúc như lúc này, cứ như là em đột nhiên phát hiện ra một thằng tôi hoàn toàn mới vậy. Một lúc lâu sau em mới giật mình sực tỉnh, lấy mu bàn tay lau trán theo thói quen, rồi tiếp tục công việc vẽ tranh của mình.

Im lặng bao trùm lấy hai chúng tôi.

Tôi ngồi ở đầu tường. Vừa hút thuốc vừa ngắm vầng mặt trời sắp khuất dần sau rặng núi phía Tây, lấy khẩu cầm ra thổi một đoạn trong khúc “Vincent” mà Don McLean hát tặng Van Gogh. Không biết là tiếng khẩu cầm đã thu hút Lông Mi hay là vẽ mệt rồi, mà em cho bút vào ống rửa, vươn mình lười nhác rồi trèo lên ngồi cạnh tôi, lặng lẽ ngắm vầng dương đang từ từ khuất sau đỉnh núi. Hai người cùng nhìn về một nơi, vai kề vai, giống như hai con chuồn chuồn đỏ đầu to lặng lẽ đậu nơi mé tường.

- Anh biết hát bài này không?

- Tạm tạm, không hát hết được, lời khó nhớ quá.

Tôi thành thật đáp.

- Thì chọn đoạn anh nhớ ấy, hát cho em nghe đi.

Tôi gật đầu.

Cổ gàn nhớ lại ca từ, rồi khe khẽ hát: “Starry starry night, paint your palette palette blue and gray ...”

Cái đầu nhỏ của Lông Mi ghé vào vai tôi, hai chân đan chéo vào nhau, lắc lư nhẹ nhàng theo điệu nhạc, t lại đá vào chân tôi, mỗi lần như thế, em lại ngượng ngùng cười xin lỗi. Tôi cũng cười cười, nắm lấy cánh tay nhỏ của em, thấy lạnh buốt, bèn nắm thật chặt, áp vào ngực, một lát sau cánh tay ấy mới ấm dần lại. Ráng chiều nhuộm đỏ cả chân trời, tắm mình trong ánh hoàng hôn, gương mặt hai chúng tôi đều đỏ bừng lên.

Quay sang nhìn Lông Mi.

Mái tóc dài thắt thành hai bím, buông xuống vai. Bờ vai gầy guộc. Hai hàng lông mi dài chớp chớp như cánh bướm. Cặp mắt to đầy vẻ hoang mang. Bộ áo bảo hộ lao động có rất nhiều túi, trông đặc biệt đáng yêu.

Tôi chuyển dần ánh mắt lên triền núi: hoa cải, cây cối, mái ngói xanh, dòng suối nhỏ, mặt trời lặn.

Tiếp tục hát khe khẽ.

Hát đến đoạn: “This world was never meant for one as beautiful as you” (Thế giới này thực sự không xứng đáng với một người xinh đẹp như em), thì người Lông Mi đột nhiên rung lên mấy cái, người nghiêng sang một bên. Tôi xoay người em lại, kinh ngạc nhận ra những hạt lệ long lánh đang chảy dài trên má em. Em nhìn tôi qua hàng nước mắt mờ lung, nét mặt bình tĩnh một cách lạ thường, khóe miệng mỉm cười, thậm chí nụ cười còn mang theo chút kiêu ngạo nữa.

Tôi lấy làm kinh ngạc.

Từ trước đến giờ luôn tưởng rằng em là một người không tim không phổi, không biết tình yêu là gì, giống như một con thú nhỏ tồn tại bất cứ nơi nào trên thảo nguyên châu Phi. Không ngờ em cũng có lúc đa sầu đa cảm như vậy. Tôi thật sự rất muốn biết rốt cuộc quá khứ của em như thế nào, mà em không chịu quay đầu nhìn lại? Mà có thể khiến em trở nên một người trầm lặng tịch mịch như hiện nay.

Đôi mắt ngân ngấn lệ của Lông Mi sáng một cách lạ thường.

Con người đen nhánh, phản chiếu cánh đồng hoa cải trên triền núi và dáng vẻ chăm chú của tôi.

Tiết xuân se se lạnh.

Một cơn gió thổi qua, tôi và em khẽ run lên nhè nhẹ.

Tôi vòng tay ôm em vào lòng, cúi đầu hôn lên vầng trán bướng bỉnh. Lông Mi ngược mắt lên nhìn tôi một lúc, rồi cũng nhẹ nhàng hôn trả lên má tôi. Hàng lông mi dài cọ nhẹ lên da mặt, tựa như cánh bướm, cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Tôi thoáng ngần ngừ, rồi từ từ cúi người xuống, định hôn lên cặp môi xinh mềm mại.

Lông Mi nhắm mắt lại, bờ môi khẽ vểnh lên, lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên có một con chim nhỏ đậu trên giá vẽ, kêu toáng lên một tiếng. Lông Mi giật bắn mình, vội vàng đẩy tôi ra, nhảy xuống khỏi bờ tường, chăm chú nhìn con chim nhỏ. Con chim rất đẹp, nó vừa rĩa cánh, vừa cảnh giác nhìn lại em. Một lúc sau, lại có một con chim khác bay đến đậu bên cạnh, hai con chim chích chách một lúc rồi cùng đập cánh bay đi. Em chỉ tay theo hướng bay của lũ chim, nghẹo đầu cười khúc khích với tôi, điệu bộ đáng yêu như đứa trẻ.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại, một cảm giác ấm áp chưa từng có chọt trào dâng trong lòng.

Trước đây khi ở bên Bất Bất, chỉ có tình cảm nhiệt tình nóng bỏng, chứ hình như chưa bao giờ thấy ấm áp như vậy.

Không thể không đem hai người ra so sánh.

Tôi và Lông Mi sải chân bước trên chiếc cầu đá xanh nhẵn bóng, bước chân nhẹ nhàng đi vào một ngõ nhỏ.

- Hay đến đây vẽ tranh à?

- Cũng thường, hồi đi học hay tới đây vẽ, nên rất có cảm tình, tốt nghiệp xong, chỉ cần là vẽ tranh thì em đều tới đây.

- Sao không đến Hồng Thôn gần đây?

- Từ lúc quay phim, du khách nhiều quá, ồn ào, chẳng muốn đi nữa.

Em muốn nói đến phim “Ngọa Hổ Tàng Long”. Đúng là những du khách đến cưới ngựa xem hoa cũng thật phiền phức, tốt nhất là cứ tránh đến Tây Đệ cho yên tĩnh. Đi vòng qua một khách sạn, bên trên thấy có tấm biển lớn đề: Khu vực thực tập của học viện Mỹ Thuật” Lông Mi kéo tôi lại nói, đây chính là khách sạn mà bọn em hay ở thời đại học. Tôi kiếng chân nhìn vào trong, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều nữ sinh xinh xắn đáng yêu đang đi đi lại lại.

- Sao chỉ toàn con gái thôi thế?

- Con gái thông minh và khéo tay hơn mà.

Chúng tôi đi ra đầu làng.

Một ngôi miếu to của nhà họ Hồ, một chiếc hồ nhỏ tĩnh lặng. Trời chạng vạng tối, rất nhiều cô bé ăn mặc kiểu học sinh ngồi bên hồ ôm bảng vẽ chăm chú vẽ tranh. Đa số vẽ ký họa, số ít hơn vẽ màu nước, chỉ một vài người vẽ sơn dầu. Lòng Mi kéo tay tôi đứng sau lưng các cô bé, say sưa nhìn không biết chán, hình như đang hồi tưởng lại thời học sinh của mình vậy.

Em ngắm tranh, còn tôi thì len lén ngắm những chiếc cổ xinh xinh lộ ra ngoài cổ áo của các cô bé.

Tôi thích nhất là ngắm cổ con gái, nơi đó có hơi thở của tuổi trẻ, hơi thở khiến người ta phải bồi hồi khoắc khoải.

Một cô bé có giác quan thứ sáu đặc biệt nhạy cảm đột nhiên quay đầu lại, bắt được ánh mắt đang dán chặt vào cổ mình của tôi. Cô bé liền kéo cổ áo lên, lờ mắt nhìn tôi một cái. Tôi chột dạ, bèn ngước mắt lên nhìn trời coi như không có chuyện gì xảy ra, còn giả bộ huýt sáo nữa.

- Đói rồi.

Lòng Mi cười cười, kéo tay tôi chạy vào một quảng trường nhỏ.

Có rất nhiều hàng ăn vặt, em dẫn tôi đi một mạch đến trước sạp hàng bán tào phớ của một bác già, gọi hai bát.

Gọi là bác già nhưng bác chỉ chừng hơn năm mươi, mặc một chiếc áo bông đã cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ, mái đầu lấm tấm bạc, thắt thành hai chiếc bím nhỏ thả xuống vai, lắc qua lắc lại trông rất kỳ dị. Bác rất hòa nhã, hình như vẫn còn giữ cái tính xấu hổ thờ son trẻ, ánh mắt gặp phải nam giới là lập tức ngượng ngùng dịch qua chỗ khác. Bác hầu như không nói gì, chỉ biết cầm đầu làm tào phớ, làm xong thì cho vào bát, không nói không rằng đặt lên một chiếc bàn dài bị thủng, sau đó dựa lưng vào thành lan can bằng đá, neho neho mắt hút thuốc, vẻ mặt rất nhõm nhõ. Thỉnh thoảng bác lại đưa ngón tay lên xăm xoi.

Tào phớ rất tươi và mềm, cho vào miệng là tan ra ngay, tôi mới xúc vài thìa đã hết sạch, thấy bụng vẫn trống không, bèn gọi thêm hai bát nữa. Bác già cười cười, cẩn thận dập tắt điếu thuốc, để lên bệ đá, rồi lại cúi đầu làm tào phớ.

- Em quen bác ấy à?

Tôi chỉ bác bán tào phớ hỏi.

- Quen, hồi trước ngày nào cũng đến đây ăn.

Lòng Mi cẩn thận xúc tào phớ cho vào miệng:

- Bác ấy ăn mặc rất giống mẹ em.

- Mẹ em? Giờ mẹ em ở đâu?

- Thiên đường.

Lòng Mi nhìn tôi cười cười, hồ hững như không.

- Hàng xóm với mẹ anh rồi.

Tôi vỗ vỗ lên vai em, chợt có cảm giác ấm áp khi gặp người cùng cảnh ngộ.

- Sát bên cạnh Thiên Đường hả?

- Ủ, chắc vậy.

- Họ ở đó có tào phớ ăn không nhỉ?

Lòng Mi gượng cười, khóe mắt hơi ươn ướt.

- Không có, có mây thôi.

Em sức nhớ ra gì đó, liền đặt thìa xuống, lấy trong ví ra một tấm ảnh.

Cảnh trong ảnh là một cái sân lớn. Trước cửa là một con ngõ dài hẹp, cửa gỗ kiểu cũ vừa nặng vừa dày, chiếc then cửa to tướng cũng bằng gỗ tốt. Tất cả đồ đạc trong vườn đều ngập ngựa không khí của những năm 20 – 30, bầu không khí đều hiu hắt lương đặc hữu thành phố lớn. Một người đàn bà già đang ngồi trên bậc cửa lặng lẽ hút thuốc.

- Đây là mẹ em.

Lông Mi nói.

Một người đàn bà có chút gì đó hơi kỳ lạ. Đầu tóc bạc trắng, dùng dây cột tóc thắt thành hai bím rủ xuống vai. Mặc áo bông hoa kiểu cũ, chân đi một đôi giày da đế bằng. Ánh mắt trầm tĩnh, nét mặt thờ ơ. Hai tay đang lật một cuốn sách đặt trên đùi. Tôi dí sát mắt vào tấm ảnh cố nhìn xem đó là sách gì, nhưng tấm ảnh quá nhỏ, không thể nhìn rõ.

- Là “Sáng Thế Ký” trong “Kinh Thánh”, mẹ em tin cái này.

Em giải thích.

Tôi gật gật đầu, lòng bồi hồi cảm xúc.

Nhìn lại bức ảnh, quả nhiên có cảm giác mẹ em là một người đàn bà rất có giáo dục, nhưng cũng đã nếm trải đủ phong sương, biết được cái gì gọi là thiên mệnh. Tôi chợt nhớ đến một bài hát cũ tên “Dạ Lai Hương”. Tôi ôm lấy bờ vai nhỏ của Lông Mi, hai mái đầu chụm lại, cùng nhìn bức ảnh đến ngây người.

- Đây là thứ duy nhất mẹ để lại cho em.

Lông Mi cho tôi xem miếng ngọc em đeo trước ngực.

- Những thứ khác quyên hết cho giáo hội rồi.

Em thần nhiên bổ sung thêm một câu.

Buổi tối, chúng tôi ngồi trên ghế đá trong vườn, nói chuyện với bà chủ nhà.

Hoa hạnh đang nở chen chúc trên đầu tôi, hương thơm ngan ngát bay khắp vườn. Bên tai vang lên khúc nhạc dân ca An Huy mà hai ông bà đều thích nghe.

Ông chủ nhà vẫn ngồi trên bậc cửa hút thuốc lờ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chúng tôi với ánh mắt cổ quái.

Bà già rất thích nói chuyện, cả buổi tối cứ kể đi kể lại chuyện nhà họ Hồ. Tôi và Lông Mi chỉ biết nhìn nhau ngáp ngáp, không dám ngắt lời, đành ngồi ngắm những hình điêu khắc tỉ mỉ trên xà, cột, khung cửa để giải buồn. Cuối cùng chúng tôi phải rời lúc bà lão đi rót trà mà đứng dậy trốn về phòng ngủ.

- Hai cô cậu cũng thật là kỳ, sao không ngủ chung một phòng?

Bà già cười cười hỏi.

- Đi cả ngày mệt mỏi, như vậy nghỉ ngơi tốt hơn.

Tôi trả lời thay Lông Mi đang đỏ bừng mặt.

Hai người chúng tôi đi lên một chiếc cầu thang gỗ chật hẹp một cách hơi quá đáng, kéo cao kéo kẹt lên lầu hai.

Chúng tôi ở trong hai phòng nhỏ trên tầng hai. Đồ đạc trong phòng toàn bộ đều theo kiểu đời Minh – Thanh. Một chiếc giường gỗ có hoa văn, mấy chiếc ghế vuông bằng gỗ thô, cả cái giá đặt chậu nước rửa mặt cũng theo phong cách cổ tốt. Mở cửa sổ ra, cơn gió lạnh tới mùa xuân tràn vào, trong vắt. Nhà gỗ, nên tầng hai không có phòng tắm, tôi và Lông Mi phải lần lượt sử dụng nhà tắm chung ở tầng một. Lông Mi tắm trước. Tôi ngồi dựa lưng vào đầu giường, xem Hiroshima tình yêu của tôi của Marguerite Duras, đọc được một câu khiến người ta không khỏi thở dài cảm khái: Chiến tranh kéo dài mãi mãi không kỳ hạn, tuổi trẻ của tôi cũng không có giới hạn. Tôi đã không thể thoát khỏi chiến tranh, thì cũng không thể thoát khỏi tuổi trẻ của chính mình.

Chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng lại khiến người ta đau đến tận cùng.

Tuổi trẻ cũng vậy.

Tình yêu cũng thế.

Đang suy nghĩ, thì nghe thấy tiếng Long Mi gọi.

Đứng dậy đi sang phòng bên cạnh, em mở một cánh cửa, một tay cầm khăn bông lau lau mái tóc ướt sũng, một tay cầm các thứ đồ tắm giặt nhét vào tay tôi. Em hơi nghiêng người, để lộ nửa bờ vai trắng mịn, “Rầm” cánh cửa đóng sập lại, cắt đứt ánh mắt tham lam của tôi.

Tôi xuống nhà, chui vào phòng tắm.

Màn hơi nước mờ mờ vẫn còn phảng phất mùi hương của Long Mi để lại. Thanh mát sảng khoái, một mùi hơi tanh tanh chỉ có con gái mới có, nhẹ nhàng ngấm vào từng lỗ chân lông. Tôi cởi quần áo, nhắm mắt, ra sức hít lấy mùi vị khiến người ta phải say mê ấy. Thân thể nóng bừng lên, không biết phải làm sao, đành mở vòi nước lạnh, nghiêng rãnh dội sạch những dục niệm không đúng lúc này một cách triệt để.

Tắm xong, tôi bưng một chậu nước rửa mặt, đi lên lầu hai, chiếc cầu thang rung lên kéo ka kéo kệt theo mỗi bước chân.

Đi qua cửa phòng Long Mi, gõ cửa. Em lại mở cánh cửa nhỏ ấy ra, nhận lấy các bình bình chai chai đựng sữa tắm, dầu gội đầu, ôm trong lòng, ngược mắt lên nhìn tôi, tôi cũng cúi mặt nhìn em, cả hai ngẩn ra một lúc lâu, đều muốn nói gì đó, nhưng hình như đều không biết mở lời thế nào, một bầu không khí ngưng ngập bao trùm lấy không gian nơi chúng tôi đang đứng. Tôi không biết làm sao, đành nói một tiếng chúc ngủ ngon, rồi quay người đi về phòng.

Tiếp tục gỡ Hiroshima tình yêu của tôi ra đọc.

Xem được một lúc thì mệt, tôi quăng sách, nằm bò ra khung cửa ngắm cảnh Tây Đệ về đêm.

Trăng sáng chiếu rọi cổ trần, mái ngói xanh phản chiếu ánh sáng dịu dàng, mờ mờ ảo ảo phảng phất như đang dốc lòng kể một câu chuyện dài lâu của thời gian. Chợt thấy như mất đi cảm giác về thời gian và không gian, tựa hồ như đang ở trên tàu vũ trụ nhìn xuống địa cầu vậy.

Có tiếng gõ cửa.

Mở cửa, là Long Mi.

Em mặc áo ngủ hoa, tóc kết thành hai bím lớn rủ xuống vai, dựa lưng vào khung cửa, nheo nheo mắt, che miệng ngáp dài.

- Mèo

- Gì hả ?

- Trên nóc nhà có mèo.

Long Mi run rẩy nói.

- Em sợ nhất là Mèo.

Tôi cười cười, kéo em vào phòng.

Em ngáp ngáp, chui vào chăn, nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ đột nhiên bị đứt đoạn.

Tôi ngắm em một lúc lâu, rồi sang phòng Long Mi ôm chăn sang, trải xuống đất. Không có gối, đành lấy “Hiroshima tình yêu của tôi” dùng tạm, nghĩ về một số chuyện cũ, rồi thiếp đi.

Nửa đêm, đột nhiên không ngủ được, ham muốn chảy hừng hực khắp toàn thân.

Tôi bò dậy, chui vào chăn với Long Mi, ôm em thật chặt.

Long Mi vẫn chìm sâu trong giấc ngủ, mái đầu nhỏ gối lên vai tôi, mũi khịt khịt hít hít ngửi ngửi cổ tôi như con chó nhỏ, hình như đang quen dần với cái mùi đó. Ngủ một lúc, hình như đã quen, em rúc vào gáy tôi, hai hàng lông mi dài chạm nhẹ vào da tôi ngựa ngựa. Rồi em cũng tìm thấy được một tư thế ngủ thích hợp nhất, yên tâm an giấc. Thân hình nhỏ nhắn khe khẽ nhấp nhô đều đặn trong lòng tôi theo nhịp thở.

Thân thể Long Mi toát ra một mùi mà chỉ có chăn phơi ngoài nắng mùa đông mới có, nó hòa trộn với mùi hương dịu dàng của phái nữ, trong ngọt ngào lại có mùi tanh tan đặc biệt. Đôi chân dài lộ ra dưới lớp váy ngủ mỏng tang, đè lên đùi tôi. Da thịt em mát lạnh, cảm giác cọ sát cực kỳ dễ chịu. Tôi luồn tay áo vào áo ngủ, xoa nhẹ lên tấm lưng phẳng của em, miệng chạm vào bờ môi đang run rẩy. Người Long Mi khẽ rung lên. Tôi cúi người, hôn em thật lâu. Hai tấm thân quấn chặt lấy nhau. Long Mi đột nhiên rùng mình sợ hãi, gạt tay tôi ra.

- Ấy không?

Tôi thở nhẹ vào tai em.

Long Mi lắc đầu.

- Anh yêu em, anh muốn em.

Long Mi không ngẩng đầu lên. Em mở mắt, hàng lông mi dài khẽ cọ vào mặt tôi, em nhìn chăm chú vào cổ tôi một lúc, rồi lại nhắm mắt, thở dài nói:

- Yêu không nhất thiết phải làm chuyện đó. Trước khi làm chuyện đó, còn có rất nhiều chuyện cần làm nữa.

Nói dứt lời, em liền buông tôi ra, lăn sang một bên, cuộn tròn người lại ngủ tiếp.

Tôi ngửa mặt nhìn lên trần nhà, ngây người nằm một lúc lâu.

- Trước khi làm chuyện đó, còn có rất nhiều chuyện cần làm nữa.

Sao câu nào của em cũng buộc tôi phải chìm sâu vào suy tưởng như vậy?

Rất nhiều câu nói rất bình thường của Long Mi, lại có thể làm tim tôi đau như kim chích, tạo thành một sự cộng hưởng chạy khắp cơ thể.

Trước đây lên giường làm tình với các cô gái chỉ vì làm tình: thích nhau thì lột đồ lên giường, gắng sức làm đối phương và bản thân cảm thấy thỏa mãn, làm xong thì ôm nhau rủ rỉ, hưởng thụ sự sung sướng của nhục thể, đánh đuổi cuộc xâm chiếm của cô đơn tịch mịch.

Chỉ đơn giản như vậy, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trước khi làm tình còn có rất nhiều chuyện cần làm nữa.

Hay là Long Mi muốn nói: làm tình chỉ đại biểu cho sự chiếm hữu, chứ không thể nói lên sự sở hữu. Không làm tình chính là đại biểu cho khát vọng muốn sở hữu đối phương? Sự sở hữu không hạn chế ở thể xác, mà còn thấm thấu đến tận tâm linh con người? Nếu vừa quen nhau đã lên giường làm tình, ngược lại rất dễ làm vỡ một thứ rất đẹp.

Đột nhiên ý thức được cái bất bình thường trong cuộc đời mình, chợt có cảm giác bị thương. Cảm giác ấy lại càng làm tôn lên cái đẹp, cái đáng trân trọng của Long Mi, một vẻ đẹp kỳ lạ, không thể dùng ngôn ngữ nào miêu tả.

“Không làm tình có nghĩa là càng khát vọng được yêu

Mùa xuân này chỉ muốn được yêu, không làm tình.”

Sau khi tổng kết ra được kết luận này, tôi nhắm mắt đi ngủ.

Lần đầu tiên ôm một cô gái không phải Bất Bất ngủ.

Cảm thấy an toàn đến không ngờ.

10. Chương 11

Chương 11

Tình yêu là một trận chiến, không thể trao tay một kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt đầu hàng quân địch được.

Lông Mi vẽ xong tranh, về đến thành phố thì đã là cuối xuân.

Chúng tôi đến một phòng tranh quen của em.

Bà chủ có mái tóc dài cẩn thận xem xét từng bức tranh, thấy bức nào hợp thì giữ lại.

- Bức này cứ như thật ấy, dạo này vẽ lên tay thế.

Bà chủ chỉ vào bức “Quán Café lúc nửa đêm” rồi xuýt xoa khen ngợi.

Lông Mi ngược mắt lên nhìn tôi cười cười, tôi khẽ nhún vai một cái, ra vẻ tự hào.

Bà chủ lấy tiền bán tranh lần trước cho Lông Mi, bức nào bán không được thì trả lại, rồi đưa cho em một tờ danh sách nhỏ, có ghi tên những bức tranh bán chạy, có thể bán ngay được. Lông Mi tự hào trả hết số tiền nợ tôi. Tôi từ chối, nhưng thấy em kiên quyết quá, đành nhận lấy cho vào túi.

- Sao không bán tranh của em ấy?

Ra khỏi phòng tranh, tôi cất tiếng hỏi.

- Trình độ có hạn, bán không được. Mà có vẽ đẹp đi nữa thì cũng chẳng ai muốn mua, người mua tranh đa phần đều chỉ muốn ra vẽ ta đây, chẳng mấy người có khả năng thưởng thức hội họa đâu.

Lông Mi thở dài chán nản.

- Cho anh xem tác phẩm của em được không.

Lông Mi nghĩ gì đó một lúc rồi khẽ gật đầu.

Hai chúng tôi ngồi xuống ghế đá ven đường, em mở ống tranh, lấy mấy bức tranh vừa rồi bà chủ phòng tranh trả lại đưa cho tôi. Vài bức tranh phong cảnh, vài bức chân dung, một bức trừu tượng siêu hiện thực. Tôi cảm thấy rất hứng thú với bức tranh phong cảnh có phong vị của Tây Tạng:

- Vẽ ở Tây Tạng hả?

- Không, làm gì có tiền đi xa thế, là Hương Cách Lý La ở Vân Nam thôi, một nơi có tên là Dịch Khánh hay gì đó.

Lông Mi nhắm mắt hồi tưởng lại rồi nói với tôi.

Em ngồi bó gối, đôi giày ống gấn rất nhiều khuy để hằn lên ghế, thân người lác lư nhẹ nhẹ. Em đốt một điếu thuốc, mái tóc dài buông xuống một bên vai, hàng lông mi dài lấp lánh trong ánh mặt trời rực rỡ, một chiếc áo choàng sọc sẫm băng phiến khoác hờ lên vai. Chiếc khăn len dài hờ hững quấn quanh cổ, làm tôi không thể không liên tưởng đến dân Bohemieng.

- Đẹp thật.

Tôi cũng không rõ là mình đang khen tranh hay khen em nữa.

- Ủ. Ước mơ lớn nhất của em đấy, xây một căn nhà nhỏ bên dưới núi tuyết, sống yên ổn cả đời.

Lông Mi ao ước.

Câu nói của em làm tôi cũng dâng lên ham muốn mãnh liệt, một sự rung động lạ kỳ, mãi cũng không thể nào xua đi được. Thật sự tôi rất muốn rời khỏi thành phố đơ bẩn này, sống dưới chân núi tuyết, lạnh lẽ

- Thêm một người được không?

- Không cần thiết. Anh thêm một người như em cũng không phải nhiều, em thiếu một người như anh cũng chẳng phải ít. Tình yêu giống như một trận chiến, không thể trao tay một kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt đầu hàng quân địch được.

Em nói làm tôi phải nhăn mặt vì con tim thất lại.

Đường như em cũng ý thức được mình hơi nặng lời, gượng cười tỏ ý xin lỗi. Thấy tôi không có phản ứng gì, đành im lặng không nói.

Mỗi lời của Long Mi đều khiến tim tôi đau nhức nhối. Ý của em là tôi không thể dễ dàng rời bỏ Bất Bất để đến với em? Hay là muốn nói tôi là một gã ăn chơi đàng điếm không đáng tin cậy? Mà cho dù thế nào thì hình như em cũng đã nghĩ tôi là một kẻ dễ dàng “trở mặt đầu hàng địch” rồi thì phải? Chẳng trách mà vừa về đến thành phố đã không buồn để mắt tới tôi nữa. Có điều đúng là nơi nào trong cái thành phố này cũng có dấu vết của cuộc sống ăn chơi sa đọa của tôi. Nghĩ đến đây, chợt cảm thấy chua chát, xem ra mình chỉ xứng với cuộc sống cô độc một mình, đi về lẻ bóng mà thôi.

Tôi thở dài, cúi đầu tiếp tục xem tranh.

Ánh mắt tôi dừng lại trên một bức tranh trừu tượng mang màu sắc chủ nghĩa hậu hiện đại, bố cục tranh rất phức tạp, không thể nhìn ra cái gì với cái gì.

- Bức tranh này lạ quá, có phải là vẽ một cái cây, trên cây chỉ có một quả không?

Tôi hiểu kỳ hỏi.

- Vâng.

Em liếc mắt nhìn, rồi đốt một điếu thuốc.

- Sao lại vẽ một cái cây khô héo? Nó đại biểu cho cái gì?

Tôi vẫn chưa hiểu lắm.

- Mẹ.

Long Mi bình thần trả lời.

Lâu lắm rồi tôi mới đặt chân trở lại quán.

Hoa Hồng và bạn gái ngồi trên ghế cao hát bài “Cuộc sống hoàn mỹ” của Hứa Ngụy. Nhìn thấy tôi, họ dừng tay đàn, cùng nheo nheo mắt cười.

- Cái thứ tình yêu này, đúng là cũng hay hay.

Hoa Hồng vừa vuốt nhẹ lên tóc người yêu, vừa nói.

Hôm nay họ mặc đồ tình nhân. Áo sơ mi hoa, ngoài khoác áo bò, quần bò dính đầy bùn đất, trên áo in hình Kurt Coban và Che Guevara.

Tôi cười cười vỗ nhẹ lên vai Hoa Hồng, rồi đi ra quầy Bar.

Vẫn còn sớm, quán chưa có khách mấy.

Tôi nhào người lên mặt bar, gọi một ly whiskey. Quán Đầu đưa cho tôi, cười cười, coi như lời chào.

Trà Sữa đang ngồi trên sofa, trong lòng ôm một cô gái. Nó thấy tôi đến, liền đưa tay vẫy vẫy. Tôi liền cầm cả ly rượu ra ngồi chung với nó.

- Lại đi sa đọa ở đâu rồi?

Trà Sữa hỏi.

- Đạp thanh thôi.

Tôi trả lời ngắn gọn.

Mọi người chắc cũng đã quen với việc tôi đến đến đi đi đều như cái bóng, biết rõ tạm thời tôi cũng chưa đến nỗi phải tự sát, nên đều chán chẳng buồn hỏi nhiều.

Trà Sữa giới thiệu cô gái đang ngồi trong lòng với tôi. Con bé đội mũ mỏ vịt, mặc đồ Tây bó sát người, trông rất đàn ông, tay đang kẹp điếu thuốc. Nó gật đầu với tôi một cách lão luyện, nét mặt lãnh đạm. Trong lúc nói chuyện, con bé có bỏ mũ ra một lần, đầu cắt cua trụi đến tận chân tóc, trông như trọc.

- Bì Tử đâu?

Tôi hỏi.

- Đi yêu đương rồi, yêu đương với tiền.

Trà Sữa khinh khinh trả lời.

Đành nhún vai một cái, đứng dậy đi ra chỗ khác.

Chẳng có việc gì làm, tôi lại bò toài ra quầy bar uống rượu, liếc mắt nhìn hai người bạn Trà Sữa: hai cô gái rõ xinh ngồi ôm lấy nhau, vừa nói chuyện vừa hút thuốc, thỉnh thoảng lại hôn khê lên mặt nhau, rồi siết chặt vòng tay lại, ngắm nhìn cảnh đêm sơ xác tiêu điều ngoài cửa sổ, ngáy người ra, lặng lẽ thở dài – vừa đẹp vừa cô độc, giống như hai đóa hoa dính chặt vào nhau trôi lững lờ trên mặt nước hồ thu phẳng lặng.

Tình yêu thật tuyệt, dù là tính yêu đồng tính.

Cảm xúc chợt dâng trào lên trong tôi. Bạn bè bên cạnh đã qua cái thời trẻ tuổi nông nổi, bắt đầu tìm thấy tình yêu chân chính. Hoa Hồng, Trà Sữa cả Bì Tử nữa, mặc dù đối tượng của nó là TIỀN.

Còn tình yêu của tôi ở đâu?

Bất Bất dường như đang dần dần trở thành quá khứ. Kế tiếp sẽ là ai? Lẽ nào lại là Long Mi?

Tôi không biết.

Tivi chiếu lại bộ phim cũ “Hai Chị Em”: nhân vật nam và nhân vật nữ đi trên con phố nơi đất khách quê người, cả hai đều không có mục đích. Hai người đi đến trước một tủ kính, thì chợt vang lên tiếng nhạc bài “Ngọt như mật” của Đặng Lệ Quân. Hai người thở dài, quay đầu, bất ngờ nhận ra đối phương.

Bộ phim muốn nói lên một điều: hãy trân trọng thứ đáng trân trọng nhất trên đời này – duyên phận.

Đột nhiên muốn đem suy nghĩ này nói với Long Mi. Muốn ôm chặt em vào lòng mà nói, muốn khê lên tóc em mà thì thầm, muốn nói với em hết những cảm xúc tận sâu trong đáy lòng mình, không còn khoảng cách, không còn hoài nghi.

Nhưng cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi, nghĩ kỹ lại lại thấy chán nản vô cùng. Hình như Long Mi đang cố thủ phía sau bức tường ngăn cách hai chúng tôi. Đúng như em đã nói: tình yêu là một trận chiến, không thể trao tay một kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt đầu hàng quân địch được. Là quá khứ hay hiện tại, thì trong tình yêu, tôi cũng đều giống một kẻ không đáng tin cậy, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt đầu hàng. Thật không còn mặt mũi nào đi đối diện với tình cảm mới.

Quán bắt đầu có khách, người lạ người quen bắt đầu tràn vào.

Ồn ào náo nhiệt làm cho sự tịch mịch của kẻ cô đơn tăng lên mấy lần. Uống hết ly whiskey, tôi thở dài một tiếng, chen ra khỏi quán, lái xe về nhà, tâm trạng cực kỳ mâu thuẫn khó chịu. Mở cửa vào nhà, chợt thấy trên bàn để một lá thư – của Bất Bất, tôi bán tín bán nghi bóc ra đọc:

Cảm xúc thì nhiều, một lời khó mà nói hết. Đối với em, anh hay là cuộc đời này đều chỉ là một “Hành Khách”. Em không muốn về nữa, nếu đã chẳng giúp gì được cho nhau, vậy thì ai đi đường nấy đi, anh hãy học cách trân trọng bản thân mình.

Đồ của em để lại anh đốt hay chôn đi cũng được, đừng đem vứt lung tung, anh biết em ghét nhất người ta vứt đồ lung tung mà. Nợ anh nhiều lắm, giờ nói xin lỗi chắc cũng không để làm gì nữa. Chúng ta chỉ mơ chung một giấc mơ mà thôi, mong anh sớm ngày tỉnh lại.

Tôi ngồi trên xe lửa.

Toa xe tối om. Nằm trên giường, ngắm ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, không động đậy.

Mười hai tiếng trước.

Đọc xong bức thư của Bất Bất, tôi ngồi chờ người ra trên ghế. Long Mi gọi tôi ra ăn, rồi lại bảo tôi đi ngủ, làm tôi bực tức gắt

- Phiên quá đi!

Sau đó lại tiếp tục ngồi chờ ra đó.

Mười tiếng trước.

Xuống nhà lấy xe, đi lang thang không mục đích. Không hiểu thế nào lại đến một cái hồ ở ngoại thành. Tôi xuống xe đi dọc theo bờ hồ. Mặt hồ dầu hè yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng côn trùng kêu. Từng cơn gió nhẹ thổi qua làm đám lau sậy đung đưa phát ra những âm thanh rì rào rì rào.

Tôi tìm được một chiếc thuyền nhỏ, bèn trèo lên, cởi giày buộc, cầm gậy tre, đẩy thuyền ra giữa hồ. Nước hồ rất phẳng lặng, không tốn mấy sức đã ra đến giữa hồ. Tôi buông sào tre xuống, ngồi ở đầu thuyền, đốt một điếu thuốc. Mặt trăng treo lơ lửng trên đầu, chiếu xuống mặt hồ sáng lấp lánh. Con thuyền nhỏ lững lờ trôi nhẹ.

Cúi đầu. Vài tấm bèo trôi trên mặt nước. Dưới ánh trăng sáng, bóng thủy thảo trôi bồng bềnh hiện lên rất rõ. Ngẩng đầu. Xung quanh bị lưới vây thành từng khoảng từng khoảng một để nuôi trồng gì đó. Giờ mới nhớ ra đây là khu nuôi cua. Mùa thu đến, tôi và Bất Bất, Bì Tử đều lái xe đến đây, ngồi thuyền nhỏ ra nhà thuyền giữa hồ, ăn cua, uống rượu Thiệu Hưng. Tôi thì ngủ luôn trên đó, làm tình với Bất Bất trên con thuyền gỗ bập bênh, sau đó thì ôm nhau ngắm trăng, cảm nhận sự cô đơn tịch mịch của cuộc đời.

Tôi lấy chiếc khẩu cầm văn để trong túi ra, thổi bài “Hành Khách”, tâm hồn chợt bị cảm giác thê lương xâm chiếm: tình cảm mấy năm vậy đã bị một bức thư của Bất Bất chấm dứt gọn ghẽ. Bản thân thì bị Bất Bất bỏ rơi, lại bị Long Mi khinh bỉ, cô đơn một mình, cuộc đời tối tăm không có lối ra.

Khó chịu vô cùng.

Tám tiếng trước.

Lái xe về nhà. Long Mi bị tôi chọc tức bỏ đi đâu không biết, trong nhà không một bóng người. Tôi đọc lại lá thư của Bất Bất, rồi lại đắm chìm trong đau khổ. Không muốn tiếp tục đau khổ dần vật kiểu này nữa, bèn bỏ lá thư sang một bên, đi tắm nước lạnh. Lên giường đi ngủ. Không ngủ được. Lại bò dậy, moi được một quyển “Sa Mạc Gobi” trong giá sách, mò lên sân thượng vừa uống whiskey vừa đọc. Sách viết dưới dạng tự truyện, kể về ba nhà nữ truyền giáo người Pháp ngồi xe lừa đi dọc theo con đường Tơ Lụa, đi khắp vùng Tây Bắc Trung Quốc đang bị khói lửa chiến tranh bao trùm để truyền giáo và tìm hiểu sa mạc.

Có một câu để lại cho tôi ấn tượng đặc biệt sâu sắc: sa mạc rất rộng rãi với chúng tôi, khẳng khái cho chúng tôi sự tự do tuyệt đối trong cái cô độc mệnh mông của mình.

Ngồi trên sân thượng, dõi mắt nhìn khắp bốn phương. Cũng cùng một bầu trời ấy, sa mạc Gobi xa xăm dường như đang vẫy tay mời gọi tôi, chỉ cho tôi một con đường thoát khỏi bóng đêm u tối.

Khi người ta không còn lối thoát, thì bất cứ con đường nào cũng là lối thoát.

Sáu tiếng trước.

Đã ngồi trên chuyến xe lửa đi về Gia Du Quan.

Không viết giấy để lại cho Long Mi.

Dù sao em cũng biết tự chăm sóc mình, huống hồ giữa chúng tôi cũng có hẹn ước gì đâu.

Bị nhân viên soát vé đánh thức.

- Đến trạm rồi, lấy vé ra đây cho tôi đổi nào.

- Đến đâu rồi?

- Đi đâu mà còn không biết hả? Gia Du Quan!

Cô nhân viên soát vé bực dọc nói:

- Anh nói mơ nhiều quá, khách ở giường dưới phản nà cả đêm anh cứ lảm nhảm nói mê, cái gì mà không không với có có? Cả Long Mi dài Long Mi ngắn gì nữa.

Tôi mệt mỏi lết người xuống tàu.

Mặt trời chói chang. Trạm xe lửa nhỏ miền Tây hoang vắng tiêu điều. Bắt xe đi tới Gia Du Quan

“Tái ngoại thu lai phong cảnh dị”

Trèo lên tường thành dõi mắt nhìn ra xa, lẩm bẩm đọc mấy câu thơ biên tái vẫn thích từ hồi nhỏ. Bên ngoài Gia Du Quan là sa mạc Gobi, bên trong là ốc đảo xanh mướt, chỉ thế mà thôi. Đi lang thang không mục đích. Mặt trời chói chang làm da đầu tôi phát ngứa. Tôi đi vào một chòi gác trên tường thành, ngồi luôn trong đó tránh nắng, sau thì dựa lưng vào tường nằm luôn xuống. Nhìn sa mạc Go bị mênh mông, sức sống trong người không biết đã chảy đi đâu hết, trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh của Bất Bất và Long Mi. Một lát sau thì tôi mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. Trước khi ngủ, còn uống mấy ngụm rượu nhỏ, lẩm bẩm ngâm mấy câu: “Túy lý khiêu đăng khán kiếm, mộng hồi xuy giác liên doanh”

Đang thiu thiu ngủ thì chợt nghe có tiếng người hát.

Ai lại phá đám giấc ngủ trưa ngon lành của tôi chứ? Hơi bực mình. Tiếng hát vẫn không dứt. Tôi làu bàu bò dậy, quay mặt ra, thì thấy một cô gái đang nằm gần đó phơi nắng.

Cô gái đội mũ bò sùm sụp, nhìn không thấy đầu. Trời nóng như đổ lửa mà mặc quần bò bó sát và đi ủng ống. Hai cánh tay gối ra sau đầu, mũi chân lắc lư theo nhịp hát. Áo kẻ caro lấm bẩn, cánh tay phơi nắng đến đỏ rực lên. Miệng ngâm một điệu thuốc thơm. Tàn thuốc bị gió thổi rơi xuống ngực, nhưng cô gái hoàn toàn chẳng buồn để ý, có vẻ như đang ngây ngất trước khung cảnh nơi đây. Chỉ nghe cô lẩm bẩm hát:

“We e to the hotel colifornia, such a lovely place, such a love lyface ...”

Đến đoạn “such a lovely place” cô hét lên rất tự nhiên, tự nhiên như hắt chậu nước đi vậy.

Tôi cười khở một tiếng, quay đầu định đi.

Cô gái nghe thấy, liền bỏ mũ xuống.

Một gương mặt với những đường nét rất rõ ràng, mắt nhỏ dài, miệng dẩu lên, trông giống như con lai. Cô nheo nheo mắt nhìn tôi từ đầu đến chân, điệu bộ có vẻ như đang rất bực mình.

- Có cái gì mà cười.

Cô gái phả ra một hơi thuốc, thờ ơ hỏi.

Tôi nhún nhún vai, chẳng tỏ thái độ gì.

- Chưa nghe bao giờ hả? Không hiểu thì đừng phát biểu lằng nhằng! Ra chỗ khác!

Nói xong cô gái úp xụp cái mũ lên, ngúng nguẩy ngâm nga tiếp.

- Phá giấc ngủ người ta lại còn bất lịch sự!

Tôi làu bàu mấy câu, cố nuốt giận bỏ đi, vừa đi vừa lẩm nhẩm hát bài “Hotel California”.

Tôi tìm đến nhà một người bạn cũ mở xưởng sửa chữa ô tô ở vùng này, mượn chiếc xe ba bánh của cậu ta, xe mo to kiểu cũ, làm nhái theo kiểu xe chiến lợi phẩm lấy được hồi đánh nhau với Nhật. Tạm biệt bạn, lái xe lên đường.

Hai mươi phút sau, Gia Du Quan xuất hiện bên phải sau đó biến mất. Tôi lướt trên quốc lộ 312 bằng phẳng rộng rãi, không hề có cảm giác khó điều khiển. Xe tương đối nhiều, trời nắng gắt. Tôi đeo kính râm to, mặc sơ mi kẻ caro, quần bò, cổ quần khấn chắn gió màu đỏ, miệng hát vang bài “Take It Easy” của The Eagle, phóng ngược chiều gió, thấy xe nào là vượt lên xe đó, tâm trạng bắt đầu trở nên vui vẻ.

Phóng vọt qua một trạm nghỉ trên đường.

Đột nhiên một con chó chạy vút qua, tôi vội vàng ngoặt tay lái tránh. Tiếp đó trên đường lại vọt ra một thằng bé đuổi theo con chó, tôi luống cuống bẻ tay lái sang hướng khác. Con xe ba bánh này hình như rất bất mãn với kỹ thuật lái xe không được thành thực lắm của tôi, bực tức vênh đầu lên, phi thẳng vào ruộng lúa bên đường như một chiếc máy bay bị bắn rơi. Tiếng cười nhạo vang lên. Đầu tôi cắm vào đồng rơm,

mông chổng lên trời, cứ giữ thế bất động một lúc, trông như một con gà mái tội nghiệp, vừa xấu hổ vừa tức. Đạo này sao mà đen đủi thế? Thất bại trên tình trường, đi du lịch cũng chẳng xong nữa sao?

Vài người tốt bụng đến giúp tôi kéo chiếc mo to ba bánh ra. Một tài xế xe tải bước tới giúp tôi kiểm tra trước sau, rồi lầm nhảm một lúc lâu, cứ như là có kinh nghiệm lắm không bằng.

- Ví dụ như trường hợp vừa rồi, tôi phải làm thế nào?

Tôi khiêm tốn đưa một điều xì gà Moods cho anh ta.

- Tránh đi chứ, thế nào cũng không được đâm vào người khác.

Anh ta cúi đầu chăm chú nghiên cứu điều xì gà.

- Chẳng may tránh không được thì sao?

- Cố gắng hết sức để giảm tốc độ, sau đó chuyển hướng phóng vào những thứ mềm mềm bên đường, ví dụ như là đồng rơm kia kìa.

- Được rồi, cảm ơn anh nhiều nhé.

- À, từ từ đã, loại thuốc này mua đâu đấy? Cho tôi hai điều nữa được không?

11. Chương 12

Chương 12

Giờ đây ước mơ lớn nhất của tôi chính là gương mặt của người con gái trong lòng mình: mỗi sáng thức dậy, mở mắt ra là nhìn thấy gương mặt thân quen ấy. Gương mặt ấy ngày ngày đều già đi một chút, bị thời gian gặm nhấm, bị năm tháng phai pha. Tôi sẽ nâng niu gương mặt ấy, cẩn thận đếm từng nếp nhăn, đếm đến khi nào không nở nữa mới thôi. Sau đó tôi sẽ mỉm cười mà nói với em rằng, vẻ đẹp của người đàn bà không phải chỉ ở làn da, mái tóc. Rồi hai người chúng tôi sẽ cùng thức dậy, cùng làm cơn, cùng rửa bát, cùng ngồi ngoài hiên tắm nắng, cùng ngồi ngắm ra, cùng nhau đối đầu với thời gian.

Tiếp tục lên đường.

Đến Ngọc Môn Quan. Kiểm một quán điểm tâm gọi một bát mì kéo Lan Châu, một bát bánh đúc, mấy cái bánh rán. Ăn xong lê cái bụng no căng ra cửa. Một đám trẻ đang vây lấy xe moto, thấy tôi đi ra, liền cười òa lên rồi bỏ chạy.

Đi thêm hai tiếng nữa, mặt đường bấp bều gồ ghề. Chắc tại lâu năm không được sửa chữa cộng với các xe chở hàng lớn ngày đêm qua đây gây ra. Hai bên đường mỗi lúc một hoang vu. Lúc trước còn thỉnh thoảng liếc thấy hàng quán ven đường và những người đàn bà địa phương ngồi trước cửa vẫy tay mời chào các lái xe, còn có cả các kho hàng, các bãi đậu xe, giờ thì chẳng còn gì hết, chỉ còn những bức tường đổ nát thì đầu đầu cũng thấy.

Vượt qua một bức tường chắn cát dài.

Phía trước xuất hiện một giao lộ chữ Y. Bên đường có mấy gian nhà rách nát bỏ hoang. Tôi dừng lại, xuống xe xem bản đồ, đảo mắt một vòng quan sát xung quanh.

Một gian là tiệm sửa xe, một cái lều hồng treo lơ lửng trên cây gậy sắt loang lổ vết gỉ. Hai gian còn lại là quán ăn, bên trong đầy những chiếc chảo sắt đã bẹp dúm bẹp dờ. Nóc nhà đều đã sập hết, hai bên tường mọc đầy cỏ dại cao cả mét, đứng đưa theo gió. Chân tường sạt ra để lộ một cái lỗ to như miệng bát, chắc có lẽ là ngôi nhà ấm áp của lũ chuột hay rắn sa mạc, trông rất khủng bố.

Ngồi trên bậc cửa đất, rút bình rượu nhỏ trong người ra làm một ngụm whiskey. Cảm giác nóng bừng bừng chạy thẳng xuống dạ dày, phối hợp với cái nóng hừng hực bên ngoài nội công ngoại kích cơ thể, sướng khoái lạ thường.

Sa mạc rộng mênh mông.

Bầu trời xanh trong vắt.

Phảng phất như bước vào trong một bộ phim theo phong cách súc tích của miền Tây.

Phía trước có hai con đường, giống như đang phải đối diện với vướng mắc tình cảm của mình, hoang mang không biết phải chọn lựa thế nào.

Thở dài một tiếng.

Mở bản đồ, cẩn thận quan sát. 30 độ về phía Tây Bắc có lẽ là chính xác.

Đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo.

Liếc nhìn xung quanh, không một bóng người.

- F***!

Tôi lau bầu, rồi lấy la bàn ra xem.

- La bàn chẳng làm được gì đâu uuu!

Giọng con gái?

Giật bản mình, quay đầu lại.

Một cô gái bước ra từ trong gian nhà đổ: mũ bò, áo sơ mi kẻ caro, miệng phì phèo điếu thuốc, kính đen che kín nửa mặt, mái tóc dài bay bay trong gió, cả người dựa vào bức tường sắp đổ, thờ ơ hững hờ nhìn tôi.

Chính là cô gái đội mũ bò ngồi ở Gia Du Quan ngâm na “HotelCalifornia”.

Rất ngạc nhiên.

Có điều tôi ghét nhất là bị người khác làm phiền, nên cứ mặc kệ cô nàng, tiếp tục cúi đầu xem la bàn. Tìm được 30 độ về hướng Tây Bắc rồi, nhưng nực cười là nó lại nằm đúng vào giữa hai con đường, chẳng khác gì không có đường đi cả.

- Sao không hỏi đường?

Cô gái phả ra một cuộn khói.

Tôi liếc nhìn cô nàng một cái, rồi đưa mắt nhìn quanh quất, không thấy một bóng xe nào.

- Cô biết đường?

- Tất nhiên!

Cô gái trả lời.

- Tôi chỉ cho anh cũng được, nhưng mà có điều kiện ... phải chở tôi một đoạn.

Mục đích của tôi đến miền Tây này là muốn được yên tĩnh, bình tĩnh nghĩ lại về cuộc đời, mượn quãng đường dài để tự đầy dọa bản thân, hòng vượt qua được giai đoạn khủng hoảng tình cảm trước mắt này. Thế nên tự nhiên là ghét nhất có người khác làm phiền. Tôi hơi do dự, ngồi dựa lưng vào tường lẳng lẽ uống rượu, ngây người ra nhìn sa mạc. Cứ như người ngoài hành tinh vừa thả khí độc ở đây vậy, bốn bề vắng lặng, không có lấy một chiếc xe, chỉ nghe thấy tiếng cỏ rì rào rì rào.

- Cô đi đâu?

Đành phải lên tiếng thỏa hiệp với cô gái lạ.

- Anh đi đâu, tôi đi theo đấy.

Mũ Bò nhép miệng nhả ra từng chữ.

- Tôi đến bên cạnh thiên đường.

Tôi bực tức trả lời.

- Vừa hay cùng đường với tôi rồi.

Cô gái nói chuyện rất ngắn gọn nhanh nhẹn, rất có phong cách, khiến người ta phải yêu thích, không giống như những kẻ lảm nhảm nhiều chuyện.

- Hay quá, hai ngày nay thèm “ấy” quá mà chẳng biết làm sao để hạ hỏa, lên xe!

- Thường thôi, thường thôi!

Cô gái bật cười, đi tới nhảy lên xe.

Chúng tôi đi đến ngã ba.

Mũ Bò nghĩ ngợi một lát, rồi chỉ sang bên phải. Chiếc xe ba bánh của tôi rống lên một tiếng rồi lao lên con đường gập gềnh khúc khuỷu, để lại sau lưng một đám bụi cuộn lên.

Gió càng lúc càng lớn, thổi mạnh đến nỗi thở cũng không ra hơi. Mây bắt đầu tụ lại thành từng đám lớn. Mặt trời nấp sau những đám mây, một lúc sau lại lộ mặt ra. Cỏ lạc đà mọc thành từng bụi lớn đung đưa đung đưa trong gió. Từng đụn cát lớn ẩn ẩn hiện hiện ở chốn xa, ngấm ngấm tụ tập thành một sức mạnh đáng sợ có thể hủy diệt

- Cô xác nhận đúng con đường này chứ?

- Đúng mà.

- Đi qua rồi à.

- Không.

- Vậy sao lại biết?

- Trai trái gái phải mà. Tôi xem bản đồ rồi, hai con đường này một là đến La Bố Bạc, một là đến Thổ Lỗ Phồn. Tôi đi đâu mà chẳng được, đối với tôi chỗ nào chẳng là bên cạnh thiên đường.

Thì ra lúc này gạt tôi?

Tôi hậm hực phanh xe đến kết lại, nhìn chăm chăm vào mặt Mũ Bò. Tuy là rất thích cách nói chuyện của cô nàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất bức mình.

Mũ Bò bỏ kính xuống, vất chân lên, nheo nheo mắt ra vẻ “anh làm tôi sợ chết khiếp đi được”, trông rất đáng đá.

- Đuổi tôi xuống xe hả?

Cô nàng nhơn nhơn hỏi lại tôi.

Đúng là tôi cũng có ý định này thật. Nhưng sa mạc mênh mông, đối xử với một cô gái không quen biết như vậy có lẽ không phải là hành vi của đàn ông. Chẳng biết làm thế nào, đành lấy trong ba lô một bộ kính chắn gió với khẩu trang, ném cho Mũ Bò. Cô nàng khoái trá cười lên khanh khách.

Mũ Bò đeo kính, lấy trong túi ra một chiếc khăn trùm đỏ rực đậm chất Tân Cương, trùm kín cả đầu, chỉ lộ ra cái kính đen to xù, cứ như trong phim Lawrence of Arabia vậy.

Tôi nhìn Mũ Bò mà bật cười.

- Sao lúc này lại chui trong cái nhà rách đó làm gì? Ở trên trời rớt xuống hả?

Tôi vừa lái xe vừa hét lên hỏi cô.

- Không phải trên trời rớt xuống, mà bị người ta ném xuống.

Mũ Bò cũng hét lên trong gió.

- Sao lại thế?

- Đi nhờ xe container, thằng cha tài xế giờ trò, sờ đùi tôi.

- Thế là cô đánh hắn à?

- Không chứ, tôi thích thể mà, vì thằng cha này đẹp trai như Clint Eastwood nên tôi mới lên xe của hắn mà. Tôi suýt chút nữa thì bị gió làm cho nghẹn chết, dạo này hình như những người kỳ quái trên đời tôi đều gặp hết thì phải.

- Về sau thì sao?

- Miệng hắn ta bị hôi! Khắp người toàn là mùi thuốc Mạ Hợp của Tân Cương! Nhạc bật trên xe cũng chẳng hay, toàn là dân ca Tân Cương nghe chán chết.

- Sau đó?

- Sau đó thì cho hắn một đá! Ai bảo không cầm tay lái cho chắc, cứ thế phi thẳng xuống mương, chết dí ở đó. Tôi nhảy ra, đi bộ đến chỗ lúc này thì một đút hơi, trời lại nắng, đành phải trốn trong nhà đợi xe đi qua thôi.

Tôi chợt nhớ ra lúc này đúng là có một chiếc xe container đáng thương đang kẹt dí ở dưới mương cạn.

- Chắc cô đã không đứng chỗ rồi.

- Đá đúng chỗ chứ, cái này tôi rành lắm.

Mũ Bò dương dương đắc ý nói.

Giờ quá lớn, nói chuyện rất mệt, hết khản cả họng, cả hai đành thôi không nói nữa.

Mũ Bò nhét một chiếc tai nghe vào tai tôi, là “Hotel California”. Cô nàng ngồi trên xe mà đầu cứ lắc lư lắc lư theo tiết tấu nhạc.

Xe chúng tôi bò lên một đồi cát thật dài.

“Hotel California” chuyển sang “November Rain” của Gun And Rose, xem ra Mũ Bò rất thích nhạc Rock. Xe ba bánh của tôi phóng một mạch xuống đồi cát trong tiếng nhạc xập xình. Mặt trời ẩn ẩn hiện hiện sau đám mây dày kịt, rải những tia nắng vàng ươm xuống mặt đất mênh mông, cùng với tiếng nhạc, tiếng hát, làm tôi cứ lâng lâng. Nhạc lại đổi thành “Born in USA” của Bruce Springsteen. Mũ Bò đổi lại thành “Born in China”, hét lên mấy chục lần với sa mạc bao la trải dài đến tận chân trời. Bài tiếp theo là “Satisfaction” của Rolling Stones, Zombie của The Cranberries, “Living on the Edge” của Aerosmith, “Something in the way” của Nirvana. Phẳng phất như những ban nhạc Rock huyền thoại này đang cổ vũ cho chuyến đi của tôi vậy.

Chiếc xe ba bánh của tôi tựa như một con cá mập lớn, đường đất là thức ăn, con cá mập cứ tham lam nuốt hết đoạn đường này đến đoạn đường khác mà không thấy thỏa mãn.

Mặt trời lại nấp ra phía sau đám mây.

Quầng mây bị rang chiều nhuộm đỏ, chồng chất từ trái sang phải, biến hóa ra những màu sắc rực rỡ phi thường. Đường quốc lộ Gobi chạy xuyên qua sa mạc hoang sơ, chạy thẳng đến đường chân trời ở chốn xa xăm, phẳng phất như một con đường thông thẳng lên Thiên Đường vậy. Khắp sa mạc đều là những bụi cỏ lạc đà cao ngất, những cồn cát thấp, những hố trũng đủ hình thù quái dị. Bên phải là rặng núi đen xám kéo dài triền miên, như đang đi theo chúng tôi mà không biết mệt mỏi.

Tầng mây đột nhiên tách ra.

Mặt trời như muốn nhìn khắp mặt đất một lượt trước khi xuống núi, ánh mặt trời như ngàn quân vạn mã tràn xuống phủ khắp mọi nơi. Phía trên đường chân trời mọc lên vô số trụ ánh sáng, tựa hồ như mặt trời đang thân thiết thì thâm tâm sự điều gì đó với mặt đất. Bên tai tôi vang lên tiếng nhạc bài “Knocking on Heaven’s Door” mà Gun&Rose hát lại của Bob Dylan – Gõ cửa thiên đường! Phong cảnh trang lệ cùng với âm nhạc tuyệt diệu, lúc này ở nơi đây quả thật không còn gì hợp hơn nữa. Máu trong người tôi như sôi lên hừng hực. Đây chính là sức mạnh của âm nhạc, cả sức mạnh của sa mạc Gobi nữa.

Cả tôi lẫn Mũ Bò đều bị đại tự nhiên làm rung động tận đáy lòng.

Tâm trạng đột nhiên tốt lên rất nhiều, thư thái hơn rất nhiều.

Cúi đầu cười cười với Mũ Bò, cô nàng cũng cảm động cười lại với tôi.

Đêm trên sa mạc Gobi đến rất nhanh.

Tầng mây chỉ trong nháy mắt đã biến thành màu xám đen. Màn đêm buông xuống, gió lạnh nổi lên. Mũ Bò dựa sát vào người tôi, đầu lắc lư lắc lư, được một lát thì ngủ thiếp đi.

Tiếng nhạc của bài “Vin cent” vang lên bên tai.

Mọi vật trước mắt như hoa đi, biến hóa thành những thước phim chạy liên tục. Triền núi xanh ngắt. Đồng hoa cải dầu. Cây. Những ngôi nhà lợp ngói xanh. Con suối nhỏ róc rách. Tranh sơn dầu. Gương mặt ấm áp đỏ hồng lên vì ánh hoàng hôn của Long Mi.

Một lát sau lại vang lên bài “Hành Khách”.

Màn hình tưởng tượng chợt chuyển sang cảnh ngõ Thạch Bì Lộng. Ba chiếc hộp Pan do ra ngồi co ro trên nóc nhà. Mặt hồ tĩnh lặng. Ngôi nhà thuyền tuyệt đẹp. Ánh mắt u uất tuyệt vọng của Bất Bất.

Trong đầu lúc thì nghĩ đến người này, lúc lại nghĩ đến người kia.

Dần vật. Tự dưng vò.

Đêm đã khuya, không kịp đến Đôn Hoàng. Phía trước lại là một vùng hoang vắng không bóng người, chúng tôi đành cắm trại tại chỗ.

Tôi lái xe đến phía sau một căn nhà tách nát, lấy ra những thứ cần thiết để cắm trại ngoài trời. Mũ Bò giúp tôi đóng đinh, căng lều, kê đệm ngăn nước chảy. Xong việc, Mũ Bò còn chạy lên tận đường lớn kiểm tra, không thấy xe moto, cũng như lều trại đâu mới yên tâm quay trở lại. Khi cắm trại ngoài trời, kẻ địch lớn nhất là người khác, đã thú chỉ đứng hàng thứ hai.

Chúng tôi dốc hết đồ ăn trong ba lô ra. Mũ Bò “tàng trữ” một lượng lương thực rất phong phú: thịt Kim Tiên, thịt dê khô, thịt khô hiệu Người Mẹ trong gói chân không, một hộp ô mai, mấy quả táo to, thậm chí có cả một hộp đựng toàn mỳ khô nữa! Nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt tôi, cô nàng cứ đắc ý lắc đầu mãi không thôi. Ăn xong, chuẩn bị đi ngủ thì Mũ Bò nổi hứng, cứ nằng nặc kéo tôi ra đụn cát bên ngoài lều, ngồi xoải chân, vừa gặm táo rôm rốp vừa nói chuyện phiếm.

- Có phải tôi rất xấu tính không?

Mũ Bò hỏi.

- Chắc vậy.

Tôi bị cái xe ba bánh rách nát làm ệt bở hơi tai cả ngày trời, trong đầu lại vẫn vương những khúc mắc tình cảm không thể giải quyết, nên chẳng hề có tâm trạng nói chuyện, chỉ muốn đi ngủ. Cô nàng hỏi gì thì trả lời nấy, vừa trả lời vừa ngáp.

- Tôi biết mà, nhưng mà không sửa được.

- Di truyền?

Nhắc đến di truyền, Mũ Bò trầm ngâm một lúc, sắc mặt có vẻ uể oải chán chường.

- Không biết nữa, tôi mất cha từ lâu lắm rồi.

Thì ra là người cùng cảnh ngộ. Tôi vỗ nhẹ lên vai Mũ Bò, tỏ ý an ủi.

- Trước khi tôi ra đời thì cha đã chết. Tôi được mẹ nuôi lớn. Nhưng tôi không thích mẹ, thậm chí còn từng căm ghét bà ấy nữa.

Đúng là hôm nay gặp phải quái nhân rồi. Người ghét cha thì không hiếm, nhưng ghét mẹ thì đây là lần đầu tiên tôi gặp.

- Có phải tôi nói vậy làm anh sợ không?

Mũ Bò cười cười

- Đương nhiên là không. Mỗi người đều có những trải nghiệm đặc thù của riêng mình, vậy mới là người chứ. Nếu không thì đã trở thành người máy rồi.

Tôi đã giải thích cho Mũ Bò như thế.

Mũ Bò lại cười, kể cho tôi quá khứ của mình:

- Tôi đã từng rất ghét mẹ mình, thậm chí là hận bà ấy nữa. Tôi biết như vậy là đại nghịch bất đạo, nhưng tôi có nguyên nhân của mình. Hồi nhỏ, chuyện để lại dấu ấn sâu sắc nhất trong hồi ức của tôi, chính là chuyện của mẹ tôi ve vãn đàn ông, kể đó còn có ý đồ với tôi nữa. Chiều hôm ấy, tôi không được khỏe nên đã xin nghỉ học về sớm. Nhà chúng tôi là loại nhà nát từ thời tô giới cũ ấy. Vừa mở cửa ra đã nghe thấy những tiếng rên rỉ quái dị của mẹ tôi. Tôi rón rén đi lên lầu hai, đi qua phòng mẹ, cửa phòng vẫn mở toang, mẹ và một người đàn ông đang nằm trên giường. Tôi sững người ra! Vừa hay gặp đúng ánh mắt của hắn ta! Tôi sợ hãi chạy thẳng về phòng mình như một con điên, toàn thân run rẩy. Sau đó mẹ ra ngoài mua đồ, gã đàn ông kia đến gõ cửa phòng tôi. Tất nhiên là tôi không dám mở, hắn thì cứ ra sức đập cửa, sau đó dùng chân đạp nữa, vừa đập cửa, hắn vừa chửi bới bằng những từ ngữ bẩn thỉu nhất. Lúc ấy, tôi hầu như đã sụp đổ, cánh cửa cứ rung lên bần bật, cảm giác không còn nơi trốn chạy khiến tôi quyết định buộc chiếc khăn quàng cổ dài lên xà nhà, treo lên ghế, thò cổ vào đấy, rồi hất chân một cái, trời đất liền đảo lộn.

Tôi vốn chẳng có tâm trạng nghe Mũ Bò kể chuyện, nhưng nghe tới đây, lại chợt thấy hứng thú. Quá khứ của cô gái này thật không bình thường, chẳng trách mà lời nói cử chỉ của cô nàng lại ngổ ngộc bất kham đến thế.

- Mẹ đã cứu tôi. Từ đó trở đi, tôi bắt đầu căm hận mẹ, căm hận đàn ông. Tôi bỏ nhà ra đi, lang thang bên ngoài mấy ngày liền, không có gì ăn, cuối cùng đành phải về nhà. Đêm đó, mẹ ôm tôi, vừa khóc vừa kể lại những chuyện mà bà đã trải qua. Những chuyện mà bà chưa bao giờ kể với tôi trước đó. Lúc ấy tôi mới biết thì ra mẹ mình thật khổ. Kết hôn không lâu thì cha tôi gặp tai nạn, mất đi khả năng tình dục. Chuyện này đã làm khổ mẹ tôi, thời đó có ai dám vượt rào đâu chứ? Mẹ tôi cố gắng nhẫn nhịn, nhẫn nhịn suốt nhiều năm liền. Về sau không thể nào nhịn được nữa, bà đã có quan hệ với người khác. Sau mấy lần, không ngờ đã có thai. Sự tình bại lộ, cha tôi, tức là chồng mẹ tôi ấy, vừa xấu hổ vừa tức giận, lên cơn tai biến mạch máu não mà chết. Không bao lâu sau, thì đứa trẻ ra chính là tôi. Vì vậy nên mẹ rất hận tôi, hồi ấy cuộc sống rất khó khăn, nhưng mẹ thà làm việc cực nhọc vất vả kiếm tiền mua sữa bột chứ quyết không chịu cho tôi bú. Tôi đã được nuôi lớn bằng sữa bột. Biết tôi hận mẹ mình nhiều thế nào không? Bởi vì tôi, mà mẹ không thể ngẩng đầu lên được, đi tới đâu cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ mắng chửi là đồ đàn bà hư hỏng. Nhưng mẹ tôi rất quật cường, cứ gắng gượng chống chọi. Về sau, đột nhiên bà nghĩ thông, dứt khoát hư hỏng thì hư hỏng luôn một thể, không cần để ý xem người khác nói gì nữa, trở thành một người đàn bà hư hỏng đúng nghĩa. Nói ra cũng thật lạ, ngược lại chẳng còn ai nói gì nữa. Mọi người bắt đầu thương hại, thậm chí là tôn trọng mẹ tôi. Cuộc sống bắt đầu từ từ trở lại bình thường ... cho đến khi mẹ tôi qua đời.

Tôi đột nhiên nhớ lại số phận của người đàn bà Sicily xinh đẹp nhưng cô độc trong phim Malena, rồi lại nghĩ đến mẹ mình, mẹ của Long Mi.

Tại sao những người mẹ trên đời này đều gặp phải trắc trở long đong?

Khi một người đàn bà trở thành một người mẹ, người đó sẽ trở nên vĩ đại, bất luận là người đàn bà đó đã từng là gì, hay sau này sẽ là gì.

Đột nhiên có cảm giác đồng tình với Mũ Bò, hảo cảm cũng tăng lên ít nhiều.

Bóng đêm đen kịt bao phủ không gian, nhiệt độ giảm xuống đột ngột, sa mạc Go bị thần bí mất đầu nổi lên những trận gió lạnh buốt da cắt thịt.

Tôi kéo Mũ Bò chui vào trong căn lều ấm áp.

- Sao lại đến miền Tây du lịch?

Mũ Bò hỏi.

Tôi ngây người ra một lúc.

Vốn định giải thích là gặp phải vấn đề tình cảm: bạn gái bỏ đi, khó khăn lắm mới thích được một cô gái khác thì hình như lại không có duyên phận. Tình cảm mất chỗ dựa, cuộc đời không còn lối ra, nên chạy đến chốn sa mạc gió cát này để tìm một con đường. Nhưng rồi lại cảm thấy nói những lời này với một cô gái lạ quả thật chẳng ra làm sao.

- Đọc trong sách, thấy ba bà già người Pháp cười xe lừa đi men theo con đường Tơ Lụa. Bà già ngoại quốc còn đến rồi, thậm chí là từ 70 năm trước nữa, nếu mà không đến xem thử, thì cuộc đời này sống cũng thật phí.

Nghĩ vậy nên tôi đã trả lời như thế.

- Có lý. Anh biết tại sao tôi đến đây không? Tôi có một tình cảm rất mãnh liệt với sa mạc, thích nhất là xem mấy phim miền Tây, cứ nhìn thấy sa mạc là hưng phấn lên rồi.

- Thích đạo diễn nào nhất?

- Tất nhiên là Clint Eastwood rồi.

- Xem For a Few Dollars More chưa?

- Tất nhiên là rồi! Thích chết đi được ấy chứ!

Mũ Bò kể một mạch ít nhất là hai mươi tên phim về miền Tây, vừa nói vừa dùng tay làm các động tác rút súng, bắn, thổi khói ở họng súng, rồi lại cho súng vào bao, nhìn rất lão luyện, thậm chí còn chỉ tay vào thái dương của tôi, làm động tác bóp cò, miệng cứ “bằng chửi bằng chửi” không ngừng.

- Anh có mơ ước gì không?

Mũ Bò lại tìm một chủ đề mới.

- Không có.

- Sao lại không có mơ ước được?

- Được giống đi mạo hiểm giống như Ulysse trong Odyssey ấy, gặp quái vật một mắt, còn cả bọn tiên cá dùng tiếng hát mê hoặc thủy thủ nhảy xuống biển tự tử, cả hai con quái vật Scylla và Charybdis nữa.

Tôi đáp bừa cho qua chuyện.

Thực ra bản thân tôi biết rất rõ, sau những cơn mệt mỏi triền miên, giờ đây ước mơ lớn nhất của tôi chính là gương mặt của người con gái trong lòng mình: mỗi sáng thức dậy, mở mắt ra là nhìn thấy gương mặt thân quen ấy. Gương mặt ấy ngày ngày đều già đi một chút, bị thời gian gặm nhấm, bị năm tháng phai pha. Tôi sẽ nâng niu gương mặt ấy, cẩn thận đếm từng nếp nhăn, đếm đến khi nào không nở nữa mới thôi. Sau đó tôi sẽ mỉm cười mà nói với em rằng, vẻ đẹp của người đàn bà không phải chỉ ở làn da, mái tóc. Rồi hai người chúng tôi sẽ cùng thức dậy, cùng làm cơm, cùng rửa bát, cùng ngồi ngoài hiên tắm nắng, cùng ngồi gần ra, cùng nhau đối đầu với thời gian.

- Anh thích thần thoại Hy Lạp à.

Tôi nói:

- Cũng thích, nhưng tôi thích thái độ sống và cách suy nghĩ của họ hơn.

- Có vẻ thâm sâu quá.

- Ví dụ như người Hy Lạp cổ không bao giờ hỏi “Tại sao cô ta lại chọn làm gái điếm?” mà sẽ hỏi “Tại sao cô ta không chọn làm gái điếm?”

- Ý của anh là muốn tán thành chuyện hợp pháp hóa gái điếm?

- Không hoàn toàn là vậy. Ý tôi muốn nói là họ có tư tưởng tự do, chỉ cần không vi phạm pháp luật là có thể thoái mái tự do tự tại, làm bất cứ chuyện gì mình muốn. Thành Athen cổ có một kỹ nữ tên là Aspasia, nàng đã dựng nên một phòng tiếp khách chỉ nói chuyện văn hóa chính trị, có rất nhiều người nổi tiếng là khách quen của nàng.

- Thật đáng ngưỡng mộ, còn gì nữa không?
- Socrates cho bạn tốt mượn vợ, để tỏ rõ tình cảm của mình với bạn.
- Lão già biến thái, còn nữa không?
- Trên những bức tường ở các nơi công cộng tại Hy Lạp cổ, điêu khắc rất nhiều hình tượng nam nữ giao hoan.
- Lại bắt đầu biến thái rồi đây?
- Không phải, họ dùng những hình tượng này để biểu lộ sự sùng bái thực, tránh tà đuổi ác thôi.

Tôi và Mũ Bò để nguyên quần áo, ôm nhau, nói với nhau câu được câu mất, rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Thân hình Mũ Bò rất rắn chắc, đôi chân thon dài quấn lấy tôi, bộ ngực tràn đầy nhựa sống đè lên ngực tôi, hơi thở thơm nức mùi hương của con gái phả nhẹ vào cổ tôi. Cảm giác ham muốn chảy rần rập khắp huyết quản. Tôi cẩn thận phân biệt lại, phát hiện ra cảm giác ham muốn ấy đơn thuần chỉ xuất phát từ phần dưới cơ thể, chứ không phải từ bộ não, trong sự ham muốn không có thành phần “yêu”. Từ lâu tôi đã chán ghét kiểu quan hệ qua đường trăm lần như một ấy. đành chỉ biết cười khổ, cố đè nén những cảm dỗ nhục thể xuống, lẩm nhẩm đếm, một lúc sau thì ngủ thiếp đi.

12. Chương 13

Chương 13

Những mạch núi dài kéo dài không dứt chạy hai bên đường quốc lộ. Đôi mắt nhìn ra xa, ngoài đá ra thì không thấy gì hết, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống mặt đá phản xạ ra những tia sáng rực rỡ, tựa như vầng hào quang thắng lợi trong cuộc chiến tranh đoạt không gian sinh tồn với màu xanh của thực vật? Đá ở đây có màu xám hay xám đen nhưng xe đi qua một nơi gọi là Tây Hồ trấn, đá lại biến thành màu đen tuyền, trông rất thần bí và khủng bố. Hai bên đường lúc nào cũng có thể thấy những bức tường đổ nát, và những cây cỏ lạc đà với sức sống mạnh mẽ đang ngoan cường chống lại sự khắc nghiệt của sa mạc. Tôi không khỏi thẫn thờ dài cảm thán trước nhiều loài thực vật còn chưa biết tên trong sa mạc đang dùng thân thể mình để ca ngợi sự sống, chầm chọc tử thần chỉ còn cách mình trong gang tấc. Chợt có cảm giác hổ thẹn.

Chiều tối hôm sau, chúng tôi đến động đá Mạc Cao ở Đôn Hoàng.

Sau khi thưởng thức các bức bích họa trong động, tôi và Mũ Bò kiếm một chỗ mát mẻ ngồi nghỉ ngơi, bắt chuyện với một người làm công ở gần đó. Anh ta nói ở mé phải chỗ này có một dòng sông cạn, cạnh đó là một quần thể động đá còn đang trong giai đoạn nghiên cứu, nên vẫn còn giữ nguyên được trạng thái nguyên thủy, đáng xem hơn ở đây nhiều. Người làm công đó còn nói cơ quan quản lý đã rào chỗ đó lại, người ngoài không được vào trong. Mũ Bò nháy mắt với tôi một cái, tôi hiểu ý, khẽ gật đầu đáp lại.

Đêm xuống, du khách tản về các nhà nghỉ, khu du lịch vắng tanh

Núi Minh Sa dưới ánh trăng trông thật tĩnh lặng và thanh bình. Động đá Mạc Cao như hàng lông mày kéo dài dưới chân núi. Cạnh đó là một dòng sông đã cạn khô, lòng sông hằn lên những nếp như vẩy cá, lấp lánh dưới ánh trăng.

Tôi kéo tay Mũ Bò, chui qua những bụi cỏ rậm rạp, nhảy xuống bờ đập, chạy qua lòng sông, trèo lên bờ đối diện, chạy thẳng đến quần thể hang động bị rào kín bên phải hang đá Mạc Cao, chui vào một cửa hang rộng và cao. Dưới ánh trăng, một bức tượng phật lớn đứng sừng sững, do nhiều năm không được tu tạo lại, tượng phật đã mất tay mất chân, toàn thân phủ một lớp bụi dày, trên vai đùn một đồng phân chim.

Tôi và Mũ Bò đi vòng vòng khắp nơi, tìm kiếm những thứ ly kỳ cổ quái. Hai người mò ra phía sau tượng phật, phát hiện một viên gạch có màu sắc rất khác những viên gạch khác, bèn tìm một cái gậy, cẩn thận

mọi nó ra, bật đèn lên soi vào bên trong, rồi thò tay vào mò mẫm, không ngờ mò ra được một chiếc trâm bạc và một cái nhẫn ngọc. Cả hai đều rất kinh ngạc. Mũ Bò cẩn thận cầm lên quan sát, so sánh một lúc rồi cài trâm lên mái tóc dài, còn chiếc nhẫn ngọc thì đeo vào ngón út của tôi.

Tiếp tục đi vào bên trong, hang đá giống như một mê cung khổng lồ, mỗi cửa hang đều có mấy lối ra khác nhau. Tôi lấy la bàn, đi thẳng theo hướng song song với lòng sông cạn. Cảm giác lúc này giống như đi qua một ngàn năm trăm năm lịch sử, hay như đọc cuốn biên niên sử về văn hóa Tây Vực vậy. Cảm giác được đặt chân lên lịch sử, khiến máu trong người tôi nóng bừng lên.

Tôi đã từng có cảm giác tương tự như vậy một lần.

Năm đó tôi sang Ý du lịch, đến tận Herculaneum. Nơi này cũng giống như thành cổ Pompeii, đã bị núi lửa Vesuvius hủy diệt trong nháy mắt. Điểm khác nhau là Pompeii bị khói bụi lưu huỳnh vùi lấp, còn Herculaneum thì bị bùn đất chôn vùi, có lẽ còn thắm khốc và khủng bố hơn gấp bội. Hoàng hôn hôm ấy, tôi ngồi ở một góc phố Herculaneum mới được khai quật lên mặt đất, vượt nhẹ lên tầng đá đã bị vùi lấp 1900 năm trước, cảm giác thật kỳ lạ, tựa như nhìn thấy chúa Jesu sống lại vậy. Lúc ấy, tôi không nén nổi tiếng thở dài, thầm nghĩ con người sống một đời trên thế gian này, rốt cuộc có thể để lại cái gì?

Cùng Mũ Bò trèo lại sang bờ bên kia, ngồi xuống cạnh một dòng suối, thở hổn hển vì

- Lần này có được coi là thám hiểm không?

Mũ Bò hưng phấn nói.

- Không được, phải gọi là ăn trộm báu vật mới đúng

- Thế nào mới được gọi là thám hiểm?

- Đến La Bó Lạp tìm xương người chết một ngàn năm trước, mang về nhà gói đầu.

- Như vậy có phải là lấy trộm văn vật không?

Mũ Bò hỏi.

- Là lấy, không phải trộm. Nếu mà đem đi bán, thì mới là trộm. Chúng ta chỉ đổi chỗ của nó thôi. Để trong tủ kính lạnh lẽo của viện bảo tàng, làm sao bằng để dưới gối chúng ta vừa ấm áp vừa dễ chịu được.

- Tôi thích anh rồi đấy, chuyện gì cũng tìm được một lý do hợp lý, giỏi thật!

Tôi và Mũ Bò quyết định dựng lều ở bên bờ sông khô cạn.

Hai người chui vào trong lều, mở lỗ thông gió ra, vừa ngắm nhìn bầu trời đầy sao vừa nói chuyện. Mũ Bò muốn nghe chuyện thám hiểm, tôi bèn kể cho cô nghe câu chuyện. Heinrich Schliemann phát hiện ra thành cổ Tiryns, kể đến khi Mũ Bò kêu buồn ngủ mới thôi. Tôi chui ra khỏi lều, ngồi dưới ánh trăng, bật máy nghe nhạc lên nghe bài “Thời gian” của Hứa Ngụy.

“Thời gian” có một sức mạnh làm lay động lòng người. Mỗi lần tiết tấu như nước chảy của nó vang lên, tôi phảng phất như nhìn thấy dòng thời gian đang chảy dưới chân mình như một dòng suối nhỏ, nước không quá mất cá chân, lững lờ chảy qua. Tiếng đàn tạo nên một không gian rộng lớn, tựa như những câu chuyện bể dâu đang chìm dần phía sau năm tháng. Mỗi lần nghe, tôi đều có cảm giác như mình đang đi xuyên qua con đường hầm của thời gian, quang sáng lúc sáng lúc tối của hoàng hôn hắt lên gương mặt, phía trước là tương lai thần bí mịt mù, phía sau là thanh xuân đã bị phung phí gần hết, cảm giác ấy, thật sự rất thương cảm.

Đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: nếu như bây giờ mà chết, cả đời tôi sẽ hối hận nhất điều gì?

Một chuyện là khi mẹ qua đời tôi không thể gặp mặt bà lần cuối. Chỉ có thể đứng dưới ống khói cao cao của đài hỏa thiêu, nhìn làn khói xanh nhàn nhạt tượng trưng ẹ bay lên trời cao. Làn khói xanh ấy, là ấn tượng cuối cùng của tôi về “mẹ”. Sau đó tôi bắt đầu sống cuộc sống không nương không tựa: phiêu bạt giầy dụa giữa biển người mênh mông, không tìm được nơi để về, cũng không có gì để gửi gắm. Cho đến khi gặp được Bất Bất, có được em. Tuy chỉ là hình thức, nhưng đối với tôi đã là vô cùng quý giá. Từ đó tôi đã học được cách gửi gắm ước mơ và hy vọng của mình vào Bất Bất, tìm kiếm sự ấm áp và an ủi ở nơi em.

Còn một việc nữa, là chia tay với Bất Bất, cũng không được gặp em một lần cuối cùng, cả một câu oán trách cũng không có cơ hội để nói.

Việc cuối cùng, có lẽ là muốn nói với Long Mi một chuyện, nhưng mãi vẫn không thể mở miệng nói với em.

Nghĩ lại những gì mình coi là việc hối hận trong đời, thực ra cũng chỉ có thể, ngược lại còn cảm thấy thoải mái. Nếu gánh nặng của cuộc đời chỉ có vậy, tôi hoàn toàn có thể sống thoải mái hơn rất nhiều, không cần phải nghĩ ngợi mong lung làm gì nữa.

Rời hang Mạc Coa, chúng tôi lại đi Ngọc Môn Quan, Dương Quan, cuối cùng thì đến thành phố ma quỷ Ya Dan.

Trời đã gần tối, tôi quyết định dựng lều ngủ ngoài trời. Bên dưới vách núi cạnh đó là những bức tượng động vật, tượng đầu người bị gió bào mòn làm cho hình dạng trở nên hết sức kỳ quái, nhiều nhất là lầu tháp, tương thành. Tôi và Mũ Bò đều không khỏi thẫn thờ trước sức mạnh của thiên nhiên vĩ đại.

Chợt nhớ tới bức Guernica của Picasso, một bức danh họa được sáng tác để kháng nghị lại quyết định phá hủy thành cổ Guernica. Có lẽ bởi vì ý nghĩa của cả hai đều nằm ở phá hoại và hủy diệt? Guernica là sự phá hoại và hủy diệt dã man của con người với văn minh, Ya Dan lại là sự hủy hoại vô tình của thời gian với mặt đất. Hủy diệt xét về một ý nghĩa nào đó thì chính là sáng tạo. Ví dụ như hủy diệt thành phố cổ Pompeii, ngược lại tạo ra một cơ hội cho con người tìm hiểu lịch sử. Có lẽ tình cảm cũng vậy, biết đâu sự hủy diệt của tình cảm cũ, sẽ mang đến một cơ hội cho tình cảm mới nảy mầm?

Tại sao chuyện gì cũng có thể làm tôi liên tưởng đến cái thứ được gọi là tình cảm đó vậy?

Thật mệt mỏi.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi chạy thẳng tới Liễu Viên.

Chiếc moto ba bánh không biết mệt mỏi cắt ngang sa mạc Gobi nóng bỏng.

Nghe lại mấy bài nhạc Country cũ như “Tie a Yellow Ribbon Round the Old Oak Tree”, “Take me home Country road”, cảm nhận sâu sắc phong thổ nhân tình miền Tây đất nước.

Mũ Bò gác chiếc ủng dài của mình lên thùng xe. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy bò rất ngắn, tà váy tung bay theo gió, làm đám lái xe chạy qua đều tròn mắt ra nhìn, thì thoảng lại vang lên tiếng huýt sáo cợt nhả. Mũ Bò cũng huýt sáo đáp lại.

- An ủi nhân cầu của đám lái xe hả?

Tôi hỏi đùa.

- Ủ. Thực ra bọn họ rất vất vả, cho họ thưởng thức một chút cũng không sao.

Mũ Bò nở một nụ cười giả tạo.

- Xem “Sắc Tình Sa Mạc” chưa?

- Có gì không? Đàn ông trong sa mạc cường dâm đàn bà con gái hả?

- Ngược lại ấy chứ. Đàn ông trong sa mạc còn cường dâm cả đàn ông nữa cơ!

Phong cảnh dọc đường làm tôi say mê nhìn ngắm.

Những mạch núi dài kéo dài không dứt chạy hai bên đường quốc lộ. Dõi mắt nhìn ra xa, ngoài đá ra thì không thấy gì hết, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống mặt đá phản xạ ra những tia sáng rực rỡ, tựa như vầng hào quang thẳng góc trong cuộc chiến tranh đoạt không gian sinh tồn với màu xanh của thực vật? Đá ở đây có màu xám hay xám đen nhưng xe đi qua một nơi gọi là Tây Hồ trắn, đá lại biến thành màu đen tuyền, trông rất thần bí và khủng bố. Hai bên đường lúc nào cũng có thể thấy những bức tường đổ nát, và những cây cỏ lạc đà với sức sống mạnh mẽ đang ngoan cường chống lại sự khắc nghiệt của sa mạc. Tôi không khỏi thẫn thờ dài cảm thán trước nhiều loài thực vật còn chưa biết tên trong sa mạc đang dùng thân thể mình để ca ngợi sự sống, chiêm chọc tử thần chỉ còn cách mình trong gang tấc. Chợt có cảm giác hồ thẹn.

Trên con đường trải nhựa thẳng tắp, thấp thoáng xuất hiện một bóng người.

Trời nóng bức. Mặt đường bốc lên một luồng khí nóng, nhìn từ xa, trông như một đầm nước, còn người kia thì đang đung đưa đi trên mặt nước. Lái xe lại gần. Là một người đàn ông, mặc quần áo bò, lưng đeo balô to nhưng bước đi vẫn rất nhanh nhẹn dứt khoát.

“Trông có giống Brad Pitt trong phim “Thelma & Louise” không? Cho người ta đi nhờ một đoạn nhé?”

Mũ Bò nhìn người đàn ông lạ, cảm thấy rất hứng thú.

Nhìn vẻ mặt đầy hi vọng của Mũ Bò, tôi đành gật đầu, cho xe giảm dần tốc độ, rồi dừng lại cạnh người đàn ông kia.

“Này! Đi đâu đấy?”

Mũ Bò vươn người ra hét lên.

Người đàn ông kia dừng bước nhìn sang phía chúng tôi, rồi ném bịch chiếc ba lô xuống đất, làm cát bay tung tóe.

“Ca Thập”

Người đàn ông lấy tay che mắt, nhìn về phía trước.

“Du lịch à?”

“Không, đi khảo cổ.”

“Khảo cổ? ”

Mũ Bò nghiêng đầu nhìn tôi, cười thích thú.

“Không phải chuyên nghiệp, chỉ là nhà khảo cổ nghiệp dư thôi, chơi cho vui ấy mà!”

Anh ta khiêm tốn nói.

“Anh đi bộ thế này à?”

“Dọc đường cũng có bắt xe đi nhờ, nhưng đoạn này không có xe nào, đành đi bộ cho xong.”

Người đàn ông hình như đã lâu chưa được uống nước, khoe miệng khô cong, giọng nói khàn khàn, vừa nói vừa không ngừng nuốt nước miếng.

Mũ Bò lấy cái bình nhỏ đựng Whiskey của tôi đưa cho đối phương. Người đàn ông bán tín bán nghi nhận lấy, thử một ngụm nhỏ, liếm liếm mép, nhìn chúng tôi cười cười rồi lại làm thêm mấy ngụm nữa. Điều bộ lúc uống rượu của người đàn ông rất thoải mái tự nhiên, làm Mũ Bò nhìn đến ngây cả người ra. Thực ra, những động tác hay ánh mắt tưởng chừng như rất vô ý của người khác giới lại là thứ vũ khí hiệu quả nhất khiến cho đối phương rung động.

Mũ Bò lấy cái bình nhỏ đựng Whiskey của tôi đưa cho đối phương. Người đàn ông bán tín bán nghi nhận lấy, thử một ngụm nhỏ, liếm liếm mép, nhìn chúng tôi cười cười rồi lại làm thêm mấy ngụm nữa. Điều bộ lúc uống rượu của người đàn ông rất thoải mái tự nhiên, làm Mũ Bò nhìn đến ngây cả người ra. Thực ra, những động tác hay ánh mắt tưởng chừng như rất vô ý của người khác giới lại là thứ vũ khí hiệu quả nhất khiến cho đối phương rung động.

Người đàn ông chừng ba bốn mươi tuổi, râu ria xồm xoàm, trên mặt đầy những mụn là mụn, có lẽ hậu quả của việc phơi nắng lâu ngày. Tóc anh ta rất dài, bấn trĩu và xù lên như một chiếc kẹo bông. Anh ta mặc một chiếc sơ mi kẻ, tay áo xắn lên tận bắp tay, quần bò rách lỗ chỗ. Mặt mũi thì không thể nào so sánh với Brad Pitt, nhưng so với Travis trong “Paris, Texas” thì chắc cũng không kém là mấy.

Chúng tôi cho nhà khảo cổ nghiệp dư lên xe, tiếp tục hành trình đi về phía trước.

Anh ta tốt nghiệp khoa lịch sử của một trường đại học danh tiếng từ rất sớm, được phân bổ về phòng tuyên truyền của một cơ quan nhà nước, công việc nhằm chán đến phát ngấy, bèn dứt khoát thôi việc ra chợ đêm bày sạp hàng buôn bán. Anh ta chuyên bán mấy thứ đĩa của Đặng Lệ Quân hay Lưu Văn Chính, gặp đúng giai đoạn mọi người đổ xô đi mua nên cũng kiếm được chút ít. Thế là bắt đầu đi khắp các khu di chỉ trên toàn quốc, chẳng nghiên cứu được gì mà tiền thì tiêu hết sạch, đành phải về tiếp tục đi buôn. Lần này anh

ta chuyên bán mấy thứ quần áo có in chữ “đang bận, đừng làm phiền” ... lại gặp đúng thời vụ, kiếm được một khoản kha khá, vậy là lại lên đường đi nghiên cứu khảo cổ ... cứ lặp đi lặp lại như vậy, lưu lạc tới tận bây giờ.

Mũ Bò say mê lắng nghe anh ta kể chuyện, rồi hào hứng nói theo. Mặt đường gập ghềnh, cô nàng liền dứt khoát ngửa đầu gối lên người anh chàng phía sau, dáng vẻ rất thân mật. Tôi mừng thay cho họ. Trên sa mạc mênh mông gặp được người tình đầu ý hợp như vậy thật không dễ, cần phải trân trọng và hưởng thụ.

Chúng tôi tới Liễu Viên vào buổi chiều.

Chặng đường dài vất vả cộng với quá tải, chiếc xe ba bánh khò khè một tiếng rồi dừng xích lại, không làm cách nỗ lực đi tiếp được. Tôi kiểm điện thoại gọi về cho người bạn ở Gia Du Quan, xin lỗi rồi rít, rồi đẩy xe đến tiệm sửa xe mà anh ta cho địa chỉ. Ông thợ cả cẩn thận kiểm tra toàn bộ xe, rồi nói phải ba bốn ngày mới sửa xong. Tôi đành để lại tiền, rồi tìm cách khác lên đường.

Ba người ngồi bên vệ đường, rầu rĩ vì không biết làm cách nào đến được Thổ Lỗ Phồn.

Khó khăn lắm chúng tôi mới bắt được một chiếc xe hàng lớn, sau khi mặc cả xong giá tiền, cả ba liền trèo lên xe. Tôi ngồi ở thùng xe phía sau, để hai người bạn Mũ Bò ngồi trên mà tiếp tục thân mật. Xe đi qua hẻm núi Tinh Tinh, rời khỏi Cam Túc, tiến vào địa phận Tân Cương. Đêm xuống, nhiệt độ trên sa mạc giảm xuống nhanh chóng, toàn thân tôi lạnh cóng, thùng xe thì trống rỗng, chỉ có mấy tấm vải bạt rách nát, đành vơ vào quần quanh mình cho đỡ rét. Cảnh vật ban đêm thật buồn chán, nhưng tôi sợ lạnh nên không dám ngủ, đành ngồi dần người ra ngắm sao trên trời, nghĩ ngợi lung tung, không hiểu sao lại nghĩ đến chiếc kính thiên văn của Long Mi. Lúc tôi sắp bị lạnh cóng lại thì xe hàng cuối cùng cũng chịu dừng lại trước cửa một nhà trọ ven đường.

Ngôi nhà này rất sơ sài. Tường bao đều dùng đá chất xi măng đắp thành, nóc nhà là mấy thanh gỗ thô sần sùi gối lại với nhau, bên trên trải một lớp cỏ lác thật dày, thân cỏ rất cứng. Giữa nhà còn có chiếc cột gỗ sần sùi, to như cái chậu để đỡ cho nóc nhà.

Chủ quán đốt lửa, tôi phải ngồi sưởi một lúc lâu mới thấy ấm áp trở lại.

Đồ ăn rất phong phú: mấy chiếc bánh nướng, một chậu cơm bốc, bánh tháp, thịt bò xào khoai tây cà chua, mì Tân Cương. Chúng tôi ăn ngấu nghiến như hổ đói, chỉ một lát đã tiêu diệt sạch sẽ cả bàn thức ăn đầy ự. Ăn xong, chủ quán dẫn chúng tôi về phòng ngủ. Giường ghép kiểu phía Bắc, bên dưới xếp đá, rồi phủ thêm một lớp cỏ, trải thảm lên trên vậy là thành giường. Ông chủ để lại mấy người đàn ông chúng tôi trong phòng rồi dẫn Mũ Bò qua phòng dành cho nữ. Được một lát thì chợt nghe có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Mũ Bò chạy vụt ra ôm chặt lấy anh chàng khảo cổ, sắc mặt trắng bệch cắt không ra giọt máu. Mấy người cùng chạy qua xem, thì thấy ở góc giường có một lỗ lớn, một con chuột to tướng thò đầu ra nhìn chúng tôi, rồi quấy đuôi một cái, lừ lừ chui vào lỗ. Cô nàng sống chết thế nào cũng không dám ngủ. Anh chàng khảo cổ đành dẫn cô nàng ra ngoài cắm trại, còn tôi và tài xế thì ngủ trong phòng.

Sau khi trừ đi nạn chuột, và cả những con côn trùng nhỏ lương thiện không cắn người nấp trong tấm nệm cỏ, căn phòng và chiếc giường lại tiếp tục thực hiện công năng của nó. Không gian thô lậu sơ sài mang theo vẻ thần bí lạ thường, làm tôi chợt nhớ đến bài hát “Hotel California”. Một lúc sau thì tiếng ngáy khò khè như lợn rống của tay lái xe vang lên. Tâm cơ máy động, tôi bèn khẽ huýt sáo theo điệu nhạc “Hotel California”, tay tài xế liền yên lặng trở lại một cách thần kỳ. Huýt sáo được hết bài thì miệng đã mỏi nhừ, không khép lại được. Nằm mãi mà chẳng thấy buồn ngủ, tôi bèn lấy cuốn “Con người và mặt đất” của Antonie de saintex puperyra, bật ngọn đèn nhỏ ở đầu giường ra đọc. Trong sách có một câu như thế này:

“Kiến thức mà mặt đất dạy chúng ta còn sâu rộng hơn bất cứ sách vở nào.”

Không nén nổi cảm xúc dâng trào trong lòng, tôi đứng dậy mặc quần áo, đi ra ngoài.

Sa mạc Go bi về đêm hoang vắng tiêu điều còn hơn ban ngày. Chỉ có những ngôi sao đang vô tư dâng hiến chút ánh sáng nhỏ nhoi chỉ đủ để mang lại tín niệm cho con người, nhưng lại chẳng hề có chút ý nghĩa gì với trái đất này cả!

Chợt có một ý nghĩ đen rồ, muốn đi, đi mãi về phía đó.

Có điều lý trí tôi vẫn còn đủ tỉnh táo. Đi về phòng, bật máy nghe nhạc lên nghe mấy bài của Egima, rồi chìm vào giấc ngủ.

Đối với tôi, rốt cuộc ai mới là “mặt đất” đây?

Buổi trưa hôm đó, xe hàng đến một thị trấn nhỏ hoang vu, dừng lại để thêm nước.

Thị trấn này rất nhỏ, chỉ có mấy gian nhà đá, nằm rải rác trên sa mạc mênh mông, lúa thừa lác thác, nhìn có cảm giác như là các núi lửa trên bề mặt mặt trăng vậy. Ở sa mạc miền Tây này giờ chỉ còn rất ít những thị trấn như vậy.

Tay lái xe xách thùng nước nhảy xuống trước. Chúng tôi cũng xuống theo, vươn tay vươn chân cho giãn gân cốt, rồi đi dạo một vòng xung quanh thị trấn. Thị trấn này có một quán ăn nhỏ, bên trong có một ông lão người Duy cưỡi trần, tay phe phẩy quạt, mắt lim dim gật gù. Gần đó là một xưởng sửa xe, bác thợ cả đội cái mũ nhỏ của người tộc Duy đang lắp lốp xe, thì thoảng lại ngược mắt lên nhìn chúng tôi. Bên xưởng xe là một quán trọ nhỏ, một người đàn bà đầu đội khăn thêu đang bế con ngồi trước cửa, ánh mắt thờ ơ tuyệt vọng. Bên cạnh bàn bi a cách đó không xa lắm, có hai thanh niên người Duy đang ngắm nghía đường cơ.

Một ông già người Duy đang ngồi xếp bằng trên chiếc ghế dài ven đường, nắm mắt chơi đàn Donbura, âm thanh cọt ca cọt két khó nghe truyền đi khắp thị trấn nhỏ. Xung quanh cát bụi bay tứ tung, rơi cả vào cái bát to để bên cạnh ông già. Tôi ngồi xổm cạnh đó nghe ông chơi đàn, còn Mũ Bò thì kéo anh chàng khảo cổ đi ra chỗ bàn bi a.

Ông già đàn một lúc rồi dừng lại lấy thuốc ra hút, cầm bát nước lên, thổi bay cát bụi bên nổi bên trên đi, rồi cẩn thận uống mấy ngụm, sau đó đặt bát xuống, súc súc miệng, đưa mắt nhìn tôi cười cười, đưa cây đàn Donbura cho tôi. Tôi đón lấy, thử chơi như chơi đàn ghi ta, định đánh một bài “A La Mộc Hãn” nhưng quả thực đàn ghi ta và Donbura là hai loại nhạc cụ hoàn toàn khác nhau, muốn điều âm cũng không biết làm thế nào. Tôi đành trả lại đàn cho ông già. Không ngờ ông già như đọc được ý nghĩ của tôi, bật ngón tay chơi ngay bài “A La Mộc Hãn”, tất nhiên là vẫn cực kỳ khó nghe. Ông già nhìn tôi bật cười khanh khách, tôi cũng cười cười đáp lại, vừa cười vừa đếm xem trong miệng ông còn lại mấy chiếc răng.

Đứng dậy sang chỗ bàn bi a.

Anh chàng khảo cổ đưa cây cơ cho tôi. Mặt bàn mấp mô, rất khó đánh. Tôi cúi sát người chọc một gậy. Cậu thanh niên tộc Duy đánh một quả bi màu vào lỗ, nhìn tôi cười cười, đáng vẻ rất thật thà, rồi lại đánh một cơ nữa, bi không lọt lỗ. Đột nhiên một trận gió nổi lên làm cát bụi bay tứ tán. Tôi cầm lấy cây cơ, cúi người đánh tọt một quả bi khoang vào lỗ, rồi lại đánh thêm một quả nữa lọt lỗ, điều chỉnh hô hấp, đẩy quả bi khó nhất ở góc bàn vào lỗ, bi màu trắng đập vào mép bàn rồi đung vào quả bi khoang cuối cùng, đẩy nó đến sát miệng lỗ. Tôi mỉm cười đưa cây cơ cho Mũ Bò. Cô nàng ngoáy móng đi lại gần bàn bi a, động tác rất gợi tình, nhẹ nhàng chọc nhẹ đầu cơ vào bi trắng, đẩy quả bi khoang cuối cùng chậm chậm rơi vào lỗ. Mũ Bò ngoáy ngoáy móng một cách khoa trương, làm mọi người ở đó đều cười ồ lên.

Tôi với anh chàng khảo cổ ngồi cạnh đó, lặng lẽ ngắm Mũ Bò và hai cậu thanh niên người Duy chơi bi a. Hai cậu chàng mặc áo sơ mi hoa văn, đội chiếc mũ nhỏ của người dân tộc, đi giày trắng, khiêm tốn hồn hậu, thậm chí thật thà đến khiến chúng tôi cảm thấy hơi đau lòng.

- Tuổi trẻ thật tuyệt, đáng tiếc lại bị chôn vùi ở chốn sa mạc hoang vu này.

Anh chàng khảo cổ thở dài nói.

- Cũng chưa chắc, có lẽ họ đang than vãn cho tuổi trẻ bị chôn vùi chốn thành thị ồn ào náo nhiệt của chúng ta cũng nên! Hoàn cảnh khác nhau thì quan điểm sống cũng khác nhau mà!

Tôi nói.

- Hoàn cảnh khác nhau thì quan điểm sống cũng khác nhau? Câu nói này có ý nghĩa đấy!

Anh ta vỗ nhẹ lên vai tôi, cười cười.

Có lẽ đã lâu lắm rồi hai cậu thanh niên người Duy chưa nhìn thấy cô gái nào ăn mặc sexy như Mũ Bò, thỉnh thoảng lại thấy hai cậu chàng len lén nhìn trộm cặp giò trắng muốt của cô nàng. Mũ Bò cũng nhận ra, bèn dứt khoát bỏ cả người lên bàn để ngắm đường cơ, để hở cả quần trong ra ngoài.

- Đây gọi là dùng sức của tuổi trẻ để góp phần xây dựng biên cương!

Lúc trèo lên xe, Mũ Bò hào hứng giải thích.

Tôi chợt nhớ lại cảnh xe tăng Liên Xô tiến vào Tiệp Khắc, các cô gái Praha đều mặc váy ngắn đến độ làm người ta phát hãi, chặn trước mũi xe tăng, ôm lấy những người đàn ông Tiệp chưa bao giờ gặp mặt, vén váy lên hôn nhau cuồng nhiệt, cố ý kích thích sự ham muốn của các chiến sĩ Liên Xô, làm cho họ mất đi ý chí chiến đấu.

Tình dục là một loại vũ khí.

Đáng tiếc là ở cái thành phố nơi tôi đang sống kia, thứ vũ khí đó đã bị lợi dụng một cách quá đà.

Chẳng mấy chốc, thị trấn nhỏ cùng tiếng đàn Donbura thân thiết mà khó nghe của ông già và tuổi xuân của hai chàng thanh niên người Duy.

Chiều tối hôm ấy, chúng tôi đến Thổ Lỗ Phồn.

Lái xe phải tiếp tục lên đường đến Karamay, nhiệt tình ôm chặt chúng tôi chào tạm biệt. Tôi, Mũ Bò và anh chàng khảo cổ đổi xe đi tới thành cổ Cao Xương. Những chiếc xe lửa trang trí sắc sảo chạy qua chạy lại trong khu phong cảnh, trông rất tức cười. Chúng tôi ngồi ở nơi Đường Huyền Trang giáng kinh một lúc, cuối cùng cũng chịu không nổi sự ồn ào náo nhiệt, bèn lặng lẽ bỏ đi. Tìm đến thành cổ Giao Hà bên hai dòng sông. Nơi được bảo tồn khá hoàn hảo, ít nhất là cũng không có xe lửa. Ba người chúng tôi đi một vòng xem hết quần thể tháp, khu dân cư, phường thủ công, chùa chiền, giếng cổ, phố xá, rồi trốn nhân viên quản lý, lén lút dựng trại ngay trong thành cổ.

Dưới ánh trăng, chúng tôi ngồi dựa lưng vào bức tường đất đã có mấy ngàn năm lịch sử, cùng uống whiskey, nói chuyện quá khứ, bàn chuyện tương lai.

Tôi với anh chàng khảo cổ nói chuyện về mấy phát hiện khảo cổ có giá trị nhất, và ảnh hưởng của chúng với văn hóa hiện nay. Đứng đầu đương nhiên là Pompeii và Herculaneum. Hai thành phố cổ ở tận Italy cũng có lịch sử vĩ đại như thành cổ Giao Hà nơi chúng tôi đang ngồi đây, khác biệt chỉ là phong cách kiến trúc và vật liệu xây dựng, cùng với đặc điểm chính trị văn hóa. La Mã và nhà Hán khi ấy đều phát triển rực rỡ như nhau. La Mã thì thống trị toàn bộ vùng Địa Trung Hải, còn nhà Hán thì khống chế cả vùng Đông Á, mỗi bên hùng cứ một phương. Thậm chí so với La Mã, triều nhà Hán còn ổn định hơn rất nhiều, theo lý thông thường phải phát triển nhanh hơn mới đúng. Nhưng sự thực thì không phải vậy. Từ thời Hi Lạp cổ đại đến thời La Mã, người châu Âu đều chỉ quan tâm đến một thứ là “dân chủ”, còn ở Trung Quốc xã xôi, con người mãi cũng chỉ thảo luận một vấn đề duy nhất, đó là “hoàng quyền”, thứ này đã bị coi trọng quá mức đến tận hai ngàn năm sau. Có lẽ căn nguyên lịch sử lâu đời nhất tạo nên khoảng cách to lớn giữa châu Á và phương Tây chính là ở đây.

- Ước mơ của tôi là phát hiện được một di chỉ đẹp như thành cổ Lâu Lan vậy.

Anh chàng khảo cổ nói.

- Tôi thì muốn tìm một người để yêu.

Có lẽ uống hơi quá chén, nên tôi đã lần đầu nói ra những câu như vậy, thâm cảm thấy chua chát trong lòng! Len lén hé mắt nhìn Mũ Bò và anh chàng khảo cổ, cũng may mà họ không để ý tôi nói gì.

- Tôi muốn tìm một người có thể điều khiển được tôi, bởi vì tôi là một con ngựa hoang.

Mũ Bò vừa nói vừa ngân nga một bài hát của Trịnh Quân, lời ca cũng tựa tựa như vậy.

Tôi thấy rất thấm thía.

Có lẽ tình yêu, chính là quá trình học cách điều khiển một con ngựa hoang?

Hay là bị điều khiển?

Sáng hôm sau, tôi tiễn hai người bạn mới quen lên xe đường dài đi Korla, rồi một mình đi tới Urumqi.

13. Chương 14

Chương 14

Trát Ba giải thích, cách lý giải về sự sống và cái chết của người Tạng và người Hán không giống nhau.

Thực ra sống và chết, đều chỉ là một chặng đường. Huống hồ Kha Lan còn là một cô nhi.

Trên đời này không còn tình yêu nào dành cho Kha Lan lớn bằng tình yêu của Trát Ba! Như vậy thì còn gì mà phải áy náy nữa.

Tôi tìm được một nhà trọ vừa rẻ vừa an toàn ở Urumqi .

Dự định ở đây đợi những người thám hiểm ngoài trời, rủ họ cùng thuê xe tới thành cổ Lôu Lan.

Thành phố xa lạ. Buồn chán không có việc gì làm, tôi bèn ra phố đi loanh quanh, đến khu chợ, đi lang thang giữa các sạp hàng chật chội, hàng hóa hầu như cũng giống nhau: vải dệt của người Duy, cung tên, đao kiếm, đàn Donbu a, đồ da thật, hoa sen tuyệt ...

Có một gian hàng rất đặc biệt, treo đầy các loại sừng động vật khác nhau, còn có cả lông chim nữa. Trên bàn bày đủ thứ kỳ lạ như răng động vật, xương hóa thạch. Tôi đặc biệt chú ý đến những chiếc răng, có chiếc dài nhọn, có chiếc ngắn ngắn, có chiếc to tròn, có chiếc nhỏ xíu, có chiếc được xuyên dây đỏ qua để đeo, có chiếc thì để trơn chẳng có gì hết. Anh chàng chủ tiệm ngồi sau bàn, ăn mặc kiểu người Tạng, cúi đầu chăm chú mài một chiếc răng dài.

Tôi hỏi anh ta đây là lông chim gì? Chủ tiệm lười nhác ngược mắt lên nhìn tôi một cái, nói là lông chim ưng đầu hói. Tôi lại chỉ tay vào mấy chiếc răng trên bàn hỏi tiếp. Anh ta không có vẻ muốn trả lời lắm, giọng nói có vẻ bực bội, nói có răng sói, răng hổ cả răng báo nữa. Tôi hỏi cái nào là răng báo, thì anh ta nghĩ gì đó một lúc, rồi đưa cái răng đang cầm trên tay cho tôi. Tôi đón lấy, cẩn thận xem xét, đúng là một chiếc răng của một trong những loài động vật kiêu ngạo hung tàn nhất. Rất tròn, độ cong tự nhiên, đúng là một chiếc răng đẹp vào loại hiếm thấy. Chủ tiệm chỉ cho tôi xem chỗ sắp vừa bọc ở chân răng để phòng mối mọt, nói rõ đây là răng thật.

Tôi mua luôn chiếc răng đó.

Thử dò hỏi:

- Đúng là răng báo thật chứ?

- Bạn bè đâu phải để gạt.

Chủ tiệm cúi gằm mặt xuống nói, không nhìn thấy nét mặt thế nào.

Chúng tôi tiếp tục nói chuyện. Có lẽ tại vì đều thích thám hiểm khảo cổ nên hai chúng tôi rất hợp nhau. Chủ tiệm rất hào phóng, cứ nâng nặc đòi mời tôi ăn cơm. Tôi giúp anh ta thu dọn sạp hàng, rồi kéo nhau vào một quán cơm Tân Cương gần đó vừa ăn vừa nói chuyện.

Anh ta tên Trát Ba, là người Tạng.

- Sao anh không ở Tây Tạng, không phải chỗ đó làm ăn dễ hơn sao?

Tôi hỏi.

- Bạn gái tôi là người Tân Cương, không cần nhiều tiền, chỉ cần được sống với nhau thôi.

Trát Ba điềm đạm trả lời.

- Những thứ này anh mua buôn lại hả?

- Không hẳn. Một phần là mua của người đi buôn, còn hầu hết là đến chỗ của dân du mục để thu mua. Cứ hai tháng lại đến Nam Cương một lần, tìm tới những nơi ở ráp gianh sa mạc thu mua, rồi mang về bán lấy tiền.

Câu chuyện của Trát Ba làm tôi cảm thấy hứng thú lạ kỳ, hỏi xem lần sau có thể dẫn tôi đi được không? Trát Ba cười cười lắc đầu, nói không được. Anh ta chưa bao giờ cho người lạ đồng hành, trừ phi là bạn bè. Tôi nhún vai tự giễu cợt, nâng chén mời Trát Ba uống rượu. Lúc thanh toán anh ta kiên quyết đòi trả tiền, lý do là “hôm nay tôi đã lấy của anh không ít tiền rồi.” tôi cảm thấy lòng mình nóng dần lên, đặc biệt thích thú anh chàng người Tạng vừa thành khẩn thật thà nhưng cũng không mất đi vẻ hào sảng tự nhiên này.

Để đáp lại bữa cơm, tôi mời Trát Ba đi uống rượu. Ấn tượng của anh ta về tôi cũng không tệ lắm, nên liền vui vẻ đồng ý.

Hai người chui vào một quán bar nhỏ.

Vừa vào trong đã nghe thấy tiếng nhạc bài “Sgt Pepper’s lonely hearts club band” của The Beatles. Mỗi lần nghe bài hát này là tôi lại nhớ đến cái tên tiếng Trung đọc muốn méo miệng của nó: “Ban Nhạc Cầu Lạc Bộ Các Hạ Sĩ Cô Đơn” Thật không hiểu tại sao mấy ông già The Beatles lại nghĩ ra được cái tên này? Càng nghĩ tôi lại càng nghi ng không biết tế bào não của họ có phải do thượng đế đặc biệt chế tạo và lắp ráp riêng hay không, ít nhất thì cũng rất khác với người bình thường? Không có The Beatles, thế giới này không biết đã mất đi bao nhiêu niềm vui. Cũng giống như cuộc sống không có tình yêu vậy.

Chúng tôi gọi hai chai bia của địa phương sản xuất, vừa uống vừa nói chuyện. Trát Ba hình như không quen đến bar lắm, cứ hỏi này hỏi nọ mãi. Tôi vừa cười vừa lần lượt giải thích cặn kẽ từng câu một.

- Ai đang hát thế?

Trát Ba uống một ngụm lớn rồi hỏi.

- Một ban nhạc ở Anh, tên là The Beatles.

Tôi nhắm một ngụm bia, mỉm cười đáp.

- Bọn họ đều để tóc dài hết à?

- Từng để thôi. Tôi thích họ để tóc dài, cả các tác phẩm họ sáng tác lúc ấy nữa.

- Liệu người này có đến Trung Quốc hát không nhỉ?

- Muốn đến cũng không được. Họ không phải là một người, mà là bốn người. Hơn nữa có hai người đã chết rồi.

Trát Ba trầm ngâm nói:

- Vậy thì chắc là họ rất khó chịu, trên đời này chẳng còn gì quan trọng hơn bạn bè cả.

Không hiểu tại sao, mỗi lời của Trát Ba đều khiến tôi cảm động.

Không khỏi nhớ lại cái chết của một thành viên The Beatles, George Harrison.

Lần đó tôi ngồi xe bus đường dài từ Malaysia sang Singapore. Đường dài, tôi thấy buồn ngủ, bèn bật The Beatles lên nghe, quả nhiên tỉnh táo hẳn. Một người Singapore ngồi bên cạnh tôi đang đọc báo, tờ báo đó dành hẳn một bài ở vị trí nổi bật để viết về cái chết của George Harrison. Tôi và ông ta vốn không thân không thích, đáng lẽ phải như nhìn thấy một người bị xe đụng chết trên đường tiếng rồi thôi. Thế nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy lòng mình nhói đau, cái đau còn giữ lại rất lâu.

Hai người chìm sâu vào dòng suy tưởng, không ngừng nốc bia, không khí trở nên bức bối ngột ngạt.

Lúc này trong loa vang lên bài “Hey! Jude” của The Beatles.

Trát Ba nói thích, lắc lư đầu theo tiếng nhạc. Đến đoạn “La la la la, hei! Jude!” Tôi bắt trước John Lennon và Haris son hét lên, Trát Ba cũng hét lên theo tôi, làm khách ở mấy bàn bên cạnh đều mắt tròn mắt dẹt ngó sang nhìn.

Một cô gái người Duy thẹn thùng bước vào.

Đó là Kha Lan, bạn gái của Trát Ba, làm hướng dẫn viên du lịch. Nghe nói là một cô nhi.

Nói đến chuyện này, Trát Ba có vẻ rất vui. Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của tôi, Trát Ba giải thích, cách lý giải về sự sống và cái chết của người Tạng và người Hán không giống nhau, thực ra sống và chết đều chỉ là một chặng đường. Huống hồ Kha Lan còn là một cô nhi. Trên đời này không còn tình yêu nào dành cho Kha Lan lớn bằng tình yêu của Trát Ba! Như vậy thì còn gì mà phải áy náy nữa.

Tôi nghe mà tim như đau thắt lại, cảm thấy thật hổ thẹn.

Hổ thẹn vì những ngày tháng hoang đàng trong quá khứ, hổ thẹn vì cái thứ tình yêu giả tạo không kết quả với Bất Bất, hổ thẹn vì giờ đây mình không nơi nương tựa, không nơi gửi gắm tình cảm. Trát Ba hình như là một tấm gương, soi chiếu một “tôi” khác, thằng “tôi” đang lẫn trốn trong bầu không khí bản thủ của thành thị ồn ào.

Sáng hôm sau ngủ dậy, đánh răng rửa mặt xong quyết tâm làm năm mươi cái chống đẩy, cảm thấy chưa đã, lại làm thêm một bài thể dục nữa. Đi ra bảng thông báo của khách sạn, nhìn tờ giấy đã dán ở đó hôm trước: “Tìm tám người cùng đi thám hiểm thành cổ Lâu Lan.” Thấy chỉ có một người để lại lời nhắn, viết: “Thằng điên!” Tôi nghĩ một lát, rồi viết thêm bên dưới: “Ngoài anh bạn Thằng Điên này ra, còn ai muốn đi nữa thì xin để lại lời nhắn.”

Nhân viên phục vụ gọi tôi nghe điện thoại, là của công ty du lịch dã ngoại tổ chức đợt thám hiểm Lâu Lan lần này, họ nói trong tuần này nhất định phải chốt số người đi, nếu không sẽ hủy bỏ kế hoạch. Tôi gác điện thoại, ngồi lý trong phòng đọc Ilias của Homer, đọc đến đoạn “Themis cầm chân Achilles nhúng xuống dòng sông Đen”, liền gấp sách lại, hai tay ôm đầu, dựa lưng vào đầu giường trầm tư suy nghĩ một lúc lâu.

Buổi chiều nhàn rồi không có việc gì làm, tôi lại mò ra chỗ Trát Ba.

Anh ta đang bận mài răng. Nhìn tôi cười cười, ra hiệu ngồi xuống, rồi lại tiếp tục mài răng. Tôi rút một điều MOODS đưa cho Trát Ba, hai người ngồi lặng lẽ hút thuốc, không nói gì. Tôi mang cho Trát Ba một đĩa CD tuyển tập của The Beatles. Anh ta rất vui, liền mượn ngay máy nghe nhạc ở hàng bên cạnh nghe từ đầu đến cuối, đầu lắc lư lắc lư, không ngừng nhìn tôi cười cười. Đến bài “Hey! Jude!” Trát Ba liền rống lên như tôi qua, làm tôi bật cười sảng sặc.

Trát Ba lại đòi mời cơm.

Chúng tôi đi đón Kha Lan vừa tiễn đoàn du lịch đi, rồi đến quảng trường 1- 5.

Ba người gặp hàng nào là xà vào hàng đó, cơm thịt dê, mỳ kéo, bánh bao rán, mùi vị rất đặc biệt. Kha Lan muốn ăn kem, Trát Ba liền kéo cô bé sang quán giải khát cạnh đó, còn tôi thì đứng xếp hàng đợi thịt dê xiên nướng.

Sau đó, đã xảy ra một vụ tranh chấp kịch liệt.

Một đám thanh niên Tân Cương đòi lấn hàng tranh chỗ của tôi. Tôi không đồng ý, hai bên liền bắt đầu cãi nhau, một gã ăn mặc kiểu Kazakh bắt ngờ đâm mạnh một cái, tôi không đề phòng bị gã ta đánh cho ngã lăn ra đất, đụng phải cái lò nướng, làm đồ đặc liêng xiêng rơi lên người. Đám thanh niên cười ồ lên, cứ như kẻ vừa bị đánh không phải người, mà là một con lợn vậy. Tôi lồm cồm bò dậy, đứng trân mắt nhìn bọn chúng cười. Đám thanh niên tưởng tôi muốn xin lỗi, lại ngạo mạn cười to hơn nữa, quay đầu đi không thèm nhìn tôi. Tôi lặng lẽ cầm một chiếc ghế băng dài, xông tới đập thẳng vào lưng gã vừa đánh mình. Gã thanh niên kêu lên một tiếng rồi gục xuống. Cả đám còn lại đều bưng bưng tức giận, vây lấy tôi vào giữa. Tôi biết là không xong, liền vứt luôn chiếc ghế trong tay xuống đất, định để mặc cho chúng muốn làm gì thì làm. Đột nhiên, một tên trong bọn bắt ngờ ngã bổ nhào tới trước mặt tôi. Phía sáu là Trát Ba, anh ta một tay cầm cái ghế, một tay bảo vệ Kha Lan, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám thanh niên còn lại, tựa như một con báo đứng m trong sa mạc đang nhìn con mồi của mình vậy.

Cảnh sát đến nơi thì sự việc đã kết thúc. Đối phương một bị thương nặng, hai người không bò dậy nổi. Còn tôi thì bị đánh sưng tím mặt mũi, cánh tay không nhấc lên nổi. Trát Ba trúng một dao vào vai, vết thương rất sâu, hình như đã phạm vào đến xương. Cũng may là Kha Lan không sao hết.

Trát Ba bị thương vì bảo vệ tôi.

Vừa rồi lúc đánh nhau, thằng nhãi bị tôi đánh ngã lên ra phía sau, tay lăm lăm cầm dao Yengisar định đánh lên. Trát Ba liếc thấy liền xông tới ôm chặt lấy tôi. Lưỡi dao đâm vào bả vai ngọt sớt. Điều làm tôi kinh

hải là lúc bị đâm, Trát Ba không hề tỏ ra đau đớn, ngược lại còn mỉm cười nói với tôi: “Bây giờ thì chúng ta là bạn rồi!”

Đến bệnh viện băng bó, Trát Ba vẫn cứ như không có chuyện gì xảy ra, từ đầu đến cuối chỉ cười cười.

Nụ cười ngây ngô của Trát Ba làm tôi nhớ đến Quán Đầu, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp khôn tả.

Hôm sau Kha Lan phải theo đoàn du lịch đi hồ Kanasi, để Trát Ba để lại cho tôi chăm sóc, chúng tôi bèn quyết định dọn luôn vào khách sạn ở.

Thực ra phải nói là Trát Ba chăm sóc tôi mới đúng. Cậu ta chỉ bị thương ở vai, hành động vẫn bình thường. Còn tôi thì một tay không cử động được, rửa mặt tắm rửa đi toi let đều hết sức khó khăn, đều phải nhờ Trát Ba giúp đỡ. Lúc rửa mặt, cậu ta đắp ướt khăn, rồi lau mặt cho tôi, sau đó lại giặt sạch khăn, treo lên chỗ thoáng gió. Lúc đánh răng, Trát Ba bóp kem đánh răng, rót nước cho tôi, đợi tôi đánh răng xong, liền cầm chiếc cốc dính đầy bọt bần đem đi rửa sạch sẽ.

Chúng tôi ngồi nói chuyện, nói mệt rồi thì xem sách, xem sách chán lại nghe nhạc, nghe nhạc chán thì đi ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục nói chuyện, đôi thì gọi quán anh cạnh đó mang đồ lên, vừa ăn vừa uống rượu, ăn xong lại nói chuyện tiếp. Mấy ngày sau, vết thương của cả hai đã đỡ nhiều, ban ngày tôi ra tiệm của Trát Ba giúp đỡ, đến tối chờ Kha Lan về, ba người chúng tôi lại dọn đồ đi ăn. Ăn xong thì vác bia ra chợ ngồi nhìn mọi người nhảy múa các điệu vũ Tân Cương đặc sắc.

Cứ đến chiều tối là có các ông già người Duy ra ngồi thành một vòng lớn dưới đất, thổi kèn, đàn Donbula, gõ các loại trống khác nhau. Các cô gái chàng trai địa phương và các du khách đều hoan hỉ nhảy múa rất vui vẻ.

Trát Ba rất hào hứng, cậu ta kéo Kha Lan ra nhảy chung với mọi người. Họ dơ tay cao quá đầu, eo hông lắc theo nhịp điệu, mũi chân không ngừng nhún nhảy. Ánh hoàng hôn rải trên người họ, tạo thành một đôi bóng dài lắc lư trên mặt đất.

Tôi nhìn Trát Ba và Kha Lan, trong lòng bồi hồi cảm động.

Có lẽ hạnh phúc chính là đây.

Trở về khách sạn, cảm giác xúc động đó vẫn còn trào dâng như sóng cuộn.

Tôi ngồi nghĩ một lát, rồi chạy ra quầy, gọi điện cho Long Mi ở nhà. Mãi không thấy ai bắt máy, đành bỏ cuộc.

Lại gọi điện về quán. Trà Sữa nghe máy, nó nói mọi chuyện đều ổn, bảo tôi đừng lo. Hỏi thăm Bì Tử, nhưng cậu ta không ở quán, không biết lại lượn đi đâu mất. Tôi buông máy, ngồi ngẩn người ra trong sân một lúc lâu.

Đột nhiên nhận ra nếu có một người trong lòng để mà nhớ nhung, để mà lo lắng thì thật hạnh phúc biết bao?

Chợt thấy xót xa.

Một hôm, Trát Ba đột nhiên quyết định đến các làng ở xa thu mua hàng hóa.

Tôi tỏ ý muốn đi cùng, cậu ta liền gật đầu vui vẻ đồng ý. Hai người thuê một chiếc xe hàng cũ kỹ rách nát, đem các đồ dùng cần thiết khi đi đường vút lên thùng xe, rồi tạm biệt Kha Lan, lên đường từ sáng sớm. Kế hoạch của tôi với Trát Ba là đi vòng ra phía Tây Bắc sa mạc Taklimakan, thẳng tiến theo con đường song song với sông Tarim.

Cậu ta bị ảnh hưởng của tôi, lúc lái xe nhất định phải nghe nhạc mới chịu được.

Tôi bật một album của Nirvan Trát Ba hỏi ban nhạc nào đang hát? Nghe tôi bảo là Nirvana, ca sĩ chính Kurt Coban đã tự sát. Cậu ta liền cười cười, bảo chẳng trách, nghe thứ nhạc này mà không tự sát mới là lạ, nói gì người đã viết ra nó. Rồi cậu ta lại hỏi tôi xem Kurt tự sát thế nào? Tôi nói, ngậm họng súng vào miệng, rồi lấy có, một tiếng nổ vang, đầu nát toét, vô cùng bi tráng. Trát Ba nghe xong thì cười, nói còn có chuyện bi tráng hơn nữa, chính là sau khi chết đi, được thiên táng trên tảng đá lớn ở di chỉ Cổ Cách, nằm

đó cho lũ chim ưng đầu hói ăn thịt. Tôi hỏi tại sao phải đến tận Cổ Cách. Trát Ba nói đó là ngôi nhà tinh thần của cậu ta, nhà ở ngay gần đó, mỗi khi gặp chuyện gì khó khăn, chỉ cần tới khu di chỉ đó nát đó ngồi một lát là lập tức tìm được phương cách giải quyết, vô cùng thần kỳ. Tôi thay đĩa “Trở về Lasa” của Trịnh Quân vào, rồi cùng Trát Ba hưng phấn hát theo đến lúc khản cả cổ mới thôi.

Chúng tôi lái xe qua núi Thiên Cách Nhĩ cao vút. Đến chạng vạng tối thì đến được Korla.

Trát Ba dẫn tôi đến một khu chợ bán thổ sản địa phương. Ở đây có đủ thứ hình thù kỳ lạ, nhìn rất bắt mắt. Cậu ta cẩn thận xem xét từng thứ một, do dự hồi lâu trước một mảnh gỗ sứt mẻ lung tung, nghe nói mảnh gỗ này được lấy từ thành cổ Lô Lan, giá rất cao. Trát Ba đứng thần người ra nhìn một lúc, thở dài vì đồ vật trong thành cổ bị trộm đem ra ngoài bán, rồi nói ước mơ lớn nhất đời mình là tìm ra một di chỉ giống như Lô Lan hay Cổ Cách. Chúng tôi chọn mua một ít răng thú, sừng và da thú. Tối đến, hai người ngủ trong phòng ngủ chung của khách sạn, các khách khác cứ ngáy pho pho như sấm, trông chẳng khác gì cái chuông lợn.

Trời mới tờ mờ sáng, Trát Ba đã gọi tôi dậy,

Xe hàng đi khỏi Korla, rời khỏi đường quốc lộ đi vào con đường nhỏ gập ghềnh khúc khuỷu. Chắc bao lâu sau chúng tôi đã qua sông Khổng Tước. Trát Ba bảo con sông này nối liền hồ Bác Tư Đằng và Luobupo. Tôi nói có thể ngồi thuyền đi Luobupo. Hai người cùng cười phá lên. Nói đến Luobupo, tất nhiên không thể không nói đến Bành Gia Mộc và Dư Thuần Chân. Nhắc đến Dư Thuần Chân, Trát Ba có vẻ rất tôn kính, nói Dư Thuần Chân đã làm thay đổi cách nhìn của cậu ta với người Hán: hồi trước cứ luôn cho rằng người Hán không thể chịu khổ, chỉ biết ngồi ở thành phố mà chằm chọc người sống trong sa mạc, Dư Thuần Chân đã cho cậu ta biết thế nào là anh hùng. Trát Ba có một nguyện vọng là được đến trước mộ Dư Thuần Chân, xem thử linh hồn của người anh hùng còn lẫn khuất nơi nao.

Đến trưa, thì chúng tôi qua sông Tarim, lên đến đường quốc lộ chạy ngang sa mạc

Ngồi xuống ven đường, lấy bánh mì, thịt trâu và nước suối ra ăn nhồm nhoàm. Con đường trước mặt kéo dài mãi dài mãi rồi biến mất ở đường chân trời. Trát Ba nói cứ đi thẳng thì sẽ đến Tây Tạng, vùng đất của các linh hồn. Ăn xong, hai chúng tôi nằm xuống vệ đường nghỉ ngơi. Trát Ba nằm một lúc đã ngáy đều đều, còn tôi thì nằm nghe “Texas, Paris”. Ở trong không gian này mà nghe thứ nhạc này thì quả thật không còn gì hợp hơn nữa. Thật khâm phục sự sâu sắc mà một cây ghi ta có thể tạo ra, sức hấp dẫn thậm chí còn mạnh hơn cả giàn nhạc gi ao hưởng.

Rời khỏi quốc lộ, đường đi càng thêm khó khăn. Chúng tôi đến Ca Thập thu mua một ít hàng hóa ưa thích. Nhưng không có răng báo của Trát Ba. Đối phương bật cười: “Thời buổi này biết đi đâu tìm báo bây giờ?” Trát Ba không hề nản lòng, đi đâu cũng hỏi răng báo.

Chúng tôi rời Ca Thập, qua Diệp Thành đến Hòa Điền. Hòa Điền là một thị trấn nhỏ ở Nam Cương vẫn còn giữ được phong vị độc đáo của Tân Cương. Ở đây rất khó tìm được người nào nói lưu loát tiếng Hán, còn tiếng Duy của Trát Ba thì cũng chẳng ra sao, cuối cùng chúng tôi phải đến trường tiểu học mời một thầy giáo tiếng Hán làm phiên dịch. Tiếng Hán của thầy giáo người Duy này cũng không được ổn lắm, nhưng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận. Lúc đi, không có gì để cảm ơn, tôi liền lấy luôn quyển sử thi Ilias mang theo trong túi tặng cho ông ta.

14. Chương 15

Chương 15

Đến một cửa hàng nhỏ nằm bên cạnh sa mạc Taklimakan của một ông lão người Duy.

Ông già mặt đầy râu ria, có vẻ rất thân với Trát Ba, lấy ra một mảnh vỡ từ tấm bia đá cổ, bên trên có khắc văn tự cổ. Một tấm bia đá hết sức không bình thường. Nơi chôn vùi nó chắc hẳn lại càng không bình thường hơn. Tôi lập tức móc tiền ra mua. Ông lão nói phát hiện được nó ở một nơi trong sa mạc Taklimakan cách

chỗ chúng tôi đang đứng mấy chục cây số, nơi đó có một quần thể mộ cổ bị cát chảy chôn vùi. Nơi này là do đám trẻ tình cờ phát hiện ra trong khi đi chơi.

Chúng tôi bị ý nghĩ thám hiểm làm áu nóng trong người sôi lên sùng sục, hỏi kỹ ông lão địa lập tức lái xe lên đường.

Đến rìa sa mạc. Sa mạc vừa đáng yêu vừa đáng sợ. Những đụn cát dập dềnh như sóng trải dài vô tận ra trước mắt, tựa như đang nói: hoan nghênh các người đến với vòng tay của tử thần. Tôi nhìn Trát Ba, Trát Ba cũng nhìn tôi, cả hai cùng cười cười. Hai người lấy balô, đổ đầy nước vào các chai, cầm la bàn, đeo kính chống cát, rồi tiến vào sa mạc theo hướng ông già đã chỉ.

Khoảng tám chín cây số đầu tiên, chúng tôi còn nói nói cười cười được. Mặt cát tương đối cứng, dẫm lên rất dễ chịu. Quay đầu nhìn lại, thôn trấn nhỏ vẫn lờ mờ nằm phơi mình dưới ánh mặt trời oi ả. Sau khi trèo qua một triền dốc, thôn trấn nhỏ đã biến mất, bôn bề chỉ còn là đồi cát mênh mông. Lại đi thêm năm sáu cây số nữa, chúng tôi bắt đầu thấm mệt. Cát dưới chân càng lúc càng mềm, thường sụt cả chân xuống. Mặt trời mỗi lúc một nóng, chúng tôi bắt đầu thở dốc và không ngừng uống nước. Nhìn xung quanh, tất cả đều chỉ là sa mạc mênh mông vô tận.

Trát Ba lấy ống nhòm ra, vừa nhìn xung quanh vừa lẩm nhẩm lại lời của ông lão: “Một dòng sông khô cạn, một bụi cỏ lạc đà, một bức tường đổ, kia rồi!” Tôi duỗi tay chân nằm phịch xuống mặt cát, một lát sau thì phải bò dậy, cát nóng như nước sôi, muốn tìm một chỗ mát mẻ để ngồi cũng không được, toàn bộ sa mạc đều là lãnh địa của mặt trời. Tôi bắt đầu dao động. Trát Ba nói có thể lòng sông đã bị cát chảy lấp mất, tiếp tục tìm kiếm chắc sẽ có phát hiện. Đành lết thân đứng dậy đi tiếp với cậu ta. Hai người lại đi thêm ba bốn cây số nữa. Mỗi một bước, cát chảy đều ngập tới mắt cá chân, toàn thân mồ hôi ướt đầm. Ý chí của tôi bắt đầu dao động, không ngừng do dự. Trát Ba quay đầu lại, ánh mắt đầy vẻ khích lệ. Không muốn mất mặt, đành tiếp tục lê lết về phía trước.

Đột nhiên một chân thụt vào hố cát, sâu tới cả mét, người tôi ngã vật ra. Trát Ba vội vàng kéo lấy tôi. Cả hai đều hú hồn, cứ tưởng rơi vào hố cát trôi như trong phim “Khả Khả Tây Lý”. Lúc được kéo ra ngoài, mồ hôi lạnh ướt đầm khắp người tôi. Trát Ba khom người kiểm tra, đào thử mấy cái, cát rất xốp, đào thêm mấy nhát nữa thì lòng sông cạn bắt đầu lộ ra. Thì ra nơi tôi bị thụt xuống chính là dòng sông khô cạn mà ông lão đã nhắc tới. Cậu ta lấy ống nhòm ra, điều chỉnh tiêu cự, cuối cùng cũng phát hiện ra nơi cần đến. Chúng tôi đều rất hưng phấn, sải chân bước đi. Một ốc đảo đã hoàn toàn bị sa mạc hóa. Cách đó không xa chính là bức tường đổ ông lão đã nói. Tôi và Trát Ba mang theo tâm trạng thành kính tiến về phía đó. Vừa tới chân tường, tôi đã ngồi phịch xuống, không muốn đứng dậy nữa. Trát Ba thì vẫn tiếp tục đi vòng quanh quan sát.

Một tòa thành bằng đất.

Niên đại kiến trúc lâu đời, các bức tường chính đã bị gió cát xói mòn gần hết. Trong quá khứ, nơi này có lẽ là một đầu mối giao thông quan trọng, nhưng rồi bị sa mạc xâm lấn nên bị bức bách phải bỏ hoang. Về cơ bản, thành đất đã sụp đổ chỉ còn lại một chút tàn tích. Ở giữa thành đã bị đào bới. Nhưng người đào bới chỉ đào đến nền đất là hết kiên nhẫn bỏ cuộc, tòa thành tựa như đang một người đang muốn mở miệng dãi bày tâm sự với mọi người, nhưng chỉ mở ra rồi lại thôi. Trát Ba lấy một cái túi to, nhặt một ít đất, gỗ, những miếng bùn có màu dầu, ngói vỡ vào đấy rồi mới quay lại chỗ tôi ngồi xuống, thở phào một hơi, nét mặt rất hạnh phúc, vừa mỉm cười vừa hút thuốc.

Tôi hỏi cậu ta có cần đào tiếp không? Trát Ba lắc đầu, thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt tôi, cậu ta liền giải thích: “Phương pháp bảo quản tốt nhất chính là phong kín”. Trát Ba định trở về nói ấy người bạn làm khảo cổ, để họ tổ chức thám sát khai quật, dù sao người ta cũng là dân chuyên nghiệp. Tôi trêu trọc, nói biết đâu ở đây cũng có kho báu như kho báu ở thành Troy cũng không chừng? Trát Ba bảo có hay không cũng không quan trọng, tiền bạc không phải giấc mơ lớn nhất của cậu ta, giấc mơ lớn nhất chính là tìm được thành cổ Lâu Lan thứ hai, để toàn thể giới phải nhìn vùng đất khô cằn nghèo khổ này bằng con mắt khác.

Hoàng hôn đỏ rực như máu. Sa mạc chìm trong yên tĩnh. Dưới ráng chiều rực rỡ, những gì còn sót lại của tòa thành toát lên một vẻ thần bí lạ kỳ, khiến máu nóng trong người cuộn cuộn trào dâng. Lịch sử có một sức mạnh thần kỳ: dù thiên tai địch họa thế nào cũng không thể vùi lấp được hoàn toàn lịch sử. Chúng tôi ngồi đến tận lúc mặt trời khuất núi, rồi mới lưu luyến trở về.

Đêm đó chúng tôi ngủ ở nhà ông lão người Duy.

Nửa đêm tôi đột nhiên sốt cao. Trát Ba lấy thuốc giảm sốt cho uống, ông lão cũng nấu ột bài thuốc ở địa phương, nhiệt độ cũng tạm trở lại bình thường, Trát Ba ngồi cạnh tôi cả đêm, không ngủ lấy một phút. Ngày hôm sau tôi đã bớt sốt, nhưng vẫn còn hâm hấp, mồ hôi đầm đìa khắp người, thi thoảng còn nôn ọe. Trát Ba đành tìm một chiếc xe đi về Urumuqi, đưa tôi lên rồi nhờ tài xế chăm sóc cẩn thận.

- Sao không về cùng tôi luôn?

Tôi hỏi.

- Còn chuyện rất quan trọng chưa làm, làm xong mới về được.

Cậu ta khẽ đáp, cúi đầu trầm mặc né tránh ánh mắt của tôi.

Chiếc xe lắc lư khởi động.

Trát Ba hát vang bài “Hey! Jude” vừa hát vừa lắc lắc người một cách khoa trương, đưa cả hai tay lên vẫy vẫy chào tôi.

Tôi cũng vẫy tay chào, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Về Urumuqi được hai ngày thì tôi khỏi sốt.

Gọi điện cho Kha Lan hỏi thăm Trát Ba, nghe nói tất cả đều ổn, tôi mới yên tâm.

Người vẫn còn hơi yếu, tôi ngồi trong vườn tắm nắng để trục bớt hàn khí trong người ra. Tôi cứ nằm dài trên ghế đọc sách, đọc chán thì ngồi nghe nhạc. Người ở công ty du lịch gọi điện tới, hỏi số người đã đủ chưa? Tôi bèn ra bảng thông báo xem thử, thấy ngoại trừ “thằng điên” ra còn có thêm hai chữ “ngu xuẩn” đành trả lời: “Thêm cả tôi nữa là có ba người.” Đối phương nói, nếu tuần sau vẫn chưa đủ nhân số thì đành hủy bỏ kế hoạch. Tôi bị buộc phải đồng ý.

Ăn xong cơm trưa, tôi lại ra vườn ngồi nghe bản Con cer tos Bran den burg của Bach. Nghe được một nửa, thì đột nhiên có một chiếc giày bay tới, suýt chút nữa thì trúng người tôi. Một lúc sau thì chủ khách sạn đến, hỏi tôi có thể cho nhỏ tiếng lại được không? Những khách trọ khác đều rất có ý kiến với thứ âm nhạc cổ quái tôi đang nghe. Tôi đành tắt máy, tắm nắng thêm một lúc, không cẩn thận ngủ thiếp đi. Thân thể yếu ớt, rất dễ ngủ gật. Lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã sắp lặn. Bụng sôi sùng sục, đành chạy xuống quán nhỏ gần đó ăn đầy một bụng thịt dê.

Ăn xong, tôi đi bộ dọc theo phố cho tiêu hóa hết đồng thịt dê béo ngậy trong dạ dày.

Đi một mạch tới quán bar nhỏ lần trước đã kéo Trát Ba vào. Bên trong đang bật nhạc của The Bea tles. Tôi ngồi trước quầy bar, gọi một chai bia của nhà máy địa phương, suy nghĩ về chuyến đi của Trát Ba, cảm thấy tiếc nuối vì không thể đồng hành. Một người Kazakh say rượu lè nhè đòi bật mấy bài hát đang thịnh hành. Nhân viên phục vụ đành đổi đĩa. Tôi uống nốt chai bia rồi lặng lẽ rời khỏi đó.

Đi dọc theo phố, qua một phòng bi a, liền vào trong xem thử. Họ đánh cũng được, nhưng hơi thô bạo, cứ như đánh bóng chày vậy. Tôi định lên tiếng khuyên họ nên ôn hòa một chút, nhưng nghĩ lại thấy thực ra cũng chẳng có gì, đành chán nản đi ra.

Rẽ vào một con phố lớn, đèn điện quảng cáo sáng rực, rất ồn ào náo nhiệt. Không ngừng có người hỏi: “Anh bạn có muốn kiếm một cô em người Duy ‘hầu hạ’ không?” Tôi bị ảnh hưởng của Trát Ba, ghét nhất là người lạ gọi mình bằng bạn! Lúc ấy rất muốn hỏi ngược lại họ: “Có cho tôi tiền boa không?”, nhưng Trát Ba không ở bên cạnh, mà mấy kẻ này thì kẻ nào cũng hung hãn gớm ghiếc cả, tốt nhất là không nên gây sự thì hơn.

Trở về khách sạn, tôi lại ngồi ngắm người ra ngắm bầu trời đêm.

Đột nhiên phát hiện ra trên tường treo một chiếc ghi ta cũ.

Cẩn thận gỡ xuống, nâng niu như cầm đồ quý. Đàn có sáu dây thì đã đứt mất hai, không đánh được hợp âm, chỉ có thể chơi đơn âm. Chính mãi cũng không được âm chuẩn, đành miễn cưỡng chơi tạm. Chơi thử

bài “So long, Marinane” của Leonard Cohen, thường thức cảm giác được đặt tay lên phím đàn. Chơi xong, nhất thời cũng không biết làm gì, liền ngồi đó đàn lại tất cả các bài hát cũ của Leonard Cohen một lượt.

Đặt đàn xuống.

Ngồi dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu ngắm sao Bắc Đẩu.

Ngân nga lại bài “Những Bông Hoa Ấy”.

Đến đoạn “chúng ta là vậy, mỗi người một phương” thì chợt nhớ đến Bất Bất, một cảm giác chưa xót không biết từ đâu tràn về, nước mắt bỗng dưng trào ra.

Đến giờ, cuối cùng thì tôi cũng biết, cũng phải thừa nhận, tôi và Bất Bất đã “mỗi người một phương”. Từ đây hai người đi trên hai con đường khác nhau, không còn liên quan tới nhau nữa, cũng không còn ảnh hưởng gì cho nhau cả. Cái gọi là đau lòng vì tình, thực ra chỉ là tưởng tượng của cá nhân, chuyện của một mình mình, hoàn toàn không liên quan gì đến Bất Bất cả. Tôi cần phải dừng cảm mạnh dạn bắt đầu cuộc sống mới, không thể để nỗi đau này tiếp tục hoành hành tác quái được nữa.

Cuộc sống là của tôi, không thể giao vào tay một người đã đầu hàng “quân địch”.

Giờ tôi đã biết mình cần giao nó vào tay ai.

Chỉ hận không thể lập tức giao nó cho em mà thôi.

Tôi chạy ra quầy tiếp tân, gọi điện về nhà.

Không ai nghe. Tiếp tục gọi lại. Mãi về sau mới có người bắt máy, là Long Mi.

Tôi kích động gào lên: “Anh là Quản Ngai đây, anh ở Tân Cương, em khỏe không? Có muốn tới đây không? Chúng ta ...”

Điện thoại đột nhiên tút tút liên hồi.

Tôi buộc phải nhắc ống nghe ra xa.

Áp ống nghe trở lại tai, chỉ nghe Long Mi “alô, alô” không ngừng, một lát sau thì gác máy.

Tôi nhìn chủ khách sạn, anh ta cũng nhìn lại tôi.

Cả hai đều không biết làm thế nào, không tiện chiếm mãi điện thoại, đành dập máy.

Cứ thế lại thêm mấy ngày nữa trôi qua.

Đột nhiên có cảm giác mình giống một con diều đứt dây, bay lượn trên không trung một cách đáng thương hại.

Sợi dây đó vốn nằm trong tay Bất Bất. Bất Bất đột nhiên buông tay. Hi vọng Long Mi có thể nắm lấy. Rồi không hiểu sao lại phiêu bạt tới đây, cũng may là được Trát Ba với Kha Lan giữ lại. Giờ họ lại như cố ý muốn buông ra, nhất thời tôi cũng không thể nào quen được cái thứ gọi là tự do này. Cảm giác “không quen với tự do” khiến tôi chìm vào trầm tư.

Trước nay tôi vẫn tôn sùng “thà chết còn hơn mất tự do”, tại sao đột nhiên lại có cảm giác “không quen với tự do” như thế này? Lẽ nào phải thay đổi quan điểm và thái độ sống của mình trước đây? Không biết nữa. Chỉ là từ sau khi gặp Long Mi và Trát Ba, có rất nhiều quan niệm cũ đã bị lung lay, những suy nghĩ mới cứ như sóng đập bờ đê, muốn trào dâng lên để tạo thành cơn lũ. Chưa bao giờ tôi mong có người nắm lấy sợi dây diều, đừng để nó tiếp tục phiêu bạt một cách hoang mang không mục đích như lúc này.

Tôi đã mệt.

Tôi cần nơi để dừng chân.

Mấy ngày sau đó đề không có tin tức gì.

Gọi điện qua, không ngờ nghe được tin Kha Lan đang làm thủ tục thôi việc. Tôi kinh ngạc vô cùng, vội chạy qua quán nhỏ của Trát Ba, thấy Kha Lan đang rầu rĩ thu dọn đồ đạc, nhìn thấy tôi, cô có vẻ muốn

tránh né. Tôi liền chạy tới chặn trước mặt, Kha Lan ngẩng đầu lên, hai mắt cô đã sưng húp lên như hai trái đào, sắc mặt trắng bệnh như tờ giấy.

Tim tôi chợt đau thắt lại.

Kha Lan báo cho tôi biết Trát Ba đã xảy ra chuyện.

Trát Ba đã chết.

Tôi ngăn người, đứng đắn ra ở đó.

Kha Lan không thể khống chế được bản thân, bỏ vào lòng tôi khóc òa lên, vẻ mặt tuyệt vọng như bụi cỏ lạc đà cuối cùng sắp bị sa mạc nhấn chìm trong cát.

Sáng sớm hôm sau, tôi đã ngồi trên xe lửa trở về.

Trước khi đi, tôi cầm hết tiền trong người đưa cho Kha Lan. Cô đã mất Trát Ba, không còn công việc, lại là một cô nhi, số tiền này có lẽ sẽ cần thiết. Kha Lan sống chết thế nào cũng không chịu nhận, cuối cùng đành miễn cưỡng cầm lấy, cẩn thận cho vào túi, dáng vẻ thương tâm khổ sở lúc đó của cô khiến tôi càng thêm khó chịu gấp bội phần. Kha Lan do dự một lúc lâu, rồi mới đưa cho tôi một chiếc phong bì lớn, yêu cầu tôi lên tàu rồi hãy mở ra.

Buổi tối hôm trước khi lên đường, tôi có tìm đến quán bar nhỏ, nơi tôi và Trát Ba, Kha Lan đã từng đến qua.

Bên trong không bật The Beatles nữa. Tôi yêu cầu nhân viên phục vụ cho nghe mấy bài cũ của The Beatles, anh ta lười nhác trả lời khách đã chọn bài khác. Tôi lại hỏi không thể thương lượng được với người kia à? Anh ta lắc đầu từ chối với thái độ rất cương quyết. Không hiểu lúc đó tôi nghĩ gì, mà gọi một bình rượu, dùng sức đập mạnh xuống đất, một đám người nhảy xổ ra vây lấy đánh tôi tới tấp. Tôi ôm đầu, lách bên trái, tránh bên phải, miệng hét lớn giận dữ, không hề sợ hãi. Chủ quán thấy thế vội vàng chạy tới, kéo tôi ra ngoài, Tôi cũng chẳng buồn cảm ơn, ủ rũ đi thẳng một mạch. Đã nhiều năm không bị ai ức hiếp, cảm giác này quả thật rất khó chịu, khó chịu đến độ khiến tôi suýt bật khóc. Đi qua một cửa hàng thuốc, tôi bèn vào mua một lọ an thần, về khách sạn, đổ ra một cốc uống rồi vội đầu ngủ.

Ngồi trên xe lửa vắng tanh, tôi mở chiếc phong bì của Kha Lan đưa cho trước khi lên đường ra.

“Cạch!”

Một vật gì đó rơi ra.

Tôi nhặt lên.

Là một miếng xương được mài thành hình cái răng.

Trong phong bì còn có một lá thư nữa.

Tôi nghi hoặc mở ra đọc, bức thư này là Kha Lan viết cho tôi.

Quản Ngai,

Em vốn định không nói gì với anh cả.

Thực ra là Trát Ba đã đi tìm một chiếc răng báo, bởi chiếc răng báo mà anh ấy bán cho anh lúc hai người gặp nhau lần đầu không phải là răng thật. Báo rất khó bắt, thế nên răng báo là đồ rất hiếm.

Trát Ba nói, câu đầu tiên mà anh ấy nói với anh là “bạn bè không phải để lừa gạt”. Lúc đó, anh ấy bán răng báo giả cho anh vì không ngờ sau này hai người lại trở thành bạn bè thật, bởi vậy nên anh ấy cứ ăy nấy không yên mãi.

Lần đó, sau khi anh phải về trước vì ốm, Trát Ba vẫn tiếp tục đi tìm mua răng báo, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Anh ấy đến Vu Điền, nghe nói có đội thợ săn sắp xuất phát, một người quen trong đội cho biết có tin báo xuất hiện ở gần đó. Trát Ba liền trả giá cao để đặt trước một chiếc, về sau không biết thế nào lại thay đổi chủ ý, quyết định đích thân tham gia đội săn ấy.

Họ đi dọc theo rìa phía nam của sa mạc Taklimakan, đi sâu vào núi Côn Luân, tìm kiếm dấu vết của báo. Rồi họ tiến vào Tây Tạng, một hôm đội săn đang dừng lại nghỉ ngơi, thì Trát Ba nghe được tin gần đây có một di tích cổ không tên, liền một mình đến xem thử. Sáng sớm anh ấy đã đi, đến tận trưa mà vẫn không quay lại. Mọi người cảm thấy không ổn, bèn đi tìm. Lúc thấy Trát Ba thì anh ấy đã bị thứ dã thú nào đó xé nát bét người, nhưng vẫn còn chưa đứt hơi. Anh ấy không mang theo vũ khí, chỉ dùng đôi tay để chiến đấu với dã thú.

Khi em đến nơi thì Trát Ba đã chết.

Sau đó mọi người đưa anh ấy về Trát Đạt ở Tây Tạng, đó là quê nhà của Trát Ba. Anh ấy đã nói, sau khi chết muốn được thiên táng theo phong tục của quê nhà, nói nếu thân thể được chim ưng ăn hết, linh hồn mình sẽ được cùng chim ưng bay lên tầng trời cao nhất, tốt đẹp nhất.

Tang lễ do chú của Trát Ba chủ trì, em không dám tham gia. Chú anh ấy là hòa thượng trong chùa Thác Lâm ở gần Trát Đạt. Em cũng chỉ biết địa điểm Thiên Táng là ở chỗ nào đó gần di tích Cổ Cách, nơi mà Trát Ba đã chọn inh từ khi còn rất nhỏ.

À, chiếc răng trong phong bì thực ra là em nhờ người lấy trộm từ xương vai Trát Ba về đấy. Em nghĩ, nó đối với anh còn quý giá hơn cả răng báo nhiều. Với lại, như thế Trát Ba có thể luôn đi theo bảo vệ anh.

Tất nhiên, em cũng có một chiếc.

Kha Lan.

Tôi đeo chiếc răng được mài từ xương Trát Ba lên cổ.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Trên bầu trời xanh thẳm cao cút, một chú chim ưng đang kiêu ngạo lướt giữa từng không, sải cánh tung bay.

Cúi đầu.

Nhận ra trên chiếc răng còn mờ mờ một vết dao.

“Có lẽ là vết dao lần trước Trát Ba đã đỡ giúp mình?”

Tôi vừa nghĩ vừa không kiềm được nước mắt trào ra, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

15. Chương 16

Chương 16

Nietzsche còn nói: “hi vọng” ngược lại chính là thứ tai họa lớn nhất bay ra từ chiếc hộp Pandora, bởi vì nó kéo dài sự đau khổ của con người. Muốn kết thúc đau khổ của chính mình, giờ tôi bắt đầu không hi vọng nữa.

Không làm ra vẻ đang âm thầm chịu đựng.

Không đem tương lai của mình gửi gắm cho người khác một cách không chắc chắn.

Thời gian, thực ra là thứ vô tâm nhất trên đời này.

Những chuyện đã trải qua, bất kể là cảm động thế nào, tất cả đều bị thời gian xóa nhòa, tất cả đều từ từ bị thời gian nhấn chìm từng chút một. Người kiên cường đến mấy rồi cũng bị ép phải lựa chọn để trở thành một kẻ vô tâm, cố gắng học cách quên đi, học cách ngụy trang, học cách dùng tương lai tươi đẹp để lừa gạt hiện tại khó khăn trước mắt.

Tôi cũng chỉ biết làm vậy, cố gắng học cách tạm thời quên Trát Ba đi.

Vác hành lý trên vai trở về nhà, trống huếch trống hoác.

Không biết Long Mi đã đi đâu

Thở dài một tiếng, vào bếp kiểm mấy gói mì ăn liền, cho vào nồi nấu với mấy gói rau cải khô, rồi lặng lẽ ngồi ăn một mình.

Quan sát trong phòng, kinh ngạc nhận ra chiếc kính thiên văn của Long Mi đã biến mất. Tiếp tục quan sát, tất cả đồ vật của em đều đã không còn nữa. Hình như em đã đi rồi? Cả một mảnh giấy để lại cũng không có. Chắc là tại quá thất vọng vì tôi đã bỏ đi không lý do? Cảm thấy hơi khó chịu. Trát Ba đã chết, vốn hi vọng có thể tìm chút ấm áp ở chỗ Long Mi, giờ thì hi vọng đã tắt ngấm.

Ngồi trên sofa, chẳng muốn làm gì.

Bật máy DVD lên xem, là phim “Lola chạy mau”, chắc là phim cuối cùng mà Long Mi xem ở nhà.

Buồn chán ngồi nhìn màn hình TV, dòng suy nghĩ như một chậu cát khô, không thể hòa nhập. Câu chuyện trên phim kể về một cô gái tên là Lola điên cuồng chạy khắp nơi để giúp bạn trai tìm lại một món tiền đã mất. Số tiền này là tiền của bọn xã hội đen, nếu tìm không thấy, bạn trai cô sẽ phải lấy mạng ra để đền bù. Nhưng biển người mênh mông, biết đi đâu mà tìm bây giờ?

Bạn trai Lola phát cáu lên với cô:

- Em cứ nói tình yêu là vạn năng, thế tình yêu có biến ra được một trăm nghìn Mark trong hai mươi phút không?

Cuối cùng không ngờ bọn họ cũng tìm thấy được số tiền đó, xem ra tình yêu đúng là vạn năng thật.

Câu nói đó đúng là làm người ta phải suy nghĩ nhiều, tôi ngồi thẩn ra trên ghế trần trọc một lúc lâu.

Nghĩ mãi rồi cũng chán, tôi đứng dậy dọn dẹp đồ đạc, xuống nhà lấy xe.

Tìm đến phòng tranh lần trước.

Ông chủ đang treo bức tranh “Mẹ” lên tường. Tôi hỏi thăm ông chủ về Long Mi thì anh ta nói gần đây em không đến. Thất vọng đi ra ngoài, rồi lại vòng lại mua bức “Mẹ” kia về, tiện thể luôn địa chỉ mấy phòng tranh khác, qua đó xem thử, cũng không có tin tức gì của Long Mi hết. Một họa sĩ quen Long Mi nói hình như em đã đi Tây Đệ.

Xem ra thì không thể tìm thấy Long Mi trong 20 phút được rồi.

Có lẽ 20 tiếng sẽ đủ chẳng?

Lái xe đi thẳng đến Tây Đệ, đến chiều tối thì đến nơi. Lượn lờ khắp thị trấn cổ đến tận nửa đêm, đi khắp các khách sạn, cũng không thấy bóng em đâu.

Có lẽ 20 tiếng cũng không tìm được Long Mi đâu.

Biết đâu 200 tiếng được thì sao?

Quyết định ở lại. Ngày hôm sau tiếp tục tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả. Đẳng nào thì cũng không có chuyện gì, tôi liền ở đó luôn một tuần. Đến khi hi vọng biến thành tuyệt vọng. Rốt cuộc thì tôi cũng không thể tiếp tục như vậy, không thể tiếp tục một cuộc tìm kiếm 2000 tiếng đồng hồ nữa. Cuộc đời còn lại của tôi, liệu còn được bao nhiêu cái 2000 tiếng đồng hồ tội nghiệp kia mà phung phí?

Tôi trọ trong khách sạn lần trước.

Bà lão đã bất ngờ mắc bệnh qua đời. Khách sạn mất đi linh hồn, trở lên vắng vẻ lạnh lẽo đi nhiều.

Ông già lại càng trầm mặc ít lời. Lại một điều là, cái chết của bà lão, hình như đã gọi cho ông một điều gì đó, ông đã ôn hòa ấm áp hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng còn chào hỏi tôi, nói chuyện mấy câu nữa. Ngược lại, tôi vì cái chết của bà lão, cộng với chuyện không tìm được Long Mi làm cho lòng tin với cuộc sống bắt đầu lung lay, chẳng buồn để ý đến ông lão nữa. Ông lão đành tiếp tục trầm mặc ít lời, nét mặt ít nhiều cũng có chút tủi thân.

Mỗi ngày tôi đều ngủ hết buổi sáng, trưa mới dậy, buổi chiều ngồi trên sân thượng khách sạn tắm nắng.

Gác chân lên lan can gỗ, ngắm nhìn dãy núi cao thấp nhấp nhô đằng xa và những mái ngói xanh san sát ngay bên cạnh, mỗi lần ngồi là hết cả buổi chiều. Hôm nào ngồi chán, tôi lại đi bộ lang thang không mục đích khắp thị trấn, thấy cửa mở thì vào, thấy ngõ nào là chui luôn vào ngõ đấy, lạ một điều là đi m không kiếm được cái ngõ cụt nào. Đi một hồi thì ngồi trong con hẻm nhỏ vắng bóng người qua lại hút thuốc. Thỉnh thoảng cũng cảm thán cho thân phận cô đơn của mình, rồi lặng lẽ khóc thầm, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Có lúc tôi lại ra ngồi ở bờ hồ gần ngôi miếu đầu làng xem các nữ sinh vẽ tranh. Tình cờ cũng có người nhiệt tâm thấy tôi cứ chỉ quái dị, có lòng tốt hỏi thăm vài câu, nhưng tôi mặc kệ không để ý, chỉ bần thần ngồi ngây ra đó như bức tượng. Có lẽ tại ngồi lâu quá, không ngờ bị họ coi luôn là người mẫu, lú ra lú rú vừa nhìn tôi vừa đưa bút vẽ phác họa, rồi cười đùa rúc rích khoa tay múa chân bình phẩm mặt mũi tôi. Bước lại xem, thấy mình trong tranh tựa như một cỗ xác ướp, lòng không nén nổi nỗi đau dâng trào, đành lặng lẽ nuốt tiếng thở dài bỏ đi.

Đói thì ra các quán ăn ngoài trời nhỏ ở quảng trường thị trấn.

Có một hàng làm món gà nướng rất ngon. Nhưng tôi gọi lên rồi lại chẳng ăn được mấy miếng, toàn ném ột con chó nhỏ cạnh đó. Một con chó nhỏ lười nhác và bần thủ, thậm chí còn không biết là loại chó gì nữa.

Con chó cứ lại gần một bàn, lặng lẽ đứng yên, không kêu cũng không sủa, vô cùng nhẫn nại chờ đợi, nhưng rất ít người ném đồ ăn cho nó, thậm chí còn đuổi nó đi, con chó lại sang một bàn khác, cứ thế tuần hoàn như vậy. Duy chỉ có tôi là ném cho nó rất nhiều thịt, con chó hình như vì thế mà có cảm tình với tôi, chỉ cần tôi đi qua đó, là nó đã vẫy đuôi chạy tới, tung tăng vòng vòng trước mặt tôi, đi theo một quãng rất xa. Nó không hề có ý xin thức ăn, mà phảng phất như chỉ muốn tìm một người bạn. Điều này làm tôi rất cảm động, huống hồ tôi cũng đang cần một người bạn. Thế là mỗi ngày cứ đến giờ đó là tôi lại đến quán ăn ấy ăn cơm, con chó nhỏ cũng đứng giờ ở đó đợi tôi. Về sau nó còn đi luôn với tôi khắp các ngõ hẻm, như hình với bóng. Cuối cùng chủ con chó cũng có ý kiến. Tôi đành không đến đó ăn cơm nữa, thỉnh thoảng mới qua ném cho con chó cái gì ăn.

Đến chỗ bác già ăn tào phớ, bác vui vẻ nhắc đến Long Mi, không tiện giải thích, tôi đành đáp qua loa cho xong chuyện.

Sau rồi tìm được một bar rượu nhỏ trong một ngôi biệt thự cũ kỹ.

Chủ quán tương đối trầm, thậm chí còn không treo cả biển cho quán bar, khách thích đến thì đến, không thích thì thôi, điều này làm tôi rất thích. Hàng ngày, cứ tầm 8 – 9 giờ tối, sau khi đã đi lang thang khắp nơi trong thị trấn cổ, là tôi lại vào quán bar, gọi một chai bia do địa phương sản xuất, uống từng ngụm nhỏ một. Ngồi nghe bài hát “Chuyện thành phố nhỏ” của Đặng Lê Quân mà quán bar ngày nào cũng mở, nhìn người qua lại ngoài đường, rồi lặng lẽ thần người ra. Quán bar từ sáng tới tối chỉ có một mình tôi là khách, quen rồi họ cũng chẳng coi như người ngoài, nhiều khi nhàn rồi quá, tôi lại ra sân nhà họ tản bộ. Tôi rất thích những viên gạch lát sàn lớn trong phòng khách nhà họ, nhìn vừa dày vừa chắc chắn, bước lên trên đó, bao nhiêu tâm sự gì cũng có thể tan biến hết.

Chủ quán là một người thích du lịch, đang trên đường đi khắp nơi, để lại quán cho bố mẹ coi sóc. Bố mẹ anh ta không biết bật nhạc, trong quán lại chỉ có mình tôi, bèn nhờ tôi chọn giúp. Tôi cầm hộp đĩa xem thử, thấy chủ quán để lại rất nhiều nhạc Jazz, “Bossanova”, “Country Blues”, còn có cả một ít rock nữa. Có Gun&Rose, tôi rất muốn nghe “Don’t cry” nhưng đang canh ba nửa đêm, không tiện phá hoại sự yên tĩnh của thị trấn nhỏ, đành chọn một đĩa của Leonard Cohen, “Hey That’s no way to say goodbye”, tiếng nhạc u uất bay lên, trong sự thê lương còn ẩn chứa một chút ấm áp. Tôi vừa uống rượu, vừa nghịch chiếc vỏ đĩa: Leonard Cohen ngồi quay lưng lại với ống kính, trước mặt là một nóc nhà mái ngói xanh như những ngôi nhà mái ngói xanh ở Tây Đệ, cô đơn ôm cây đàn ghi ta, tựa như đang khẽ ngân nga một khúc nhạc, lại tựa như đang trầm mặc suy tưởng, sự lạc lõng cô đơn tràn đến bao vây xung quanh người ca sĩ.

- Người này đang đọc hay là đang hát thế?

Ông già nheo nheo mắt cười, hiểu kỳ hỏi tôi.

Vốn định trả lời: “Đó là một thi sĩ dân ca, hát tức là đọc thơ.”

Nhưng một câu như vậy quả thực là không thể giải thích rõ. Đành thay một đĩa nhạc sáo Scot land.

“Thối sáo hay thật đấy. Dân ca à? Tỉnh nào thế nhỉ?”

Ông già lại nheo mắt hỏi.

Tôi chỉ cười, khẽ lắc đầu.

Khách du lịch đến Tây Đệ đa phần là những người giàu có ở vùng Triết giang. Đi về trong ngày, số trọ lại qua đêm rất ít.

Buổi tối, đặc biệt vắng vẻ, một tiếng chó sủa cũng có thể truyền đi khắp thị trấn. Tôi cũng thử làm vậy vài lần, hiệu quả không tệ lắm. Bất đầu mê thích sự lạnh lẽo vắng vẻ ở đây, tôi thường một mình đi lang thang khắp nơi, nhẹ chân lê bước trên đường.

Tôi cũng có một người bạn, một chú mèo.

Tôi khẽ bước trong một ngõ hẻm nhỏ, chú mèo lặng lẽ đi theo trên bờ tường. Tôi qua cầu, mèo cũng bò qua mái cầu bên trên. Tôi ngồi trong đình nhỏ nghỉ chân hút thuốc, mèo nằm cuộn tròn trên mái đình nhìn tôi ngáp ngáp. Tôi đi đã mệt, về khách sạn ngủ, mèo cũng đi theo nhảy lên nóc nhà. Tôi nằm trên giường nghỉ ngơi, mèo thì nằm trên mái ngói xanh lim dim ngủ.

Nhắm mắt lại một lúc.

Mở ra.

Chú mèo đã biến mất.

Một buổi chiều như bao buổi chiều khác, tôi trả phòng, quyết định về nhà.

Ông già có vẻ lưu luyến lắm, có lẽ hai người đàn ông trầm mặc ít nói ở với nhau, đã được một thứ tình cảm gì đó gắn kết lại?

Tôi đến quán ăn nọ cho con chó một miếng thịt cuối cùng, rồi ra chợ ăn hai bát tào phớ của bác già, về khách sạn chào tạm biệt ông lão. Ông nói hôm nay là cuối tuần, người đến sẽ rất nhiều, rất náo nhiệt, còn có cả đoàn kịch địa phương dựng rạp biểu diễn nữa. Tôi chỉ cười cười, nói mình không thích náo nhiệt rồi lặng lẽ ra đi.

Vĩnh hằng trở lại.

Nietzsche nói: tất cả sự vật lần lượt diễn ra, vĩnh hằng thống nhất sẽ lặp lại.

Trước đây tôi luôn cảm thấy thật khó hiểu, giờ khi ngồi bò ra trên quây bar quen thuộc, tôi cuối cùng cũng đã hiểu ra: ví dụ như trong một khoảnh khắc nào đó, sẽ có một tâm trạng tuyệt đối giống như lúc này lướt nhẹ qua người tôi một lần nữa. Ví dụ như tâm trạng quen thuộc lúc này chẳng hạn, không ôm hi vọng với cuộc sống, mà ôm ly whisky ngồi lặng lẽ chờ đến lúc s

Nietzsche còn nói: “hi vọng” ngược lại chính là thứ tai họa lớn nhất bay ra từ chiếc hộp Pandora, bởi vì nó kéo dài sự đau khổ của con người. Muốn kết thúc đau khổ của chính mình, giờ tôi bắt đầu không hi vọng nữa.

Không làm ra vẻ đang âm thầm chịu đựng.

Không đem tương lai của mình gửi gắm cho người khác một cách không chắc chắn.

Bì Tử và Trà Sữa thấy tôi quay lại thì đều mừng rỡ ra mặt, chạy ra đón chào, ôm chặt lấy tôi.

- Nghe nói cậu chạy tới tận Tân Cương phải không?

Bì Tử hỏi.

- Người ta buồn tình, nên đi giải khuây đấy.

Trà Sữa cười cười.

- Tình mới chẳng tiếc cái gì, có sex là được rồi. Có sex là có tình, không có sex thì cũng chẳng có tình đâu.

- Không có tình thì nói gì đến chuyện sex? Người và động vật cũng phải có điểm gì khác nhau chứ?

Trà Sữa và Bì Tử cứ mỗi người một câu, ngược lại làm tôi đỡ phải lên tiếng nói chuyện.

Đảo mắt một vòng quan sát quán rượu.

Khung cảnh quen thuộc, mùi vị quen thuộc, âm nhạc quen thuộc, chỉ có người là xa lạ. Không có một bóng người quen, chỉ toàn là những gương mặt lạ lẫm. Tôi thở dài một tiếng. Quán Đầu đưa ột ly whiskey, tiện thể cười cười bắt tay tôi một cái.

- Miền Tây có vui không?

Quán Đầu vừa pha rượu vừa hỏi.

- Cũng tạm.

Ông như kia không?

Quán Đầu hất mặt nhìn vào màn hình.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đang bật phim “Thelma & Louise”, đến đoạn hai cô gái cô độc lái xe băng qua sa mạc.

- Cũng gần gần như vậy.

Đột nhiên cảm thấy rất nhớ khoảng thời gian đó, nhớ đến cô gái chân chất ngây thơ Mũ Bò và anh chàng kháo cổ.

Tất nhiên còn có cả Trát Ba.

Bì Tử kéo tôi ra ngồi cạnh cửa sổ.

Trên sofa đang có mấy cô bé đang ngồi ngả ngớn. Cậu ta tới thiệu từng người một cho tôi làm quen, còn đặc biệt nhấn mạnh một cô bé tên là Hồ Đào, mặt mũi quả nhiên rất xuất chúng. Mấy cô bé này còn rất trẻ, vẫn còn đang đi học. Tất cả đều ăn mặc rất đơn giản, quần bò và áo Tshirt, mặt không trang điểm, nụ cười rất thật, không hề có chút giả tạo, cái gì cũng thấy hiếu kỳ, thứ nhạc gì cũng muốn nghe thử. Các cô bé này đều không muốn trở thành những cô bé hiền lành chân chất, mà khát khao được xấu đi một chút. Các cô không còn hứng thú với những trò vui dưới ánh sáng mặt trời, mà muốn vươn mình về những nơi tăm tối của cuộc đời. Các cô muốn biến sai lầm thành vui vẻ, khát khao muốn có những trải nghiệm không bình thường và những cảm giác mới lạ.

Những cô bé này đang ở cái tuổi mà người ta có thể lao đầu vào hòng súng không nuôi tiếc, ở cái tuổi thanh xuân khiến người ta phải đau lòng xót dạ.

Tôi khẽ thở dài.

- Nghe nói anh đã đến Đôn Hoàng?

Cô bé tên Hồ Đào hiếu kỳ hỏi tôi.

Tôi mỉm cười gật đầu.

- Ở đó có đồ gì ăn ngon không?

- Hồ Đào.

Tôi cười cười trêu cợt.

Hồ Đào đâm mạnh vào vai tôi, điệu bộ như một cô bé con, trông rất đáng yêu, làm em gái thì quả thật vô cùng hợp.

- Dưa Đôn Hoàng.

Cuối cùng cũng nghĩ ra được một món.

- Lần sau đi nữa thì mang về cho em một ít nhé?

Tôi gật đầu đáp ứng. Hồ Đào xòe ngón tay nhỏ ra đòi tôi móc nghéo.

- Ở trường nhàn rồi lắm hả? Sao còn thời gian đi ngồi quán bar thế này?

- Chán lắm. Đi học hay không cũng thế thôi, đằng nào thì tốt nghiệp xong cũng đâu cần phải tìm việc. Tìm một ông chồng có tiền là được, rồi dựa vào hắn mà sống. Một tuần nay em không đi học rồi.

Hồ Đào nói.

Không gian bị im lặng bao trùm trong thoáng chốc.

Tôi chăm chú lắng nghe Duke Ellington hát, phảng phất như đang ở trong câu lạc bộ Jazz Cotton Club nổi tiếng. Còn Hồ Đào thì ngồi nhìn đủ các loại người trong quán với vẻ rất hứng thú và hiếu kỳ. Tôi liếc nhìn sang chỗ Bì Tử, thấy cậu ta đang ôm một cô bé, rú rê uống rượu, không ngừng sờ mó chỗ này, hôn hít chỗ kia, ra sức lợi dụng được chút nào hay chút đó. Tôi chẳng biết nói gì, chỉ biết chau mày cười buồn bã.

- Có hay đến quán rượu không?

- Đây là lần thứ ba.

Hồ Đào nhìn chăm chăm vào một cô gái ăn mặc rất đẹp ngồi cách chỗ chúng tôi không xa lắm.

- Cảm giác thế nào?

- Vui! Hồi trước em cứ nghĩ quán rượu là phải loạn xạ ồn ào lắm, không thích hợp với sinh viên bọn em. Nhưng đến một lần rồi lại thấy rất tuyệt, so với ngồi lý trong ký túc xá nghe đài thì tuyệt hơn nhiều. Còn quen được nhiều người nữa. Em thích lắm!

Cô bé nheo nheo mắt nhìn tôi nhoẻn miệng cười.

Bàn bên cạnh có một người quen vẫy tay gọi, tôi bèn để Hồ Đào ngồi đó rồi bước sang. Người này là một anh bạn cũ rất thích du lịch, nghe nói tôi đã đi Tân Cương, liền kéo lại bắt tôi kể chuyện hết cả tối. Đặc biệt anh ta rất hứng thú với hành trình đi theo rìa sa mạc Takli makan, còn bảo nhất định sẽ đi một chuyến cho biết nữa.

Thỉnh thoảng tôi lại ngoái đầu nhìn Hồ Đào.

Đã có người cầm ly rượu đến ngồi bên cạnh em, mặt mày tươi rói, nói chuyện thao thao bất tuyệt, vừa nói anh ta vừa lắc lắc chìa khóa xe trong tay. Hồ Đào bị sự giàu có và vẻ ngoài trông rất phong độ của người này hấp dẫn, cứ ngồi trở mắt ra lắng nghe anh ta ba hoa, thỉnh thoảng lại mỉm cười. Anh chàng này trông rất quen mặt. Tôi nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra, anh ta cũng là một tay chơi, hồi trước rất hay đến quán bar của tôi dụ gái, cho chút ân huệ rồi gạt con nhà người ta lên giường, sau đó nói mình đã có vợ, bắt cô gái đáng thương phải chọn một là làm tình nhân lên lút, hai là chia tay, chỉ có thế mà thôi.

Tôi thở dài một tiếng.

Một lát sau thì Hồ Đào đứng dậy, qua chào tôi. Hồi tối nay có cần đưa về không, thì cô bé cười cười, nói tối nay đã có người tiễn rồi. Nói xong Hồ Đào quay ra kéo mấy cô bé cùng đi, rồi cả bọn đi theo anh chàng kia ra ngoài.

- Cậu làm sao thế? Không thích con bé ấy à?

Bì Tử thắc mắc.

- Thích.

- Thích thì sao không dụ nó đi? Hàng tươi đấy! Tối nay chắc chắn có kịch xem, con bé ấy hỏi thăm cậu từ mấy lần trước rồi.

- Thích không nhất định phải dụ dỗ.

Thực ra trong lòng tôi cũng chẳng có tâm tình mà làm chuyện

Lại là nửa đêm.

Cùng Bì Tử lái xe ra ngôi nhà hoang ở ngoại thành, trèo lên sân thượng. Cảnh vật vẫn như xưa. Chỉ là chiếc cầu cống khổng lồ kia đã mất dấu không thấy.

- Xem ra gần đây cậu gặp khá nhiều chuyện?

Bì Tử cảm nhận được tôi đang có nhiều tâm sự.

- Ừ.

Định kể chuyện Trát Ba, Long Mi cho Bì Tử, nhưng nghĩ lại lại thấy chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Hỏi gần đây cậu ta thế nào.

Bì Tử và cô gái lái xe đua lần trước cùng làm buôn bán nhà đất, ngày nào cũng phải qua lại các cơ quan hành chính, bận rộn tiếp đãi rồi cùng đám quan chức tận tình hủ hóa. Gần đây còn định mở một công ty, lợi dụng các quan hệ sẵn có để tạo ra sự nghiệp cho riêng mình.

- Muốn tìm một người phụ nữ để sống chung cho hết cuộc đời.

Cuối cùng tôi cũng nói ra một chút tâm sự.

- Chúc mừng cậu, ai mà chẳng muốn thế.

Bì Tử cười cười nói.

Ngày hôm sau Hồ Đào lại tới.

Tôi và Bì Tử đang ngồi trên quầy bar chơi bài poker. Bì tử bốc được 3 con J còn tôi thì không ngờ bốc được cả dây. Hai thằng thở dài cảm thán, cuộc đời đúng là như ván bài thật.

- Em có điện thoại rồi!

Hồ Đào chiếc di động mới mua cho tôi xem.

- Được đấy.

Bì Tử nói. Bấy giờ sinh viên dùng điện thoại di động vẫn còn rất hiếm thấy.

- Được chứ còn gì, là anh chàng tối qua tặng đấy, anh ta tốt thật.

Hồ Đào tự hào khoe.

Tôi và Bì Tử đưa mắt nhìn nhau, cảm giác như có con nhặng bay vào miệng.

Hồ Đào nhảy lên quầy bar, gọi nước uống, rồi tiện tay lật một tờ tạp trí thời thượng ra đọc. Lật đi lật lại một lúc, cô bé buông xuống, thở dài một tiếng nói: “Quần áo của em cổ lỗ quá rồi, không đến quán thì thật không biết. Nhìn người ta ăn mặc kia, đúng là không thể so sánh nổi.”

Uống hết cốc nước, thấy người quen đi qua, cô bé liền lè lưỡi làm mặt xấu với tôi rồi chạy theo người kia.

- Nhìn thấy chưa? Cậu có còn biết thương hoa tiếc ngọc không đấy, người ta đã đưa đến tận tay rồi còn gì?

Bì Tử nheo mắt nhìn Hồ Đào đi xa dần, nói với vẻ rất không hài lòng.

Hai chúng tôi lại tiếp tục chơi bài. Tôi bắt được 2 con K và hai con A, cứ tưởng thắng chắc, chẳng ngờ Bì Tử lại bắt được những 3 con Q! Bị cậu ta ăn sạch! Đã nói rồi mà, ván bài cũng như cuộc đời, không thể tính toán trước được.

Mấy ngày sau gặp lại Hồ Đào, thấy bộ quần bó áo TShirt của cô bé đã biến mất, thay vào đó là chiếc váy cắt tay hàng hiệu màu đen, sau lưng xẻ một đường dài hình chữ V.

Cô bé đắc ý chạy tới trước mặt tôi vẫy qua vẫy lại một lúc lâu, vui vẻ đến độ không khép miệng lại được.

- Mặc như trước vẫn dễ thương hơn. Bộ này em mặc vào trông già quá.

Tôi bình luận.

Hồ Đào nghĩ ngợi một lát, rồi cười cười nói: “Thế cũng được, nhưng mà cao cấp!”

Nói xong cô bé liền tung tăng chạy đi khoe với Bì Tử.

Gặp lại lần sau, Hồ Đào đã ra vẻ bí mật nói với tôi, cô bé và anh chàng kia đã sống chung rồi.

- Sống chung sớm hơn một chút có phải tốt hơn không, ký túc xá vừa bẩn vừa bừa bãi, thật chẳng ra gì hết cả ấy!

- Sinh viên không ở ký túc xá, hình như không được hay lắm thì phải?

Tôi thử thăm dò.

- Chỉ có bọn con gái không xinh đẹp mới ở ký túc xá thôi, những ai xinh thì dọn ra ngoài hết rồi. Chẳng lẽ em không xinh à?

Tôi chỉ biến nhún vai thay lời đáp.

- Em định kết hôn nữa cơ.

Hồ Đào hồ hởi nói.

- Sinh viên có thể kết hôn à?

- Dự định thế thôi, đợi khi nào tốt nghiệp thì kết hôn cũng được.

- Đời còn dài lắm, như vậy không phải hơi vội vàng sao?

- Mục tiêu cả đời của con gái không phải chỉ là kiếm một người chồng tốt có nhiều tiền hay sao?

Tôi cười khỏ.

Một hôm, đêm đã về khuya. Quán rượu chuẩn bị đóng cửa.

Quán Đầu đang kiễng chân treo những chiếc ly cao cổ lên giá như mọi ngày.

Tôi ngồi trên quầy bar, chăm chú xem tivi truyền hình trực tiếp một trận trong Cup thế giới: Trung Quốc đá với Brazil, tỷ số lúc này đã là 0 – 3, trên màn hình ông huấn luyện viên của đội tuyển Trung Quốc Velibor “Bora” Milutinovic đang đứng trên đường biên lớn tiếng hò hét.

Hồ Đào đột nhiên chạy vào.

Say khướt, mặt đỏ bừng bừng, cả người rũ ra như tàu lá. Chiếc váy dài hàng hiệu như bị kéo lê dưới đất, trông như một chiếc giẻ nhàu nhĩ bẩn thỉu khoác lên người. Tôi kinh ngạc chạy lại đỡ cô bé ra quầy bar. Hồ Đào ngồi thừ người ra. Ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, bắt đầu khóc òa lên. Nước mắt mỗi lúc một nhiều, cuối cùng thì chảy lã tã xuống mặt quầy bar. Tôi lấy một chiếc khăn giấy đưa cho Hồ Đào, cô bé nhận lấy rồi chùi thật mạnh, sau đó thì một mối gục người vào lòng tôi, tiếp tục khóc rầm rức, vừa khóc vừa ho sặc sụa.

Tôi đỡ cô bé lại ghé sofa, Hồ Đào lại khóc thêm chừng một tiếng đồng hồ nữa, làm vai tôi ướt đầm. Vốn định lên tiếng khuyên giải, nhưng càng nghĩ càng không biết nên bắt đầu từ đâu. Huống hồ tôi hiểu rất rõ chuyện thương tâm mà em gặp phải trong thành phố này mỗi ngày không biết đã xảy ra bao nhiêu lần mà có ai tìm ra cách giải quyết gì đâu. Chỉ biết ngồi đó, dịu dàng vỗ nhẹ lên vai cô bé. Một lúc sau thì Hồ Đào thôi khóc, rúc vào lòng tôi nghỉ ngơi, dần dần ngủ thiếp đi.

Ngủ được một lát, cô bé lại tỉnh, đòi uống nước. Tôi rót nước, rồi đỡ em dậy.

Uống xong nước, Hồ Đào lại ngồi trong lòng tôi, ngược mắt lên nhìn mặt tôi, rồi lại khóc òa lên một cách uất ức.

- Thằng khốn đó gạt em, hắn có vợ rồi, với lại hoàn toàn không hề có ý ly hôn.

Hồ Đào vừa lau nước mắt vừa nói.

- Em cần phải cảm ơn hắn.

Hồ Đào ngạc nhiên tròn xoe mắt nhìn tôi,

- Cần phải cảm ơn người đàn ông đầu tiên làm tổn thương em, hẳn là người khiến em trở nên trưởng thành. Đây là một gì ai đoạn trong quá trình trưởng thành của người đàn bà, sớm muộn gì em cũng phải trải qua thôi.

Tôi thành thật giải thích.

Em nghe xong thì ngẩn người ra một lúc, rồi lại chìm vào suy tư.

- Nhưng hẳn đã hủy đi tình yêu của em.

- Tình yêu chân chính không phải là hạnh phúc, mà là giáo huấn.

- Em không bỏ hẳn được, em đã quen tiêu tiền của hắn, quen cuộc sống của người có tiền, giờ em phải làm sao?

- Tiếp tục ở bên cạnh hắn, làm hắn cảm động?

- Đàn ông đều là lũ lòng lang dạ sói! Chẳng có gì khiến đàn ông cảm động cả đâu!

- Em hiểu được thì tốt rồi!

Hồ Đào kêu mệt, muốn ngủ. Nhưng muộn quá rồi, không về nhà tay kia được, về ký túc xá cũng không xong, về nhà hay đến khách sạn thì lại sợ biến thành cuộc tình một đêm, tôi đành ở lại quán với em một đêm, cứ để nguyên cả quần áo mà ngủ, không liên quan gì đến chuyện kia cả. Trước khi ngủ, Hồ Đào kể cho tôi nghe chuyện tình của em: em cũng có một bạn trai, quen nhau từ năm thứ nhất. Vừa gặp đã yêu, cũng có thể coi như là mối tình đầu. Về sau bạn bè thường xuyên tụ tập vui chơi, các cô nữ sinh xinh đẹp khác đều có xe đưa xe đón, thường có người mua thứ này thứ nọ cho, toàn là mỹ phẩm cao cấp hay quần áo hàng hiệu. Còn bạn trai của em thì nghèo mạt rệp, chẳng mua nổi thứ gì, ngồi taxi cũng thấy tiếc tiền, làm cho em chẳng còn chút mặt mũi nào với bạn bè. Có thể nói ngoại trừ tình cảm ra, anh ta chẳng mang lại cho Hồ Đào được thứ gì, nên em đành cố nén đau mà chia tay.

- Anh có bạn gái chưa?

Hồ Đào hỏi.

- Rồi!

Tôi nghĩ một lát rồi trả lời.

- Anh yêu cô ấy không?

- Cũng có.

- Cô ấy yêu anh không?

- Không biết.

- Cô ấy tên là gì?

Tôi do dự một lúc, thở dài đáp:

- Lông Mi.

Nói xong lại cảm thấy lòng xót xa, thậm chí cả tên thật của Lông Mi là gì tôi cũng không biết.

Lần cuối cùng gặp lại Hồ Đào, là trong một quán café.

Hôm ấy tôi đang ngồi cạnh cửa sổ đọc sách.

Một chiếc xe đưa nhỏ dừng lại bên đường.

Một cô gái bước xuống, mặc đồ hiệu, chân đi giày cao gót, khoác tay một người đàn ông đi vào quán café. Lúc họ lại gần, tôi mới nhận ra cô gái chính là Hồ Đào. Em nhìn thấy tôi, liền bỏ lại người đàn ông, ông ẹo đi về phía tôi, vẻ mặt rất hạnh phúc.

- Cuối cùng cũng tìm được người trong lòng hả?

Tôi thật sự mừng thay cho cô bé.

- Lấy đâu ra, chính là cái thằng cha lần trước quen ở quán rượu đấy.

Tôi hoang mang không hiểu gì hết.

Đưa mắt liếc qua, quả nhiên chính là cái gã làm bộ làm tịch đi dụ gái, làm cho Hồ Đào phải khóc suốt một đêm.

Hồ Đào thấy tôi vẫn nghi hoặc, bèn cười cười giải thích:

- Lại trở lại với hần rồi. Không phải anh bảo em cần phải cảm ơn ng gười đàn ông đầu tiên làm tổn thương mình hay sao?

- Hần ta có vợ rồi mà?

Tôi đành đi thẳng luôn vào vấn đề.

- Vì vậy em làm bồ của hần thôi. Tốt lắm! Bây giờ “phòng nhì” được hưởng, “phòng chính” làm quái gì còn cơ hội nữa, chỉ biết ở nhà nấu cơm rửa bát xem tivi thôi. Với lại không phải là vợ hần, tiêu tiền không cần phải nghĩ ngợi gì hết, thích lắm!

Hồ Đào hươ hươ chiếc đồng hồ Omega mới mua trên tay, nhìn tôi cười tinh nghịch, móc ra một điều thuốc, cúi đầu chăm chú nhìn mấy ngón tay đỏ chót, thở dài một tiếng nói:

- Đàn bà chỉ có mười năm tươi đẹp nhất. Thanh xuân trôi qua, người đi trà lạnh. Vì vậy phải nhân lúc còn trẻ, tranh thủ làm gì thì làm. Em đã dựa dẫm đàn ông quen rồi, rời khỏi hần thì chẳng làm được gì hết. Giờ thì chỉ biết tìm mấy gã có tiền, cố gắng tiêu hết tiền của chúng, đảng nào thì mấy gã đó kiếm tiền cũng chỉ để nuôi gái thôi ấy mà.

- Sớm muộn gì rồi cũng có ngày em chán cuộc sống này thôi.

Tôi thở dài.

- Chán càng tốt! Nếu mà chán quá, thì lái xe đua phóng xuống vách núi, vèo một cái là hết chán ngay! Vấn đề quan trọng ở chỗ có mua được xe đua hay không mà thôi!

16. Chương 17

Chương 17

Cuộc đời con người giống như một cái cân: một bên là ham muốn, một bên là tình yêu.

Khi mà bàn cân tình yêu vẫn còn trống không, thì đành phải kiếm thứ khác đặt vào để giữ cho cán cân được thăng bằng.

Tôi mua một chậu hoa.

Một hôm đi qua sạp hàng hoa ven đường, nhìn thấy một cây tiên nhân cầu nhỏ nằm giữa những cây hoa đang nở rộ. Tiên nhân cầu chỉ bằng quả trứng gà, vừa nhỏ vừa xấu, trông chẳng hề bắt mắt, cô đơn tịch mịch đứng giữa những cây hoa khác. Đột nhiên trong lòng trào dâng một cảm giác thê lương khó tả, cảm thấy nó rất giống mình, bèn dừng lại hỏi mua. Ông chủ là một nông dân trồng hoa hiền lành chân chất, thật thà nói cho tôi biết: cây tiên nhân cầu này đã có một lỗ nhỏ, chỉ sợ chẳng bao lâu sau sẽ biến thành lỗ to. Tôi đang hơi do dự thì chợt như cảm thấy cây tiên nhân cầu đang ra sức nháy mắt làm hiệu với mình: “Này! Mua tôi về chăm sóc đi!” Thế là vẫn quyết định mua về, đặt tên cho nó là Kim Hổ.

Mang Kim Hổ về nhà, đặt trên sân thượng. Ở đây nhiều ánh sáng, không khí mát lạnh. Tôi kê một chiếc ghế, ngồi bó gối, chăm chú quan sát nó. Kim Hổ có một vẻ đẹp thanh nhã trầm mặc, và vẻ kiêu ngạo trời sinh giống như loài tiên nhân chuông trong sa mạc. Nó có màu xanh nhàn nhạt, không xanh quá, cũng

không nhạt quá, nhưng đủ để tạo nên một ấn tượng tươi mát trong mắt người nhìn. Toàn thân Kim Hổ mọc đầy những gai nhọn, vừa kiêu ngạo vừa hào hùng bi tráng, phảng phất như đang nói: “Muốn nắm giữ tôi là không thể đâu, trừ phi là hủy diệt tôi đi. Có điều làm vậy anh có còn là đàn ông nữa không?” Nghĩ tới đây, tôi thở dài một tiếng, cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều.

Chỉ cần không có chuyện gì, là tôi lại lên sân thượng ngồi ngắm Kim Hổ thật lâu. Một động vật và một thực vật cứ lặng lẽ nhìn nhau, dốc lòng ra với nhau. Những lúc vô cùng muốn tìm người nói chuyện, cũng thầm oán trách Kim Hổ chỉ là một cái cây. Có điều lâu rồi, ngược lại còn nhận ra một lạc thú khác: nói chuyện với Kim Hổ cho tôi một không gian tưởng tượng lớn hơn rất nhiều.

Giống như Che Guevara hồi trẻ đi khắp Nam Mỹ, đã nhắc đến biển thể này: “Biển lớn lúc nào cũng là người bạn thân thiết, một người bạn thân thiết luôn lắng nghe tất cả những gì bạn nói nhưng không bao giờ tiết lộ bí mật, đồng thời cũng là một người bạn lúc nào cũng có thể cho bạn ý kiến, bạn có thể dựa theo trí tưởng tượng của mình mà giải thích những âm thanh mà biển cả phát ra.”

Kim Hổ cũng là một người bạn như vậy. Trước mắt, tôi rất cần một người bạn như thế.

Có lần tôi cũng mang Kim Hổ đến quán bar. Nhưng ở đó không khí không tốt, khói thuốc mù mịt, lo lắng vết thương trên người nó bị ác hóa, nên lại vội vàng mang về.

Nếu Long Mi ở đây thì tốt quá, tôi cũng sẽ đối xử với em tốt như thế.

Thỉnh thoảng cũng nghĩ như vậy.

Lại là nửa đêm.

Bì Tử bận rộn ra ngoài làm ăn, Trà Sữa đi xem liveshow của Lưu Nhược Anh với cô gái đầu trọc. Quán bar chỉ còn mình tôi với Quán Đầu và mấy nhân viên phục vụ. Tôi đứng trong quầy bar giúp Quán Đầu rửa ly, vừa ngẩng đầu lên xem “Friends”, thỉnh thoảng lại bật cười vì những chi tiết hài hước trong phim. Quán Đầu mặt tro khác như gỗ, chỉ biết cúi đầu rửa ly, lâu lâu mới lướt mắt qua màn hình một thoáng, điệu bộ rất thờ ơ.

Tôi nhớ lại cái thời cùng ở chung với mấy người bạn nữa, hoàn cảnh cũng không khác gì trong phim là mấy. Ấn tượng sâu sắc nhất là một lần có một cậu bạn đến chơi, vừa vào đã ôm bụng đòi đi nhờ toilet. Mọi người nói chuyện một lúc thì quên luôn cậu ta, cùng ra ngoài ăn cơm, ăn xong lại rủ nhau đi xem phim, xem xong về nhà thấy cậu bạn kia vẫn đang ngồi trong toilet. Thì ra trong ấy hết sạch giấy, lại không gọi được ai, đành phải ngồi đũa mắt ra trong đó.

Cậu bạn ấy chính là Bì Tử. Nghĩ lại chuyện ấy, tôi không nén nổi một nụ cười hạnh phúc.

“Ít nhất mình cũng còn có bạn bè.” – Tôi tự an ủi mình như vậy.

Một lát sau thì có nhân viên phục vụ ra gọi tôi, nói có người muốn tìm ông chủ.

Tôi nghi hoặc bước tới, trên chiếc sofa kê cạnh cửa sổ có hai cô gái lạ mặt đang ngồi.

Cả hai cô đều ăn mặc kiểu trí thức văn phòng. Sơ mi lụa bó eo kiểu tây, váy mini jupe, bút tất lụa màu sắc hài hòa, toàn thân từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, bên cạnh là chiếc xách tay nhỏ đắt tiền, trên cổ đeo những sợi dây chuyền đắt. Một cô mặt mũi vui tươi, còn một cô lại rất u uất. Cô gái có vẻ mặt u uất dựa vào vai cô gái vui vẻ, không ngừng thở ngắn than dài.

Trên bàn có hai chai vang Pháp, một chai đã cạn, một chai còn một nửa. Cả hai cô gái đều đã ngà ngà say, nhìn tôi chăm chú, rồi lại cười cười, cứ như là có một bí mật gì đó mà chỉ mình tôi là không biết vậy.

- Giám đốc Bì Tử của mấy anh đâu?

Cô gái buồn rầu hỏi.

- Đi vắng rồi.

- Nghe nói ở đây được người ta gọi là quán bar có thể “ủ ấm” cho người ta đúng không?

Cô gái có nét mặt vui tươi phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Chỉ là nghe nói thôi.

- Trên tường không phải có dán áp phích đấy sao?

Cô gái chỉ tay vào tờ quảng cáo của Bì Tử.

Tôi chỉ biết nhún vai cười cười.

- Thực ra cũng chẳng có gì, đều là người lớn cả rồi. Bạn tôi vừa thất tình, tâm trạng buồn bực, muốn đến đây tìm đàn ông, kết bạn thôi. Đáng tiếc là đêm nay chẳng có ai nhìn vừa mắt cả.

Cô gái kia đốt một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa ôm tay, động tác thành thục lão luyện, trông rất đẹp mắt. Vừa hút thuốc cô vừa vỗ nhẹ lên trán như muốn làm tỉnh táo lại phần nào. Hai cô gái này tuy đã say, nhưng vẫn không mất đi những thói quen tao nhã phải mất một thời gian dài mới có được.

Tôi nhú mồm, tỏ ý hỏi xem có thể giúp gì được hai cô không?

- Đêm nay chỉ có mình anh là được được một chút, vậy nên phạt anh phải ngồi đây nói chuyện với chúng tôi.

Cô gái có nét mặt vui vẻ nói đùa, rất thiện ý.

Tôi chẳng tỏ vẻ gì hết.

Một bầu không khí lưỡng lự bao trùm lấy chúng tôi.

Lúc này trong loa vang lên bài “New York City” của Norah Jones.

Norah Jones và Peter Malick hợp tác tạo ra một bài hát đậm sắc Blue, cảm giác tiết tấu rất mạnh, âm sắc rất tuyệt. Hai cô gái lắc lư theo tiếng nhạc, lâu lâu lại rủ tôi cạ ly, không khí trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Hai cô gái này một người là di dân Canada, một người định cư ở New Zealand. Chắc là ở nước ngoài chơi chán rồi, cả buổi cứ than thở nước ngoài chán, chẳng có cái quái gì, ngoài tự do ra thì chỉ có bệnh AIDS, đành di dân trở lại về Trung Quốc, mong mỗi tìm được người đàn ông thích hợp. Ai ngờ mấy năm nay trong nước cũng thay đổi quá nhiều, quan hệ nam nữ cũng hỗn loạn chẳng kém gì phương Tây. Hình như là họ có vẻ rất thất vọng với đàn ông trong nước.

- Ở nước ngoài cũng hỗn loạn thế à?

Tôi nhớ lại những lần đi du lịch nước ngoài trước đây của mình.

- Đàn ông nước ngoài trước khi kết hôn thì hoang đảo, nhưng kết hôn rồi thì rất thành thật, đặc biệt là rất giữ nguyên tắc. Còn đàn ông trong nước thì bất kể là kết hôn rồi hay không, cũng vớ vẩn như nhau hết, không thể chấp nhận được.

Cô gái có nét mặt vui vẻ tổng kết.

- Chính xác. Không thể dựa dẫm vào đàn ông trong nước được, trước khi kết hôn thì là cướp, sau khi kết hôn thì là trộm.

Cô gái u uất dường như đã rất thấm thía điều này.

- Chẳng những không dựa dẫm được về mặt tình cảm, lại còn phải tìm đủ mọi cách để giữ chân họ lại bên mình nữa chứ.

Cuộc đối thoại chẳng mấy chốc đã biến thành một buổi “đấu tố” phê phán đàn ông. Tôi đành ngồi im bên cạnh, quyết định không mở miệng.

- Họ chẳng biết yêu, lại không hiểu đàn bà.

- Đàn ông bây giờ thật khiến người ta thất vọng, ai nhìn được thì không có cảm giác, mà có cảm giác thì lại chẳng thuận mắt.

- Cuộc đời cũng thật vô vị. Nước ngoài chán, về nước cũng chán, tình nhân chán, yêu đương cũng chán, kết hôn lại càng chán. Giờ tôi chỉ muốn chết, mà lại chẳng dám chết.

Hai cô gái không phải lo ăn lo mặc, cuộc sống ở mức cao trong xã hội mà cũng có nhiều phiền não vậy sao? Chẳng biết cái thế giới này đang có vấn đề gì nữa.

Norah Jones bắt đầu hát tuyệt tác bất hủ “Don’t know why”.

Hai cô gái ngâm nga hát theo, cuối cùng thì cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi. Một cô gái bắt đầu kể chuyện hôm đi xem live show của Norah Jones, chuyện này thì tôi rất ngưỡng mộ.

- Chắc là yêu cầu của hai em cao quá chứ gì?

Tôi cười cười, cuối cùng cũng xen vào một câu.

- Không cao, chỉ muốn tìm một người đàn ông khiến mình thỏa mãn thôi. Mel Gibson hay Lương Triều Vĩ thì không dám mơ rồi, chỉ cần thật lòng với bọn em là được. Nhưng mà biết tìm ở đâu bây giờ? Đàn ông tốt chết hết cả rồi.

Cô gái có nét mặt u uất ngửa đầu lên thở ra những vòng khói tan biến trong không trung.

Hai chai rượu vang dường như đã lòi hết sạch những lời oán trách mà hai cô gái giấu trong lòng ra ngoài.

Các cô cứ tiếp tục đối thoại như vậy đến tận nửa đêm, rồi mới lắc lư chuệnh choạng ra về.

Thấy bọn họ say quá, tôi không yên tâm, đành đỡ họ vào xe, hỏi xem nhà ở đâu, nhưng không thấy ai trả lời. Quay đầu lại, thì thấy cả hai đã dựa vào nhau ngủ mất rồi. Đành thở dài một tiếng. Lật cái xác nhỏ ra, cũng may mà tìm được một tấm thẻ nộp tiền quản lý, lái xe đến địa chỉ trên đó, là một tòa chung cư cao cấp.

Hai cô gái vẫn chưa tỉnh. Tôi đành mở cửa xe, đốt một điếu thuốc rồi bật máy nghe nhạc trên xe lên nghe Ravi Shankar chơi đàn Sitar, miêng ngân nga theo tiếng nhạc, cứ thế hút gần hết bao thuốc. Cuối cùng hai cô gái cũng tỉnh lại, sột sà sột soạt ở băng ghế sau, không ngừng nấc ợ lên, mùi rượu nồng nặc khắp cả xe. Tôi tay trái một cô, tay phải một cô, đỡ họ xuống xe. Có lẽ hai cô gái này thường xuyên uống say về muộn nên bảo vệ đã quen mặt, còn nhiệt tình giúp tôi đưa họ vào thang máy, ấn hộ nút, ánh mắt nhìn tôi vừa ám muội lại vừa ngưỡng mộ, cái thứ ánh mắt quái dị khiến toàn thân người ta phải nổi cả da gà. Đúng lúc cửa thang máy khép lại, tôi mới lờ mờ nhìn anh ta một cái.

Căn hộ của hai cô gái khá lớn, đồ đạc rất đầy đủ.

Tầng hai máy, từ đây có thể ngắm cảnh đêm toàn thành phố.

Hai cô gái lần lượt vào toilet, lần lượt đi tắm, rồi lần lượt uống nước lạnh. Giờ mới tỉnh lại, họ nhìn tôi, rồi lại nhìn nhau, bật cười khúc khích. Tôi chẳng biết làm sao, cũng đành ngây ngô cười theo. Một cô gái ngồi xuống bàn trang điểm chăm chú bôi bôi trát trát, không ngừng xoa lên mặt mình đủ loại kem và phấn, những động tác cứ lặp đi lặp lại làm tôi nhớ lại cảnh Charles Chaplin vận ốc vít trong phim “Modern Times”. Một cô thì bật tivi lên xem, mới được một lát đã lâu bầu nói không có gì thú vị, ném điều khiển đi rồi chui vào toilet, mãi chẳng thấy ra. Tôi nghiêm nhiên bị bỏ quên, ngồi đấy cũng ngại mà đi cũng ngại, cảm giác thật khó chịu.

Thấy bên cạnh vứt một quyển album ảnh đang mở, tôi bèn nhặt lên xem cho đỡ buồn. Toàn là ảnh đàn ông, ánh sáng rất mờ, hình không được rõ nét lắm cứ như là ảnh chụp trộm vậy. Hầu hết toàn là các cậu trẻ tuổi xinh trai, số ít hơn là những người có vẻ đã trưởng thành, trông rất phong độ, cá biệt có một hai người tuổi cao hần hoặc thấp hần so với những người khác. Tôi lật từng trang một, kinh ngạc nhận ra có một trang là ảnh của Bì Tử, bèn rút ra xem thử, thấy phía sau viết mấy hàng chữ:

Nghề nghiệp: chủ quán bar

Quốc tịch: Trung Hoa đại lục

Tướng mạo: Đẹp trai

Chiều cao: vừa

Da: được

Kích thước phần dưới: hạng trung

Thời gian làm tình: lâu

Có lên đến cao trào không: gần được

Bình luận: sản phẩm hạng ưu

Đọc xong mấy hàng chữ đó, tôi vội vàng đứng dậy chạy ra khỏi cửa.

Cuộc đời con người giống như một cái cân: một bên là ham muốn, một bên là tình yêu.

Khi mà bàn cân tình yêu vẫn còn trống không, thì đành phải kiếm thứ khác đặt vào để giữ cho cán cân được thăng bằng.

Cái thứ này tất nhiên là những va chạm xác thịt. Con người luôn khát vọng có được tình yêu, nhưng lại luôn luôn chỉ có được xác thịt của đối phương.

Tôi đang dần vật suy nghĩ thì Bì Tử bước vào.

- Có gì mới không?

Cậu ta vút cặp xuống, gọi một ly Vodka, vỗ vai tôi hỏi theo thói quen.

- Sản phẩm hạng ưu.

- Cái gì mà sản phẩm hạng ưu?

- Cậu là sản phẩm hạng ưu.

Tôi cười cười nói.

Bì Tử không hiểu gì nhưng cũng cười cười. Cậu ta có việc phải đi xã giao, chỉ qua gặp tôi một lát, uống cốc rượu rồi đứng dậy đi luôn. Còn lại một mình, tôi chỉ biết không ngừng nốc rượu, cảm thấy mình chẳng khác gì một cái cống thoát nước, thì gì cũng đổ vào không cần bận tâm lo nghĩ cũng tự động tiêu hóa bài tiết ra ngoài hết sạch.

Một cô gái ôm một chú chó Chihuahua bước vào, ngồi bên quầy bar.

Cô gái hình như rất quen với Quán Đầu. Gọi một chai bia Knight và một bát bóng ngô. Bia thì mình uống, còn bóng ngô thì dứt cho chó ăn, con chó thì cứ ăn từng hạt từng hạt một, có vẻ rất khoái chí. Chó Chihuahua ăn bóng ngô à? ... Mọi người đều tròn mắt lên nhìn cô gái và con chó kỳ lạ.

Cô gái này mặc một chiếc Tshirt rất to, đầu tóc buông xõa. Người không cao lắm, nhưng chân thì rất dài, nhìn cứ đong đong đưa đưa. Gương mặt búp bê nhìn rất dễ thương. Cho chó ăn chán, cô ôm nó vào lòng vuốt ve, ngược mắt lên xem phim, rồi bốc bóng ngô đưa lên miệng. Ăn được mấy hạt, cô quay sang nói với Quán Đầu cái gì đó, rồi lại tiếp tục ăn. Một lúc sau thì đứng dậy qua chỗ tôi hỏi mượn mấy đĩa CD về nhà, tôi gật đầu đồng ý.

Trong quán cũng có khá nhiều người quen cô gái này, được một lúc lại thấy có người ra bắt chuyện. Nhưng lần nào cô cũng chỉ đáp cho qua chuyện, rồi cúi đầu nựng nịu con chó cưng, không buồn để ý tới họ nữa. Mấy anh chàng kia cũng biết điều, lặng lẽ trở về chỗ ngồi. Có người cũng rất hài hước, bị chủ nhân cự tuyệt liền cúi xuống mời con chó uống rượu. Con chó nhỏ sủa "oắc oắc" hai tiếng, còn cô gái thì bật cười khúc khích, đứng dậy ra ngồi cùng bàn với anh ta. Có lẽ tại nói chuyện không hợp nên chỉ được một lúc cô gái đã trở lại quầy bar, ngồi ăn bóng ngô, uống bia, ngược đầu xem phim. Thỉnh thoảng lại quay sang nói với Quán Đầu cái gì đó, Quán Đầu lần nào cũng gật gù gật gù, không nói gì.

Quán bar đóng cửa.

Xuống nhà, con phố đông đúc giờ đã lạnh tanh, bao nhiêu phồn hoa náo nhiệt giờ rút sạch như nước thủy triều.

Tôi thở dài, chuẩn bị ra chỗ để xe thì liếc thấy trên ghế dài ven đường có một cô gái đang ngồi, trong lòng ôm chú chó nhỏ. Bước lại gần. Chính là cô gái lúc nãy trong quán bar, cô nàng vừa lắc lư đầu nghe nhạc trong head phone vừa vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của con chó, tay kia cầm điều thuốc, miệng lầm bầm bài

“Luyến Luyến Phong Trần”. Bên cạnh để một chai bia đã uống hết quá nửa. Tôi ngồi xuống cạnh đó, rút thuốc ra hút, nghe cô ngân nga.

Cô gái liếc thấy tôi, nhìn một lúc như để nhận mặt, rồi cười cười. Tôi cũng mỉm cười đáp lại.

- Cảm ơn anh ượn đĩa.

Cô gái tháo tai nghe xuống. Hai má đỏ hây hây, xem ra cũng đã uống không ít.

- Thích nghe không?

- Cũng được. Không phải thích lắm, nhưng cũng chẳng có gì khác mà nghe cả.

Tôi cười cười.

Cô gái tháo một bên tai nghe xuống, mò mò tìm tai tôi, rồi cẩn thận nhét vào trong.

Nghe một lát, tôi mới chợt nhớ ra Lão Lang đã từng tới quán bar của mình. Lần đấy anh ta tới thành phố này tham gia một buổi đại nhạc hội, tiện thể ghé qua chơi. Đúng lúc ấy tôi đang ngồi ôm ghi ta hát, Lão Lang thấy vậy cũng lên hát chung mấy bài. Trong đó có một bài chính là “Vincent”, cả hai đều không thuộc lời, cứ vừa hát vừa nhìn nhau cười trừ.

- Nghe nói anh vừa đi Đôn Hoàng về phải không? Quán Đầu kể đấy. Anh ta hay nhắc đến anh lắm, cứ bảo không có anh, quán bar cứ thiếu đi cái gì ấy. Em cũng đi Đôn Hoàng rồi, chẳng thấy gì hay quả. Về sau đến chơi hồ Ca Nạp Tư ở Tân Cương còn thú vị hơn nhiều.

Thế là chúng tôi bắt đầu nói chuyện về miền Tây. Cô gái lấy ví tiền ra, khoe một tấm ảnh chụp trên sa mạc. Tấm ảnh làm tôi nhớ đến Trát Ba, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chua xót.

- Hồi trước ngày nào em cũng đến quán bar của mấy anh, dạo này thì ít rồi.

Tôi dùng ánh mắt và nét mặt để hỏi em tại sao.

- Nói ra anh đừng cười nhé. Dạo trước em cũng quen vài người ở đây, mấy lần say rượu, đầu óc không tỉnh táo, bị họ chiếm đoạt. Chỉ vì một chút xung động nhất thời mà khiến em về sau rất hối hận. Em sợ sẽ gặp phải chuyện tương tự như vậy, nên đành tránh, không đến quán nữa.

Có lẽ vì hơi quá chén, nên cô gái nói rất thẳng thắn. Có điều chỉ mới ngà ngà say, nên sự thẳng thắn ấy chẳng hề đáng ghét chút nào, ngược lại còn rất đáng yêu nữa.

- Xem ra em sống rất vui vẻ đúng không?

- U! Không vui cũng phải nghĩ cách cho nó vui chứ. Với lại bây giờ đã có quá nhiều người không vui rồi, mình tham gia với họ làm gì? Trên đời này còn nhiều chuyện thú vị lắm, thử nhiều thì sẽ phát hiện ra thôi.

Cô gái càng nói càng lắc mạnh, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Tôi vội đỡ dậy, cô gái ôm chặt chú chó, nhìn tôi cười cười, rồi đổi tư thế, tiếp tục nói:

- Hồi trước đến quán bar là vì chán quá. Kiếm đàn ông là vì nhận ra quán bar cũng chán ồm. Nuôi chó cũng bởi vì phát hiện ra đàn ông còn chán hơn.

Vừa nói cô vừa đang đưa hai chân, hững hờ thở hắt ra một tiếng:

- Bây giờ em sống một mình, chẳng nghĩ đến chuyện phiền phức gì hết, chuyện gì cũng nhẹ nhàng, vui vẻ lắm!

- Thế ban ngày em làm gì?

- Đi làm, bán quần áo!

Cô cười cười đáp.

- Bán quần áo?

- Ủ. Thì cũng phải kiếm tiền nuôi thân chứ, dựa vào đàn ông thì còn ra thể thống gì nữa? Em đang bán hàng thuê cho người ta, ở bên chợ đối diện kia kìa, hôm nào anh rảnh thì qua chơi, gian hàng ngay cạnh nhà vệ sinh ấy, dễ tìm lắm.

Tôi vui vẻ gật đầu đồng ý.

- Còn đi học không?

Tôi lại hỏi.

- Sắp tốt nghiệp rồi, đang làm luận văn. Sau đó thi IELTS, chuẩn bị ra nước ngoài.

- Sao cứ thích ra nước ngoài thế? Ở trong nước không phải cũng rất tốt sao?

- Trong nước tốt mà, cái gì cũng tốt. Chỉ trừ một điểm: cái gì cũng giả dối hết, giống quán bar ấy.

Nói xong cô ngẩng đầu lên nhìn trời, vẻ mặt tràn trề thất vọng.

Hai người chúng tôi chìm vào im lặng, không biết nên nói gì, làm gì.

Tôi có một tật xấu.

Lúc ghi số điện thoại của người khác, tôi không thích ghi họ tên, mà chỉ thích ghi lại đặc điểm của họ. Ví dụ có cô gái thích ăn bỏng ngô, thì tôi ghi là cô Bỏng Ngô, có cô thích nghe Vương Phi, thì tôi ghi vào là cô Vương Phi, có anh chàng thích ngoáy mũi, thì ghi thành anh Ngoáy Mũi. Cứ vậy đấy.

Thỉnh thoảng giở sổ điện thoại ra xem những cái tên loạn xạ ngẫu ấy, tôi lại không khỏi bật cười. Nhưng mà cũng không thể trách tôi được, quán bar đông khách như thế, chỉ nhớ tên mà không nhớ đặc điểm thì chẳng ghi còn hơn.

Trong cuốn sổ của tôi, cái tên hay nhất có lẽ là: anh Đánh Rắm Trộm. Anh chàng này lần nào đến quán cũng len lén ra ngoài, đánh rắm một cái, xóc xóc quần rồi lại quay vào uống tiếp.

Cái tên dài nhất là: Cô da đen tóc hơi dài thích hút thuốc ngoại Bì Tử giới thiệu thỉnh thoảng mới đến. Bởi vì cô gái này quả thực là chẳng có điểm gì nổi bật, nên tôi đành phải chọn một cái tên dài dằng dặc như vậy.

Có lần quen một cô gái miệng rất rộng.

Bèn len lén ghi vào sổ là “Cô Miệng Rộng”, không ngờ bị cô nàng phát hiện, nhìn tôi cười khúc khích. Cô gái này rất thích cười, mỗi lần cười là chỉ nhìn thấy toàn miệng là miệng. Cô hay ngồi ở góc tường, hai tay bó gối, chân gác lên bàn, đầu dựa vào tường, lặng lẽ hút thuốc, gương mặt rất hồ hững.

Quen một thời gian mới biết cô nàng mới du học Anh về, tạm thời chưa muốn đi làm, nên cứ lang thang khắp nơi.

Một hôm đến quán thì thấy Cô Miệng Rộng đang giở một cuốn sách tiếng Pháp.

- Học tiếng Pháp à? Chuẩn bị đi Pháp chắc?

Tôi lại gần bắt chuyện.

- Đi Anh đã đủ khổ lắm rồi, đi Pháp làm gì nữa. Tại nhàn rồi quá, chẳng có gì giải buồn, đành học xừ nó tiếng Pháp vậy. Tiếng Pháp nghe hay đấy chứ!

Nói xong cô nàng liền hát cho tôi một bài hát tiếng Pháp, hình như tên là “Je M’ap pelle Helene” thì phải, đầu cô vẫn dựa vào tường. Cô gái này có một đặc điểm khác nữa là, chỉ cần ngồi thì đầu nhất định phải dựa vào tường, cứ như sợ tường đổ sập xuống vậy. Tôi lại len lén viết thêm một dòng chú thích trong sổ điện thoại: “Cô Miệng Rộng Đầu Dựa Vào Tường”.

Tôi lại chạy ra bật một bài hát tiếng Pháp có phong cách tương tự, tên là “Le Vie En Rose”. Cô gái có vẻ rất vui, kéo tay tôi hôn nhẹ một cái lên má, nụ hôn kiểu chỉ mang tính chất bạn bè thuần túy thôi, đầu vẫn dựa sát tường. Chúng tôi nói chuyện điện ảnh Pháp. Cô Miệng Rộng rất thích phim “The Big Blue” của Luc Besson, còn bắt trước tiếng sóng biển rì rào thổi vào mặt tôi nữa, đáng vẻ nhìn rất đáng yêu. Tôi nhắc đến Jean - Luc Godard thì cô ngáp dài một cái, nói không thích.

Rất hay có đàn ông đến mời cô Miệng Rộng uống rượu, nhưng lần nào cô cũng chỉ cười cười rồi từ chối. Gặp phải người nào dai quá, cô nàng lại ôm lấy cánh tay tôi, ra vẻ thân mật, làm anh chàng kia đành tiu nghỉu về chỗ ngồi.

Một khoảng thời gian sau đó tôi không gặp lại cô Miệng Rộng nữa.

Một lần lái xe đi trên phố, thấy cô đeo một cái ba lô to, để tóc xõa đang bước nhanh trên vỉa hè. Chiếc áo khoác mỏng, mái tóc dài bay phất phơ trong gió thu, cùng với gương mặt nhàn nhã ung dung, trông đặc biệt hấp dẫn.

- Đi học tiếng Pháp hả?

Tôi dừng xe lại chào hỏi.

- Nghỉ lâu rồi, chán rồi, thầy giáo đẹp trai người về nước là em bỏ học luôn. Giờ đang học piano.

Cô xóc xóc lại cái túi trên lưng, rồi chỉ tay vào một ngõ nhỏ gần đấy.

- Piano? Giải buồn à?

- Ừ! Chán muốn chết, tìm thứ gì đó làm cho vui. Lần trước anh có nhắc đến mấy khúc nhạc dành riêng cho Piano của Mozart đúng không? Em muốn thử tự đàn xem thế nào.

Nói xong, cô vẫy tay chào tôi rồi chạy vào ngõ, thoáng một cái đã không thấy đâu nữa.

Lần sau gặp cô, là ở sân tennis.

Cô Miệng Rộng mặc đồ chơi bóng, để lộ cặp chân dài trắng muốt, đang vung vợt một cách vụng về.

Liếc thấy tôi, cô nàng liền chạy ngay tới.

- Đang đánh bóng chày hả?

Tôi đùa đùa hỏi.

- Người ta mới tập thôi mà, anh dám trêu em hả?

Vừa nói cô nàng vừa cầm vợt đập khê lên đầu tôi.

- Piano thì sao? Học xong rồi à?

- Xong đâu, bỏ lâu rồi, đàn đau cả đầu. Không thấy em đang tập tennis đây hả?

Một thời gian khá lâu sau đó không gặp lại, cứ như là cô nàng đã biến mất rồi vậy.

Rồi đột nhiên cô lại xuất hiện ở quán bar.

Vẫn ngồi một mình ở góc tường, hai tay bó gối, đầu dựa tường, lặng lẽ hút thuốc, nét mặt có thêm một chút u uất buồn bã, trông già đi đến mấy tuổi. Cô mặc một cái áo len to, hình như đã gầy đi không ít, chiếc áo trông rộng thùng thình.

- Không chơi tennis nữa à?

- Không, đổi thứ khác rồi, giờ đang yêu đương.

- Chúc mừng nhé!

Tôi đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Miệng Rộng, bàn tay lạnh buốt.

- Có gì mà chúc mừng chứ. Không phải tình yêu, là tình nhân. To hơn em một giáp, là một ông già, có vợ rồi.

- Tại sao không thử yêu thật lòng một lần xem?

- Thử rồi, toàn là bọn trẻ con, không biết trân trọng, lần nào em cũng dùng nước mắt “xử lý” hết rồi.

- Đàn ông già thì biết trân trọng à?

- Không biết nữa, nhưng ít nhất ông ta cũng biết chiều chuộng. Ông ta rất thương em. Giặt đồ cho em này, giúp em làm cơm này, gội đầu cho em nữa, đêm về thì kể chuyện dỗ dành em, đến khi nào em ngủ say ông ấy mới về nhà.

Cặp mắt cô ươn ướt, quay đầu áp má vào tường, len lén đưa tay lên dụi dụi khóe mắt.

- Vợ ông ta thì sao?

Tôi hỏi thẳng luôn vào vấn đề.

- Ông ấy cũng rất thương vợ, ông ấy thương cả hai, chăm sóc cả hai. Vì vậy em mới nói ông ấy là một người đàn ông tốt. Ông ấy cũng khó xử, thế nên em rất thương ông ấy, lúc nào cũng mong ông ấy được hạnh phúc, ít nhất là hạnh phúc hơn em.

Nói xong lại thở dài náo nuột.

Tôi không biết nói gì. Cả hai ngồi trầm mặc một lúc, đều không biết nên nói gì, tôi lưỡng lự một lúc rồi đành đứng dậy để cô lại một mình.

Có một người đàn ông lạ bước tới mời Miệng Rộng uống rượu. Cô chỉ đưa ly lên cụng nhẹ chẳng buồn nhìn đối phương lấy một cái. Người kia lại yêu cầu được ngồi bên cạnh, Miệng Rộng bèn dịch người lại sát tường thêm một chút. Đối phương ngồi xuống là bắt đầu thao thao bất tuyệt lắm nhằm gì đó, Miệng Rộng hờ hững nghe mà chẳng lọt tai, chỉ áp mặt vào tường, tựa hồ như đang lắng nghe những âm thanh ở bên kia bức tường, nét mặt đờ đẫn ỉn rù. Chốc chốc cô lại lấy điện thoại ra, hình như muốn nhắn tin cho người đàn ông già kia, chỉ là lần nào cũng ngần ngừ do dự, rồi lại lắc đầu thở dài bỏ máy xuống.

17. Chương 18-19

Chương 18

Quán bar đồng thời cũng là một chiếc đồng hồ đo chỉ số tình cảm xã hội. Muốn cảm nhận được một cách sâu sắc cái gọi là lòng người ấm lạnh thay thói đời thất thường, thì cứ nhìn cường độ, góc độ, tư thế, ánh mắt, thời gian ôm nhau hay chia tay của các cặp nam nữ trong quán rượu là biết ngay. Hành vi tụt rồi lại tan một cách ơ hờ này của những cặp nam nữ vốn chưa từng quen biết, chính là vật liệu chính để xây nên ngôi cao ốc tích tụ những nỗi buồn của cuộc đời trong lòng tôi.

Quán rượu giống như một rạp hát, mỗi ngày đều diễn đủ các màn của vở diễn cuộc đời.

Tôi là ông chủ của cái rạp hát đó, đồng thời cũng là một khán giả trung thành, thỉnh thoảng cũng bôi trát hóa trang lên làm diễn viên nghiệp dư.

Trong quán rượu, người ta bỏ tiền ra để thu về trải nghiệm. Còn tôi thì bán trải nghiệm lấy tiền.

Cuộc đời con người là một tấm gương biết nói dối.

Có rất nhiều khách ở quán tôi, ban ngày đi làm là cái người ở trong gương đó, tối đến quán mới là người ở trong nội tâm của chính mình.

Thử tượng tượng một người: ban ngày làm việc trong văn phòng ở các tòa nhà cao tầng, thái độ nghiêm túc đứng đắn, cư xử lễ độ lịch sự, gặp phải chuyện bực mình trong công việc thì đều lặng lẽ nhẫn nại, chưa bao giờ lớn tiếng với ai, trước mặt cấp trên lại càng lễ độ ỉn nhẫn, nhún nhún không biết bao nhiêu chuyện bực bội. Nhưng khi đêm về, thì lại uống say khướt trong quán bar, nói năng phóng túng, bao nhiêu bực dọc trong lòng đều lòi ra hết sạch, nôn mửa hết những thứ đã nhún nhún nuốt vào ban sáng ra quán. Quán Bar biến thành một thứ giống như trạm thu mua phế phẩm, chuyên môn thu nhận những điều bất mãn không vui của con người ban ngày.

Ở quán bar, bạn có thể nhìn thấy, có thể thưởng thức một bộ mặt khác của mỗi con người ... bộ mặt ẩn giấu ở một nơi sâu thẳm, mặt trời không chiếu tới được, mà phải dùng rượu, bóng đêm và sự khiêu khích mới có thể khiến người ta để lộ ra nó.

Quán bar là một phòng phẫu thuật. Nhiều khi tôi có cảm giác mắt mình đột nhiên biến thành một con dao phẫu thuật cực kỳ sắc bén, tách rời thân thể từng con người, lấy linh hồn của họ ra, những linh hồn nhuộm đầy máu khiến người ta phải kinh sợ.

Từ sau khi Long Mi bỏ đi, tôi thường ngồi bên quầy bar nghĩ ngợi lung tung như vậy.

Cảm giác ấm áp mà em mang đến cho tôi giờ cũng đã theo em lìa xa, trôi sạch toàn bộ. Đầu óc tôi chỉ còn lại một khoảng trống rỗng, thân thể lạnh toát như tảng đá.

Tôi giống như một con cá đang tìm kiếm dòng chảy ấm áp và bạn tình ủa đông. Dòng chảy ấm áp thì đã bơi qua, bạn tình đột nhiên biến mất, không có được thứ gì. Chỉ đành mang theo một chút hồi ức ấm áp ít đến mức đáng thương, hoang mang quay trở lại bờ sông lạnh giá.

Tuy lạnh, nhưng dù sao cũng vẫn là bờ.

Dù sao cũng có những đồng loại khác.

- Chúng ta là đồng loại.

Một hôm, có một cô gái đã nói với tôi như vậy.

Phảng phất như cô đã bước vào lòng tôi, đi một vòng lớn, nhìn quanh nhìn quất, rồi lại bước ra vậy. Cảm giác ấy khiến tôi bồi hồi xúc động.

Tri âm hiếm gặp. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã trở thành bạn. Cô gái ấy tên là Mặc Mặc.

Thực ra thì Mặc Mặc không còn là một cô gái nữa rồi, mà phải gọi là một người đàn bà mới đúng, cũng gần ba mươi rồi chứ ít ỏi gì. Thế nhưng cả dáng vẻ động tác cử chỉ lẫn thân hình gọn gàng mà đầy đặn của Mặc Mặc lại khiến người ta không thể nhận ra tuổi của cô. Có lẽ đây chính là sự giải thích cụ thể cho sự ngoan cường của sức sống.

- Ánh mắt anh nhìn người ta cứ như một con dao phẫu thuật đang giải phẫu ấy.

Mặc Mặc nhìn tôi, thổi ra một vành khói.

- Chuyện này liên quan gì đến chuyện chúng ta là đồng loại?

- Tôi học ngoại khoa, hiểu mấy thứ này rõ lắm.

- Cô cũng thường giải phẫu à?

- Người, thế thôi. Sợ phải nhìn thấy những gì xấu xí lắm. Có lẽ cứ nên thiên về chuyện thưởng thức những gì tốt đẹp thì hơn.

Mặc Mặc nói chuyện lúc nào cũng đơn giản mà sâu sắc như thế. Đây là đặc điểm nổi bật của đàn bà đã đi qua quá nửa tuổi thanh xuân.

Chúng tôi nói chuyện với nhau giống như đánh bóng chày vậy, qua qua lại lại, mỗi người một câu, càng nhanh càng thấy thích thú. Từ đó trở đi, chỉ cần Mặc Mặc ngồi ở quầy bar, là tôi đều cố làm cho ánh mắt của mình trở nên ấm áp tới hết mức có thể.

Tính cách Mặc Mặc hệt như cái tên của cô vậy.

Cô thường lặng lẽ ngồi ở quầy bar, lặng lẽ ngồi trên sofa, ôm gối nhìn màn hình tivi, lặng lẽ nhìn ra cửa sổ hút thuốc, lặng lẽ bước vào hay lặng lẽ ra về, lặng lẽ khóc hay lặng lẽ cười.

Mặc Mặc uống được rất ít, nhưng hình như rất thích uống. Thông thường cô chỉ uống một chút là đã say, sau đó một là nằm trên ghế ngủ, hai là được đàn ông đưa về, mỗi lần người khác nhau, không ai quen mặt.

Mặc Mặc là một người đàn bà rất thẳng thắn, thẳng thắn đến độ hầu như không cần úp úp mở mở điều gì.

Tôi nghi ngờ điều này có liên quan đến nghề nghiệp của cô. Giải phẫu thì cần phải chính xác và đi thẳng vào vấn đề.

- Anh có quan hệ với bao nhiêu cô rồi?

Đây là câu đầu tiên mà Mặc Mặc chính thức hỏi tôi.

- Nhiều.

- Từ góc độ y học mà nói, mười trường hợp trở lên được xem là nhiều rồi, đúng không?

Tôi thường bị những câu hỏi của Mặc Mặc dồn vào góc tường, đành phải giả bộ ngây ngô.

- Kết cấu sinh lý ai chẳng như nhau, sao còn phải đi cùng với những cô khác nhau làm gì?

- Kết cấu sinh lý khác nhau chứ.

Cuối cùng tôi cũng tìm ra một cơ hội phản kích.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, rồi lấy trong quầy bar ra hai chiếc ly giấy, đưa cho Mặc Mặc, ra hiệu cho cô nàng sờ thử bên trong. Sờ một lúc, quả nhiên cô nàng đã nhận ra các đường vân bên trong hoàn toàn khác biệt. Mặc Mặc chum miệng phả vào mặt tôi một làn khói, coi như trừng phạt.

- Thì là kết cấu sinh lý tương tự nhau vậy, đã tương tự nhau rồi thì sao cứ phải cần nhiều cô khác nhau?

Mặc Mặc đổi cách đi vào vấn đề.

- Tính cách khác nhau.

Tôi thành thật trả lời.

- Thế nào rồi cũng gặp một người mà mình thích nhất chứ

- Ừ.

- Vậy thì có thể kết thúc rồi đúng không?

Tôi nhấp một ngụm whiskey, nghĩ ngợi một lúc, rồi ngăn người ra vì không biết phải trả lời thế nào.

Bật đĩa “Praha, tình yêu của tôi” lên xem.

Chợt nhớ lại một câu nói của Milan Kundera: “Ve vãn tán tỉnh chẳng qua chỉ là một lời hứa không được đảm bảo.”

Tôi không biết mình và Mặc Mặc nói chuyện với nhau thế này có gọi là ve vãn hay không nữa. Xét về mặt mục đích thì có lẽ không phải, thế nhưng cảm giác rung động khe khẽ như bị dòng điện áp thấp chạy qua trong lúc nói chuyện lại không khỏi khiến tôi hoài nghi điều đó.

Hai người cứ “ve vãn” nhau như vậy, nhưng rồi cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chúng tôi chỉ lờ qua tiếng lại, giống như đang diễn tập “ve vãn” nhau, không hề dính dáng đến thực tiễn. Điều này làm tôi nghĩ mãi mà cũng không hiểu. Đặc biệt là khi đối mặt với tuổi xuân hừng hực đang ở cái thời nở rộ của Mặc Mặc và ham muốn mãnh liệt đang say ngủ ở nơi sâu thẳm trong lòng tôi.

Có lẽ tại người trong quán bar đều biết mối quan hệ “anh em” này, nên tôi và Mặc Mặc nói chuyện với nhau càng thoải mái, chẳng ngại ngần gì hết.

Nhiều khi, đang ngồi bên quầy bar thì nghe có tiếng Mặc Mặc gọi:

- Quán Ngai, tối nay đưa tôi về nhà được không?

Lúc quay ra thì đã không thấy người đâu, tựa như cô đã biến mất trên đời này vậy. Một lát sau nhìn thấy, thì cô nàng đã khoác tay người đàn ông khác ra về mất rồi.

Tôi chỉ đành tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Có lúc Mặc Mặc và cả đám bạn ngồi trên ghế sofa nói chuyện, thỉnh thoảng tôi cũng ra ngồi chơi, tham gia mấy câu.

Những lúc ấy, Mặc Mặc thường rúc người ngồi co ro trên ghế, nấp giữa đám bạn, lặng lẽ hút thuốc. Lâu lâu mới lên tiếng tranh luận vài câu, còn đâu đa phần thời gian đều chỉ ngồi im lặng.

Mỗi lần thấy tôi ngồi xuống bên cạnh, cô nàng lại hỏi:

- Quán Ngai, không muốn tôi hả?

Lần nào tôi cũng chỉ nhẹ nhàng trả lời:

- Mùa hè này không động cõn nữa!

Sau đó cả hai cùng cười phá lên, cười một cách thực sự thoải mái, cảm giác quái dị nhưng rất ấm áp.

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Mới thoáng một cái, thời gian đã như bị ai trộm mất, mùa hè đã hết, mùa thu lại lặng lẽ kéo về.

Tôi phát hiện ra điểm này là nhờ quần áo của các cô gái đến quán bar. Những bộ đồ mùa hè mỏng dính đã mau chóng được thay bằng áo nhung áo len ấm áp, trên đôi chân xinh xắn của các cô bắt đầu đi vào những đôi boot đủ loại, càng làm nổi bật lên vẻ quyến rũ không gì sánh được của tuổi xuân tràn trề nhựa sống.

Quán bar dường như đã trở thành một chiếc nhiệt kế. Muốn biết thời tiết thay đổi thế nào, chỉ cần nhìn cô gái đầu tiên đi vào quán là tự nhiên sẽ biết ngay.

Quán bar đồng thời cũng là một chiếc đồng hồ đo chỉ số tình cảm xã hội. Muốn cảm nhận được một cách sâu sắc cái gọi là lòng người ấm lạnh thay thói đời thất thường, thì cứ nhìn cường độ, góc độ, tư thế, ánh mắt, thời gian ôm nhau hay chia tay của các cặp nam nữ trong quán rượu là biết ngay. Hành vi tự rồi lại tan một cách ơ hờ này của những cặp nam nữ vốn chưa từng quen biết, chính là vật liệu chính để xây nên ngôi cao ốc tích tụ những nỗi buồn của cuộc đời trong lòng tôi.

Lông Mi giờ ở đâu? Đây dường như là một câu hỏi không có lời đáp, muốn biết cũng không thể nào biết được, điều ngày ngược lại khiến tôi cảm thấy thư thái đi đôi phần.

Lông Mi giờ ở đâu? Đây dường như là một câu hỏi không có lời đáp, muốn biết cũng không thể nào biết được, điều ngày ngược lại khiến tôi cảm thấy thư thái đi đôi phần.

Mặc Mặc ở ngay trước mắt, lặng lẽ chất đống những thê lương buồn bã trong lòng tôi, vì thế nên càng lúc càng nặng nề.

Trong quán rượu, nhìn Mặc Mặc quần tròn trong chăn, thấy cô uống rượu, thấy cô say, thấy cô bị đàn ông đưa đi. Thỉnh thoảng lại lảo đảo bước tới, nép vào bờ ngực không chút ấm áp của tôi, cảm nhận cái gọi là sự quan tâm của bạn bè một cách khiên cưỡng, rồi lại lảo đảo đi ra.

Mỗi lần Mặc Mặc ôm người đàn ông khác đi ra khỏi quán, trong lòng tôi không hiểu sao lại nhói đau lên một cái.

Chỉ một cái thôi.

Không có cái thứ hai.

Cái tuổi xung động ấu trĩ giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha ấy đã qua lâu rồi.

Tôn trọng người khác, đầu tiên chính là tôn trọng cách sống của họ.

Cho dù là họ đi tìm đường chết cũng được, chỉ cần họ thật sự muốn, thì vẫn phải tôn trọng.

Một hôm, tôi và Hoa Hồng ngồi vừa đàn vừa hát bài "Hotel California".

Một người bạn chơi nhạc của Hoa Hồng cũng đến, anh chàng này chơi trống rất tuyệt.

Ba người đang chơi say sưa thì Mặc Mặc đi qua trước mặt tôi, đứng cũng không vững, tôi vội vàng đỡ lấy.

Mặc Mặc ngẩng đầu lên, có lẽ tại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nên cô lại gục xuống, để mặc cho tôi ôm chặt.

Tôi đã quá quen chuyện này, đành kéo một chiếc ghế, đặt cô nàng ngồi lên đó, rồi tiếp tục chơi đàn.

- Đổi bài gì mới mới đi!

Mặc Mặc đột nhiên hét lên:

- Chán muốn chết! Ngày nào cũng đàn cái bài này, đổi bài nào mới hơn đi. Tôi thích nghe bài nào mới cơ, thích đàn ông mới cơ!

Anh bạn chơi trống liền bật cười phá lên.

Tôi và Hoa Hồng đưa mắt ái ngại nhìn Mặc Mặc, không biết nên làm sao cho phải.

Điện thoại của cô nàng reo lên, nhưng Mặc Mặc cứ để đó, không buồn nghe.

Chẳng bao lâu sau thì có tiếng bước chân huỳnh huých vang lên, tiếng bước chân của một người đàn ông vững chắc trầm ổn.

Quả nhiên, một người đàn ông cao lớn sải chân bước tới, ngẩng người ra nhìn Mặc Mặc một lúc rồi cúi xuống sờ trán, áp mặt vào mặt cô. Mặc Mặc hình như đã rất quen thuộc với vòng tay, với gương mặt với mùi toát ra từ cơ thể người đàn ông đó. Cô ôm chặt lấy cổ anh ta, chưa mở mắt đã òa lên khóc rất thương tâm.

Hai người họ ôm nhau một lúc lâu.

Người đàn ông lau sạch nước mắt trên mặt Mặc Mặc, rồi đỡ cô đứng dậy, liếc nhìn chúng tôi mấy cái, sau đó quay người đi ra.

Tiếng bước chân chắc chắn khỏe mạnh đi xa dần, rồi biến mất.

Tôi ngồi thẩn người ra, chăm chú nhìn vào nơi họ từng ngồi, một lúc thật lâu.

- Cuối cùng cũng được tình yêu ôm đi rồi phải không?

Chợt cảm thấy vui thay cho Mặc Mặc.

Đây vẫn không phải là kết cục của câu chuyện về cô gái có tên Mặc Mặc.

Ngày hôm sau, Mặc Mặc lại ngồi thu mình trong chiếc sofa dành riêng cho cô trong quán bar.

Tôi bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô rồi mỉm cười.

- Tối qua uống say quá, sau đó tôi làm gì vậy? Làm sao mà về được nhà?

Cô hút một điếu thuốc, vẽ mặt ngây thơ như đứa trẻ.

Tôi ngó người ra mắt một lúc.

Nhìn dáng vẻ thật sự nghiêm túc của cô, tôi không khỏi bật cười. Cuối cùng thì cười phá lên, cười ngặt nghèo đến lúc không thở được mới thôi.

- Anh vẫn chưa trả lời tôi đấy?

Mặc Mặc ngây ngô nhìn tôi hỏi.

- Suýt chút nữa thì cô về được nhà.

Tôi chỉ biết nhún vai trả lời như vậy.

Chương 19

Tất cả mọi người đều đang cầm một chiếc thước, cẩn thận đo đạc giữa lợi ích của mình và người khác, cố gắng tìm kiếm một điểm thăng bằng cho cả hai.

Câu chuyện ở quán bar là chuyện của đàn ông và đàn bà.

Cũng như câu có hoa có lá vậy.

Tôi đã kể rất nhiều chuyện về các cô gái, nhưng lại bỏ sót mất một mảng lá xanh lớn.

Cần phải kể chuyện về các anh chàng nữa.

Kể về những chiếc lá.

Những chiếc lá ngoan cường mạnh mẽ hơn hoa, không dễ úa tàn như hoa.

Đàn ông thậm chí căn bản không úa tàn, mà họ chỉ dần dần khô héo.

Có một anh chàng như vậy.

Anh ta thích nằm bò ra quầy bar, hút thuốc liên tục, ngắm nhìn đủ các hạng người ra vào quán bar, rồi lặng lẽ hút thuốc, không nhiều chuyện cũng không nhiều lời, thỉnh thoảng mới lên tiếng nói gì đó với Quán Đầu. Tôi cũng hay ngồi ở quầy bar, lâu lâu rồi tự nhiên cũng thành quen biết. Không ai biết anh ta làm nghề gì, nhưng vì mỗi lần nói chuyện anh ta thường hay chêm vào mấy câu tiếng anh, nên mọi người liền gọi luôn anh ta bằng cái tên tiếng anh Kevin, còn tên tiếng Trung là gì thì chịu không ai biết.

Kevin thích uống whiskey, còn thích pha thêm nước ngọt vào, mùi vị quái quái. Mỗi tối anh ta đều uống hết nửa chai nhỏ, hút hết nửa bao thuốc, đúng một giờ sáng thì đưa tay xem đồng hồ, sau đó đứng dậy ra về. Biết được thói quen này, thời gian vừa tới là Quán Đầu liền lên tiếng nhắc nhở:

- Kevin, đến giờ rồi kìa!

- Vợ chẳng có yêu cầu gì cả, chỉ muốn mình về nhà trước một giờ thôi.

Kevin ngượng ngừng giải thích.

Kevin trông rất đàn ông, hơn ba mươi tuổi, tính tình hòa nhã, không nóng cũng không chậm chạp, rất được các cô gái ưa thích. Anh ta còn có một sở thích, đó là mời các cô gái uống rượu. Bất kể là quen hay không quen, chỉ cần ngồi cạnh là anh ta sẽ mời người ta uống rượu. Cứ thế quen dần, về sau các cô gái đi một mình đến đây đều thích ngồi cạnh anh ta. Được mời rượu chỉ là một chuyện, chủ yếu nhất là có thể nói chuyện với anh ta để giải buồn. Như đã nói ở trên, Kevin rất đàn ông, rất có cảm giác an toàn, đương nhiên cũng có cả một phần kích thích trong đó nữa. Dần dà không biết từ lúc nào Kevin cũng bị kéo vào những chuyện tình một đêm ở quán bar. Mới đầu anh ta lúc nào cũng một mình đi về đúng giờ, về sau thường là dẫn các cô gái khác nhau về trước một giờ, sau nữa thì bắt đầu dẫn các cô gái lạ đến quán bar. Cuối cùng thì chỉ cần bước chân vào quán, là lập tức có người bổ vào lòng anh ta, vô cùng thân mật.

- Kevin, đến giờ rồi kìa!

Quán Đầu có ý tốt nhắc nhở.

- Sorry, nói trước với vợ rồi, về muộn nửa tiếng được.

Kevin cười cười nói.

- Ngày nào cũng đến quán bar thế này, vợ không có ý kiến gì à?

- Of course! Có điều làm công tác tư tưởng tốt, nên vợ nghĩ thông rồi, mà cũng quen rồi!

Một thời gian sau, thời gian về nhà của Kevin lùi lại thành hai giờ sáng, nghe nói là phải dùng điều kiện chiều nào cũng đi dạo phố với vợ để đổi lấy.

- Vợ quan trọng vậy sao không ở với cô ta nhiều hơn một chút?

Tôi hỏi.

- Vợ chồng bao nhiêu năm rồi, tay trái sờ tay phải, ở nhiều càng chán thôi.

- Vậy làm sao thể hiện sự quan trọng của vợ với mình được?

- Vợ cũng quan trọng như mạng sống của tôi vậy. Nếu trời có sụp xuống, người duy nhất mà tôi liều mạng cứu, ngoài cha mẹ ra thì chính là vợ. Gửi gắm cả đời mà.

Nhìn mặt Kevin có vẻ rất nghiêm túc.

- Thế sao còn đi với các cô gái khác?

Trà Sữa xen miệng vào hỏi một câu.

- Hai chuyện khác nhau mà, vợ là tất cả, tôi có thể mang tất cả những gì của mình cho vợ hết, ngoại trừ tự do ra. Dù sao thì con người ta sống ở đời cũng phải vui vẻ mới sống được chứ, tôi không cần vợ tôi vui vẻ, vợ tôi cũng không ngăn cản tôi được vui vẻ. Quan hệ hôn nhân của chúng tôi là loại quan hệ vững chắc nhất hiện nay đây, OK?”

Kevin cười cười nói.

Một lần, tôi đã thấm thía được sức mạnh ẩn tàng trong lời nói của Kevin.

Hôm ấy trời có bão, gió rất lớn, đèn trang trí quảng cáo bên ngoài quán bar đều bị thổi bay hết.

Kevin đang ôm một cô gái ngồi ở quầy bar nói chuyện vui vẻ thì một nhân viên phục vụ đi tới, nói bên ngoài có người tìm. Kevin liền chạy ra, một lát sau thì cười tít mắt bước vào, tay cầm một chiếc ô.

- Ai mang ô cho anh đây?

Cô gái tò mò hỏi.

- Wife, thấy trời nổi gió, không yên tâm nên mang tới.

Kevin cười cười nói.

- Wife? Bà già mặt vàng đó hả? Nghĩ cũng chu đáo nhỉ?

Cô gái buột miệng nói đùa.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, Kevin ném chiếc ly trên tay xuống đất, mặt sầm lại, nhất định đòi cô gái xin lỗi vì đã gọi vợ anh ta là “bà già mặt vàng” cho bằng được. Cô gái giật bắn mình, không hiểu ra làm sao, ngờ ngác một lúc rồi khóc toáng lên. Cũng may là có Trà Sữa chạy một phen.

- Thế nào cũng được, nơi không được nói xấu vợ tôi.

Kevin hậm hực nói.

Lâu lâu không thấy Kevin xuất hiện ở quán. Lúc gặp lại thì anh ta đã là cha của người ta rồi. Thì ra là vợ anh ta sinh, Kevin ở nhà chăm sóc hai mẹ con.

- Cảm giác làm bố thế nào?

- Giống như nuôi thú cưng ấy.

Anh ta cười cười theo thói quen rồi trả lời.

- Làm bố rồi vẫn đi cưa gái à?

- Chuyên đi cưa cảm các cô thích đàn ông già như tôi thôi.

- Không ở nhà chăm con à?

- Có vợ rồi. Với lại gần mực thì đen! Tôi không muốn ảnh hưởng đến sự phát triển lành mạnh của thế hệ sau.”

Tôi thường bắt gặp Kevin ôm các cô gái khác nhau uống rượu, thỉnh thoảng lại móc ví ra, ngắm nhìn ảnh đứa trẻ trong đó rồi lắc lư lắc lư mỉm cười đắc ý.

Cảnh này làm tôi chợt thấy bồi hồi cảm xúc.

Tất cả mọi người đều đang cầm một chiếc thước, cẩn thận đo đạc giữa lợi ích của mình và người khác, cố gắng tìm kiếm một điểm thăng bằng cho cả hai.

Còn một anh chàng khác, tên là Lão Ngô, tầm ba tư ba lăm tuổi, lớn hơn Kevin một chút, tính cách thì hoàn toàn trái ngược.

Kevin lúc nào cũng có vẻ như một người tốt, tính cách ẩn nhẫn, chuyện không liên quan đến mình thì cũng không buồn để ý. Cuộc sống tương đối đại chúng hóa, ngoại trừ hưởng thụ niềm vui ra, anh ta không còn mong muốn gì khác.

Lão Ngô thì hoàn toàn ngược lại, rất có quan điểm, cũng rất thích bày tỏ quan điểm của mình. Cái gì anh ta cũng quan tâm, đặc biệt là quan tâm đến tâm sự của các cô gái. Chỉ cần thấy một cô gái không vui, bất kể là quen hay không quen anh ta cũng lân la tới nói chuyện với cô gái đó, không ngừng nói đạo lý, không ngừng đưa ví dụ, khuyên bảo dạy dỗ cho đến khi cô gái đó hiểu ra và vui trở lại mới thôi. Anh ta cũng vì thế mà cảm thấy vui lây. Còn những chuyện khác thì hoàn toàn không buồn để ý đến.

Điểm giống nhau của hai người là đều rất sát gái. Các cô gái thông thường đều thích người không có tính cách nổi bật như Kevin, cái kiểu thích mà như không thích. Còn tính cách nổi bật như Lão Ngô lại hoàn toàn khác biệt, cô nào thích anh chàng này thì thích đến phát điên, còn cô nào mà ghét thì ghét đến hắt nước đổ đi, cực kỳ cực đoan.

Khác với những người đàn ông dùng tiền để mua lấy sự vui vẻ của phụ nữ, Lão Ngô đa phần dùng suy nghĩ và sở thích để đổi lấy niềm vui cho các cô gái.

Điện ảnh âm nhạc, văn hóa Trung Tây, chính trị lịch sử địa lý, viết văn, quay phim chụp ảnh, thứ gì anh ta cũng biết, thậm chí còn có thể ôm ghi ta chơi mấy bài dân ca nữa. Chỉ cần nơi nào có đông người ngồi với nhau, nơi đó liền trở thành sàn diễn của Lão Ngô. Anh ta cứ như người chủ trì tiết mục, đem đủ thứ chuyện ra phân tích lý giải ọi người, ai thích thì nghe, không thích thì cứ coi như lời của kẻ say, không cần để ý.

Lão Ngô có rất nhiều sở thích, anh ta luôn cần mẫn tìm lời giải đáp cho câu đố lớn nhất của cuộc đời mang tên “bản thân”, và đã thu được không ít kết quả. Nhưng Lão Ngô cũng rất tỉnh táo, anh ta hiểu được chỉ có kinh tế mới là cơ sở để duy trì sở thích, vì vậy chưa bao giờ anh ta bỏ lơ việc làm ăn của mình, nghe đâu làm tới mấy công ty, thu nhập rất khá. Lão Ngô và những người làm ăn bình thường có thể nói là khác nhau về bản chất, anh ta kiếm tiền là để phát triển sở thích của mình, để khám phá bản thân, để được cảm nhận cảm giác kiêu ngạo khi đứng trên cao. Lão Ngô chưa bao giờ đi hộp đêm, cũng không bao giờ cùng khách hàng đi tắm hơi mát xa, mà chỉ chìm đắm trong những sở thích phong phú đa dạng của mình, lạnh lùng cười nhạo và cự tuyệt những quyến rũ tầm thường của tục thế.

Tất nhiên là trừ sex ra.

Lão Ngô thích sex. Điểm khác biệt của anh ta và Kevin là anh ta thích những cô gái trẻ. Định nghĩa của anh ta về các cô gái trẻ là thế này: Hai mươi lăm tuổi trở xuống còn chưa biết mùi đời, nhí nha nhí nhố, chẳng có hàm dưỡng, suy nghĩ không sâu, chẳng hiểu biết gì về điện ảnh hay âm nhạc cả. Chỉ thế mà thôi. Mỗi lần nhắc đến những người phụ nữ của Lão Ngô, tôi đều nghĩ đến loại phụ nữ mà Bethoveen yêu thích: “Xuất thân trong tầng lớp quý tộc Vienna, có giáo dưỡng, xinh đẹp hiền thực, mang một vẻ đẹp yếu ớt cần sự chở che.” Mỗi cô gái ngồi cạnh anh ta đều có “một vẻ đẹp yếu ớt cần sự chở che”.

Dường như Lão Ngô không có cách nào khiến mình dừng lại bên cạnh một cô gái được lâu. Anh ta rất dễ và cũng rất mau chán. Tôi đã từng tính thử, cứ mỗi ba tháng Lão Ngô lại đổi một người phụ nữ, cứ như vậy mãi mà không hề thấy mệt mỏi. Ngoài ra anh ta còn có một ưu điểm mà người thường không dễ gì làm được: thích mới nhưng không ghét cũ. Anh ta thường tụ tập mấy cô đã từng cặp với mình đến quán bar ngồi chơi nói chuyện, các cô không ngờ cũng rất vui vẻ, trò chuyện ồn ào cả góc quán. Điều này không phải là không có nguyên nhân, rất nhiều cô gái sau khi đã chia tay cũng vẫn được anh ta nhiệt tình chăm sóc, không hề đổi thay. Có lẽ trong triết lý sống của Lão Ngô không hề có mấy chữ “người đi trà lạnh”.

Tôi từng nghe được một câu chuyện thế này. Có một lần có một cô gái từng cặp với Lão Ngô bị ốm liệt giường ở nhà, anh ta liền tức tốc ngồi máy bay từ nước ngoài trở về, chỉ để nhìn cho cô một nỗi canh. Cô gái cảm động đến phát khóc, cứ tưởng rằng anh ta sẽ trở lại với mình. Chẳng ngờ đến hôm sau, Lão Ngô lại nói phải đi thăm một cô gái khác, rồi dứt áo ra đi. Có lẽ chính vì tính cách cố chấp chân thành này của Lão Ngô mà những cô gái yêu anh ta đều yêu đến điên cuồng, đồng thời cũng từ đó mà trở nên tuyệt vọng tới tận cùng của sự tuyệt vọng.

Còn có một câu chuyện khác. Một lần Lão Ngô làm ăn không kịp xoay vòng vốn, tình cờ để một cô gái đã chia tay biết được. Cô gái này là dân văn phòng, chỉ dựa vào đồng lương cứng để tích lũy chút tiền về sau sử dụng. Ai ngờ đâu hôm sau cô lập tức rút hết tiền trong tài khoản ra, cho vào một cái túi, thả “bịch” lên bàn làm việc của Lão Ngô, rồi buông lại một câu: “Có lẽ không đủ, nhưng anh dùng tạm vậy!” Dứt lời liền quay đầu bỏ đi, chỉ để lại một làn gió thoảng. Lão Ngô ngồi một mình trong phòng, lặng lẽ khóc thầm.

Anh ta rất ít khóc, hơn nữa thường cũng chỉ khóc vì bản thân mình. Tất nhiên là cô gái kia cũng không giữ được chân anh ta. Đường như con người Lão Ngộ sinh ra là để sống tự do, sống chỉ vì tự do.

- Có trách nhiệm với bản thân, chính là có trách nhiệm với người khác.

Lão Ngộ nói.

- Còn dự định kết hôn không?

- Có. Nhưng không có người nào tốt, cũng chẳng tìm được người nào tốt, đành sống một mình vậy.

Người tốt mà anh ta nói, tức là người thích hợp.

Nhìn những cô gái xinh đẹp hào phóng lại chân thành bên cạnh Lão Ngộ, tôi thật cũng không biết rốt cuộc anh ta muốn tìm một người tốt như thế nào nữa. Hay là anh ta đang đợi một người, một người giống như Lông Mi đối với tôi?

Không biết nữa.

18. Chương 20

Chương 20

Tuổi trẻ là một trận vây khốn, giống như người Tây Ban Nha vây khốn cung điện La Alhambra trong một thời gian dài vậy.

Tuổi trẻ không hủy diệt chúng ta, nó chỉ vây khốn chúng ta mà thôi.

“Tiếng Thét”

Không hiểu sao dạo này tôi rất hay nghĩ đến bức tranh đó.

Trong tranh vẽ một người đang lấy tay bịt chặt tai, trên mặt chỉ thấy hai hố mắt trống huếch, nét mặt tuyệt vọng. Ở phía xa xa sau lưng người này có hai người đang đứng, họ có vẻ như hoàn toàn thờ ơ trước con người cô độc tuyệt vọng thậm chí còn lộ rõ khuynh hướng tự sát trước mặt mình, chỉ đứng thông tay quan sát.

Tôi cứ cảm thấy mình giống như người trong bức họa, sống chán chường, sống mệt mỏi, mất đi lòng tin.

Trong thành phố này, khắp nơi những người thờ ơ hững hờ, nhắm mắt làm ngơ.

Những người muốn giúp đỡ mình như Trà Sữa, Bì Tử, Quán Đầu lại không thể giúp được gì.

Bởi vì vỏ quýt dày phải có móng tay nhọn.

Lông Mi chính là cái móng tay nhọn đó.

Mùa thu đến.

Thỉnh thoảng tôi lại ngồi trên sân thượng tổng kết lại cuộc sống và những người đã xuất hiện trong đời mình.

Đột nhiên nhận ra mình chưa làm được chuyện gì ra hồn.

Cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt.

Vết thương trên thân Kim Hổ đã dần dần khỏi hẳn, để lại một vết sẹo rất đẹp.

Bì Tử cuối cùng cũng bắt đầu nở mày nở mặt, sải chân bước những bước dài tiến về phía mục tiêu trở thành người giàu có. Cậu ta mở công ty, đi khắp nơi hối lộ, khai thông quan hệ, sự nghiệp càng lúc càng lớn. Giờ

thì cậu ta không cần mượn tiền ai nữa, mà ngược lại có rất nhiều người bắt đầu đến tìm cậu ta mượn tiền. Cậu ta cũng không cần đến quán bar cửa gái nữa, mà các cô gái toàn tự tìm đến bám lấy cậu ta.

Trà Sữa và cô gái trọ đầu lần trước vẫn yêu nhau đến chết đi sống lại. Cô trọ đầu định di dân sang Hà Lan, nhưng Trà Sữa thì lại chán ghét cuộc sống ở nước ngoài, nó không nở bỏ đất nước, không nở rời xa thành phố, xa đám bạn bè, xa quán bar này đi đâu cả. Hai người vì vậy mà cứ do dự mãi chưa quyết định được.

Chuyện yêu đương của Hoa Hồng rất ổn, cậu ta không lang thang hát ở ngoài phố nữa mà mượn tiền tôi mở một cửa hàng nhỏ chuyên bán đĩa lậu, tôi cũng tốn khá nhiều thời gian lượn lờ ở ngôi nhà nhỏ ẩm áp đó. Cửa hàng đĩa bị kiểm tra niêm phong một lần, nhưng nhờ Bì Tử chạy vạy giúp cho, từ sau lần đó trở đi thì không còn phiền phức gì nữa.

Quán Đầu bị viêm amidan, sau khi làm phẫu thuật cắt bỏ, cậu ta bắt đầu nói nhiều, thậm chí có hôm còn nói một mạch không ngừng từ sáng tới tối mịt, cứ như là cái amidan kia đã chẹn mất cổ họng của cậu ta vậy. Nhưng khác thì lại chê cậu ta pha đồ uống càng lúc càng tệ. Xem ra người càng ít nói thì càng làm tốt mọi việc hơn thì phải.

Bố mẹ cô bé nhà bên cuối cùng đã ly hôn. Cô bé lựa chọn đi cùng ông bố lấm tiền dọn nhà đi, nghe nói như vậy có thể bảo đảm cho con đường ra nước ngoài du học của nó. Cũng vì thế mà nó có một người mẹ mới. Mẹ cũ thì tuổi già nhan sắc cũng tàn phai, một mình sống trong căn nhà lạnh lẽo. Chị ta chuyển công việc, phải làm ca ba rất vất vả, nhưng vẫn cố chấp không chịu sống cúi đầu, càng không muốn tái giá. Vì thế mà tôi rất khâm phục chị, từ đó trở thành bạn, thỉnh thoảng cũng ghé qua mời chị đi uống trà, nói chuyện cho đỡ buồn.

Không có tin tức của Long Mi.

Gần đây nghe nhiều nhất là nhạc của Damien Rice.

Tác phẩm của họ thường khiến tôi muốn khóc mà không có nước mắt. Tôi rất ngưỡng mộ cái cách họ dùng âm thanh để trực tiếp giãi bày cuộc sống của mình. Mỗi lần nghe Damien Rice, tôi lại có cảm giác cuộc đời giống như một căn nhà gỗ dựng bên vách núi dựng đứng gần bờ biển Scoland: trước mắt là cao nguyên xanh ngắt vô tận gieo trồng vô số hạt giống hi vọng, sau lưng là vách núi dựng đứng và mặt biển cuồn cuộn, còn mình thì đang đứng ở vùng biên giới chẳng phải là tuyệt vọng mà cũng không thể nói là hi vọng.

Bộ phim hay nhất mà tôi xem là “Ngốc nghếch” của đạo diễn nổi tiếng người Đan Mạch Lars von Trier.

Bộ phim kể về một nhóm người bình thường giả làm người bị chứng thiếu năng trí tuệ cùng nghênh ngang ra đường giữa ban ngày, cùng hưởng thụ lạc thú mà sự rối loạn do họ gây ra đem lại. Trong phim có một câu nói rất hay: “Làm một người ngốc là một sự sa xỉ, cũng là một tự tiến bộ, bởi vì ngu ngốc chính là tương lai của nhân loại này.”

Câu nói hay nhất là:

Bì Tử: Cuộc đời lý tưởng là hồi trẻ thì nhếch nhác không thể chịu được, về già lại giàu có không thể chịu được.

Trà Sữa: Trước khi tuổi trẻ bị thổi rữa hãy để nó trào dâng và lan tràn khắp nơi đi, cho dù tràn vào một đồng phân bò cũng được. Tất nhiên đàn ông thì còn chẳng bằng phân bò nữa. Ôm phân bò ngủ còn ấm hơn ôm đàn ông các cậu nhiều, tớ thà ôm các cô gái của tớ còn hơn.

Hoa Hồng: Nhạc Rock chết rồi, tình yêu sống rồi. Thần chết đã dùng tình yêu để từ chối tôi.

Còn có một câu của Quán Đầu nữa, hôm ấy cậu ta nhìn tôi và Hoa Hồng ngồi nghịch nghịch cây đàn ghi ta bên quầy bar, nghĩ một lúc rồi nói:

- Thứ âm nhạc hay nhất trên đời này, là đàn bà.

Tôi thích đến ga xe lửa. Sau khi đóng cửa quán bar, tôi với Bì Tử thường rủ nhau ra ga, ngồi trên bậc thềm hút thuốc, nghe tiếng còi tàu rú lên từng đợt kích động lòng người, ngắm nhìn những con người đang vội vã chuẩn bị lên đường, cảm nhận lấy sự lênh đênh mệt mỏi của đời người.

Tôi cũng thích quan sát những người vô gia cư nơi đầu đường xó chợ. Tôi hay một mình lang thang ở Thiên Kiều hay cổng chợ lúc nửa đêm, vì vậy rất hay gặp phải những người không có nhà để về, mà phải ngủ nơi góc phố. Lần nào tôi cũng lân la lại gần, quan sát đối phương từ khoảng cách rất gần. Thỉnh thoảng cũng có lúc đối phương thức tỉnh, cũng quan sát tôi từ khoảng cách gần đó, cả hai chỉ im lặng nhìn nhau, đều không biết nên làm gì hay làm thế nào.

Thích nói chuyện với xe. Có tâm sự gì, tôi đều trực tiếp nói với xe, cứ như nó có sinh mệnh vậy. Con xe già này là người bạn trung thành nhất của tôi, tôi bảo nó đi về phía đông, nó tuyệt đối không đi về phía Tây. Cho dù là tôi định lái nó lao xuống vực sâu, nó cũng không hề sợ hãi, quả thật khiến người ta cảm động vô cùng.

Chợt nhận ra mình đã già.

Điều này là người khác nói cho tôi biết. Hôm ấy tôi dừng xe ở cổng một trường đại học để đợi người, mở cửa sổ ra hút thuốc. Có một cô gái đi tới hỏi đường, hỏi xong nghe thấy trong xe đang bật nhạc của Leonard Co hen, cô liền bật cười khúc khích nói: “Thích nhạc của ông ấy chứng tỏ “chú” bắt đầu già rồi”, nói xong liền quay người bỏ đi, để lại bóng dáng ngập tràn sức sống của tuổi xuân.

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ nguyên nhân là do tại mình để râu? Thế là tôi liền về nhà cẩn thận cạo râu cho sạch, lục trong tủ ra một chiếc Tshirt dài tay, đứng trước gương ngắm nghía, nhận ra trông mình trẻ hơn rất nhiều, nhưng bụng thì cũng đã to hơn hồi trước rất nhiều. Đến lúc ấy, tôi mới bắt đầu cảm thấy khó chịu, bắt đầu tin lời của cô gái kia.

Già rồi là một cảm giác đáng sợ, chỉ cần nghe bài “Help” của The Beatles là biết.

Một lần lại gỡ “Hiroshima tình yêu của tôi” ra đọc.

Tình cờ gỡ đúng trang có câu: “Chiến tranh kéo dài mãi mãi không kỳ hạn, tuổi trẻ của tôi cũng không có giới hạn. Tôi đã không thể thoát khỏi chiến tranh, thì cũng không thể thoát khỏi tuổi trẻ của chính mình.”

Cảm giác tuổi trẻ như một chiếc đuôi cá trơn tuột trong tay mình, sẽ lập tức quẫy mạnh rồi trượt đi. Cho dù không đi mất, thì có lẽ nó chẳng mấy chốc cũng sẽ chết khô. Bất luận là đối với sự cô đơn tịch mịch hay tình yêu, trận chiến này xem ra cũng phải tiếp tục kéo dài rồi.

Tuổi trẻ là một trận vây khốn, giống như người Tây Ban Nha vây khốn cung điện La Alhambra trong một thời gian dài vậy.

Tuổi trẻ không hủy diệt chúng ta, nó chỉ vây khốn chúng ta mà thôi.

Không khí lạnh tràn về.

Trời trở rét, hai ngày trước còn có tuyết rơi. Quần áo mùa đông của tôi vứt hết trong tiệm giặt khô, đành phải co ro rúc mình trong nhà. Mấy ngày sau vẫn không thấy trời ấm lạnh, tôi hết chịu nổi, bèn xuống nhà lấy xe, bật điều hòa lên, ra đường ngắm cảnh phố xá. Gió lạnh thổi trên đường phố, quét sạch những chiếc lá khô cuối cùng vẫn còn ngoan cường bám trụ trên cành cây. Lá rụng bị gió cuốn đi khắp nơi. Cành cây trơ trọi hướng thẳng lên trời, tựa như đang âm thầm kháng nghị cái thời tiết đáng sợ đến không thể chịu nổi này. Trên phố toàn những người đang run rẩy vì rét, ai nấy đều có vẻ rất vội vã. Tôi ngồi trong xe ấm áp, chăm chú quan sát qua cửa kính, tựa như đang ngồi trên một con thuyền nhìn người ta giẫy dụa trên mặt biển mênh mông vậy.

Đột nhiên trời đổ mưa.

Mưa mỗi lúc một lớn. Đường phố dường như bị ai đó ấn nút tua nhanh, động tác của mọi người đều nhanh lên gấp bội, người đi bộ thì chạy khắp nơi tìm kiếm chỗ trú mưa, những người buôn bán nhỏ cũng vội vã thu dọn sạp hàng, mấy người đứng xe đang cãi vã cũng buộc phải tản ra, từng chiếc xe lướt qua cửa sổ ô tô. Chỉ có những người bán báo mặc áo mưa vẫn đứng trên phố rao vang vang, thỉnh thoảng cũng có người dừng xe lại ven đường mua báo, kéo cửa sổ xuống ném ra một tờ giấy bạc rồi đi. Những chiếc lá rụng chưa kịp bị gió cuốn đi, giờ bị nước mưa thấm đẫm, dính nhơm nhớp dưới chân người đi đường. Tất cả mọi người đều co ro cúm rúm, kéo cổ áo lên, chống cự lại thời tiết lạnh lẽo một cách không ý nghĩa.

Xe phía trước đột nhiên phanh gấp.

Tôi cũng lập tức dừng lại, nhòm người lên quan sát.

Một người tàn phế đôi chân, chống gậy ung dung đi qua đường trong mưa. Tất cả xe đều ầm ầm inh ỏi, biểu thị sự bất mãn.

Đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình không phải là một người như vậy.

May mà mình không cụt tay cụt chân, may mà mình không phải người mù, may mà mình không có bệnh tim, may mà mình không mắc bệnh tình dục, may mà lúc ngủ mình không ngáy. Cứ nghĩ đi nghĩ lại như vậy, đột nhiên tôi có nhận ra mình là một người thứ gì cũng có: thân thể khỏe mạnh không bệnh tật, ăn ở đi lại đều không phải lo lắng, còn có cả điều kiện đi kiếm tìm một chút cảm giác hưởng thụ nữa.

Vậy tại sao ngày nào tôi cũng cảm thấy cô đơn tịch mịch, hoang mang không biết đi về đâu?

Vì không có tình yêu? Nhưng nếu lấy một chiếc chân để đổi lấy tình yêu, liệu tôi có đồng ý không?

Nếu là Long Mi, có lẽ tôi sẽ đồng ý. Nhưng liệu tôi có biết đó là ai không?

Con người thường chỉ để ý đến thứ mà mình cần ngay trước mắt, mà bỏ qua những thứ mình đã từng sở hữu. Có lẽ đây chính là nguyên nhân thật sự của nỗi buồn. Nghĩ về mẹ, chợt tưởng tượng: nếu dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự sống ẹ, tôi có đồng ý không? Câu trả lời là có. Rồi lại nghĩ, nếu dùng đôi mắt của mình để mẹ sống lại, tôi liệu có vẫn đồng ý không? Câu trả lời lại là do dự, không thể.

Con người không sợ mất hết tất cả, mà sợ sự tàn khuyết, sợ không trọn vẹn.

Giống như cuộc đời tôi, thiếu mất Long Mi, liền trở nên tàn khuyết.

Xe trước mặt bắt đầu nhích dần.

Tôi chậm chậm đi theo, cái gạt nước lắc qua lắc lại trước mắt, cảnh vật mơ hồ rồi lại rõ ràng, rõ ràng rồi lại mơ hồ, tựa như đang nằm mộng.

Bật máy nghe nhạc lên, nghe lại bài “Bạch Hoa Lâm” của Phác Thụ.

Đi qua một góc phố.

Bên đường có một trạm điện thoại công cộng, có một bóng người đang run rẩy nép bên trong.

Lái xe đi qua trạm điện thoại.

Trước mắt chợt sáng bừng lên.

Tôi vội vàng dừng xe, bật đèn nháy làm hiệu cho các xe sau, rồi cẩn thận tấp vào vỉa hè, rồi dừng lại ở vị trí mà cửa sổ xe song song với trạm điện thoại, sau đó cẩn thận nhìn kỹ qua màn mưa mờ mờ: Mái tóc dài buông thả xuống vai. Đôi vai gầy guộc. Cặp mắt to trầm mặc. Hàng lông mi dài và đẹp như cánh bướm. Chiếc khăn choàng cổ dài. Áo khoác to xù. Dày cao cổ. Con dê đồ chơi nhỏ trong lòng. Cái balô to tướng.

Là Long Mi.

Sao lại là Long Mi?

Em không cầm ô, ăn mặc rất phong phanh nép trong trạm điện thoại công cộng, giày ướt sũng, mặt giấu vào trong cổ áo ngoài, hình như đang đợi taxi.

Tôi mở cửa xe, lấy hết sức gọi tên em.

Long Mi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi, nét mặt hoang mang như không biết phải làm sao.

Mưa lớn hắt vào trong xe.

Tôi vẫy tay ra hiệu, bảo em lên xe.

Long Mi vẫn đứng thẫn người ra đó, không hề động đậy.

Tôi đành xuống xe, vũng nước trên đường vẫn chưa ngập quá mắt cá chân. Tôi nhảy tránh vũng nước, rồi chạy tới kéo em lên xe. Chiếc xe từ từ chuyển bánh, mưa gió lạnh lẽo đều bị cản lại bên ngoài. Quay đầu sang nhìn em, tôi cảm thấy vô cùng hưng phấn. Mái tóc dài của Long Mi dính đầy những hạt nước li ti, em

nhìn tôi hoang mang, nét mặt trở khác như một bức tượng. Sau rồi Long Mi lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn tôi nữa.

Mưa mỗi lúc một lớn, đường chật cứng xe.

Chúng tôi đang đi trên đường một chiều, phía sau là một dãy dài những chiếc xe khác đang ra sức bóp còi thúc giục. Không thể dừng xe, đành cẩn thận tiến lên phía trước.

Phác Thụ hát bài “Những Bông Hoa Ấy”.

“Họ đều đã già rồi ư? Họ đang ở đâu? Chúng tôi chính là như thế, mỗi người một nơi!”

Tôi và Long Mi cuối cùng cũng không giống như lời ca kia, mỗi người một phương trời.

Trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác hạnh phúc và cảm động vô hạn chảy khắp toàn thân tôi.

Tựa như được lao ra bên ngoài, để ưa thấm nhuần tẩy sạch mọi ưu phiền vậy. Tôi cố khống chế tâm trạng kích động, miệng khẽ lầm nhảm hát theo, chú ý điều khiển xe, thi thoảng lại liếc nhìn kính chiếu hậu quan sát Long Mi.

Em khóc.

Em áp má vào cửa xe mà khóc, từng giọt nước mắt lăn trên má, lăn trên cửa sổ, thân hình nhỏ bé khẽ run lên nhẹ nhàng, đầu gục sang một bên, lặng lẽ nhìn cảnh mưa thê lương bên ngoài, hai hàm răng em cắn chặt đầu ngón tay cái, dường như không muốn tôi nghe thấy tiếng khóc rầm rức.

Nước mắt tôi tự nhiên tuôn trào lúc nào không biết.

Cũng không muốn em nhìn thấy. Lặng lẽ không nói gì, nước mắt cứ rơi. Tôi lặng lẽ lấy mu bàn tay quệt đi. Tay ướt sũng, lại chuyển sang dùng ống tay áo.

Thật lâu.

Cuối cùng xe cũng đi hết con đường một chiều chật hẹp, chuyển sang phố lớn. Tôi liền dừng xe lại bên đường.

- Em gầy đi nhiều quá.

Tôi quay đầu lại nhìn Long Mi mỉm cười.

- Anh cũng gầy quá.

Long Mi khẽ đáp lại, mặt vẫn áp vào cửa sổ xe lạnh lẽo.

Tôi đưa tay cầm lấy tay em. Lạnh buốt.

- Về nhà nhé?

- Không. Em về nhà em.

Tôi thở dài, nghĩ một lúc rồi đành khởi động xe.

Xe dừng lại trước một cái ngõ lớn ở khu phố cổ.

Mưa bắt đầu ngớt.

Tôi xuống xe, mở cửa sau, đỡ Long Mi ra, định đưa em vào tận nhà.

Long Mi dùng ánh mắt kiên quyết từ chối.

Hỏi số điện thoại của em, nhưng em chỉ nhìn tôi, do dự một lúc rồi cương quyết quay đầu.

Để lại mình tôi đứng ngầy ra trong mưa.

Sáng sớm hôm sau tôi đã dừng xe đợi trước ngõ.

Tôi đợi từ sáng đến tối mịt, cũng không thấy bóng người đâu. Ngày hôm sau cũng vậy, tôi kiên định đợi đến tận chiều, cuối cùng cũng thấy Long Mi đi ra. Em đeo chiếc ba lô to sụ, nghiêng nghiêng người cúi đầu

bước ra. Tôi vội vàng lái xe đến bên cạnh, kéo cửa sổ xuống bóp còi inh ỏi. Long Mi liếc mắt nhìn tôi, nghĩ gì đó rồi lại tiếp tục bước đi. Tôi đành lái xe đi theo. Một người một xe chậm chậm đi trên đường, làm không ít người để ý. Long Mi dường như cũng cảm thấy hơi ngại, đành dừng lại, nghĩ ngợi một chút rồi mở cửa, ngồi vào trong xe.

- Đi đâu?

- Triển lãm.

Tôi lái xe đến nhà triển lãm, nhưng đến cửa thì Long Mi có vé nên được vào, còn tôi không có vé, bị bảo vệ chặn lại.

Long Mi quay sang nhìn tôi, cười cười như trêu trọc, rồi chạy vào trong. Tôi bị bỏ lại bên ngoài. Nhưng nụ cười trêu trọc vừa rồi của em, ngược lại khiến cho tôi cảm thấy ấm áp và hi vọng.

Mua vé vào trong. Đang triển lãm tranh sơn dầu. Đại sảnh bị ngăn cách thành nhiều phòng nhỏ, đường đi ở giữa quanh co khúc khuỷu, không thấy Long Mi đâu. Đi ra quầy giới thiệu ở cửa ra vào, thấy có một bức “Quán Café đêm”, lồng ngực chợt thấy nóng bừng, vội vàng chạy tới đó. Quả nhiên Long Mi đang ngồi một mình trên mặt đất, tay chống cằm, hai hàng lông mi dài chớp chớp, điệu bộ như đang suy tư điều gì đó. Tôi bước lại gần, ngồi khoanh tròn bên cạnh em, rút thuốc ra định hút. Long Mi liền vươn tay ngăn lại, ra hiệu không được hút thuốc. Tôi liền thuận thế chộp lấy tay em, nắm thật chặt. Em muốn rút ra, nhưng không được, đành thở dài bỏ cuộc.

Người xem triển lãm không nhiều lắm, chỉ lựa thưa lác thác. Tranh trong triển lãm hầu hết đều là nguyên tác của họa sĩ trong nước, chỉ có một phần nhỏ là tranh sao chép. Các tác phẩm nguyên tác thực ra rất có sức nhấn, tư tưởng cũng sâu sắc hơn tranh chép, đồng thời cũng diễn tả được sự ảnh hưởng mãnh liệt của cái thời đại thay đổi gấp gáp này đối với thế giới tâm linh của con người.

Long Mi lại đòi đến sân vận động.

Khi chúng tôi tới nơi thì người đã chật kín. Một trận đá bóng giải hạng A. Long Mi kéo tôi chạy tới một cửa nhỏ, đưa giấy chứng nhận ra rồi đi thẳng vào trong. Sau đó em chạy thẳng vào phòng thay đồ, một lát sau thì thay một bộ đồ thể thao màu đỏ bước ra. Xung quanh có rất nhiều cô gái khác cũng ăn mặc như vậy.

- Tình nguyện!

Long Mi giải thích, rồi kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế băng nhỏ bên dưới khán đài. Trận đấu bắt đầu.

Hai đội đá rất tẹt, không khí nặng nề u ám bao phủ cả sân bóng. Rồi trận đấu cũng bắt đầu kịch liệt, đám dân nghiền bóng đá trên khán đài bắt đầu ồn ào náo nhiệt. Đội chủ nhà tấn công. Một tay cổ động viên đứng lên, hò hét xung phong, cả đám còn lại cũng cuồng nhiệt hò hét theo. Tiền đạo đội chủ nhà sút lệch cầu môn. Tiếng than tiếc liền nổi lên khắp sân vận động. Đội khách phản kích. Tiếng hò hét la ó ầm ĩ, một tay kèn thổi ngay điệu nhạc đám ma. Cú sút của đội khách bị thủ môn đội chủ nhà bắt được, tất cả cổ động viên liền hét vang “cố lên, cố lên”, không khí sục sôi hừng hực.

Long Mi bó gối ngồi trên một quả bóng, dùng đưa lắc lư, cắn móng tay, rồi thì chống cằm, ngửa mặt lên nhìn những đám mây biến hóa vô thường trên trời cao. Nhìn một lúc, em lại lấy cuốn nhật ký đó ra, vẽ vẽ gì lên đó. Tôi liếc nhìn, thấy em vẽ mấy con lợn nhỏ mọc cánh đang ra sức đuổi theo một quả bóng.

- Sao tự dưng lại đi làm tình nguyện thế này?

Tôi không nhịn được cười hỏi.

- Vì người khác làm một việc gì đó không vì lợi ích không phải cũng rất hay sao?

Long Mi vừa chăm chú vẽ vừa tùy tiện đáp.

- Xem đá bóng thực ra cũng chỉ để phát tiết mà thôi.

Tôi đáp với giọng xem thường.

- Sao anh nghĩ thế?

- Bình thường áp lực công việc quá lớn, không có cách gì phát tiết. Nên lúc rảnh rỗi người ta mới tới đây xem đá bóng, chẳng cần hiểu gì hết, chỉ biết hò hét, chửi bới ầm ĩ, ngược lại còn được tiếng là cổ động viên cuồng nhiệt của đội chủ nhà, có khi còn được dính dáng một chút vào chủ nghĩa yêu nước nữa ấy chứ. Có thể thôi.

Tôi nhìn đám cổ động viên đang lớn tiếng chửi bới đội khách mà trả lời.

- Còn có nhiều người khác chỉ đến để hưởng thụ cuộc sống một cách bình tĩnh, hưởng thụ sự vui vẻ mà thể thao mang lại. Anh chỉ nhìn thấy một mặt phiến diện mà thôi.

Lông Mi trầm tĩnh trả lời.

Tôi nhất thời cũng cứng họng không biết trả lời thế nào.

Liếc nhìn xung quanh. Lông Mi nói không sai, đúng là có nhiều người chỉ đang mỉm cười chăm chú xem đá bóng, cảm nhận lấy không khí hừng hực của trận đấu, hoặc cao giọng cổ vũ cho cả hai bên, suýt xoa tán thưởng những tình huống đặc sắc. Những tiếng mắng chửi mà tôi nghe thấy, nhìn thấy đúng là chỉ là hiện tượng phiến diện. Tại sao lúc nào tôi cũng chỉ nhìn thấy mặt xấu của vấn đề như vậy? Có lẽ tại ở quán bar chỉ nhìn thấy bộ mặt ủ rũ chán nản lúc đêm về của mọi người, mà không thấy được sự tích cực vươn lên của họ lúc ban ngày?

Lời nói của Lông Mi làm tôi bình tĩnh.

Quả bóng lăn ra khỏi sân.

Một vận động viên chạy tới hết lớn, làm Lông Mi giật mình, đặt cuốn sổ xuống, lấy trái bóng đang ngồi ném vào trong sân, rồi chạy ra nhặt một trái khác, ngồi lên, lắc lắc lư lư về tiếp.

Bất chợt thấy bồi hồi xúc động.

Đã quá lâu rồi tôi không tham gia vào các hoạt động ban ngày rồi. Nhìn cuộc sống và hạnh phúc bình thường dưới ánh mặt trời của mọi người, nhìn Lông Mi vui vẻ với việc mình làm, một cảm giác kỳ lạ dâng tràn lên trong lòng tôi. Tôi đã chìm đắm trong bóng đêm quá lâu, có lẽ đã đến lúc phải thay đổi cách sống rồi chẳng? Còn nhớ trước khi mở quán bar, tôi còn hay đến sân vận động chơi bóng rổ hay tennis, thỉnh thoảng còn đá bóng nữa. Hồi ấy còn thường rủ mấy người bạn đi leo núi, thậm chí còn dự định tổ chức đoàn thám hiểm đi Khả Khả Tây Lý nữa. Nhưng giờ thì cuộc sống của tôi như gắn liền với quán bar, càng lúc càng giống một con mèo đêm.

Trận đấu kết thúc với phần thắng nghiêng về đội chủ nhà. Các cổ động viên hài lòng ra khỏi sân vận động. Biển người từ từ rút hết, cả sân vận động lớn chỉ còn lại mình tôi với Lông Mi, còn có mấy người công nhân vệ sinh nữa. Có lẽ tại đội chủ nhà thắng nên Lông Mi rất vui, em nhảy nhót tung tăng trên bậc cấp, được một lúc thì mệt, ngồi bịch xuống đất hút thuốc.

Bầu trời mùa thu thăm thẳm cao vời.

Mây trên đầu chúng tôi chia làm ba tầng, tầng thấp nhất là mây xốp như kẹo bông đường, tầng ở giữa mây xoắn lại với nhau, tầng mây cao nhất thì chỉ mỏng như tờ giấy. Mặt trời từ từ ngả bóng về tây, ráng chiều nhuộm bầu trời đỏ rực. Một đàn bồ câu lướt qua đầu chúng tôi, sải cánh tung bay. Lông Mi đưa đầu ngón tay ra, một con, hai con, ba con, đếm đếm số bồ câu. Gương mặt và mái tóc em đắm mình trong ánh tịch dương, ấm áp dịu dàng, làm tôi nhớ đến bài "Tequila Sunrise" của The Eagle, nhớ đến cảnh sa mạc, đường chân trời, những cây xương rồng trong bài hát, vừa ấm áp lại vừa có chút thê lương, không khỏi khẽ khẽ đếm đếm hát mấy câu.

Một trận gió lạnh thổi qua, Lông Mi khẽ run rẩy, buông ống tay áo xuống, rồi ôm chặt cánh tay.

Tôi ôm lấy em, bọc em thật chặt trong chiếc áo khoác ngoài to sụ. Lông Mi khẽ thở dài, đưa mắt nhìn thôi, hai hàng lông mi dài khẽ chớp chớp, rồi miễn cưỡng nép mình vào vai tôi.

- Em biết rồi đúng không? Trước đây anh có một người bạn gái, lúc đó đột nhiên chia tay, trong lòng rất khó chịu, nên muốn ra đi một thời gian, hi vọng có thể quên được để bắt đầu lại từ đầu. Anh đi mà không nói gì, là lỗi của anh, xin lỗi em."

Tôi muốn nói rõ mọi chuyện với em, nhưng hình như càng nói càng hồ đồ lẫn lộn.

Liếc nhìn Long Mi, em vẫn chăm chú đếm chim câu, tựa hồ căn bản không hề nghe tôi nói. Đành im lặng.

- Em đói rồi.

Một lúc lâu sau, Long Mi ngược mắt nhìn tôi, nói rất tội nghiệp.

Sau khi ăn no nê ở một quán nhỏ trên phố Mỹ Thực, Long Mi còn gói mang về một hộp đậu phụ Nhật, rồi kéo tôi lái xe đến một viện dưỡng lão ở ngoại thành. Dưới ánh hoàng hôn, trong sân toàn là những người già cô đơn ra ngoài tản bộ.

Chúng tôi đi tới dưới một gốc cây quýt.

Có một bà lão đang ngồi cắm cúi nhìn xuống mũi chân, không động đậy, thứ duy nhất động đậy là dòng nước dãi chảy ra từ miệng bà. Bên cạnh bà còn có một ông già đang áp chiếc radio bỏ túi vào tai, đài đang phát bài “Thường về nhà xem xem”, vừa nghe ông vừa cười một cách ngây ngô.

Long Mi ngồi xuống bên cạnh, đỡ lấy cánh tay bà lão, nhiệt tình chào hỏi. Bà lão vất vả quay đầu lại nhìn kỹ, hình như là bà cười, tôi không nhìn rõ lắm. Rất khó để phân biệt được biểu tình trên một gương mặt đã già nua đến hồ đồ như thế.

Em cẩn thận lấy khăn giấy lau sạch nước dãi trên mặt bà lão, rồi lấy hộp đồ ăn ra, bón cho bà từng thìa đậu phụ một. Bà lão mở miệng, nhai nhai rồi ngậm miệng lại, chớp chớp mắt như đang thưởng thức mùi vị, sau đó gật gật đầu, rồi lại mở miệng ra, quá trình cứ thế lặp đi lặp lại.

Ăn xong, Long Mi lấy giấy ăn lau sạch miệng cho bà lão, rồi nói chuyện với bà một lúc. Bà lão thực ra chẳng nghe được gì, thỉnh thoảng lại gật gù, động tác cứng nhắc như một cỗ máy.

- Thân thích của em à?

Tôi cẩn thận dò hỏi, bà lão này có rất nhiều nét giống mẹ em.

- Không phải, tại bà ấy giống mẹ em quá, nên hay đến thăm thôi.

Long Mi điềm đáp trả lời.

Cây quýt trên đầu trĩu trĩu những trái quýt chín mọng

Có người hái một trái xuống, hít hà mùi hương nồng đậm phả vào mặt.

Đột nhiên nhớ đến cây quýt trong khách sạn ở Tây Đệ, giờ này chắc cũng đang rất trĩu quả nhỉ?

t P- -size:12.0pt;line-height:130%;font-family:“Times New Roman”; mso-ansi-language:FR’>- Đàn ông già thì biết trân trọng à?

- Không biết nữa, nhưng ít nhất ông ta cũng biết chiều chuộng. Ông ta rất thương em. Giặt đồ cho em này, giúp em làm cơm này, gọi đầu cho em nữa, đêm về thì kể chuyện dỗ dành em, đến khi nào em ngủ say ông ấy mới về nhà.

Cặp mắt cô ươn ướt, quay đầu áp má vào tường, len lén đưa tay lên dụi dụi khóe mắt.

- Vợ ông ta thì sao?

Tôi hỏi thẳng luôn vào vấn đề.

- Ông ấy cũng rất thương vợ, ông ấy thương cả hai, chăm sóc cả hai. Vì vậy em mới nói ông ấy là một người đàn ông tốt. Ông ấy cũng khó xử, thế nên em rất thương ông ấy, lúc nào cũng mong ông ấy được hạnh phúc, ít nhất là hạnh phúc hơn em.

Nói xong lại thở dài náo nuột.

Tôi không biết nói gì. Cả hai ngồi trầm mặc một lúc, đều không biết nên nói gì, tôi lưỡng lự một lúc rồi đành đứng dậy để cô lại một mình.

Có một người đàn ông lạ bước tới mời Miệng Rộng uống rượu. Cô chỉ đưa ly lên cùng nhẹ chẳng buồn nhìn đối phương lấy một cái. Người kia lại yêu cầu được ngồi bên cạnh, Miệng Rộng bèn dịch người lại sát tường thêm một chút. Đối phương ngồi xuống là bắt đầu thao thao bất tuyệt lắm nhằm gì đó, Miệng Rộng hờ hững nghe mà chẳng lọt tai, chỉ áp mặt vào tường, tựa hồ như đang lắng nghe những âm thanh ở bên kia bức tường, nét mặt đờ đẫn ủ rũ. Chốc chốc cô lại lấy điện thoại ra, hình như muốn nhắn tin cho người đàn ông già kia, chỉ là lần nào cũng ngần ngừ do dự, rồi lại lắc đầu thở dài bỏ máy xuống.

19. Chương 21

Chương 21

Dần dần tôi cũng hiểu được thế nào là tình yêu: không có gì là quá đau thương, không có gì là quá đổi hạnh phúc, không có gì là bi hoan li hợp, không có gì là lời đường tiếng mật.

Tình yêu, tóm lại chỉ là một kiểu nương tựa lẫn nhau.

Đưa Long Mi về đến đầu ngõ.

Tôi nhìn em bằng ánh mắt rất tội nghiệp, giống một chú chó nhỏ đang đợi người ta quăng đồ ăn cho vậy. Em nhìn tôi một lát, thoáng do dự rồi bảo tôi xuống xe.

Ngõ rất dài. Hai bên đều là những căn nhà kiểu cũ đặc trưng của khu phố cổ.

Phía sau hai cánh cửa gỗ nặng nề là một cái sân nhỏ. Một cây ngô đồng cao, tán lá xum xuê che rợp cả nửa cái sân. Bức tường âm u được giàn nho phủ kín, những chùm nho cứ đong đưa lắc lư nhẹ nhẹ. Chiếc kính thiên văn quen thuộc đặt ở giữa sân. Dưới mái hiên có bày giá vẽ, trên chiếc bàn nhỏ vớt một đồng hồ vẽ, bên cạnh có một chiếc ghế đu lớn.

Long Mi lấy chìa khóa trong balô ra, mở cửa đi vào trong, rồi ra hiệu cho tôi thay dép lê đi trong nhà.

Căn nhà này không lớn nhưng rất đẹp, bốn bức tường treo đầy những bức tranh do Long Mi phục chế.

Một chiếc sofa vải bông to tướng. Trên bàn chiếc bàn nhỏ đặt một bình hoa, cắm mấy bông hoa sen, thứ hoa đã lâu rồi tôi chưa được nhìn thấy, mùi hương lan tỏa khắp phòng. Không có giường, trên sàn gỗ trải một tấm thảm len kiểu Tây Tạng. Ở sát tường có kê một tấm đệm dày và vài cái gối, xem ra đây chính là giường của em. Một chiếc đèn bàn kiểu cũ. Một giá sách đặt ở góc tường, bên trên kê chật đủ các loại sách.

Long Mi ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế, rồi pha một cốc café hòa tan đưa cho tôi, còn mình thì uống nước cam nóng. Uống nước xong, em bỏ lại tôi một mình, ra ngoài sân mang chăn đã phơi khô ném lên giường, rồi tết mái tóc dài thành hai cái đuôi sam, sau đó thì chui luôn vào căn bếp nhỏ làm cơm.

Tôi uống café nóng, hít hà thưởng thức cái mùi hỗn hợp của hoa sen và ánh mặt trời, ngẩn người ra nhìn những bức tranh treo trên tường.

Có mấy bức là tranh của họa sĩ đại tài thuộc trường phái ấn tượng Mon et, một bức “Ấn Tượng Mặt Trời Mọc”, một bức “Hoa Súng”.

Có thể nhận ra tác giả đã mấy lần xóa đi sửa lại, trên bức tranh vẫn còn rất rõ dấu vết của sự sửa chữa. Hình như tâm trạng của tác giả từ nặng nề chuyển dần sang nhẹ nhàng, phong cách cũng từ trầm trọng dần chuyển sang uyển chuyển mềm mại, cuối cùng thì trở nên hết sức tự nhiên thoải mái. “Hoa Súng” chỉ là hình tượng ban đầu, nhìn từ xa, trông giống như những con ếch đang nằm bò trên đám bèo vậy. Tôi vừa xem tranh vừa cười thầm trong bụng.

Vươn mình lười nhác, đột nhiên cảm thấy không nên ngồi đó chờ hưởng thụ.

Nghĩ vậy, tôi bèn đứng dậy chui vào bếp. Trên bàn đã bày đầy bát đĩa, toàn là những món ăn Nhật tương đối khó làm. Long Mi mặc một chiếc tạp dề đỏ, trên đầu quấn khăn, một tay cầm chiếc xẻng xào rau, một

tay chống lưng, động tác rất thành thực. Em bảo tôi mang các đĩa thức ăn ra chiếc bàn đá ngoài sân. Tôi bày đồ ăn lên bàn, rồi chăm chú quan sát. Một bát trứng hấp kiểu Nhật, hai bát mỳ lạnh, một đĩa cá nướng. Lông Mi bước ra, tay bưng một đĩa cà nướng đậm đà mùi vị đồng quê.

Chúng tôi ngồi ăn ngoài vườn, mỗi người một chiếc ghế băng nhỏ, trên đầu là giàn nho xanh mát, rất có cảm giác đồng quê.

Biết tôi thích ăn thịt cua bên trong món trứng hấp kiểu Nhật, Lông Mi liền khều ra, gấp vào bát cho tôi.

Lông Mi thích ăn ngao, tôi cũng gấp cho em.

Hai người cứ gấp qua gấp lại, rồi cùng nhìn nhau cười xòa.

Cảm giác hạnh phúc quen thuộc của quá khứ chợt ào về.

- Ngon lắm!

Tôi tán thưởng không ngớt.

Lông Mi không thèm để ý, chỉ cầm cúi ăn.

- Có rượu không?

Tôi cố ý làm khó.

Không ngờ em liền đứng dậy vào bếp lấy ra một chai rượu trắng. Thực ra thì tôi cũng không thích uống lắm, nhưng đã bày ra trước mắt, nên đành nhắm mắt uống tạm vậy.

- Có nhạc thì càng hay nhỉ?

Tôi tiếp tục cố ý làm phiền Lông Mi.

Em lại đứng dậy đi vào nhà. Một lát sau thì bước ra, tiếng nhạc cất lên, là bài “Mười năm” đang rất thịnh hành hiện nay.

- Tầm thường quá, không có bài nào hay hơn à?

Lông Mi cắn đũa, nghĩ một lát rồi đáp:

- Tại sao chỉ cần là thứ mà mọi người đều thích là anh lại thấy nó tầm thường? Lẽ nào chỉ có thứ mà một mình anh thích mới đặc biệt, mới hay hay sao? Anh lúc nào cũng muốn từ chối thứ mà mọi người đều thích, từ chối những cảm nhận giống mọi người, từ chối sự đồng cảm, từ chối những gì bình thường nhất, anh sống phiến diện quá rồi đấy!

Nói xong em thở dài một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn.

Trong nhà lại vang lên vài bài hát cũng thịnh hành không kém: “Si tình tuyệt đối” rồi đến “Hương thầm”.

Lông Mi lại nói tiếp:

- Hồi trước em lúc nào cũng muốn sống khác người, siêu phàm thoát tục, càng phiến diện, càng cực đoan càng tốt. Giờ thì hết muốn rồi, giờ em chỉ muốn sống cuộc sống của người bình thường: giản dị mà đơn điệu.

Tôi ngậy người ra.

Nếu những lời này là do người khác nói ra, tôi nhất định sẽ phản bác đến cùng, nhưng em nói ra, lại khiến tôi rung động.

Ăn xong cơm, chúng tôi ngồi trong sofa, mỗi người ôm một cốc café, xem phim “Vú và mặt trăng”: một cậu bé rất thích vú của phụ nữ, một hôm cậu nói với một cô gái là muốn xem vú của cô. Cô gái nghĩ một lát rồi cởi áo, để lộ bộ ngực tròn căng, sau đó ấn tay lên đó, một luồng sữa trắng liền bắn ra. Cậu bé lập tức há to miệng, ngáng đầu đón lấy.

Lông Mi bật cười khanh khách.

Khó khăn lắm tôi mới tìm được cơ hội lấy lòng Long Mi, bèn vội vàng cười theo em. Long Mi đã ngưng cười mà tôi thì vẫn há miệng cười một cách ngây ngô. Em liếc nhìn tôi, khẽ chau mày, làm tôi chột dạ, vội vàng ngậm miệng.

Xem xong phim, Long Mi vươn mình ngáp dài, dụi dụi mắt, nói buồn ngủ rồi, bảo tôi về nhà. Tôi phải nói mãi, mới được ở lại. Em lấy chiếc chăn vừa phơi xong ném lên ghế, như muốn bảo tôi ngủ ở đó, rồi lấy một cái chăn khác trong tủ ra ình đắp.

- Nhìn ra chỗ khác, cảm không được quay đầu đấy!

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, quay lưng lại với em, chăm chú xem tivi, nhưng mắt vẫn len lén nhìn vào tấm gương treo trên đầu, quan sát hết mọi động tác thay quần áo của Long Mi: phần thân trên đầy đặn, chiếc eo thon thả, cặp đùi dài yểu điệu. Đang say sưa ngắm nhìn thì chợt một cái áo bay tới phủ lên đầu, sau lưng bị Long Mi phát ột cái thật mạnh. Tôi đành nín nhịn, ngồi im trong bóng tối. Một lát sau quay đầu lại thì Long Mi đã thay xong quần áo và chui vào chăn nằm từ lúc nào, hai mắt nhắm nghiền, phần da mắt vẫn hơi giật giật nhẹ nhẹ, cặp lông mi dài cũng theo đó mà khẽ động đậy, trông đáng yêu vô cùng.

Tôi đốt một điếu thuốc, ngồi nhìn bức tranh “Hoa Súng” treo trên tường, suy nghĩ về Monet. Monet cũng là một trong những họa sĩ mà tôi thích. Thích một người, phần nhiều là vì thích cái bóng phía sau người đó, cái bóng toát lên một sức mạnh thần bí trải dài trên con đường đời dang dở. Monet đã mua hẳn một mảnh đất, tự mình thiết kế vườn hoa, đào đất làm hồ, sau đó thả rất nhiều hoa súng xuống, để tiện quan sát, thậm chí ông còn cho dựng một chiếc cầu nhỏ. Tổng cộng đã tốn mất hai mươi năm thời gian. Có thứ gì có thể khiến tôi mất hai mươi năm thời gian không nhỉ? Quán rượu? Tình yêu? Hay là không thứ gì? Tôi cũng chẳng biết nữa.

Long Mi khẽ ho mấy tiếng. Tôi liền vội vàng dập thuốc, tắt đèn, nằm lên ghế.

Trăng hôm nay rất lớn, treo lơ lửng trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Không có nhiều sao lắm.

Khu vườn nhỏ rất yên tĩnh, yên tĩnh như những đóa hoa súng im lìm bất động trong tranh vậy. Tôi ôm chiếc chăn bông mềm mại áp áp trong lòng, hít lấy mùi nắng, len lén quan sát Long Mi. Dưới ánh trăng mờ mờ, mấy lọn tóc của em lòa xòa trước trán, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn, nét mặt thanh thản như ánh trăng ngoài kia.

Cảm giác hạnh phúc lại dâng trào rồi chạy khắp cơ thể một lần nữa.

Thấm thoắt tôi đã ở nhà em được mấy ngày.

Mở mắt ra, căn phòng lúc nào cũng trống rỗng. Bò dậy, Long Mi lúc nào cũng đang ngồi dưới mái hiên chăm chỉ vẽ tranh. Trên chiếc bàn nhỏ đặt một cốc sữa, một đĩa bánh mì nướng, một món rau sạch không có thuốc bảo quản. Thấy tôi tỉnh lại, Long Mi liền cười cười, bưng đồ ăn vào bếp, một lúc sau thì em mang khay đồ ăn nóng hổi đi ra. Hai chúng tôi vừa ăn véo mũi nhau. Ăn sáng xong Long Mi lại tiếp tục vẽ tranh, còn tôi thì nằm dài trên ghế tắm nắng, cầm một quyển “Bản đồ lịch sử thế giới”, đọc từ đoạn “thập tự quân Đông chinh”.

Long Mi càng vẽ càng chăm chú, lần nào cũng ngồi một mạch đến chiều tối. Lâu lâu em cũng dừng lại nghỉ ngơi, ngắm nhìn bầu trời một lúc. Ly café đặt bên cạnh lúc nào cũng lạnh tanh. Tôi đã bấm thử, em có thói quen cứ hai mươi phút lại uống café một lần. Vì thế mỗi lần em đặt ly café xuống ta tôi liền vội vàng cầm lên cho vào lò vi sóng hâm lại, sau đó để vào chỗ cũ. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, coi như cũng có việc để làm.

Trong thời gian ở nhà Long Mi, tôi đến phòng tranh ba lần, hai lần đến sân vận động và một lần tới viện dưỡng lão.

Phòng tranh buôn bán không được thuận lợi lắm. Lần nào đến tôi cũng nghe thấy ông chủ ở đây thở ngắn than dài với Long Mi, cảm khái thay cho cái thành phố nát bét bên trong nhưng nhìn bên ngoài lại rất văn hóa này, những người yêu tranh thực sự thì không mua nổi tranh, còn những người không yêu tranh lại mua tranh một cách mù quáng, những tác phẩm mới có chút ý nghĩa thì bán không nổi, còn những bức tranh sao chép vô hồn thì luôn được đón nhận nồng nhiệt. Cái gọi là phong cách của người họa sĩ dân dã đã trở

thành truyền thuyết bị lãng quên. Ông chủ phòng tranh tốt bụng giới thiệu cho Long Mi vài công việc khác, ví dụ như thiết kế bì a sách, thù lao rất cao, nói xong liền đưa cho em một quyển sách tương tự để xem thử, ngoài bì a vẽ một cô gái xinh đẹp hầu như không mặc gì, vùng đ eo múa kiếm, ánh mắt khiêu khích. Long Mi khẽ thở dài, mỉm cười lắc đầu.

Không khí ở sân bóng lại càng âm u hơn. Cổ động viên không ngồi hết nửa khán đài. Trong sân là những cầu thủ gọi là chuyên nghiệp đang ủ rũ đá một thứ bóng đá tẻ ngắt, bên ngoài sân là những cổ động viên trung thành trong gió rét căm căm. Sự đối lập rõ rệt ấy làm tôi cảm thấy vừa phần nộ lại vừa không biết phải làm sao. Có lần thậm chí còn chơi bán độ nữa, tôi thì không biết, nhưng có một cổ động viên đã hét lên như thế. Một người to gấp đôi tôi, trông như con hà mã đứng sừng sững trong gió rét, vẫy vẫy lá quốc kỳ đỏ rực như máu, hét lớn: “Bán độ ẹ chúng mày đi! Bóng đá Trung Quốc chết rồi!”, vừa nói nước mắt anh ta vừa trào ra, làm tôi rất cảm động. Hết trận đấu, có rất nhiều người ném chai lọ xuống sân. Tôi cũng ném một cái. Thực ra là vốn định ném hai cái, nhưng lại ngại cô lao công phải vất vả, với lại nhớ lần sau Long Mi nhất bóng đập phải trượt chân thì sao?

Viện dưỡng lão là nơi duy nhất khiến tôi có cảm giác ấm áp.

Bà lão vẫn ngồi dưới gốc cây quýt, nét mặt trơ như gỗ, nước miếng chảy ròng ròng. Chiếc ra dio bỏ túi của ông già bên cạnh vẫn tiếp tục hát dân ca. Bà lão này chỉ ăn có đậu phụ Nhật. Long Mi bảo với tôi, bà muốn ăn thứ khác nhưng không nhai được, trong miệng chỉ còn lại đúng hai chiếc răng.

Lần nào chúng tôi cũng đi xe bus.

Đáng lẽ lái xe đi thì tiện hơn, nhưng Long Mi không thích, em nói giống mọi người thì có gì không tốt, hình như em đang cố ý sửa chữa tật xấu cho tôi? Đành phải chiều em. Có điều ngồi xe bus quen rồi cũng thấy không tệ, ít nhất là một cách hay để tiêu tốn thời gian. Con ngõ ở khu phố cổ, khoảng cách đến trung tâm thành phố tương đối lớn, đến viện dưỡng lão lại càng xa. Một chuyến đi phải mất hơn một tiếng đồng hồ.

Có lẽ tại tuyến đường này tương đối hẻo lánh nên đến giờ vẫn sử dụng một chiếc xe kiểu cũ. Xe rách tả tơi, chỗ nào cũng sứt sẹo, lái đi tới đâu là kêu xình xịch tới đó. Có lẽ động cơ đã quá cũ, cứ tăng tốc là có vấn đề, mỗi lần khởi động thường kêu “lạch cạch” rồi đung đưa đung đưa, sau đó đứng nguyên tại chỗ. Tiếp đó là tiếng chửi ngàn lần như một của tay lái xe. Cửa xe thường xuyên không đóng lại được, lái xe đành phải bò ra hí hoáy chỉnh lại van khí đóng mở cửa. Trên xe chỗ nào cũng hở tuếch hở toác, đặc biệt là lúc đứng ở cửa xe, thật sự chẳng khác gì ngồi xe ba bánh cả, cứ mỗi lần như thế là tôi lại nhớ đến chiếc xe ba bánh trong chuyến đi miền Tây, chẳng biết người ta đã sửa xong chưa nữa?

Long Mi không thích tranh chỗ ngồi, lần nào cũng đợi đến cuối cùng mới lên xe, nên lần nào cũng hết chỗ, đành phải đứng cạnh ghế của lái xe. Cứ thế, thành ra quen luôn tay lái xe, thỉnh thoảng lại nói chuyện vài câu, cho nhau điều thuốc. Tay lái xe này ôm đầy một bụng bất mãn, vừa hay gặp được chúng tôi để phát tiết. Anh ta kể mình tính tình nóng nảy, tầm nhìn lại hẹp hòi, nên không quan hệ tốt với thủ trưởng đơn vị, cuối cùng bị phân về lái chiếc xe rách trên tuyến đường hoang vu này. Vợ anh ta thì mất việc, con nhỏ đi học thì tốn tiền, ở nhà còn một người cha già bán thân bất toại, nên đành phải cố nuốt giận, bầm bụng chịu đựng đến giờ. Nếu như không có những gánh nặng này, anh ta thà ra phố bày sạp bán thịt dê nướng cũng không muốn tiếp tục lái xe nữa! Tôi gật đầu lia lịa khen phải.

Có điều đi xe bus cũng có một ưu điểm, chính là khi chen chúc giữa đám đông hành khách, tôi luôn được ôm chặt Long Mi trong lòng.

Cái lạnh cuối thu đầu đông đẩy hai người lại với nhau. Tôi ôm lấy tấm thân nhỏ nhắn lạnh băng của Long Mi, cảm giác lên mái tóc dài mềm mại, quần chung một chiếc khăn len dài, ngửi mùi hương con gái ấm áp mà tanh tanh tỏa ra từ cổ em, cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Người Long Mi bắt đầu trở nên ấm áp, cả ánh mắt cũng thế.

Một sự thay đổi làm tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Một hôm ăn cơm xong, hai chúng tôi ngồi trên bậc cấp ngắm mây.

- Anh thấy giống cái gì?

Long Mi chỉ vào đám mây gần nhất hỏi tôi.

- Giống kẹo bông đường.

Tôi vốn định trả lời là giống mộng con gái, nhưng không dám.

- Giống ngôi nhà gỗ nhỏ trên đỉnh núi tuyết.

Lông Mi nheo nheo mắt hình dung, thở dài nói:

- Em rất muốn vẽ một bức tranh như vậy, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy bao giờ, chẳng có cảm giác, không đưa bút lên được.

- Cùng đi xem là được rồi, phương Bắc hình như có tuyết rơi rồi đấy.

- Bây giờ á?

- Bây giờ.

Cuộc đời cứ như phim. Trong đó có những trường đoạn giống như đã được dựng sẵn, lúc thì ổng kính hướng về đây, lúc thì đã hướng ra xa tận nơi nào.

Hai ngày sau, ổng kính của cuộc đời tôi đã từ ngôi nhà của Lông Mi chuyển đến một ngôi làng nhỏ.

Lông Mi cũng thế.

Một ngôi làng nhỏ ở bìa rừng trong khu hang cùng núi hẻm ở dưới chân Trường Bạch sơn.

Tôi đã nhờ bạn làm ở công ty du lịch sắp xếp chỗ nghỉ, ăn uống ngủ nghỉ đều ở nhà một cặp vợ chồng

Lông Mi bỏ balô xuống, kéo tôi chạy lên núi.

Dãy Trường Bạch kéo dài hơn trăm cây số. Chúng tôi đi qua lâm trường, chui vào một cánh rừng Bạch Dương, vượt qua con suối nhỏ, đi một mạch lên tận đỉnh núi. Phóng mắt nhìn xung quanh, cảnh tượng hùng vĩ của phương Bắc đều lọt cả vào tầm mắt. Sau lưng là dãy Trường Bạch hùng vĩ bao la. Vùng bình nguyên trước mắt có rất nhiều ngôi làng nhỏ nằm chi chít như sao trên trời. Đứng từ trên cao, có thể nhìn thấy rất rõ những con đường tỏa đi khắp nơi, đám trâu bò đang cần mẫn làm việc trên đồng, những cái sân nhỏ bên trong hàng rào gỗ, những ngôi nhà gỗ, đóng củi đã chặt sẵn chất ở góc vườn. Ở gần triền núi, là từng khoảng rừng lớn. Trên đồng cỏ trống, những người dân du mục đang cưỡi ngựa hò hét lừa đàn dê chậm chậm chuyển động.

Lông Mi kéo tôi ngồi xuống một tảng đá lớn, đầu dựa vào vai tôi, chăm chú ngắm nhìn cảnh sắc yên bình trước mắt, hưng phấn vô cùng. Em quấn mái tóc dài thành hai búi to, đầu đội mũ len, chân đi giày cao cổ, khăn quàng phớt phơ trước ngực, áo len dài tay màu trắng, đôi tay nhỏ giấu trong ống tay áo, hai bàn tay nắm chặt nhau, chống dưới cằm, yên lặng trầm mặc. Thỉnh thoảng lại quay đầu sang nhìn tôi cười cười.

Tối hôm đó chúng tôi ăn cơm cùng hai bác chủ nhà.

Nhà chỉ có hai người, cũng đã năm mươi sáu mươi, không con không cái, hai người nương tựa vào nhau mà sống qua ngày. Bác trai làm nghề mộc, còn bác gái thì bận rộn với việc đồng áng. Hai người từ sáng đến tối lúc nào cũng vui vẻ hồ hởi, cười nói không thôi, cứ như mấy chục năm nay vẫn chưa nói hết những lời trong lòng mình với nhau vậy.

Đồ ăn rất phong phú, toàn là món ăn vùng Đông Bắc nóng hôi hổi: gà con hầm với nấm, món hầm hổ lốn, rau trộn, còn có cả một bát cháo nữa. Ăn xong hai bác gọi chúng tôi lên giường đất ngồi nói chuyện.

Nhà cửa bày biện rất đơn giản, đồ đạc chẳng có mấy, chỉ có một chiếc tivi đen trắng thu được một hai đài mà suốt ngày hồng, xem một lúc là mất hình, nhưng vô vài cái là lại được. Chúng tôi vừa nói chuyện, vừa nhìn bác trai cần nhả võ bồm bộp vào cái tivi.

Người già thích kể chuyện ngày xưa. Kể hết cả buổi tối mà vẫn chưa hết chuyện

Cả hai bác đều sinh ra và lớn lên trên mảnh đất này. Bác trai đã mất bố mẹ từ nhỏ, được người chú nuôi dưỡng. Về sau cả người chú cũng chết nốt, bác trở thành cô nhi, phải đi khắp nơi xin ăn, tình cờ lạc đến làng này, rồi được một người thợ mộc thu nhận. Năm bác hai mươi tuổi thì người thợ mộc tốt bụng kia lên núi chặt cây bị gỗ đè chết, bác lại cô đơn một mình. Cũng may là hồi ấy bác đã thành nghề, có thể miễn

cường sống qua ngày. Về sau, bác gặp được bác gái, lúc ấy cũng là một cô nhi, rồi hai người dựa vào nhau mà sống đến tận bây giờ. Hai bác cũng đừng có con. Đứa đầu tiên được năm, sáu tuổi thì mất tích, nghe nói là bị bọn lừa đảo bắt đi bán. Sau đó hai bác lại sinh thêm một đứa nữa. Đứa trẻ rất xinh xắn dễ thương lại thông minh lanh lợi, nhưng đến năm mười lăm tuổi thì đột nhiên mắc một thứ bệnh lạ rồi qua đời. Từ đó trở đi, họ không sinh con nữa.

- Giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng được sống những ngày tháng tử tế.

Hai bác ngồi xếp bằng trên giường đất cười kha kha, giống như vừa rồi chỉ là kể chuyện của người khác, chứ không phải chuyện của mình vậy.

Câu nói này khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ. Cả tôi lẫn Long Mi đều ướt đầm nước mắt. Tôi vòng tay ôm lấy em, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn. Long Mi thỉnh thoảng lại đưa tay lên lau nước mắt, vẻ mặt vừa ảm áp lại vừa thê lương.

Nghe hai bác kể chuyện đời mình, mắt nhìn nụ cười lạc quan bao dung tất cả trên gương mặt già nua của họ, đột nhiên cảm thấy tất cả những do dự băn khoăn, hoang mang lạc lối của mình trước đây đều có vẻ giả tạo và thật đáng cười, cứ như không bệnh mà vẫn rên rỉ vậy.

Nhìn hai bác ở bên nhau, dần dần tôi cũng hiểu được thế nào là tình yêu: không có gì là quá đau thương, không có gì là quá đổi hạnh phúc, không có gì là bi hoan li hợp, không có gì là lời đường tiếng mật.

Tình yêu, tóm lại chỉ là một kiểu nương tựa lẫn nhau.

20. Chương 22

Chương 22

Mùi tỏa ra từ người Long Mi rất trong rất mát, làm tôi nghĩ đến buổi bình minh trong khu rừng trúc vẫn còn đọng đầy sương đêm, và bầu không khí ẩm ướt trên bến cảng mù sương. Chỉ khi được tắm trong ái tình, người ta mới có thể tiết ra được thứ mùi thuần khiết đến vậy.

Ở lại mấy ngày liền.

Trời không có vẻ gì là muốn đổ tuyết. Dù sao cả hai chúng tôi cũng đều nhàn rồi, bèn ở lại luôn, chẳng về nữa.

Mùa đông sắp đến. Khắp nơi đều là những chiếc lá vàng khô héo, dẫm chân lên nghe xột xoạt xột xoạt, cảm giác tuyệt diệu như khi dẫm chân lên lớp cát mềm mịn ở thành cổ Lâu Lan vậy.

Long Mi dựng giá vẽ trong rừng Bạch Dương, chăm chú vẽ lại cảnh đẹp trước mắt.

Tôi không tiện lên tiếng, chỉ im lặng ngồi bên quan sát.

Em vẽ một liên đứng dậy, đi đi lại lại tản bộ một vòng, hình như đang tìm linh cảm, mũi chân nối tiếp gót chân, hai tay mở rộng, bước từng bước nhỏ trên thảm lá vàng ươm, lẩm nhẩm đếm số, hình như đang đo đạc gì đó, nét mặt nghiêm túc trông rất đáng yêu. Đo đạc một lúc, em chấp hai tay lại không ngừng gật đầu, tựa như đã tìm thấy linh cảm, liền quay lại tiếp tục vẽ.

Tôi tiếp tục ngồi ngắm em, thi thoảng mới đưa mắt nhìn bức họa.

Em lại mệt, đứng dậy đi chầm chậm xung quanh cây Bạch Dương.

Tùng cây Bạch Dương cao ngất, cành cây mọc đầy những nốt nhỏ như cái mắt. Long Mi vuốt lên từng cái một, rồi lấy ra một chiếc gương nhỏ, cẩn thận so sánh với mắt mình. Hình như không tìm được nốt nào vừa ý, vậy là đành bỏ cuộc.

Tôi nghỉ một lát, rồi chạy về nhà hai bác chủ nhà, mượn hai tấm lưới rách, mắc lên cành cây, làm thành một cái vồng. Lông Mi bật cười, mừng rỡ trèo lên, cánh tay gác sau gáy làm gối, nhắm mắt đong đưa đong đưa, không ngừng lắng lắng theo điệu nhạc bài “những bông hoa ấy”, dường như có vẽ chiu.

Tôi ngồi trên cành cây đọc cuốn “Hồ Walden”.

Một lát sau thì vồng không đung đưa nữa. Chắc Lông Mi cũng đã mệt, em ngán người ra nhìn khoảng trời nhỏ lấp ló sau những tán cây rậm rạp. Tôi bèn giúp em đưa vồng, vừa đung đưa vừa chăm chú đọc sách.

Lông Mi đột nhiên nhảy xuống, ngồi xổm trước mặt tôi, nắm lấy hai vai, nhìn thẳng vào mắt.

Tôi cũng nhìn lại em, dịu dàng vuốt nhẹ lên mái tóc dài.

Hai người ôm chặt lấy nhau, hôn thắm thiết.

Thời gian như ngưng lại.

Lý tính chìm vào giấc ngủ dài.

Cảm tính chỉ tập trung vào những cảm giác thuần khiết nhất, trực tiếp nhất.

Đầu lưới mềm mại ngọt ngào của Lông Mi. Hai hàng lông mi dài cọ khê vào mặt như cánh bướm. Chiếc cổ thon dài ẩm áp. Những chiếc lá vàng thi thoảng lại rơi xuống bờ vai. Tiếng nước chảy róc rách của con suối nhỏ đàng xa. Tiếng mõ gõ ở trại chăn nuôi ần đó ...

Hồi lâu sau chúng tôi mới rời ra, nhìn nhau, rồi lặng lẽ mỉm cười.

Lông Mi lấy tay véo mũi tôi một cái, rồi bật cười khúc khích chạy đi, tiếp tục vẽ tranh.

Tôi tiếp tục xem sách, vừa xem vừa nhớ lại nụ hôn có lẽ cả đời cũng không thể nào quên được đó.

Thời gian ngọt ngào trôi qua một cách lặng lẽ.

Lông Mi vẽ xong bức “Rừng Bạch Dương” rồi mà vẫn không thấy tuyết rơi. Có điều cũng may là như vậy. Cảnh sắc Trường Bạch Sơn vào cuối thu quả thật mê hồn, chỉ cần ngồi ở đó, không cần làm gì hết cũng đã đủ mãn nguyện lắm rồi.

Lông Mi bắt đầu vẽ một bức tranh khác, hơi trừu tượng, tôi xem không hiểu lắm.

Mỗi lần em vẽ mệt là lại lên vồng nằm nghỉ ngơi, thường thường lần nào cũng ngủ thiếp đi mất. Tôi luôn để ý quan sát, cứ phát hiện em ngủ là lại vội vàng lấy trong túi ra một cái chăn đắp lên cho em. Cái lạnh mùa thu thường đến rất âm thầm lặng lẽ.

Lông Mi ngủ rồi.

Còn lại mình tôi cầm cuốn sách. Hết hứng, tôi bèn buông xuống, dụi dụi mắt, rồi ngược lên nhìn xuyên qua kẽ hở giữa các tán cây, bầu trời đầu đông trong xanh lạ thường, giống như đôi mắt sáng trong của đứa bé mới sinh vậy.

Tôi lấy chiếc khẩu cầm lúc nào cũng mang theo bên mình ra, khe khẽ thổi “Khúc Trầm Tư” của Jules Massenet.

Một trận gió lướt qua, những chiếc lá cuối cùng như bị tôi gọi xuống, rụng lá tả, rơi trên người tôi và Lông Mi, tạo thành một bức tranh rực rỡ muôn màu.

Lá vàng rụng xuống bay lơ lửng trước khi tiếp đất, làm tôi chợt thấy bồi hồi cảm động.

Ta không thể phân biệt được thông điệp và tình điệu ẩn giấu trong lá cây: là nhìn nhận nỗi đau phải chia ly với cành? Hay là đang hưởng thụ sự mừng vui trong vòng tay của mặt đất?

Một chiếc lá rụng, ta không thể biết bên nào với nó là thiên đường, bên nào là địa ngục.

Cũng giống như cuộc đời con người.

Có điều có Lông Mi ở bên tôi, cho dù không phải sống ở thiên đường, thì cũng là bên cạnh thiên đường rồi.

Tối đến, chúng tôi lại ngồi trên giường đất ăn cơm, nói chuyện với hai bác chủ nhà.

Hai bác đều rất cởi mở lại khéo ăn khéo nói. Bác trai thích kể chuyện cười, Long Mi cứ bắt bác kể mãi, cười nắc nẻ không ngớt.

Họ không ngừng thay đổi chủ đề. Được một lát thì bắt đầu kể về thời trẻ của mình, bác trai không tiếc lời khen ngợi bác gái là người đẹp nhất vùng, kiếp trước chắc phải tích đức cả đời mới cưới được bác về. Bác gái ngược lại rất khiêm tốn, nói mình làm gì được gọi là người đẹp, nhưng hồi trẻ mà đứng bên cạnh Trương Học Lương thì cũng xứng đôi vừa lứa lắm. Vừa nói bác vừa ngẩng đầu lên, hai tay khum lại như đóa hoa lan, tôi và Long Mi cười lẫn cười bò. Bác gái liền đứng dậy vào nhà lấy tấm hình cưới của hai người ra: một bức ảnh đen trắng khuyết một góc, nước ảnh đã biến thành màu vàng nhạt, hai gương mặt trẻ đang áp chặt vào nhau. Nhìn ảnh, đối chiếu với hai gương mặt già nua, tôi không nén nổi tiếng thở dài cảm thán.

Bác gái hứng chí lên, xuống giường nhảy một điệu truyền thống của vùng Đông Bắc, còn kéo cả Long Mi nhảy theo. Long Mi nhảy một lúc đã quen, kéo luôn cả tôi và bác trai xuống nhảy, bốn người vui vẻ nhảy một trận đã đời.

Đến tối, Long Mi cứ nằng nặc đòi ngủ chung với hai bác.

Chúng tôi mang chăn gối trong phòng mình sang, bốn người cùng chen chúc trên chiếc giường đất lớn. Long Mi nằm trong lòng bác gái, ôm thật chặt, làm bác cảm động vô cùng. Bác vuốt ve gương mặt em, rồi khóc nức nở. Chúng tôi phải ngồi dậy khuyên mãi bác mới thôi khóc. Thì ra là bác nhớ đến đứa con đã chết, thương cảm trào dâng mà không nén nổi hai hàng nước mắt.

Bác trai hỏi chúng tôi đến đây có dự định gì? Tôi thành thật trả lời là muốn xem tuyết rơi.

Bác liền cười cười, nói trừ phi là xin bỏ tất, chứ không thì mùa này vẫn chưa có tuyết được.

Long Mi nghe thế liền bỏ dậy thật. Vừa hay bên cạnh bàn có một chiếc kỷ nhỏ, bên trên thờ tượng bỏ tất. Bác trai cũng dậy đi tìm mấy que hương cho em thắp. Long Mi cẩn thận cắm hương vào bát, rồi chấp tay, lẩm nhẩm cầu khẩn. Có điều vậy cũng tốt, mùi hương trầm rất thơm, ít nhất cũng giúp tôi dễ ngủ hơn.

Trước khi ngủ, còn liếc thấy bác trai nắm chặt lấy bàn tay nhăn nheo của bác gái, không buông lơ lửng lấy một phút một giây.

Vậy là cũng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trơn mượt của Long Mi, từ từ thiếp đi.

Tôi đang mơ mơ màng màng thì bị đánh thức.

Mở mắt dậy, thấy hai bác chủ nhà đang kích động reo vang: “Tuyết rơi rồi!” mấy lần liền.

Tôi và Long Mi vội vàng mặc quần áo chạy ra, không kềm nén nổi sự kinh ngạc trào dâng trong lòng: tuyết rơi nhẹ, chậm chậm phủ xuống mặt đất. Cả ngôi làng, cả lâm trường ở phía xa, chẳng mấy chốc đã bị tuyết phủ kín, trắng toát một vùng. Long Mi hưng phấn vô cùng, kéo tôi chạy lên dốc núi. Tuyết càng lúc càng dày, lúc chạy xuống dưới dốc, tuyết đã ngập đến đầu gối. Hai chúng tôi liền nằm bò ra mặt tuyết, ngửa mặt lên trời hét toáng lên, để mặc cho những bông hoa tuyết phủ lên người, lên mặt.

Bác trai mượn đâu được một cái xe trượt tuyết, kéo chúng tôi chạy vòng vòng khắp nơi, rồi đi một mạch lên tận đỉnh núi. Từ đây có thể nhìn thấy cả thôn làng ngập trong tuyết trắng, những đồng lúa mạch bị tuyết đè làm đổ nghiêng ngã, lũ gia cầm đang cần mẫn bới thức ăn trong tuyết, những con đường nhỏ dần dần bị tuyết che lấp, những làn khói mờ mờ bốc lên từ những nóc nhà trắng toát, những tán cây bị tuyết áp cho oằn xuống ở lâm trường.

Thừ người ra nhìn một lúc lâu.

Chui vào căn nhà gỗ nhỏ nơi chúng tôi ngủ.

Tầm nhìn rất thoáng. Từ cửa sổ, có thể nhìn thấy lâm trường và dãy núi kéo dài mãi ở đằng xa, gần hơn là những những mái nhà gỗ phủ trắng tuyết. Mở cửa ra là tuyết đã dày lên cả thước.

Long Mi kê giá vẽ, chăm chú vẽ tranh. Tôi ngồi một bên giúp em rửa bút. Đến tận nửa đêm, Long Mi vẫn ngồi vẽ một cách khắc khổ. Tôi mệt, liền ra giường đất nằm rồi thiếp đi lúc nào chẳng hay. Chẳng biết được bao lâu, thì bị làn da mềm mại của Long Mi làm tỉnh giấc. Mở mắt ra, chỉ thấy xung quanh tối om, cả căn phòng chỉ còn chút ánh sáng lấp lờ hắt ra từ bồn lửa. Long Mi đang rúc vào lòng tôi, vòng tay ôm

thật chặt, mắt nhắm nghiền, hai cánh mũi khẽ phập phồng phả những làn hơi ấm áp vào ngực tôi. Tôi kinh ngạc nhận ra Long Mi hầu như đã khóa thân, chỉ mặc nội y, làn da nóng bỏng, mặt đỏ hồng. Da tôi và da em cọ sát vào nhau. Cảm giác dễ chịu ấy quả thật không thể tả thành lời. Ham muốn mãnh liệt cuộn cuộn dâng lên. Khát vọng được yêu hòa trộn với khát vọng được chiếm hữu, làm cả người tôi như muốn nổ tung ra.

Tôi hôn lên cặp lông mi dài của em. Nó khẽ run rẩy, tựa như cánh bướm bị một giọt nước rơi trúng. Tôi lại tiếp tục hôn. Long Mi giật mình tỉnh giấc, mở mắt ngoan ngoãn nhìn tôi, không động đậy. Đôi môi tôi lần theo sống mũi em, tìm đến cánh môi hồng mềm mại. Long Mi hơi do dự, rồi ngửa mặt hôn lại tôi, nhắm mắt, khẽ rên rỉ nhẹ nhẹ, nghe như tiếng sóng biển đang lay động một con thuyền nhỏ.

Ngẩng đầu lên nhìn Long Mi. Em đang mở mắt, dịu dàng âu yếm nhìn tôi, rồi lấy mu bàn tay dụi dụi mắt, cười bên lên. Tôi kéo mạnh cánh tay em ra. Long Mi như một chú thỏ đang run rẩy vì sợ hãi, ngón tay cái đặt trên khóe miệng cắn chặt, ánh mắt đờ đẫn chờ đợi. Tôi nhắc người lên, nhẹ nhàng, chậm chậm, dịu dàng tiến vào cơ thể em ...

Ngoài trời đột nhiên nổi bão tuyết.

Gió điên cuồng tấp vào cửa sổ. Nhìn qua cánh cửa sổ bị hơi thở của chúng tôi làm đọng hơi nước mờ mờ ra bên ngoài, mặt đất đã biến thành bãi chiến trường cho bão tuyết phát huy sức tưởng tượng vô hạn của mình. Nó đi đến đâu là cây cối bị vụn vụn theo trí tưởng tượng của nó tới đây, đè nén những ngọn núi cao, lấp bằng mọi chỗ lồi lõm. Cho đến khi tất cả trở nên phẳng lì nhẵn nhụi như làn da của Long Mi.

Tôi và Long Mi nấp trong căn nhà bị tuyết che lấp, giống như hai con chuột đồng nhỏ lặng lẽ ngủ đông trong một hang động bí mật trên vách núi cheo leo. Bên trong căn nhà nhỏ ấm áp như mùa xuân. Những viên than đỏ rực trong lò sưởi tham lam hút lấy khí oxy, cho dù điều đó chỉ làm nó diệt vong nhanh hơn, phát ra những tiếng nổ lép lép lép lép.

Một mùi nồng nồng tanh tanh tràn ngập khắp gian phòng nhỏ.

Mùi tỏa ra từ người Long Mi rất trong rất mát, làm tôi nghĩ đến buổi bình minh trong khu rừng trúc vẫn còn đọng đầy sương đêm, và bầu không khí ẩm ướt trên bến cảng mù sương. Chỉ khi được tắm trong ái tình, người ta mới có thể tiết ra được thứ mùi thuần khiết đến vậy.

Bên tai vang lên bài “The Blower’s Daughter” của Damien Rice.

Giọng hát yếu đuối đầy tuyệt vọng của Damien Rice hòa trộn với mùi nồng nồng trong không khí, phủ lên không gian trong căn nhà gỗ nhỏ bị tuyết phủ kín này một thứ mùi vị ấm áp kỳ lạ.

Long Mi bò dậy, hai cánh tay gác lên trước ngực tôi, cầm gác lên cánh tay, bầu ngực ép lên ngực tôi, dường như đang sắp xếp lại những gì đang nghĩ trong đầu.

- Còn nhớ hồi trước chúng ta cũng ngủ cùng nhau mấy lần, nhưng không làm gì không?

Tôi nhớ lại rồi gật gật đầu.

Em do dự một lát rồi nói:

- Em cảm thấy làm tình là chuyện sau khi yêu nhau, làm tình mà không có tình yêu thật chẳng có ý nghĩa gì, cũng chẳng cần thiết phải vậy.

- Yêu một người không nhất định là phải làm tình, trước khi làm tình còn rất nhiều chuyện phải làm đúng không?

Tôi cố ý nghiêm mặt nhắc lại lời em đã nói ở Tây Đệ. Long Mi có vẻ hơi kinh ngạc, hôn phớt lên môi tôi, rồi lại thở hắt ra, tựa như vừa hạ quyết tâm rất lớn:

- Thực ra có muốn cũng không làm được, lúc ấy em vừa phá thai xong.

Tôi ngạc nhiên, nhưng vẫn cố gắng tự kiềm chế mình.

- Chấp nhận được không?

Long Mi nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi.

Tôi gật đầu, cố làm ra vẻ không có chuyện gì, khích lệ em nói tiếp.

- Em đã từng có một khoảng thời gian rất tuyệt vọng chán chường. Mẹ em chết trong một tai nạn ô tô. Em từng đến hiện trường, toàn máu là máu, còn có cả não tương nữa ... anh có biết lúc ấy em bị đả kích thế nào không? Khoảng thời gian ấy, em tưởng chừng như phát điên lên, chỉ muốn tìm đến cái chết. Em đã phải gắng gượng lắm mới sống được, em thấy sợ cái thành phố lúc nào cũng nghĩ đến máu và não tương hòa trộn vào nhau. Rồi một hôm em trèo lên xe lửa, đi khắp nơi không mục đích. Tàu dừng thì dừng, mua vé đi tiếp, mặc kệ là đi đâu, chỉ cần đi là được, cứ thế mấy ngày liền, cuối cùng mệt quá, đành xuống tàu đi lang thang, ở trong mấy nhà nghỉ rẻ tiền, ăn đồ ăn nhanh. Rồi tiền cũng hết sạch, em đành ngủ ở nhà chờ xe. Hết tiền, đành nhịn. Nhưng mà đói quá không nhịn nổi, đành ra đầu phố vẽ tranh cho người ta để kiếm tiền mua đồ ăn.”

Lúc này Damien Rice cất lên bài “Volcano”.

Thật ngưỡng mộ giọng ca có thể khuấy động tận đáy lòng con người của Damien, cái giọng ca làm người ta chìm vào u uất triền miên tựa như vừa đánh mất gì đó.

- Còn chấp nhận được không?

Lông Mi nhìn tôi xác nhận lại lần nữa.

Tôi cúi người hôn lên môi em, gật đầu thật mạnh.

- Một đêm em không ngủ được, bèn dậy đi lang thang, đi qua một ngõ nhỏ, đột nhiên có mấy người đàn ông xô ra, kéo em vào trong một khu vườn, lột sạch quần áo, ấn xuống đất rồi lần lượt cưỡng hiếp.

Tôi thần người ra. Quay mặt nhìn Lông Mi, em không khóc, ngược lại còn mỉm cười. Nụ cười bình thản như nước, nhưng lại làm lòng tôi rung động.

- Sau đó chúng bỏ mặc em ở chỗ đấy. Em vừa đau vừa mệt, nằm lặng ra đó cả đêm. Sáng sớm hôm sau bò dậy lại không dám đi bác sĩ, vì em ghét nhất ánh mắt giả vờ như đồng tình nhưng thực ra lại vô cùng ghê tởm của đám y tá. Vậy là đành cố nhịn đau chạy lên một chiếc cầu lớn, lòng thầm nghĩ mẹ thì chết rồi, mình chẳng còn gì đáng để bận tâm nữa, bèn trèo lên lan can định nhảy xuống. Lúc này chợt có một chiếc xe chạy qua, người đàn ông trong xe lao ra ra sức kéo em lại. Anh ta đưa em về nhà, chăm sóc em. Em không yêu anh ta, nhưng để báo đáp, đành ở bên anh ta. Em không biết chăm sóc ai, nhưng thời gian đó đã rất cố gắng học cách chăm sóc anh ta, làm cơm, giặt giũ, đợi anh ta về nhà, cuộc sống cũng coi là hạnh phúc. Về sau có lẽ anh ta đã chán em, nên thường ra ngoài ăn chơi, về đến nhà trên người toàn là mùi của người đàn bà khác. Em có thể nhẫn nhịn được mọi điều, nhưng chuyện này thì không, nên buộc lòng phải rời xa anh ta, tiếp tục lang thang, rồi đến thành phố của anh. Khi mà cuộc sống tuyệt vọng tới mức triệt để thì em đột nhiên nhận ra mình đã có thai. Em rất muốn đứa trẻ được ra đời, nhưng em cũng không biết nó là của ai, lại càng không biết mình sẽ chăm sóc nó thế nào? Chỉ sợ sẽ mang đến cho nó một cuộc sống còn bất hạnh hơn của sống của mình? Cuối cùng đành phải bỏ đi. Giết chết một phần máu thịt của mình, cảm giác ấy thật đau khổ vô cùng, vậy là đến quán bar của anh uống rượu, khéo thế nào lại gặp được anh. Chỉ thế thôi.

Lông Mi dường như trút bỏ được một gánh nặng vô cùng lớn, nét mặt thư thái lạ thường.

- Một người đàn bà vừa hèn hạ vừa đáng sợ như thế, anh còn muốn không?

Tôi ôm chặt lấy em, hôn cuồng nhiệt, rất muốn trả lời: “Muốn, em yêu, tất nhiên là muốn, chỉ cần em, chỉ cần một mình em!” Nhưng lại cảm thấy có hơi dư thừa, nên chỉ im lặng, ra sức gật đầu, gật đầu đến khi nào em vừa ý mới thôi.

Lông Mi nghĩ một lát rồi tiếp tục kể:

- Khoảng thời gian ấy em rất tuyệt vọng, sống không có lối ra, rất muốn buông lơi tất cả. Cho đến một ngày có một chuyện xảy ra. Chính là lần không khí lạnh tràn về đó. Một mình em leo lên núi, trèo qua mấy con dốc, rồi chui vào một ngôi miếu hoang. Xung quanh không một bóng người. Em ngồi dưới mái hiên, ngắm cảnh tuyết rơi, suy nghĩ một mình. Chính lúc ấy em đã nảy sinh ý nghĩ muốn vẽ bức tranh ngôi nhà nhỏ trên núi tuyết. Xa xa đột nhiên bốc lên một làn khói. Em rất kích động, nhưng lại ngại ngần không muốn hét lên, cũng không dám hét lên, bèn cởi áo ngoài ra, cảm giác lạnh buốt ấy thật dễ chịu. Rồi em lại cởi

cả áo len, nhưng vẫn chưa đủ, bèn cởi luôn cả quần áo trong, chỉ mặc có nội y, để thân thể gần như trần truồng đứng nhìn khói bay đầy trời, cảm động đến nỗi toàn thân run lên.

- Tuyết rơi là tả. Một cảm giác thôi thúc mãnh liệt khiến em nằm luôn xuống nền tuyết trắng. Lạnh vô cùng, cái lạnh thấu vào tận tủy. Có lẽ là do cái lạnh kích thích, suy nghĩ đang sơ cứng của em đột nhiên trở nên cởi mở, trong chốc lát đã nghĩ thông rất nhiều thứ, cảm thấy mình cần sống lạc quan hơn, không nên tự ruồng rẫy mình như thế. Đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn, nước mắt trào ra. Trước đây em chưa bao giờ được khóc một cách sung sướng như vậy, nước mắt cứ lăn chã tuôn ra.

- Em thích khói lửa, thích cái cảm giác hủy diệt ấy. Sự sống của khói lửa nằm trong hủy diệt, giống như que diêm tồn tại chỉ vì một khoảnh khắc bùng lên lần đầu tiên mà cũng là cuối cùng ấy, không thể nào hình dung được. Mỗi lần nhìn khói lửa bùng lên không tung, bùng sáng, ánh lên vẻ đẹp tuyệt vời trong khoảnh khắc rồi tự hủy diệt, em lại thấy rất cảm động, tựa như đang nhìn lại con đường mình đã đi qua vậy.

- Anh còn nhớ phim “Vũ công trong bóng tối” không? Khoảng thời gian ấy, em lúc nào cũng mình chính là Björk đang đứng trên giá treo cổ, cổ thắt thòng lọng, mắt bị bịt kín. Điểm khác nhau chỉ là cô ấy vô tội nhưng vẫn bị xử là có tội, còn em thì tự mình kết tội cho chính mình mà chẳng hiểu vì sao. Nhưng chúng em cũng có điểm chung, đó là cho dù cổ có đeo thòng lọng, cả hai cũng không hề ngại ngần cất cao tiếng hát.

Cuối cùng Long Mi cũng nói hết.

Em ngồi dậy, dựa vào cửa sổ, nhìn rừng cây, rặng núi bị tuyết phủ trắng xóa, mỉm cười hạnh phúc.

Tôi lại gần, ôm chặt em từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên lưng em.

Nghĩ lại trước đây mình đã hiểu lầm Long Mi, cảm thấy thật xấu hổ.

Bên tai chợt vang lên bài “Where did you sleep last night” của Kurt Cobain.

- Nói chuyện của anh đi? Thời gian đó anh làm gì?

Tôi ôm em, rồi chậm rãi kể: Bắt đầu bỏ đi, mất người yêu, không tìm được lối ra, chỉ biết dùng tình dục để giải thoát, cuộc sống trở nên hỗn loạn. Gặp được Long Mi, nhưng em lại không chấp nhận tôi, cảm thấy bất lực, bèn đến con đường Tơ Lụa để tìm kiếm lối ra cho cuộc đời mình. Gặp Trát Ba, được cậu ta ảnh hưởng. Không ngờ Trát Ba lại bất hạnh qua đời, đành trở về thành phố, đang lúc chán nản thì may mắn được Long Mi ở bên.

Lúc kể đến Trát Ba, Long Mi có vẻ rất buồn, hai mắt ầm lệ.

- Anh ấy được thiên táng đúng như nguyện vọng của mình còn gì, thật ngưỡng mộ!

Em vừa lau nước mắt vừa an ủi

- Đáng ngưỡng mộ hơn là cậu ta có Kha Lan bên cạnh.

Tôi hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ của em rồi rả lời.

Hai người cứ nằm bên nhau nói chuyện, dần dần không khí cũng trở nên sôi nổi.

Long Mi ngồi thẳng người dậy, vươn tay đuổi người, ngáp dài một cái rồi nhìn tôi cười cười, phảng phất như đánh một dấu chấm hết cho bầu không khí thương cảm trầm mặc vừa rồi.

- Nói chuyện gì vui hơn được không?

- Cho ví dụ đi.

Tôi hỏi.

- Anh bắt đầu thân mật với các cô gái từ khi nào?

- Hai hai tuổi.

- Phét!

- Thật mà, anh gạt em làm gì.

- Thế nên anh mới ra sức bù lại những ngày tháng ấy đúng không?

Lông Mi kéo tôi nằm lên giường đất.

Ngọn lửa bập bùng trong lò ánh lên những đường cong mềm mại trên cơ thể em, lúc sáng lúc tối. Tôi và em tựa như hai con gấu đang ngủ đông, đầu gác vào nhau, Lông Mi lấy móng tay cạo nhẹ nhẹ lên môi tôi, nheo nheo mắt nhìn, tôi cũng nhắm mắt nhìn lại em.

- Anh có mơ ước gì không?

Lông Mi hỏi.

- Cưới em.

Tôi nói.

- Vớ vẩn! Còn gì khác không?

- Chúng mình sẽ sống cuộc sống của dân du mục: vào rừng sâu núi thẳm ở ẩn, săn bắn, trồng rau mứt sinh.

Tôi chợt nhớ lại những lời đã nói với Bì Tử trên nóc tòa nhà hoang.

- Hay đấy. Còn gì nữa?

- Muốn đánh sập một cây cầu.

- Sập cầu? Để phát tiết hết những điều bất mãn trong lòng à?

- Không hẳn là vậy. Anh rất thích cầu, thích đến phát điên lên được, nhưng lại không biết diễn tả tình cảm ấy bằng cách nào, đành chọn cách đánh sập nó vậy.

- Đánh sập cây cầu nào bây giờ? Cầu Cassandra à?

- Không. Anh không thích kiểu cầu ấy. Anh thích loại cầu có phong cách lạnh lùng cô độc, bắc ngang qua những vách núi cao cơ.

- Loại cầu có phong cách lạnh lùng cô độc, bắc ngang qua những vách núi cao hẳ ... em cũng thích! Sau đó thì sao?

- Anh sẽ ở bên cạnh cầu một tháng, coi như trăng mật, cùng chia sẻ những nỗi niềm sung sướng cuối cùng. Sau đó anh sẽ đánh sập nó, cho nổ thành trăm ngàn mảnh vụn, muốn tìm một viên gạch to bằng nắm tay cũng không tìm nổi.

- Thế thì nhân dân toàn thế giới sẽ bắt anh đấy!

- Thế mới vui chứ. Em nghĩ mà xem: cả thế giới đều muốn bắt kẻ đánh sập cầu, vậy mà kẻ đánh sập cầu đó – chính là anh đây lại cứ nhơn nhơn sống ngay dưới mắt mọi người, thật là kích thích!

Lông Mi chống khuỷu tay xuống giường, vui vẻ nhìn tôi, tựa như đang chia sẻ với tôi cảm giác sướng khoái khi cho nổ sập một cây cầu.

- Chẳng may anh bị lộ thì sao?

- Sợ tội chạy

- Trốn đi đâu?

- Đảo Phục Sinh ở Nam Thái Bình Dương.

- Cái đảo có tượng người đá khổng lồ ấy á?

- Ủ. Ước mơ của anh là khi nào già đến nỗi không lết đi đâu được nữa, thì đến hòn đảo ấy, rồi chết ở đó.

- Không ai an táng, anh sẽ bị lũ chim rỉa thịt đấy.

- Thế em không đi với anh à?

- Còn lâu em mới đến cái nơi chẳng có cả nhà vệ sinh ấy nhé. Anh thích thì cứ đi một mình đi!

- Được rồi, được rồi! Thì cứ Thiên Táng luôn đi, cho chim ăn cũng được.

- Để chim ăn thịt à? Thế thì có gì hay chứ?

- Em thử nghĩ mà xem: Ví dụ như bây giờ anh đang nằm trên một bức tượng đá trên đảo Phục Sinh, lúc ấy tinh thần và thể xác đều đã tiếp cận đến trạng thái giữa sống và chết – cảm giác giống như ở ngay bên cạnh thiên đường ấy – anh sẽ nằm đó, đợi lũ chim ưng đói khát từ trên trời cao xà xuống mổ thịt. Cứ tưởng tượng xem, chim ưng ăn thịt anh, anh sẽ được sống bên trong thân thể nó, anh sẽ hóa thân thành chim ưng, anh là chim ưng, chim ưng là anh, chỉ cần vẫy cánh một cái là có thể bay vút lên cao, bay lên bầu trời vô tận mà lúc còn sống vĩnh viễn cũng không thể bay được tới đó.

Lông Mi có vẻ rất hứng chí, làm tôi càng nói càng hăng, thao thao bất tuyệt.

Hai người nằm trên giường đất, chân vắt ra sau lưng, vẫy qua vẫy lại như trẻ con. Móng tay em vạch trên người tôi những đường nét kỳ lạ, lúc thì ở trước ngực, một lúc sau đã ra đến cánh tay, lát sau thì lên gáy, miệng khẽ lẩm bẩm hát bài “Where did you sleep last night”.

Sau này nếu có một ngày em biến mất, liệu anh có hát “my girl, my girl, tell me, where did you sleep last night”, rồi vừa khóc vừa hò hét, đi khắp nơi tìm em, tìm đến khi mái đầu bạc trắng không?

Lông Mi bất chợt nảy sinh ra một ý nghĩ kỳ quặc, hứng thú hỏi tôi.

- Trung Quốc rộng thế này, anh biết đi đâu tìm em bây giờ?

Tôi cố ý làm ra vẻ khó xử.

- Cũng phải, hay là hẹn trước một địa điểm nào đó nhé?

- Hay đấy! Hẹn ở đâu nhỉ?

Em cắn cắn móng tay, nghiêm túc suy nghĩ xem nơi nào thích hợp nhất. Lúc này chợt vang lên bài “Ấm Áp” của Hứa Nguy, giọng hát thông thả khoan dung làm người ca cảm thấy thật dễ chịu, trong bài hát có nhắc đến phong cảnh tuyệt đẹp của vùng Vân Nam Đại Lý.

- Vân Nam?

Cuối cùng em cũng nghĩ ra được một địa điểm.

- Rộng quá. Chỗ nhỏ hơn nữa được không?

- Hương Cách Lý La nhé?

- Vẫn rộng quá.

- Lasa ở A Tạng vậy?

- Hay đấy, cụ thể nữa được không?

- Phở Bát Giác nhé? Quán café nào đấy? Đủ cụ thể chưa?

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi.

Lông Mi gờ ngón út ra móc ngoéo với tôi, nét mặt rất nghiêm trọng, tựa như một lời ước hẹn chung thân vậy.

- Anh vẫn còn chưa nói những mơ ước khác của mình

Lông Mi lại hỏi.

- Mơ ước khác à? Thì mua một mảnh đất, trồng nho, mở trang trại trồng nho.

- Hóa ra anh thích ăn nho à?

- Không ăn, để ủ rượu vang.

Tôi bổ sung.

- Rượu vang? Hay đấy nhỉ!

- Ủ, hay chứ. Em thử tưởng tượng đi, cả trang trại rộng mấy hecta đều là giàn nho xanh mát. Khi nho chín, anh sẽ mời bạn bè đến hái giúp, rồi đem tất cả cho vào một cái thùng gỗ lớn, để chân trần nhảy vào dẫm đạp cho nát nát thành nước, thế có vui không?

- Thích thật đấy!

Lông Mi hứng chí lên, ngắt luôn lời tôi, bổ sung thêm:

- Nhất định phải có ban nhạc biểu diễn, nhạc Scot land ấy, phải có thổi sáo, em với anh sẽ nắm tay nhau nhảy kiểu vẩy xòe của Scot land trong thùng gỗ.

- Anh chỉ biết mấy điệu múa của Tân Cương mà Trát Ba dạy thôi.

- Chẳng sao cả, anh cứ nhảy bừa là được mà, em sẽ đứng bên cạnh giải thích với mọi người, nói anh đang bắt trước theo mấy con lợn con bọn mình nuôi.

Tôi tham lam vuốt ve làn da trơn mượt của Lông Mi.

Có cảm giác như da em biết nói chuyện, biết thở, tràn đầy sức sống và đương nhiên là cũng biết khóc nữa.

- Em thích làm tình buổi chiều, đặc biệt là khi vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, không khí mơ mơ màng màng, rất có cảm giác.

Lông Mi lẩm bẩm nó

- Anh thích ngày mưa. Thích nghe mưa đập vào cửa sổ hay rơi trên mái tôn.

Tôi nghĩ một chút rồi đáp.

Lò lửa trong phòng đã thôi bập bùng, trong lò chỉ còn lại chút tro than, ánh sáng hắt ra mờ mờ nhạt nhạt.

- Muốn lấy em không?

Lông Mi hình như đã buồn ngủ, giọng nói rất nhẹ nhàng, như có như không.

- Hơi hơi.

- Sao trả lời có vẻ khiên cưỡng thế?

- Chớ khôn thì không sửa nhiều.

Kiểu so sách cực kỳ không thích đáng của tôi làm Lông Mi bật cười khe khẽ.

- Còn nhớ cái hẹn đấy không?

- Cái nào?

- Nhanh thế mà đã quên rồi à?

- Gợi ý đi?

- La Sa ấy.

- Nhớ ra rồi, một quán bar nhỏ, lang thang tìm em.

Hai người cứ thế câu được câu mất, chẳng biết ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

21. Chương 23

Chương 23

Mỗi một người, là một thành phố.

Thích một thành phố, thường thường là vì thích một người trong thành phố đó.

Rời xa thành phố này, thường thường là vì muốn rời xa một người sống ở đó.

Mỗi một người, là một thành phố.

Thích một thành phố, thường thường là vì thích một người trong thành phố đó.

Rời xa thành phố này, thường thường là vì muốn rời xa một người sống ở đó.

Con người chiếm cứ thành phố. Nhưng thành phố lại không chiếm hữu con người.

Giờ đây Long Mi chiếm cứ tôi, cũng chiếm cứ luôn cả thành phố này.

Giống như Bất Bất rời bỏ tôi, cũng rời bỏ cả thành phố này.

Tất nhiên, Bất Bất là kẻ chạy trốn, điều này khiến tôi có cảm giác chính nghĩa cho tình cảm mới của mình.

Tình cảm rất nhiều lúc cần một chút cảm giác chính nghĩa.

Trở về thành phố.

Cùng Long Mi mang tranh đến chỗ lần trước.

Ông chủ chăm chú ngắm nghía, rồi quyết định giữ lại hết, hình như có vẻ rất thích bức “Rừng Bạch Dương” kia.

- Cảm thấy ấm áp rồi đấy, một cảm giác ấm áp rất thật, chúc mừng cô!

Ông chủ nheo nheo mắt nhìn chúng tôi, vừa cười vừa nói.

Long Mi dựa sát vào tôi, mỉm cười hạnh phúc.

- Có mở được không nhỉ?

Tôi mạnh dạn hỏi.

Em kéo tay áo tôi, tỏ ý mình còn chưa đến mức đó, người giỏi đâu đâu cũng có, không thể làm bừa. Ông chủ phòng tranh hơi do dự, rồi nói có thể làm, nhưng nếu chưa nổi tiếng thì rất khó liên hệ với phòng triển lãm.

- Thì làm ở quán bar đi!

Tôi chợt nảy ra ý tưởng.

Chủ phòng tranh thấy đây cũng là một ý hay, từ trước đến giờ chưa có triển lãm nào như vậy, cũng đáng để thử lần.

Sau khi thương lượng, cuối cùng tôi phụ trách việc tổ chức, còn ông chủ phòng tranh thì lo tuyên truyền quảng cáo, đồng thời cũng giới thiệu thêm một số họa sĩ rất có phong cách nhưng lại chưa đủ danh tiếng khác tham gia, tất nhiên là mọi phí tổn đều do chúng tôi chịu hết.

Một buổi chiều rục rịch.

Cuộc triển lãm tranh có tên “Thành phố của chúng tôi, tranh của chúng tôi” được tổ chức trong quán bar.

Từ tuần trước, rất nhiều bạn bè làm việc trong các cơ quan báo chí mà tôi quen biết ở quán đã phát huy tác dụng của mình. Họ hỗ trợ tuyên truyền, thu hút được rất nhiều khách tới tham quan. Cả ngày hôm ấy người đến, người về, rất là náo nhiệt. Mọi người đều rất hiếu kỳ với cái gọi là “triển lãm tranh trong quán bar”. Những họa sĩ tài hoa nhưng không có tiếng tăm cuối cùng cũng tìm được cơ hội thể hiện mình, tỷ lệ giao dịch ngay tại chỗ rất cao. Không khí rạo rục.

Ngoài ra còn có một tiết mục đặc biệt.

Ở vị trí dễ nhìn nhất, có một bức tranh dùng vải phủ kín, khai mạc đã lâu mà vẫn chưa mở ra.

- Treo cái gì thế?

Long Mi hiếu kỳ hỏi. Tôi chỉ cười cười không đáp, rồi bảo em đoán thử.

- “Chúng ta từ đâu Chúng ta là gì? Chúng ta đi về đâu?”

Tôi lắc đầu.

- “Cá Đuối” của Chardin?

Vẫn lắc đầu.

- “Cường dân” của Magritte

Lại lắc đầu. Không sai, những bức tranh Long Mi nhắc đến đều là những tác phẩm mà tôi rất thích.

Long Mi bĩu môi, nhìn tôi cười ranh mãnh, rồi đưa tay gạt tấm vải xuống: chính là bức “Mẹ” mà em đã định bán đi. Em ngây người ra một lúc lâu, sau đó ôm chặt lấy tôi, kích động vô cùng.

- Thời gian anh đi miền Tây ấy, em túng quẫn quá, đành phải bán nó đi.

Em thở dài kể.

Bức tranh này thu hút khá nhiều người xem.

Cũng có người muốn trả giá mua luôn tại chỗ, nhưng tôi chỉ mỉm cười từ chối. Cũng có nhiều người tìm gặp Long Mi để đặt tranh, nhưng em cũng chỉ mỉm cười rồi từ chối.

- Người yêu tranh thật sự, chỉ cần giữ một bức thôi.

Em giải thích.

- Giống như trong những câu chuyện tình yêu chân chính, chỉ có thể xuất hiện hai người thôi phải không?

Long Mi khẽ gật đầu, dáng vẻ trông vừa tinh nghịch lại vừa ngoan ngoãn đáng yêu.

Triển lãm rất thành công.

Mấy ngày sau, các cơ quan báo chí của thành phố vẫn còn nhắc lại chuyện này, quán bar trở nên nổi tiếng không ngờ.

Sau đó, chúng tôi còn kết hợp với một số câu lạc bộ văn nghệ nghiệp dư, biến quán bar thành một diễn đàn văn hóa, liên tiếp tổ chức các cuộc triển lãm đồ gốm, triển lãm tranh hoạt họa, triển lãm tượng người thật, lần nào cũng rất thành công, thu hút được rất nhiều người trong giới văn nghệ, và giới công chức yêu nghệ thuật.

Đặc biệt là cuộc triển lãm điêu khắc người thật đó. Linh cảm đến từ phố người lang thang ở Tây Ban Nha, vì là lần đầu tiên mạnh dạn giới thiệu nghệ thuật mới, nên triển lãm được giới báo chí rất hoan nghênh, cả một số cơ quan báo chí có tính toàn quốc cũng đăng bài, thậm chí còn được bình chọn là “hành động văn hóa hấp dẫn nhất tháng” nữa. Danh tiếng của quán bar mỗi lúc một lên cao, chuyện kinh doanh cũng bước sang một giai đoạn mới.

Có điều việc này chỉ là thứ yếu. Quan trọng nhất là cái mũ “quán bar mờ ám” đã bị gỡ xuống, giống như những trải nghiệm đau khổ trong quá khứ đã bị quét sạch. Quán bar giờ thật sự trở thành một trạm thu nhận những kẻ lữ hành cô độc, lang bạt khắp nơi, nhưng vẫn còn ước mơ và không muốn từ bỏ. Long Mi thiết kế một tờ poster, chủ đề là “Quán bar văn hóa – cuốn nhật ký và chất xúc tác của đời sống tinh thần thời đại chúng ta”, liệt kê tất cả khát vọng ẩn giấu tận sâu bên trong những thứ đang được trưng bày trong quán. Tôi tập hợp một số bạn bè yêu thích viết văn, lập một forum trên mạng, chuyên đăng tải tiểu thuyết, bình luận âm nhạc, điện ảnh, cổ vũ sáng tác mới. thỉnh thoảng tôi cũng viết vài thứ, nói chuyện quá khứ, bàn chuyện tương lai. Có lẽ vì mở quán bar, nên bạn bè tôi cũng tương đối nhiều, mọi người đều thích ghé qua, nên fo rum càng lúc càng có hơi người.

Cuộc sống của tôi bắt đầu có ánh mặt trời.

Trước đây tôi là một kẻ mang trái tim sơ cứng, chìm đắm trong cuộc sống về đêm, mỗi lần thức dậy đều ngược nhìn mặt trời và tự hỏi: “Ngoài tác dụng quang hợp ra, người còn mang lại cho chúng ta được thứ gì nữa?” Giờ thì chuyện mà mặt trời có thể làm được mỗi lúc một nhiều. Cuối cùng tôi cũng có thể ngừng

đầu mà sống dưới ánh mặt trời rực rỡ, chứ không chỉ dưới ánh mờ mờ ảo ảo kia, và bắt đầu nhận ra quả cầu lửa khổng lồ này còn thú vị và hấp dẫn hơn cục đá lạnh lẽo treo lơ lửng gần trái đất kia nhiều.

Mỗi sáng đều được đánh thức bởi một nụ hôn ngọt ngào.

Mở mắt ra, là nhìn thấy nụ cười thân thiết dịu dàng của của Long Mi. Tôi liền ôm em vào lòng, hít hà cái hòa trộn giữa mùi hương đặc biệt chỉ mình em mới có, mùi chăn đệm và cả mùi nắng ngoài cửa sổ, rồi vui vẻ ngâm nga một câu hát cũ: “Em là người mà anh muốn gặp nhất vào mỗi buổi sáng.”

Ánh mặt trời luôn sưởi ấm khu vườn nhỏ, không khí thanh tân lạ thường.

Cây ngô đồng lớn, dàn nho trên tường đều đang đâm chồi nảy lộc, xuân ý lan tràn khắp nơi.

Tôi thích ngồi trên ghế xích đu, ôm Long Mi vào lòng, lắng lẽ nghe những bản dương cầm của Mozart.

Bữa sáng thường là trứng ốp la, sữa tươi, bánh mì nướng và salad rau.

Ăn sáng xong, Long Mi sẽ kéo tôi đi chạy bộ. Mới đầu cảm giác như bị dày dọa, chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi tôi không chạy bộ buổi sáng rồi. Lần đầu tiên bò lên ngọn núi nhỏ cạnh nhà, tôi những tưởng mình thở không ra hơi nữa.

Từ cuối mùa đông, người ta đã bắt đầu thả diều.

Chúng tôi hay ngồi ở tảng đá trên đỉnh núi, nhìn những con diều cao cao thấp thấp đến xuất thần. Đi xem nhiều, đâm ra quen thân với mấy ông già thả diều ở đó, nên thỉnh thoảng họ cũng cho chúng tôi thả thử. Lần nào Long Mi cũng không điều khiển được, bị con diều kéo cho phải chạy vòng vòng, tôi nhìn mà không nhịn được cười.

- Con hồ giấy kia cắt khéo quá!

Tôi mời ông già hút thuốc, tặng bóc con diều của ông vài câu.

- Đó hả? Là con cá sấu mà?

Ông già nhìn tôi với ánh mắt không vừa ý.

Thả diều của người khác nhiều cũng ngại, tôi bèn về nhà tự làm lấy một con, nhưng có thả thế nào cũng không bay lên được. Ông già thấy thế liền tới xem thử, lật đi lật lại một lúc rồi nói, trọng lượng của hai nan tre không bằng nhau, mất thăng bằng nên đương nhiên là không thể thả được. Sau khi sửa lại, quả nhiên con diều của tôi đã bay lên được.

- Con cá sấu của bác bay cao thật!

Tôi biết muốn cảm ơn ông già, thì tốt nhất nên khen con diều của ông.

- Đó áy à, lần này thì tôi làm con hồ giấy.

Từ đó ông cho rằng tôi không nói thật, không buồn để ý tới tôi và Long Mi nữa.

Long Mi thả diều không giỏi lắm, nên khá tốn sức. Tôi liếc thấy dưới chân dốc có một khoảng đất rộng, bèn nảy ra một ý, lái xe tới, ngồi trước cầm lái, còn em thì ngồi sau thả diều, quả nhiên hiệu quả không ngờ. Về sau liền chở luôn em kéo con diều đi khắp nơi, khiến ai nhìn thấy cũng phải tròn mắt ngạc nhiên.

Buổi chiều Long Mi hay ngồi trong vườn vẽ tranh, còn tôi thì ở bên cạnh gặt gà gặt gù.

Cảm thấy như vậy hơi lãng phí thời gian, tôi bèn viết truyện đưa lên mạng. Viết truyện ngắn mãi cũng nhàm, bèn quyết định viết truyện vừa. Được một nửa thì lại sửa luôn thành tiểu thuyết. Mới đầu định đặt tên là Một Cọng Long Mi. Long Mi nghe vậy thì cười cười sửa thành Một Đổng Long Gà. Tôi nghĩ mãi, cuối cùng đổi tên thành Bên Cạnh Thiên Đường.

- Tại sao lại đặt cái tên này?

Em chớp chớp hàng lông mi dài hỏi tôi.

- Hồi trước sống ở địa ngục, bây giờ chuyển lên ở cạnh thiên đường rồi.

- Tại sao không đến hẳn thiên đường?

- Ở bên cạnh thiên đường đã hạnh phúc đến nỗi không chịu nổi rồi, đến thiên đường anh sợ chết vì sung sướng mất.

Viết chán chê, tôi lại lôi sách ra đọc. Đọc sách chán thì chơi đàn. Hát bài hát của người khác chán, bèn quyết định tự sáng tác luôn. Bài hát đầu tiên của tôi có tên là: “Anh chỉ là một con vịt kêu cạp cạp”, điệu Đô trưởng, ca từ như thế này:

“Anh là con vịt, vịt kêu cạp

Anh là con ếch, ếch kêu ộp ộp

Anh là con heo, anh nuốt không trôi

Anh là con cáo, anh có đuôi to

Anh là đàn ông, anh không có nhà

Em là người con gái mà anh yêu.”

Lông Mi có vẻ không thích hai câu cuối mấy. Tôi nghĩ một lúc, rồi sửa thành “Anh là đàn ông, và anh có nhà, em là Lông Mi, em thích hội họa.”

Lời thì tệ như vậy, nhưng lúc hát theo phong cách của Bob Marley, phối hợp với tiết tấu mạnh, nghe cũng rất đặc biệt.

Mỗi tuần chúng tôi ra sân vận động một lần, còn viện dưỡng lão thì nửa tháng một lần.

Đội bóng thành phố đã đá tốt hơn, nghe đồn là do đang có đợt hành động chống gian lận của liên đoàn bóng đá thành phố. Mấy chuyện này tôi không hứng thú lắm.

Bà già ở viện dưỡng lão rất khỏe mạnh, chỉ là trong một lần ăn quýt không cẩn thận lại làm rơi mất một chiếc răng nữa. Giờ thì răng của bà cũng quan trọng như tim gan vậy, chỉ có một cái duy nhất. Lông Mi dặn bà nhất định phải đánh răng mỗi ngày. Bà lão thần người ra một lúc lâu, sau đó nhăn mặt nói không phải là không muốn đánh răng, mà tại vì không có kem đánh răng hiệu Trung Hoa, bà chỉ thích dùng loại ấy thôi

Tay lái xe bus dạo nọ giờ đã nghỉ việc, chuyển qua mở quán bán đồ ăn đêm, làm ăn rất tốt. Tôi và Lông Mi thường qua ủng hộ, ăn nộm với thịt xiên nướng ở chỗ anh ta.

Trà Sữa vay tiền tôi, mở một tiệm bánh ngọt nho nhỏ.

Đây là mơ ước từ lâu của nó: “Mở một cửa hàng nhỏ, ôm một cô gái xinh, sống những ngày tháng nhàn rồi tự túc tự cấp.

Mỗi lần từ phòng tranh trở về, chúng tôi hay ghé qua tiệm bánh, kiểm Trà Sữa nói chuyện. Trà Sữa rất thích Lông Mi, thậm chí thích đến nỗi làm tôi phải phát ghen lên. Lần nào đến, nó cũng giữ Lông Mi lại chơi cả ngày, câu chuyện chủ yếu tập trung vào thần tượng chung của cả hai, nào là Vương Phi, Lưu Nhược Anh hay DI DO. Hai cô gái để mặc tôi ngồi lạnh tanh một bên, uống hết cốc nước này đến cốc nước khác, về đến nhà là no căng bụng, chẳng muốn ăn cơm.

- Khi nào chán gã dê già kia thì đến đây tìm tớ nhé!

Trà Sữa thường xuyên nhìn tôi với ánh mắt coi thường rồi khuyên Lông Mi như vậy. Lông Mi cũng rất thích Trà Sữa, đồng thời cũng rất tò mò chuyện yêu người đồng tính, hai người cứ thì thì thăm thăm gì đó với nhau. Thi thoảng tôi cũng vênh tai lên nghe trộm họ nói chuyện.

- Hai cô gái cũng làm được à?

- Tất nhiên là được.

- Ngại chết đi được!

- Thì lần đầu tiên với đàn ông chẳng ngại như thế còn gì? Quen rồi thì tự nhiên hết!

Chỉ cần có cô gái nào xinh xinh đi qua, là Trà Sữa liền cố ý huýt sáo, người ta quay đầu lại thì nó gật đầu cười cười.

Ở tiệm bánh mì cũng chán, Trà Sữa rủ chúng tôi đi tập thể hình.

Nó thích tập đạp xe, Long Mi thì thích aerobic, còn tôi thì chỉ tập cơ bụng.

- Tập để giữ cái vốn của đàn ông kia à?

Trà Sữa lần nào cũng ôm vai Long Mi, nhìn tôi vất vả bò dậy khỏi chiếc máy tập cơ bụng, bật cười trêu trọc. Tôi cúi xuống nhìn vòng bụng mỗi lúc một phình ra của mình, quả thực không còn mặt mũi nào đốp chất lại nó, đành im miệng không nói gì. Khi nào tập mệt, tôi lại ngồi xuống sàn, ngắm Long Mi tập aerobic.

Long Mi mặc đồ bó sát người, nét mặt rất chăm chú, cũng co chân, uốn người, xoay mình theo huấn luyện viên. Giữa đám con gái, thân thể đầy đặn gợi cảm của em nổi bật hẳn lên, đặc biệt là chiếc eo thắt đáy lưng ong thon nhỏ không ai so được, vì vậy Long Mi được tay huấn luyện viên kia “chiếu cố đặc biệt”. Tôi hay thấy gã đến vỗ vai em, rồi chạm vào lưng, càng nhìn càng thấy tức, thẳng nhai đó còn cố ý liếc mắt nhìn tôi, điệu bộ nhờn nhờn thấy ghét.

- Vai u thịt bắp, người nhìn như con trâu nước, có gì hay ho chứ?

Tôi cố ý hạ thấp đối phương.

- Em phải thử mới biết được chứ?

Long Mi cố ý chọc tức tôi, rồi bỏ chạy.

Không tiện đuổi theo, tôi đành cố nuốt giận ngồi thờ người ra đây.

Cả phòng tập thể hình rộng mênh mông như thế, nhưng tôi cũng chỉ tập được mấy cái máy luyện cơ, thỉnh thoảng thì bơi một vòng, còn đâu chỉ toàn đi lang thang. Có lẽ tại mở quán bar, nên đi đâu cũng gặp người quen. Nhiều lúc mình không biết người ta, nhưng người ta lại biết mình.

Một lần đang đánh bi a trong đây thì một người đàn ông đến vỗ vai tôi, nói lần trước đã gặp ở quán, còn chạm cốc với nhau nữa. Thực lòng là tôi không nhớ, đành phải đối đáp qua loa. Anh ta cũng thích chơi bi a, vậy là liền rủ nhau làm một ván, vừa đánh bi a vừa nói chuyện.

- Lâu lắm không đến quán bar của anh rồi. Gần đây công việc bận quá. À, tôi với vợ tôi quen nhau ở chỗ anh đây.

- Kết hôn rồi à?

- Mùa thu năm nay.

- Cảm giác thế nào?

- Chẳng ra sao cả, đàn ông của cô ta còn nhiều hơn đàn bà của tôi nữa. Xem ra quán bar là nơi chỉ thích hợp tìm tình nhân, chứ muốn tìm vợ thì không nên.

Anh chàng kia tổng kết.

Anh ta lấy một điều thuốc ra mời tôi, rồi dựa vào cạnh bàn nói tiếp.

- Thực ra tôi cũng rất yêu vợ, nhưng không hiểu sao không đi chơi với người đàn bà khác thì lại cảm thấy không thoải mái, thật mâu thuẫn!

- Có phải ở bên nhau lâu quá, nên sinh ra chán không?

- Chắc là vậy, cuộc sống đơn điệu nhàm chán, căn bản chẳng còn ham muốn gì nữa, cứ như sống để chịu tội ấy! Ở nhà không thỏa mãn, đành phải đến quán bar kiếm thứ gì mới lạ. Tôi cứ ở bên ngoài bỏ bịch mãi, vợ cũng có ý kiến, thế rồi quyết định ông ăn chả, bà ăn nem, cũng ra ngoài lén lút có tình nhân. Cứ vòng vòng như vậy, cuộc sống thật là mệt mỏi.

Anh ta thở dài kể tiếp.

- Thử đến một nơi khác xem, tâm trạng có lẽ sẽ tốt hơn, ví dụ như là căn nhà gỗ nhỏ trên núi tuyết chẳng hạn, biết đâu lại có cảm giác mới?

Tôi thành tâm khuyên giải.

Tầm mười mấy ngày sau, lại gặp lại anh ta.

- Này! Cái căn nhà nhỏ trên núi tuyết mà anh nhắc đến lần trước ấy, tuyệt lắm!

Anh ta hưng phấn vỗ vai tôi nói.

- Làm hòa với vợ rồi à?

- Không. Ý tôi là, bất kể là con gái kiểu gì, chỉ cần dẫn đến đó là đêm hôm ấy chết chắc với tôi!

Anh ta dương dương đắc ý nói.

Tôi thở dài, lắc đầu chán nản.

Xem ra chỉ đàn ông chỉ cần đối mặt với tình dục, tự dưng sẽ mắc một chứng bệnh không thuốc gì chữa nổi.

Giống như tôi trước đây.

Còn một lần nữa ở hồ bơi

Tôi bơi tự do một vòng năm mươi mét, mệt đến thở không ra hơi, bèn trèo lên thành bể ngồi nghỉ, tình cờ gặp một khách quen của quán.

- Phải cảm ơn anh mới được.

Anh ta nói.

- Sao vậy?

- Thời gian ấy tôi vừa mới đến thành phố này, thứ gì cũng lạ lẫm, cô đơn muốn chết đi được, vậy là ngày nào cũng đến quán của anh, quen được rất nhiều bạn, từ đó cuộc sống mới vui vẻ dần lên."

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Câu nói của người khách cũ làm tôi chợt bồi hồi cảm xúc. Lúc quán bar mới mở, thành phố này chẳng có được bao nhiêu quán bar, đích thực chúng tôi đã mang cho khách hàng một không gian để quen bạn bè một cách thoải mái nhất. Giờ thì khác rồi, khắp thành phố đều là những quán bar mô phỏng theo cách thứ của chúng tôi, rất nhiều cái gọi là "quán bar thời thượng" mọc lên như nấm, nào là biểu diễn múa, biểu diễn ca nhạc, người mẫu, rồi có gái đẹp ngồi tiếp khách, chiêu bài thì là quán bar mà thực chất lại là kinh doanh hộp đêm. Hai chữ "Quán bar" bị hạ thấp một cách rõ rệt, điều này làm tôi hết sức khó chịu. Cũng may lần trước cùng Long Mi làm triển lãm tranh, đi vào con đường văn hóa văn nghệ, nếu không giờ cũng không biết cái quán của tôi sẽ đi đâu về đâu nữa. Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi thâm cảm kích em, cảm kích em đã chấp nhận tình cảm của tôi, cảm kích em đã đưa tôi lại với mặt trời, đưa tôi trở về với cuộc sống bình thường như bao người khác, không còn phải hổ thẹn với người khác như trước nữa.

- Tôi quen được một cô gái ở quán anh, Bì Tử giới thiệu cho đấy, kể từ đó, cuộc đời tôi liền bị cô ta đảo lộn.

Anh ta kể.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đợi anh ta kể nốt câu chuyện tình của mình, chắc có lẽ là một câu chuyện tình yêu làm người ta phải cảm động.

- Tôi qua lại với cô gái đó một thời gian, kết quả là bị vợ phát hiện ra, đòi ly hôn. Không ngờ cô gái kia lại không chịu lấy tôi, mà chỉ ra sức tiêu tiền, nói tôi yêu thì phải giúp cô ta. Hồi ấy chẳng hiểu thế nào mà tôi lại thấy đúng, bèn xuất tiền cho cô ta mở công ty, quảng tiền chỗ nọ, ném tiền chỗ kia, chuyện làm ăn thì chẳng được việc gì, mà tiền thì cứ như muối bỏ biển. Về sau, cô ta thấy không còn kiếm chác gì được ở tôi nữa, liền rũ áo bỏ đi. Tôi quay lại tìm vợ, nhưng vợ cũng bỏ mặc, giờ phải sống vất vả vất vưởng thế này đây, ôi!

Tôi nghe mà chỉ biết trợn mắt há hốc miệng ra.

Quay lại phòng tập.

Chắc Long Mi đã thấm mệt, đang ngồi xếp bằng tròn trên sàn nhà lau mồ hôi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh em, ngồi ngầy ra nhìn em với ánh mắt dịu dàng.

Long Mi đẩy nhẹ trán tôi một cái, tôi giả bộ bị đẩy ra rồi bật ngược trở lại. Long Mi cười cười, lại đẩy tiếp cái nữa, đầu tôi lại bật trở lại như cũ. Cuối cùng dứt khoát đẩy luôn mấy cái, đầu tôi cứ bật đi rồi lại bật lại như con lật đật. Cả hai cùng cười phá lên.

Thật lâu. Tôi và em ôm chặt nhau, ngồi dựa lưng vào tấm gương lớn trên tường.

Hình ảnh hai người ôm nhau phản chiếu trong tấm gương lớn ở bức tường đối diện.

Long Mi nhấc tay trái của tôi lên, tôi trong gương cũng nhấc tay trái lên. Em lại cầm tay phải của tôi đưa lên cao, tôi trong gương cũng đưa tay phải lên cao. Long Mi nghĩ một chút, rồi đưa tay chọc vào lỗ mũi tôi, trong gương liền xuất hiện ngay một gương mặt lợn kỳ quái ngộ nghĩnh. Em lại nghĩ ngợi gì đó, sau đó cho tay kéo miệng tôi xuống dưới, đẩy mũi lên trên, trong gương liền hiện ra một con tinh tinh lớn. Tôi thấy thế bèn đưa tay lên, vỗ vỗ ngực, rú lên ư ử.

Đám bạn bè ngồi xung quanh đều bật cười khanh khách.

Mấy cô gái ngồi trên sàn nhà, dựa lưng vào tường, hai tay bó gối, nhìn chúng tôi với ánh mắt ngưỡng mộ, gương mặt hoang mang ngầy ngầy ngẩn ngẩn.

Nét mặt của họ làm tôi lại nhớ “Những bông hoa ấy”.

“Những tiếng cười vui làm tôi nhớ những bông hoa của mình, những bông hoa đang lặng lẽ nở trong góc nào đó của cuộc đời.”

Đột nhiên cảm thấy đau lòng: bao nhiêu cô gái xinh đẹp, bao nhiêu tuổi trẻ tuyệt vời, đáng lẽ phải có thật nhiều tình yêu bảo bọc lấy họ, tưới tắm cho họ, để tuổi trẻ của họ càng thêm rực rỡ, huy hoàng.

Quả thật rất nên như vậy.

22. Chương 24

Chương 24

Cuộc sống tuyệt vời nhất, chính là từ trong hầm tối bước ra ngoài, đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa. Cả đời tự nhốt mình trong bóng đêm, hay cả đời đứng dưới ánh mặt trời, đều là một sự bi thương.

Tình yêu tuyệt vời nhất cũng tương tự như vậy. Đó phải là tình yêu trải qua hỗn loạn rồi tự hợp. Tình yêu luôn luôn đơn điệu hoặc lúc nào cũng hỗn loạn rồi bởi đều mang bên trong một mầm bệnh có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Thế giới ngoài kia quá rực rỡ muôn màu, người nào chưa từng bị nó mê hoặc quyến rũ, thì mãi mãi cũng không thể hiểu nổi ý nghĩa của duyên phận và sự ổn định là thế nào.

Cuộc đời là một cái khóa.

Có rất nhiều người cam tâm tình nguyện đem cuộc đời mình khóa lại. Khóa trong một cái hầm đen tối ngột ngạt. Vì vậy từ đầu tới cuối, trong mắt họ chỉ toàn là bóng đêm. Vì vậy họ mới cho rằng thế giới ngoài kia cũng chỉ toàn là bóng đêm.

Tôi trước đây cũng chìm trong bóng đêm, cũng đã khóa chặt mình lại. Chính Long Mi đã mở chiếc khóa đó, thả tôi ra ngoài, để tôi biết cảm giác sung sướng khi không bị xiềng xích kiềm tỏa, biết cảm giác dưới ánh mặt trời.

Tất nhiên cũng có rất nhiều người chưa bao giờ chui vào hầm tối, chưa kịp tìm hiểu hết thế nào là bóng

Cuộc sống tuyệt vời nhất, chính là từ trong hầm tối bước ra ngoài, đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa. Cả đời tự nhốt mình trong bóng đêm, hay cả đời đứng dưới ánh mặt trời, đều là một sự bi thương.

Tình yêu tuyệt vời nhất cũng tương tự như vậy. Đó phải là tình yêu trải qua hỗn loạn rồi tụ hợp. Tình yêu luôn luôn đơn điệu hoặc lúc nào cũng rối bời đều mang bên trong một mầm bệnh có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Thế giới ngoài kia quá rực rỡ muôn màu, người nào chưa từng bị nó mê hoặc quyến rũ, thì mãi mãi cũng không thể hiểu nổi ý nghĩa của duyên phận và sự ổn định là thế nào.

Phong cách của quán bar thay đổi hoàn toàn.

Lông Mi thích ngồi trên ghế bành, ôm gối, gối xếp bằng tròn, để chân trần lên ghế, mắt ngược lên nhìn tivi, gương mặt rất nhớn nhoe tự tại. Em thích dựa vào thứ gì đó, dựa vào ghế, dựa vào cửa sổ, dựa vào vai tôi, tóm lại là thích được dựa dẫm. Những nơi được em dựa vào, dường như đều biến thành một phần của cơ thể em, hòa nhập làm một, khi có em thì sinh động như thật, em vừa đi khỏi thì liền trở nên băng lạnh chết chóc, trống rỗng lạ thường.

Bì Tử giờ ít đến hơn, Trà Sữa thì bận chăm lo cho tiệm bánh ngọt của nó, nên tôi đành phải ra lo chuyện tiếp khách. Nhưng dù là làm gì, tôi cũng thích ngược mắt lên ngắm Lông Mi, xem em đang ở đâu, đang làm gì. Lông Mi cũng thế. Ánh mắt gặp nhau, hai người len lén tòm tĩm cười, chớp chớp mắt, hạnh phúc ngọt ngào trào dâng trong khóe mắt.

Thường có một ban nhạc Jazz đến chơi trong quán, chơi mấy bản nhạc quen thuộc của Norah Jones hay Eric Clapton. Gặp phải khách nào hiểu biết, họ cũng chơi cả mấy bài hát cũ của Billie Holiday, Ella Fitzgerald, hay NatKing Cole. Ngoài ra còn có một người khách quen đã sống ở nước ngoài một thời gian dài, anh này có thể hát được bài “Quizas, Quizas, Quizas” đúng điệu 100%, chỉ cần anh ta đến quán là lập tức có người vỗ tay mời lên biểu diễn. Lúc sắp đóng cửa, quán bar vắng người, tôi thường ôm đàn lên hát vài bài. Có khi khách hứng chí, cũng lên hát chung với tôi luôn.

Một lần tôi đang ngồi trên bục hát bài “Yellow Submarine” của The Beatles. Cả một bàn khách bên dưới đồng thanh hát theo, không ngờ chẳng sai một chữ nào! Hát xong họ lại hỏi còn nữa không? Tôi hát rồi lại hát thêm bài “In my Life”. Hết bài này họ lại đòi nghe bài khác, bèn dứt khoát cầm đàn xuống ngồi cạnh họ luôn, cả đám liền đem tất cả các bài hát của The Beatles ra vừa đàn vừa hát hết sạch. Thì ra mấy tay người Đài Loan này hồi trẻ ở gần doanh trại quân Mỹ, hay đến câu lạc bộ chơi, mà trong câu lạc bộ ấy quanh năm suốt tháng họ đều chỉ bật có mỗi The Beatles, nên ai cũng biết hát. Có một anh chàng còn chơi đàn khá hay, thậm chí nhiều bài đàn khá hoàn hảo nữa.

Còn một lần khác, tôi thấy không có khách mấy, liền hát một bài đã đến tuổi “rụng răng” : “Vịnh Bành Hồ của bà ngoại”, chẳng hiểu sao lại thu hút được một đám bạn bè, một người còn kéo cả ghế đến trước mặt tôi, đòi nghe bài “Tuổi thơ”, hát xong lại đòi nghe tiếp bài “Con đường nhỏ ở quê”, cuối cùng tôi ngồi luôn xuống bên cạnh anh ta, ôm đàn hát bài “Chim én nhỏ”.

Một hôm.

Đóng cửa quán xong.

Bọn Quán Đầu đều đã về hết. Lông Mi đòi tôi hát cho em nghe. Ngay lúc ấy, ngay trong quán bar đã đóng cửa, chỉ hát ột mình em nghe thôi. Tôi ôm đàn, hát một bản “Yesterday” của The Beatles. Em vỗ tay, lại đòi nghe tiếp. Tôi liền hát thêm một bài “Love me tender” của Elvis. Nghe nghe rất say mê, đợi tôi hát xong liền chạy lên hôn một cái thật sâu, rồi lại chọn thêm một bài “Try to remember”, “Sound of Silence” của Simon và Garfunkel, rồi cả “Bridge over troubled water” bài hát có khí thế hùng hực này quả thật rất khó hát, tôi cố lắm mới miễn cưỡng hát hết được cả bài, đoạn nào cao quá thì giọng lạc hết cả đi, hát xong cả hai đều ôm bụng cười nghiêng ngả. Tôi cũng đòi Lông Mi hát. Em liền hát một bài “Tình Yêu Anh Cần” của Đối Phối Ni. Cả hai chúng tôi đều thích Đối Phối Ni, thích những ca sĩ tự sáng tác được. Rồi em hát tiếp “Khúc cây trôi” của Vương Phi, “Thành toàn” của Lưu Nhược Anh. Lông Mi hát xong, lại bắt tôi hát bài “Vincent”, chống cằm ngồi chăm chú lắng nghe. Cuối cùng còn đòi tôi tự chọn hai bài. Tôi liền hát một bài của Hứa Ngụy, với lại “Những bông hoa ấy”.

Tôi buông đàn xuống, ôm Lông Mi đứng dựa vào cửa sổ, quan sát thành phố rực rỡ ánh đèn, nghĩ lại những ngày tháng cùng Bì Tử lang thang khắp nơi, so sánh quãng thời gian người chẳng ra người ma chẳng ra ma

đó với cảm giác yên bình lúc này, trong lòng chợt thấy cảm động và cảm kích lạ thường.

Lông Mi đột nhiên kêu đói. Kéo tôi chạy sang một quán bán đồ ăn đêm gần đó, ăn một bữa no nê. Ăn xong em nháy nháy mắt, nói muốn ở lại quán qua liền ghép hai chiếc ghế bành to vào làm một cái giường lớn. Lông Mi trèo lên nhảy nháy vài cái, rồi đưa ngón tay ra biểu thị đủ chắc, đủ rộng, đủ thoải mái. Vừa mới nằm xuống, Lông Mi lại đòi tôi đi pha café.

Đành phải bò dậy, mặc quần đùi đi chân trần ra quầy bar, nhìn mấy hộp café bày la liệt, không biết pha loại nào. Hỏi em. Lông Mi bảo thích uống café Aillen. Đang chuẩn bị đun thì Lông Mi lại gọi tôi quay lại, nhìn tôi với ánh mắt rất thần bí, sau đó nói muốn tôi khóa thân pha café. Hỏi tại sao? Thì em bảo chẳng có nguyên nhân gì hết, chỉ muốn nhìn tôi khóa thân pha café thôi. Tôi nghĩ một lát, rồi đành trần truồng đi vào quầy bar. Lông Mi thì cứ len lén cười ngật nghèo.

Tôi vừa pha café vừa ngắm em. Lông Mi chỉ mặc quần lót, nằm sấp trên ghế, hai tay chống xuống, hai chân đong đưa phía sau, không ngừng chớp chớp mắt nhìn tôi đun café. Pha xong, hương café xộc lên tận mũi. Mùi hương hòa quện với phong cách trang trí kiểu cũ của quán bar, thật không khác gì một tiệm café nhỏ đầu đường trong một thành phố nhỏ ở Aillen. Tôi cẩn thận bưng khay café đi tới, nhưng Lông Mi không lấy café, mà đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy tôi, hôn cuồng nhiệt, rồi kéo tôi lên ghế, nằm đè lên trên ...

Café đổ hết lên ghế. Mùi nồng nồng, thơm thơm, trộn lẫn với mùi cơ thể, cảm giác ngây ngất lạ thường.

- Đây là lần đầu tiên có người đun café cho em đấy.
- Cũng là lần đầu tiên anh đun café cho người khác.
- Sau này thứ gì lần đầu tiên, cũng để dành cho đối phương được không?
- Ừ.

Hai người ôm nhau ngủ một mạch đến tận sáng hôm sau.

Đột nhiên bị tiếng khóa cửa lách cách làm cho giật mình tỉnh giấc.

Ngẩng đầu. Thì ra là dì giúp việc đến dọn dẹp vệ sinh đang đẩy cửa bước vào.

- Từ từ đã dì ơi, trong này có người!

Tôi kinh hãi hét lên một tiếng.

Quán bar là nơi xảy ra nhiều câu chuyện.

Chỉ những người có chuyện mới đến quán bar.

Người ta cũng để lại trong quán bar những câu chuyện.

Những câu chuyện này giống như một chai whiskey để lâu năm, lặng lẽ ấp ủ những mùi vị cuộc sống, khi thì ấm áp, khi thì u tối, khi lại bi thương. Còn tôi giờ không còn là vai chính trong những vở kịch ấy nữa, mà đã trở thành khán giả, cùng Lông Mi sánh vai ngồi trên khán đài cuộc đời, lẳng lẽ mà bình thản.

Những câu chuyện thú vị vẫn liên tiếp xảy ra.

Một cô gái đến quán mấy ngày liền. Không làm gì hết, không để ý đến ai hết, chỉ gọi whiskey, cho vào một đồng đá, rồi rúc vào chiếc ghế bành to kê ở góc tường, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Nét mặt hờ hững như thể tất cả mọi chuyện trên đời này đều không liên quan gì đến mình vậy. Cô nàng hay mặc một cái áo khoác to kiểu nam, tất cả cúc áo đều chuyển ra phía sau lưng. Lần nào đến, cô cũng đòi tôi bật phim Sự Quyền Rũ Cuối Cùng Của Chúa, lần nào cũng chăm chú xem hết cả buổi tối.

Cô gái này làm Lông Mi thấy rất hứng thú.

- Mẹ em cũng theo đạo Thiên Chúa.

Em dựa vào vai tôi thở dài nói.

Về sau chúng tôi cũng bắt chuyện với cô gái kỳ lạ. Hình như cô theo đạo Thiên Chúa thật, lần nào mở miệng ra cũng nhắc đến Chúa, về thành kính lộ rõ trên gương mặt. Cô nàng này rất thích nói chuyện, hề

nói là nói liền một mạch không chịu ngưng. Cho dù Long Mi không nghe, cô cũng tự nói một mình, vừa nói vừa rít thuốc liên tục, phảng phất như đang nói chuyện với không khí vậy, thế nhưng không hiểu sao lại rất đáng yêu. Whiskey cũng gọi hết ly này đến ly khác, có điều tử lượng của cô không được cao lắm, uống một chút đã say mềm, hai chân lúc nào cũng co lên ghế, người lắc lư lư nhưng chưa bao giờ ngã, miệng thì lèm nhả lèm nhèm không ngớt. Long Mi nhiều khi nghe mãi cũng chán, đứng dậy bỏ đi, nhưng cô nàng lại chạy theo kéo em trở lại, ẩn vào ghế, tiếp tục lèm bèm nhìn mà dở khóc dở cười.

- Cuộc đời thật tẻ ngắt, ngồi đợi Thượng Đế đến cứu vớt chúng ta vậy!

Cô nói.

Đành phải cố khuyên cô sống cho vui vẻ, sống cho thoải mái hơn.

- Không vui nổi. Phải đau đớn. Có đau thì mới có khoái lạc. Không có đau đớn thì đâu còn là cuộc đời nữa. Đau đớn là mỹ đức cơ bản nhất của con người. Đau đớn khiến người ta tỉnh táo. Tôi thường xuyên phải làm mình đau đớn, nếu không sẽ bị tê dại, không thể để mình ngừng đau khổ dù chỉ một phút, một giây, nếu không sẽ bị tê dại đến hôn mê và không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nói xong cô nàng liền vén áo lên cho Long Mi xem bắp tay mình. Toàn là sẹo bỏng thuốc lá, từng cái, từng cái một, trông như những vết chân gấu trên tuyết. Cảm thấy hơi sợ, hơi đau lòng. Cô gái lại nốc thêm một ngụm rượu to, rồi cầm điều thuốc, cẩn thận ngắm nghía, đưa tay ra định ấn điều thuốc vào đó. Long Mi vội vàng kéo tay cô ra xa.

Em ngồi đó nghe cô nàng nói nhắm đến tận lúc quán bar đóng cửa.

- Này em, chị thích em rồi đấy. Mai lại đến gặp em nhé, chị sẽ nhớ em mất, một cô bé đáng yêu như em thì phải có người thương mới được.

Trước khi đi cô nàng còn vuốt má Long Mi một cái rồi nói với giọng rất tiếc nuối.

Một lần ngồi trên đỉnh núi.

Rừng cây trụi lá. Mặt trời mùa đông treo lơ lửng nơi chân trời. Vài con diều đang bay lượn trên không trung. Lũ chim kết thành từng đàn riu ra riu rít. Một làn khói mờ mờ bốc lên từ ngôi làng nhỏ phía xa. Giữa ruộng đồng bát ngát thì thoảng lại có một hai bóng người qua lại. Bốn bề tĩnh lặng yên bình đến lạ thường.

Tôi ôm Long Mi ngồi trên một tảng đá lớn, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh đẹp thanh bình trước mắt.

Em mặc một cái áo len cổ rộng màu trắng, để hở đôi vai nhỏ nhắn xinh đẹp, một chiếc váy có nếp màu hồng trắng. Trên cổ quấn một chiếc khăn lụa ba màu trắng đỏ vàng. Mái tóc dài tết thành một bím tóc lúc la lúc lắc.

Tôi thần người ra ngắm em, trong lòng chợt thấy cảm kích vô cùng.

Cảm giác ấy tựa như đứng trong ngôi chùa dưới chân núi tuyết, cảm kích với trời xanh bao la vậy. Cảm giác này luôn ngủ say ở tận nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn con người, không dễ gì thức tỉnh. Có người thậm chí cả đời cũng không thể biết được cảm giác đó thế nào, cũng may là tôi không nằm trong số đó.

Đột nhiên cảm thấy mình và “mình” đã hòa hảo trở lại.

Bất chợt hiểu ra ý nghĩa của Long Mi đối với cuộc đời mình.

- Cảm ơn em.

Tôi nắm chặt bàn tay bé nhỏ của em, mỉm cười nói.

Long Mi quay đầu lại ngạc nhiên nhìn tôi, chớp chớp mắt, rồi cũng mỉm cười.

Trao cho nhau một nụ hôn ngây ngất.

Rất muốn “rèn sắt lúc nóng”, nói một câu “kết hôn đi!” nhưng lại cảm thấy làm thế chắc khác gì mấy phim truyền hình sến trên tivi, nên lại ngượng miệng.

Tôi lấy ra một chiếc nhẫn ngọc. Chính là chiếc nhật được ở Đôn Hoàng dạo trước. Tôi đã mang tới tiệm đồ ngọc cạo rửa sạch sẽ, sáng bóng như mới. Tôi đưa tay em lên, chậm chậm đeo vào, rồi kể lại lai lịch của chiếc nhẫn. Lông Mi có vẻ rất thích, đưa tay lên ngắm nghía một lúc lâu, nét mặt kích động phảng phất như đang đứng trên con đường Tơ Lụa thần bí xa xôi kia vậy. Em nghĩ gì đó, rồi tháo miếng ngọc trên cổ xuống, cẩn thận đeo lên cổ tôi.

- Mẹ tặng cho em, nói là bà ngoại tặng ẹ, rồi mẹ tặng lại cho em, bảo em tiếp tục truyền cho đời sau. Anh có làm được không?

Lông Mi nhìn tôi say đắm.

Tôi gật đầu thật mạnh.

- Lấy anh nhé.

Tôi nhìn làn khói mờ ở phía xa xa, cố ý dùng một giọng rất bình thản nói.

- Có gì hay chứ?

Lông Mi chấp tay lại dưới cằm, ngẩng đầu lên nhìn trời, bờ vai đong đưa.

- Cùng ngắm mặt trời mọc.

- Thế cũng gọi là hay à?

- Cùng đến ngôi nhà gỗ nhỏ trên núi tuyết, ngày ngày ở trong đó ôm nhau nói chuyện.

- Thế mà cũng nói à?

- Ngày ngày anh nấu cơm cho em, sau đó rửa bát, trước khi ngủ thì rửa chân cho em, một lòng một dạ hầu hạ tới nơi tới chốn.

- Thế mà cũng được à?

- Làm một cái túi to, giống như của kangaroo ấy, nhét em vào bên trong, đi đâu cũng mang theo. Anh đi đâu thì em đến đó, từ sáng đến tối, từ ngày đến đêm, không bao giờ xa nhau.

- Thế còn được.

- Thế lấy anh nhé!

- Miễn cưỡng thôi.

Tôi quyết định mua luôn căn nhà cũ kỹ mà Lông Mi đang thuê trọ.

Tôi thích cái mùi đất nồng nồng giản dị của nơi này, thích cây ngô đồng, thích giàn nho, thích sự tĩnh lặng của đêm, càng lúc càng cảm thấy chán ghét những tòa nhà cao ngất ngưỡng chật ních ở trung tâm thành phố, chán ghét những người hàng xóm luôn tỏ vẻ thân thiết nhưng thực ra lại lạnh lùng hờ hững vô cùng. Tất nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì kỷ niệm. Tôi và em dọn đồ đến sống chung, nơi này thật sự đã trở thành một cái “nhà”.

- Tại sao trước đây không cho anh dọn đồ đến?

- Giờ là nhà, còn hồi trước chỉ là cái phòng thôi. Nhà là để cho tình yêu, còn phòng thì chẳng liên quan gì hết.

Dường như từ trước đến giờ, Lông Mi luôn có thể giải đáp mọi nghi vấn của tôi một cách hoàn toàn triệt để.

Dọn đồ xong, hai chúng tôi vừa vừa dọn dẹp phòng ốc vừa cười đùa vui vẻ.

- Nương tử có yêu cầu gì đối với tiểu sinh không ạ?

Tôi vừa xếp sách lên giá vừa đùa đùa hỏi.

- Không được vứt giấy rác bừa bãi.

Lông Mi đứng trên ghế bành, cẩn thận chỉnh lại bức tranh trên tường.

- Được.

- Không được chưa cởi giày đã vào nhà.

- Tuân lệnh.

- Không được làm phiền, không được sờ mó lúc người ta đang ngủ.

- Yes, Sir!

- Không được nghĩ đến người đàn bà khác.

- Tất nhiên!

- Khi về nhà, trên người không được có mùi người đàn bà nào khác.

- Ừ.

Lông Mi nói đến đây, chợt sức nhớ ra chuyện gì đó. Em bước tới, nhìn thẳng vào mắt tôi, cố kìm nén những kỷ niệm đau thương trong quá khứ, nắm chặt lấy hai vai tôi, nghiêm giọng nói:

- Trước đây ở nhờ nhà anh, ngày nào cũng phải ngửi lấy mùi của những người đàn bà khác tỏa ra từ người anh, sao anh không bao giờ che giấu? Chuyện gì em cũng có thể tha thứ được, chấp nhận được, chỉ riêng chuyện trên người anh có mùi người đàn bà khác là em không thể chấp nhận. Hãy hứa với em đi, không được để em ngửi thấy thứ mùi đáng ghét đó nữa, đừng để em nhớ lại những ngày tháng nhục nhã đau khổ ấy nữa, được không?

- Anh hứa.

Tôi áy náy vô cùng, chỉ biết gật đầu một cách kiên quyết.

Vì em, chuyện gì tôi cũng có thể làm được, hướng hồ chỉ là một lời hứa nhỏ bé.

Không khỏi nhớ đến anh chàng Thomas trong Đời Nhẹ Khôn Kham. Anh ta cũng thường ra ngoài ăn chơi phóng đảng, khi về nhà trên người đầy mùi của những người đàn bà khác, làm cho vợ anh ta vô cùng oán hận. Xem ra đàn bà đều hết sức coi trọng chuyện này. Chợt có cảm giác tôi và Thomas giống nhau ở rất nhiều điểm, đặc biệt là trước đây khi tôi còn thích cuộc sống độc thân kiểu du mục, vừa tự do vừa thoải mái. Giờ thì những ngày tháng đó đã kết thúc, tương lai là một gánh trịu nặng đang đè lên vai.

Trách nhiệm là một dạng lời hứa.

Đàn ông là phải có trách nhiệm, nếu không thì chỉ xứng đáng làm một thằng bé trai.

Bản thân trong quá khứ, là một loại động vật lưỡng thê ở giữa đàn ông và thằng bé : lấy sự trưởng thành của đàn ông để đi quyến rũ đàn bà, sau đó lại mượn sự ấu trĩ của thằng bé để phủi sạch toàn bộ trách nhiệm.

Xem ra đã đến lúc tôi phải trở thành đàn ông một cách triệt để rồi.

Một đêm.

Để mình trần, ôm Lông Mi nằm thoải mái trên giường, nghe mấy bài hát cũ của Leonard Cohen.

- Có phải nên có một cảnh cầu hôn lãng mạn không?

Tôi hỏi.

- Nói ra em thử nghe xem nào.

Lông Mi hôn nhẹ lên cổ tôi một cái, đáp.

- Ví dụ như anh hờ mông chạy vòng quanh sân, hét lớn: Lấy ... anh ... đi ...!

- Không, phải hét một trăm lần.

- Thế thì cảnh sát sẽ đến đấy.

- Thế còn hơn là làm em thất vọng, bỏ nhà ra đi.
- Chẳng may cảnh sát đến thật thì làm sao?
- Mời anh ta vào nhà chúc mừng anh cầu hôn thành công.
- Chúc mừng thế nào?
- Ba người chơi oẳn tù tì, hai người thắng làm tình với nhau, người thua ngồi bên cạnh xem.
- Nghe cũng hay đấy, thế nếu anh với tay cảnh sát kia thắng thì sao?
- Hai người làm đi, em ngồi xem.

Một hôm ngoài trời rất lạnh, chúng tôi rúc trong nhà, ngấm nhìn cảnh vật qua cửa sổ.

Tự dưng Lông Mi bò dậy, hà một hơi vào cửa kính, rồi vẽ lên đó một hình người nhỏ.

Tôi cũng bò dậy, ôm lấy em từ phía sau, hay tay âu yếm vuốt ve bộ ngực đầy đặn, nhìn một lúc, rồi vẽ lên chỗ hông của hình người một thứ.

Lông Mi quay lại tát yêu tôi một cái, nghĩ ngợi giây lát, rồi sửa thứ kia thành một cái quần đùi.

Tôi lại vẽ lên hình người hai cái ngực to.

Em sửa thành nịt ngực.

Tôi liền vẽ thêm một người nữa, áp sát sau lưng hình người nhỏ em vẽ.

Lông Mi nắm tay tôi lau sạch cửa sổ, rồi lại hà một hơi khác, viết lên đó một chữ: “Trư”.

Tôi liền thêm vào hai chữ, thành: “Trư Bát Giới”.

Em cười cười, thêm hai chữ nữa: “Trư Bát Giới Quán Ngai”.

Tôi lại sửa thành: “Trư Bát Giới Quán Ngai yêu Lông Mi.”

Em bật cười, véo nhẹ tai tôi một cái.

Một lần tôi và Lông Mi làm tình theo kiểu từ phía sau.

Tứ chi chồng lên nhau, dính chặt vào nhau. Tôi cẩn thận chống khuỷu tay xuống giường, tránh không đè nặng lên cơ thể nhỏ nhắn của em. Gót chân Lông Mi cứ không ngừng cọ cọ vào chân tôi, cảm giác ngứa ngứa nhưng rất dễ chịu.

- Em biết gì không? Thế này người ta gọi là bơi ếch đấy!

Tôi cố ý nói đùa.

Lông Mi muốn đánh tôi, nhưng khổ nỗi cả tay chân đều bị đè chặt, không cử động nổi.

- Làm chuyện ấy với em có cảm giác gì không?
- Giống như với một con hươu cao cổ xinh đẹp ấy.
- Hươu cao cổ?
- Ừ, hươu cao cổ chỉ ăn lá cây, không ăn thịt, tính tình ôn hòa, hơi thở thơm mát.
- Nịnh vớ nịnh vắn, cụ thể một đi!
- Có vẻ giống như cho tay vào một chiếc găng ấm áp giữa mùa đông lạnh giá.
- Trực tiếp quá, nghĩ ra thứ gì hình tượng hơn được không?
- Sau khi bơi nước lạnh, chui cả người vào trong đồng bùn sền sệt, ấm ấm.
- Chẳng lãng mạn gì hết, còn nữa không?

Đêm nào của chúng tôi cũng như vậy, nằm xuống làm tình, để mình trần ôm nhau thật chặt, âu yếm vuốt ve, nói chuyện câu được câu mất, rồi ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Hạnh phúc của thế giới hai người, đại để là như vậy đấy.

Gần đến Lễ Tình Nhân, tôi và em đang nắm tay nhau đi trên phố thì thấy một tờ áp phích to, quảng cáo ột cuộc thi bơi nước lạnh. Người thắng sẽ được một cặp vé du lịch theo chương trình “Lễ Tình Nhân lãng mạn ở Hải Nam”. Lông Mi liền đùa đùa nói, nếu mà tôi tham gia, lại còn thắng để được đi Hải Nam đón một Lễ Tình Nhân ấm áp thì thật là thích.

Mấy hôm sau, tôi lái xe đưa Lông Mi đến nơi tổ chức cuộc thi.

- Lạnh thế này mà cũng đi xem à?

Lúc hai người ngồi trên khán đài, em rúc vào lòng tôi, làu bàu trách cứ.

Tôi kiểm một lý do đứng dậy.

Nửa tiếng sau, tôi mặc quần bơi, toàn thân run rẩy, đứng chen chúc trong đám người dự thi, ra sức nhảy lên vẫy tay với Lông Mi trên khán đài. Chẳng ngờ em lại không có ở đó, chắc tại lạnh quá nên đã chạy vào trong xe ngồi rồi? Tôi cụt hết cả hứng, không có em, cuộc thi này đâu còn ý nghĩa gì nữa, đang định bỏ quốc thì chợt thấy một bà lão đến cổ vũ ột ông lão tham gia thi bơi, hai người còn ôm nhau thật chặt, hôn nhau trước mặt mọi người nữa. Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt thấy cảm động vô cùng. Tại sao mình không thử liều một phen? Biết đâu có thể thắng được? Huống hồ, làm chuyện gì đó vì em, quan trọng là làm, chứ đâu phải là quan trọng là để cho em biết?

Cuối cùng tất nhiên là tôi không chiến thắng cuộc thi.

Nhưng tôi đã chiến thắng “chính mình”.

Ít nhất là đã cố gắng một lần vì người con gái mình yêu.

Tôi liều cái mạng già, kiên trì bơi đến cuối cùng, thành tích xếp thứ hai từ dưới lên, người xếp thứ nhất, là ông già lúc này.

- Đi gì mà lâu thế?

Lông Mi hỏi.

Tôi run lên bần bật vì rét, dở khóc dở cười, không biết nói thế nào.

Nửa đêm thì tôi bắt đầu lên cơn sốt, cả người nóng bừng bừng như lửa, ngoài thì nóng, trong thì rét.

Lông Mi sợ hết hồn, vội vàng đưa tôi tới bệnh viện cấp cứu. Tôi mơ mơ hồ hồ, hai mắt nhòe đi, chỉ biết bên cạnh có mấy người, nhưng không biết là ai, đành đưa tay ra sờ soạng lung tung.

- Sờ cái gì đấy, đồ dê già!

Là giọng của Trà Sữa, nó còn đập vào tay tôi một cái.

Tôi cười cười, rồi lại đưa tay ra lần nữa, cuối cùng cũng chạm vào được gương mặt quen thuộc của Lông Mi. Ướt đầm nước mắt.

- Không sao mà, chỉ sốt một chút thôi!

Tôi gượng cười an ủi.

- Sốt cái khỉ ầy? Bao nhiêu bệnh cũ của anh giờ phát ra hết rồi, còn mỗi bệnh AIDS thôi đấy!

Trà Sữa xót xa mắng một câu.

Tôi phải nằm viện mất mấy ngày.

Trà Sữa có việc phải đi trước. Còn Lông Mi thì luôn ở bên giường bệnh. Cả người tôi đau nhức kinh khủng, căn bản không thể xuống khỏi giường, vậy mà còn suốt ngày đòi uống nước, suốt ngày muốn đi tiểu. Lần nào Lông Mi cũng cầm bình giúp tôi, đi nhiều lần quá đến nỗi tôi cũng phát mệt, mà em vẫn vui vẻ. Một

lần không cẩn thận, tôi còn làm đổ cả bình nước tiểu ra giường, em liền thay một bộ ga trải giường mới. Lò sưởi của bệnh viện bị hỏng, em mang tới một túi chườm, liên tục thay nước nóng ủ ấm cho tôi, cảm thấy nơi nào lạnh, liền giúp tôi ủ nơi đó. Em lại còn liên tục hỏi tôi muốn ăn gì, cho dù là xa thế nào, cũng chạy ngay đi mua về, rồi bón cho tôi từng miếng một. Những thời gian khác em hầu như không làm gì, chỉ chống cằm nhìn tôi không chớp mắt. Tôi cũng âu yếu nhìn lại em, nhìn đến khi nào mệt quá mới nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Một hôm, sau mười hai giờ đêm, em đột nhiên trườn lên người tôi, hôn nhẹ lên môi, rồi dịu dàng nói:

- Lễ Tình Nhân vui vẻ, đồ ngốc!

Lúc ấy mới nhớ ra là đã đến 14 tháng 2.

- Không mua quà cho em được rồi.

Tôi nằm trên giường bệnh, áy náy nói.

- Anh đã tặng em một món quà tuyệt vời nhất rồi đấy thôi.

Lông Mi mở ví tiền, lấy ra một tờ giấy. Là giấy chứng nhận tham gia cuộc thi bơi nước lạnh lần trước, lúc ấy tôi đã tiện tay nhét vào túi áo khoác.

- Chỉ tiếc là không thể giành được phần thắng.

- Anh đã thắng rồi mà.

- Sau này chúng ta mãi mãi không xa nhau nữa nhé.

- Sau này chúng ta mãi mãi không xa nhau nữa nhé

- Vâng ạ, trừ phi là anh lại làm chuyện xấu nữa.

Lông Mi trả lời.

- Vì dụ như là ...

- Chẳng nói chẳng rằng đã bỏ đi Tân Cương.

- Còn gì nữa không?

- Khắp người lại đầy mùi người đàn bà khác.

- Còn gì nữa?

- Còn tiếp tục lảm lời thế này nữa.

23. Chương 25

Chương 25

Tôi như một chú cá.

Lúc nào cũng khát khao cuộc sống mới lạ trên bờ. Một hôm bò lên bờ, cá kia nhận ra cuộc sống ấy không như mình tưởng tượng, nhưng đã không còn đường lui, đang trong lúc hốt hoảng ấy thì một trận mưa lớn đã đưa cá về với biển khơi. Đến khi được tự do bơi lội khắp nơi, cá ta mới tỉnh ngộ, hiểu ra được ân huệ lớn lao của biển lớn.

Tôi như một giọt nước.

Bốc hơi phiêu bạt giữa không trung, không nhà không cửa. Cuối cùng cũng đến một ngày tụ lại thành mưa, rơi xuống đáy biển, trở thành một phần của biển lớn, từ ấy không còn bốc hơi nữa, mãi mãi già từ cuộc sống phiêu bạt lênh đênh.

Tôi như một chú cá.

Lúc nào cũng khát khao cuộc sống mới lạ trên bờ. Một hôm bò lên bờ, cá kia nhận ra cuộc sống ấy không như mình tưởng tượng, nhưng đã không còn đường l đang trong lúc hốt hoảng ấy thì một trận mưa lớn đã đưa cá về với biển khơi. Đến khi được tự do bơi lội khắp nơi, cá ta mới tỉnh ngộ, hiểu ra được ân huệ lớn lao của biển lớn.

Tôi như một giọt nước.

Bốc hơi phiêu bạt giữa không trung, không nhà không cửa. Cuối cùng cũng đến một ngày tụ lại thành mưa, rơi xuống đáy biển, trở thành một phần của biển lớn, từ ấy không còn bốc hơi nữa, mãi mãi già từ cuộc sống phiêu bạt lênh đênh.

Để một giọt nước trường tồn mãi mãi, cách tốt nhất là để nó trở về biển lớn.

Trên một ý nghĩa nào đó, Long Mi chính là “biển lớn”, làm tôi cảm kích đến rơi lệ.

Long Mi đi tham dự một diễn đàn văn nghệ.

Tôi ở lại quán bar trông nom việc kinh doanh.

- Bì Tử lại không đến à?

Tôi chau mày hỏi Quán Đầu, đã lâu lắm rồi không thấy mặt cậu ta đâu.

- Bì Tử kia kìa.

Quay đầu lại, thấy Bì Tử đang phấn khởi đi vào.

Tôi liền chạy tới ôm cậu ta thật chặt, vỗ vai bồm bộp.

Có cảm giác Bì Tử có gì đó khang khác. Nhìn một lúc mới nhận ra cậu ta đã mặc đồ Tây lại như ngày trước. Có điều giờ quần áo giày dép toàn bộ đều là hàng hiệu, nhìn rất ra dáng một nhà doanh nghiệp trẻ tiền ra bạc vào, so với ngày trước thì thật khác một trời một vực.

- Đạo này biến đi đâu vậy?

Tôi trách móc.

- Đi tiếp khách, mệt bã cả người, toàn thân giờ biến thành một đồng phế liệu hết cả rồi.

Bì Tử trả lời.

- Chỉ cần cái đồ kia không thành phế phẩm là được rồi.

Tôi cười cười nói đùa.

- Nghe nói cậu sắp kết hôn hả?

Bì Tử hỏi.

Tôi gật đầu hạnh phúc.

Cậu ta liền làm bộ đưa tay sờ trán tôi, rồi nhún vai cười cười nói:

- Một cuộc hôn nhân không mục đích là một cuộc hôn nhân thất bại.

- Hờ, tớ có mục đích đấy chứ, là để đánh một dấu chấm hết cho cuộc sống trước đây, bắt đầu lại từ đầu.

Bì Tử nghe xong thì bật cười ha hả, nghĩ ngợi gì đó rồi nghiêm túc trả lời:

- Đời người này chẳng có thứ quái gì có thể đánh một dấu chấm hết cả, trừ phi cậu chết. Loại người như bọn mình, trời sinh ra đã không phụ thuộc vào bất cứ cái quái gì, lại càng không phụ thuộc vào hôn nhân, hôn nhân chỉ là nơi lẩn tránh cho những kẻ cô độc không bản lĩnh, những kẻ đáng thương trốn chạy khỏi thế giới tự do! Chúng ta cần phải sống tự do, ngẩng cao đầu mà sống, đừng cảm hưởng thụ, đừng cảm để mọi thứ vượt khỏi tầm tay, mất đi tất cả mới là tự do, đây không phải là danh ngôn của cậu sao?

Nhấp một ngụm Vodka to, rồi cậu ta lại lý luận tiếp:

- Trên đời này chỉ có hai thứ là đáng tin cậy nhất, là tiền và cái chết. Bất cứ ai cũng không thể kháng cự lại sức quyến rũ của tiền và sự uy hiếp của cái chết. Cái mà người ta vẫn gọi là tình yêu ấy thực ra chỉ là một đồ vớ vẩn! Là thứ nhìn bề ngoài thì đáng tin cậy, nhưng thực ra lại là thứ dễ làm ng gười ta tổn thương nhất. Chỉ có tiền với cái chết mới là giấy thông hành tốt nhất cho cậu đi bất cứ đâu!

Tôi chỉ biết tròn mắt lên nhìn cậu ta, chẳng biết nói gì.

Cả hai chìm vào im lặng.

Không khí thân mật trước đây đột nhiên như bị một bức tường thủy tinh trong suốt chặn vào giữa, cả ánh mắt cũng bị bật ngược trở lại.

Uống nốt ly rượu, Bì Tử cứ nằng nặc kéo tôi xuống nhà xem thứ gì đó.

Một chiếc xe đậu ở vị trí bất mắt nhất.

Một chiếc Benz SLK mui trần mới toanh. Tôi vuốt nhẹ lên lớp sơn bóng loáng, tròn mắt ngạc nhiên nhìn Bì Tử. Cậu ta ném chìa khóa cho tôi, ra hiệu bảo lái thử. Tôi nghĩ giây lát rồi cuối cùng vẫn để cậu ta lái, còn mình thì chỉ ngồi bên cạnh. Chiếc xe rú lên một tiếng rồi lao đi, như một con báo hung hãn.

- Cảm giác không tệ chứ? Đây mới là cuộc sống! Liều mạng kiếm tiền rồi liều mạng hưởng thụ, kết hôn làm quái gì? Hai anh em chúng ta sống thế này chẳng thích à! Thường thức sự kích thích, sống thoải mái tự do, chết không hối hận!

Nếu là trước đây, những lời này nhất định sẽ làm tôi hưng phấn rồi sẽ hoang mang. Giờ không hiểu sao lại chỉ thấy phản cảm. Tôi cứ vẫn vơ suy nghĩ mãi về nguyên nhân dẫn đến sự phản cảm này, trầm mặc không nói gì.

Phía trước xuất hiện một ngã ba. Tôi cho rằng Bì Tử sẽ rẽ trái, nhưng cậu ta lại ngoặt vô lăng sang bên phải.

Giật mình sợ hãi. Thì ra tôi và Bì Tử đã đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau.

Tuổi trẻ và ham muốn của Bì Tử tiếp tục xảy ra phản ứng hóa học với nhau. Còn tuổi trẻ của tôi lại kết tủa với tình yêu. Rốt cuộc là ai đúng, ai sẽ tạo ra “chất hóa học” phù hợp với cuộc đời nhất? Chẳng ai biết được?

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu - chỉ biết rằng câu tục ngữ lạnh lùng ấy bắt đầu đối diện với hai người bạn thân thiết nhất.

Cảm thấy vô cùng khó chịu, cứ bóp tay mãi không Đờn chó chết! Tở F!

Không nén nổi bức tức quát lên một tiếng.

- Đờn thì phải chó chết thôi! Chó chết! Tở F! F!

Bì Tử hưng phấn, gào lên như hồi trước.

Tôi ôm đầy một bụng những bức dọc không biết phải phát tiết thế nào, bèn đứng hẳn dậy, hò hét thật lớn.

Xe phóng đi như bay, ném lại phía sau vô số tiếng “Tở F!”

Rẽ vào một đường khác.

Trên phố có hai cô bé đang đi bộ.

Tóc dài thẳng đuột nhuộm vàng óng, váy ngắn cũn, áo khoác bó sát người, ủng ống dài, đùi để trần, phần mắt bôi dày như con gấu mèo ... vừa nhìn đã biết là mô phỏng theo phong cách Nhật hay Hàn Quốc trên tạp chí, vừa nhìn đã biết là lớp người mới chỉ muốn hưởng thụ để thỏa mãn ham muốn cảm quan, còn tình yêu thì nhất loạt cự tuyệt. Vừa nhìn đã biết là đang ở lứa tuổi có thể dễ dàng mang tuổi xuân của mình ném đi một cách không hề tiếc nuối.

Bì Tử liếc nhìn tôi với ánh mắt hào hứng. Tôi chỉ hờ hững liếc nhìn hai cô bé, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác thương hại. Bì Tử thấy vậy thì khẽ nhún vai, tỏ vẻ coi thường và cười nhạo, rồi giảm dần tốc độ,

đi sát lại gần hai cô bé, huyết sáo một tiếng rõ to. Hai cô bé dừng lại, quay đầu tò mò nhìn cậu ta, rồi lại nhìn chiếc xe đưa mới coóng, ánh mắt lộ rõ sự ngưỡng mộ.

- Đi đâu thế hai người đẹp?

Bì Tử vươn người ra, làm tôi đành phải ngửa ra sau.

- Về nhà.

Một cô bé trả lời, giọng nói nhỏ nhẹ, mắt vẫn dán chặt vào chiếc xe đưa như đang nghiên cứu xem là loại nào đời nào. Để anh tiễn hai em một đoạn nhé.

Bì Tử nháy mắt một cái đầy ẩn ý.

Hai cô bé nhìn nhau cười cười, rồi ghé tai nhau thì thầm gì đó, sau đó quay sang nói với Bì Tử:

- Ngồi được không?

- Chia thành hai xe đưa về cũng được mà!

Hai cô bé hân hoan đồng ý. Bì Tử bảo tôi lái xe đưa một cô về, còn cậu ta sẽ gọi taxi đưa cô còn lại. Tôi lắc đầu, nói không thể hoang đàn như trước, phải về nhà sớm, Lông Mi đang ở nhà đợi tôi, bảo cậu ta cứ chơi một mình đi. Bì Tử lại giở ra tuyệt chiêu khiến người ta phải thương hại của cậu ta, biết tôi sẽ mềm lòng nên cứ bám nhằng không chịu rời. Trong những trường hợp thế này, cậu ta muốn đưa một cô về nhà là hầu như không thể, đích thực là cần tôi phối hợp. Tôi thậm chí có lẽ cơ hội cùng Bì Tử đi chơi thế này cũng không nhiều nữa, thậm chí là cả cơ hội qua lại cũng chưa chắc đã nhiều như trước, trong lòng không khỏi cảm thấy chua chát, đành quyết định giúp cậu ta một lần cuối, “tiễn” cả hai cô bé về nhà cậu ta.

Lại là đánh bài. Giúp Bì Tử giấu bài, trộm bài, tráo bài. Để cho hai cô bé say rượu. Rồi chơi trò nói thật. Tôi cứ lặp đi lặp lại như một cỗ máy, phảng phất như một nghệ sĩ hề phổ đang đùa giỡn với chú khỉ nhỏ, gương mặt trở ra như gỗ đá. Lần này có sáng tạo mới: Bì Tử nhân lúc hai cô bé ôm nhau đi vào nhà vệ sinh, lấy ra một gói đồ nhỏ đổ vào ly rượu thấp, lắc lắc rồi dặn dò tôi: “Nhớ là phải uống cốc cao đấy nhé! Cốc thấp này để dành cho hai đứa nó! Trừ phi là cậu muốn ...!

Hai cô bé ra, lại tiếp tục chơi. Bì Tử lại nhỏ giọng dặn tiếp:

- Tổ thích con bé cao, để cho cậu con bé thấp nhé.

Rồi cậu ta nói thêm:

- Mất đi tất cả mới là tự do! Vì tự do, thứ gì cũng đáng vứt bỏ hết! Đừng để tình yêu làm mù mịt đầu óc. Tổ đang có một vụ làm ăn lớn, nếu mà được, anh em ta có thể đi du lịch vòng quanh thế giới, không cần lo nghĩ điều gì, tiêu dao tự tại, chẳng cần nghĩ đến yêu đương hay đàn bà gì hết.

Tôi nghe cậu ta nói mà vừa vui lại vừa khó chịu, nhiều hơn nữa là lo lắng. Vui là vì cậu ta còn coi trọng tình bạn này, lo lắng vì Bì Tử lúc nào cũng chỉ biết dùng tiền để giải quyết mọi vấn đề, đi khắp nơi hối lộ, càng lúc càng lún sâu vào vũng lầy đó, tôi sợ cậu ta sẽ xảy ra chuyện.

Còn hạ quyết tâm, chơi bài xong sẽ về nhà. Còn cô bé thấp thì để cô ta ngủ một mình cũng được. Huống hồ biết đâu Bì Tử làm chuyện ấy với cả hai cô được cũng nên? Đến lượt hai cô gái tráo bài, hình như đã biết Bì Tử chơi bịp, cứ nhìn chăm chăm vào cậu ta, làm chúng tôi không có cơ hội đổi bài, hai bên bắt đầu có thắng có thua, đành phải uống rượu. Tâm trạng tôi không tốt, cứ nhớ đến Lông Mi, nhất thời quên cả lời dặn dò của Bì Tử, vươn tay cầm luôn ly rượu thấp bên cạnh lên uống, đến khi rượu trên bàn hết sạch thì mới nhớ ra chuyện đổ thuốc. Lúc ấy thì đã quá muộn.

Bốn người đều say khướt, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Kỳ lạ là thân thể mềm nhũn, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo, nhưng ý thức không thể chi phối được thân thể. Thân dưới của tôi bắt đầu phình ra, mạch máu căng phồng lên, mặt nóng bừng bừng, nhiệt lượng tản dần ra tứ chi, ham muốn cháy lên bùng bùng. Đưa tay sờ lên gương mặt nóng hầm hập, nhìn thấy ba người còn lại cũng thế. Cả bốn người như bốn con gấu đói khát, thêm muốn vật sẵn ...

Lúc tỉnh dậy, thì đã trần truồng nằm bên một cô bé trên thảm.

Bì Tử ôm cô còn lại, nằm trên ghế bành, ngủ say như lợn.

Thấy hối hận vô cùng. Không lựa chọn, không oán trách, chỉ biết thở dài. Cổ nhện cơn đau đầu kinh khủng, bò dậy mặc quần áo, đi ra cửa.

Về nhà.

Lông Mi đã nằm trên giường.

Cẩn thận bước lại gần quan sát. Hình như em vừa mới ngủ, cuộn người úp mặt vào tường, miệng cắn móng tay, mắt nhắm hờ hờ, giật giật không ngừng, cặp lông mi dài khẽ máy động, trông đáng yêu vô cùng.

Tim tôi thắt lại. càng thấy hối hận hơn.

Cẩn thận cởi quần áo, cố không phát ra tiếng động, tránh để em thức giấc. Chui vào chăn, cánh tay nhẹ nhàng luồn dưới gối, ôm chặt em từ phía sau, áp mặt vào bờ vai nhỏ nhắn, bàn tay nắm chặt bàn tay em, cảm nhận thân thể mềm mại ấm áp, hưởng thụ cảm giác an toàn nhất, sung sướng nhất, thoải mái nhất xuất phát từ sâu thẳm trái tim. Điều này làm tôi thấy vô cùng cảm động, nước mắt như muốn trào ra.

Thậm chí là muốn chết cùng với em.

Cùng với đó là cảm giác tự trách xuất phát từ đáy lòng.

Lông Mi khẽ vùng vằng, như muốn thoát khỏi vòng tay tôi, nhưng không thành công, đành cam chịu nằm yên.

Nghe được một tiếng thở dài náo ruột.

Tôi có cảm giác mình như một kẻ chết đuối, chiếc giường này chính là xuồng cứu sinh, còn Lông Mi giống như bánh lái, sống chết cũng phải ôm em thật chặt.

” Sáng mai tỉnh dậy, dẫn Lông Mi đi làm thủ tục đăng ký kết hôn, tôi là người đàn ông của em, em là người phụ nữ của tôi, mặc ư gió tới bởi cũng không bao giờ thay đổi, sống với nhau đến già, rồi cùng nhau chết trong hạnh phúc.”

Đó là ý nghĩ cuối cùng của tôi trước khi chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh dậy thì trời đã gần tối.

Căn phòng trống không.

Gọi Lông Mi, nhưng không ai trả lời. Đành bò dậy. Vẫn chưa hết say, đầu đau như búa bổ.

Ngoài sân cũng vắng tanh.

Bước ra cửa, đảo một vòng xung quanh ngõ, không thấy bóng em đâu.

Không hiểu gì, lại trở về ngồi trong sân.

Mùa đông. Mùa hoa tàn lá úa, không ngửi được những mùi hương thân thuộc.

Nhưng lại ngửi được một thứ mùi khác.

Hít mạnh, bàng hoàng phát hiện ra trên người mình toàn là mùi của cô bé lạ tới qua, hòa trộn với mùi tinh dịch hăng hăng.

Tim tôi như rụng xuống!

Tựa như đang ở trong thang máy rơi không trọng lượng từ trên tòa nhà ột trăm tầng xuống.

Quay đầu lại nhìn. Kính thiên văn, giá vẽ trong vườn đều không cánh mà bay.

Vào trong nhà. Bức tranh “Mẹ” treo trên tường đã bị gỡ đi, để lại một khoảng trống hoác trên tường. Trên bàn không có bất cứ thứ từ gì để lại, chỉ có tấm giấy chứng nhận tham gia bơi lội lần trước. Tôi ngồi bịch xuống đất. Xung quanh tĩnh lặng một cách lạ kỳ. Đầu trống rỗng, chỉ nghe được tiếng thở dài của chính mình.

Lập tức lái xe đến Tây Đệ ở An Huy, cả Tây Đường ở Triết giang, thậm chí là Chu Trang, Ô Trấn ... đi khắp tất cả các thị trấn cổ trong vùng, nhưng cũng không có kết quả gì, đành trở về Tây Đệ, tìm hết các khách sạn, nhưng cũng không thấy Long Mi đâu.

Tâm tình từ u uất chuyển thành bi thương, từ bi thương biến thành sợ hãi.

Đời là một miếng giẻ lau, càng lau càng bẩn.

Ký ức cũng như vậy, càng hồi ức thì lại càng mơ hồ.

Chỉ nhớ đã xảy ra một trận chiến.

Chiến sự đang ác liệt. Tôi là một tên bại binh đang bị khốn giữa trùng trùng quân địch, cố gắng hết sức chạy về phía phi trường, bỏ đến chiếc máy bay cuối cùng. Nhưng đến nơi thì đã quá muộn, kẻ địch đã ở sát phía sau. Để tránh khỏi kết cục bị chết chùm, máy bay buộc phải bay lên. Chỉ còn lại mình tôi đứng giữa phi trường. Không kịp lên chiếc máy bay cuối cùng có tên Long Mi.

Cả một đoạn ký ức dài dòng phức tạp, tổng kết lại chỉ đơn giản có vậy.

Tôi từng có Bất Bất.

Không cẩn thận đánh rơi mất rồi.

Tôi lại có Long Mi.

Không cẩn thận lại đánh rơi lần nữa.

Đêm khuya, nước mắt lặng lẽ rơi, cuối cùng cũng phải thừa nhận điểm này.

Tôi chẳng biết làm gì với cuộc đời mình nữa.

Đang không biết phải đối diện với nỗi đau đánh mất Long Mi thế nào.

Thì cuộc đời lại cho tôi một đề bài khó: mất đi Bì Tử.

Bì Tử chết rồi.

Đau đớn là một thứ khoái lạc.

“Muốn hưởng thụ khoái lạc ở mức độ cao nhất, thì phải chuẩn bị bằng nỗi đau đến chết.”

Thời gian này, tôi chìm trong nỗi đau khổ vì mất Long Mi, không thể giải thoát. Lâu dần, ngược lại còn hiểu ra được sự bác đại tinh thâm của nỗi đau, thậm chí là sự đặc sắc không gì có thể sánh nổi của nó. Tôi dần dần hiểu ra được ý nghĩa của câu nói trên.

Chiều tối.

Tôi ngồi dưới gốc cây ngô đồng trơ trọi, lặng lẽ gặm nhấm nỗi đau sâu sắc khi đánh mất

Quán Đầu đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một tờ báo, nét mặt u ám nặng nề. Báo ra từ hai hôm trước, đăng tin Bì Tử bị chết vì tai nạn ô tô, bên trên còn có cả tấm ảnh chiếc xe nát bươm cùng với một đồng máu thịt bầy nhầy, phải cố gắng lắm mới nhận ra đó từng là một con người.

Về sau tôi mới biết đầu đuôi câu chuyện. Thì ra Bì Tử biết chuyện kéo tôi đi “chơi” làm Long Mi bỏ đi, cảm thấy rất áy náy, nên ngại không dám gặp tôi. Thêm vào đó, chuyện làm ăn của cậu ta lại đột nhiên lại gặp trở ngại, vụ mua bán cậu ta nói lần trước vừa mới kết thúc thì gặp phải một đợt truy quét chống tham nhũng trên phạm vi toàn quốc, người nhận tiền của Bì Tử bị bắt. Cậu ta đành phải ra sức vung tiền ra rải khắp nơi, hi vọng bị được miệng đối phương lại, nhưng vì số tiền hối lộ quá lớn, tất cả đều không có gì chắc chắn. Cuộc đời đang đi lên của cậu ta chỉ trong chớp mắt đã biến thành nguy hiểm trùng trùng, sự nghiệp chìm sâu vào đêm tối. Không tìm được lối thoát, Bì Tử chỉ biết đắm mình vào men rượu.

Một đêm, cậu ta đến ngôi nhà lần trước, uống khá nhiều rượu, lại chơi cả thuốc kích thích, không ngừng kéo các cô gái bên cạnh lại làm tình, say khướt đến chẳng biết trời đất gì. Thế mà cậu ta vẫn thấy chưa đủ, còn kéo thêm cả một đám nữa đi đua xe. Đối phương cũng say mềm. Cả đám người dẫn nhau lên đường

cao tốc, Bì Tử phóng lên đầu tiên, ra sức đạp ga, không ngừng hét: “F***!” vang cả đường, cả bọn đua từ đường cao tốc ra đường vành đai, rồi lại vòng trở về khu nội thị.

Phía trước đột nhiên xuất hiện lối rẽ.

Con đường thẳng bị một tấm biển quảng cáo to tướng. Một đường là đi về khu trung tâm thành phố. Phía sau tấm biển là đoạn đường hổng, đang chờ giải tỏa. Nhìn từ phía Bì Tử, chỉ thấy một đoạn đường vênh cao lên, cách mặt đất mười mấy mét, trông như một cánh cửa thông thẳng tới thiên đường. Trên tấm biển kia không có đèn hay chỉ dẫn gì, mà Bì Tử lại đang say, dù có thì chắc cậu ta cũng chẳng buồn để ý. Chiếc xe đua lao thẳng vào tấm biển với vận tốc 180km/h như một mũi tên, xuyên qua, bay cao, ãi, rồi rơi thẳng xuống đất.

Mặt đất thu hồi tất cả.

Tôi lập tức chạy đến địa điểm xảy ra chuyện.

Hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, xe cộ đi lại bình thường. Trên tấm biển đã lắp đặt đèn sáng trưng, ngoài ra còn có cả mũi tên chỉ hướng để các xe đi tới đây thì phải chuyển sang hướng khác.

Tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Tôi dừng xe trước tấm biển.

Ngây người ra nhìn chữ “Đột” () to tướng trên tấm biển – đó chính là chiếc lỗ lớn mà xe Bì Tử phóng qua, nhìn như lỗ đen trong vũ trụ, trầm mặc, thần bí và đáng sợ.

Lỗ đen hút vào tất cả ánh sáng, còn cái lỗ này thì đã hút đi cuộc đời vẫn còn rất trẻ của bạn tôi.

Tôi ngồi bên đường, nhấp từng ngụm rượu nhỏ, đầu óc trống rỗng, không biết nên đối diện với vụ tai nạn không tiền khoáng hậu này thế nào. Muốn khóc, mà không khóc nổi. Có lẽ tại sau khi để mất Long Mi, tôi luôn coi “đau khổ” là khoái lạc để gặm nhấm, để “hưởng thụ”, nên nhất thời cũng không thể hình dung ra cảm giác “đau khổ” là như thế nào nữa.

Trước mắt đột nhiên hiện ra ảo giác.

Một cánh chim ưng trải rộng trên bầu trời đêm.

Cánh chim ưng xuất hiện trong tang lễ Trát Ba, từ di chỉ Cổ Cách ở Tây Tạng cất cánh tung bay, bay qua dãy Himalaya, bay qua sông dài, bay qua núi cao đồng bằng, bay qua làng quê thành phố, bay thẳng một mạch tới chỗ tôi, rồi đậu trên tấm biển quảng cáo. Đột nhiên nhìn thấy Bì Tử từ từ đứng dậy, quay lại cười với tôi, rồi trèo lên chim ưng. Con vật ré lên một tiếng xé nát màn đêm yên tĩnh, rồi bay vào bầu trời đêm vô hạn.

Tôi tưởng tượng, trong lòng vừa hạnh phúc lại vừa đau thương.

Tìm đến căn nhà hoang ngày xưa.

Đốt một điếu thuốc, ngồi thần người ra một lúc.

Lấy trong ví tiền ra một mảnh giấy nhàu nát, chính là tấm bằng khen “Á Quân bán hàng toàn quốc” mà Bì Tử suýt nữa thì đốt mất, chỉ còn lại một mảnh nhỏ, nhìn một lúc rồi châm lửa. Ngọn lửa từ từ bùng lên, tham lam nuốt lấy mảnh giấy, bốc lên một mùi khen khét dễ chịu. Ánh sáng lóa mắt giữ được một lúc rồi từ từ âm đạm, cuối cùng cũng lụi tàn, biến thành một đống tro màu xám xám. Gió thổi tới, làm tro bụi bay tứ tán.

Dưới ánh trăng, chỗ nền xi măng vừa đốt mảnh giấy kia xuất hiện một vệt đen nho nhỏ. Tôi đưa ngón tay sờ thử, thấy hơi nóng, nóng như trán tôi lúc ốm nằm trong bệnh viện vậy.

Không hiểu tại sao, cảm giác “đau khổ” kia lại bất chợt tỉnh dậy.

Nước mắt chảy dài trên mặt, chảy xuống đất.

Cứ thẫn thức ngهنen ngào, tưởng chừng như không thể đứng dậy.

24. Chương 26

Chương 26

Hai người yêu nhau, cần phải đi chung một con đường, cần phải có chung một số phận. Cho dù số phận ấy có ra sao thì đây cũng vẫn là một điều hạnh phúc.

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Thấm thoát mà đã qua một năm.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Quán bar đã từng thuộc về tôi nay đã chuyển vào tay người khác.

Hồi đó Bì Tử mở công ty, không đủ vốn nên đã lấy quán ra để thế chấp. Chuyện cậu ta hối lộ lần trước bị lộ, xe cộ nhà cửa và tất cả tài sản đều bị tịch thu, thêm vào trước đó chuyện làm ăn cũng không được ổn lắm, nên nợ nần chồng chất lên nhau, trách nhiệm dồn cả về quán bar, tôi buộc lòng phải bán cả quán đi để trả nợ cho cậu ta, vì vậy mà suýt chút nữa tôi phá sản, chỉ trong một đêm đã thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi. Tối hôm giao nhà, tôi với Quán Đầu, Trà Sữa, Hoa Hồng ở trong quán uống đến say khướt. Không ai chửi bới, không ai trách móc, mà trong im lặng, lặng lẽ khóc thầm. Hát cả đêm, uống hết sạch của whiskey trong quán, làm đứt hết cả dây đàn.

Sáng hôm sau Quán Đầu không từ mà biệt, từ đó như một tảng băng tan vào biển lớn, không còn tin tức gì nữa. Tôi với Trà Sữa đã tìm khắp cả thành phố cũng không thấy cậu ta đâu.

Trà Sữa vẫn tiếp tục kinh doanh tiệm bánh ngọt nhỏ của nó.

Hoa Hồng cũng buôn đĩa. Tôi thường qua đó uống rượu, nghe nhạc, chơi đàn, thỉnh thoảng hai người lại kéo nhau ra Thiên Kiều hát hò. Tiền kiếm được từ cửa hàng, Hoa Hồng trả cho tôi một phần, còn đầu tư làm một album thử nghiệm, phong cách pha tạp cả Rock, Blue, dân ca, lẫn nhạc Rap, nghe rất đặc sắc. Không tìm đâu được nhà phát hành, cậu ta đành mang đến mấy cửa hàng bán đĩa gửi nhờ. Album thì được đánh giá rất cao, nhưng lượng tiêu thụ thì lại thấp lạ thường, cuối cùng lỗ một khoản lớn. Từ đó Hoa Hồng sinh ra chán nản, chẳng muốn làm gì nữa. Một hôm đang ngồi trong cửa hàng, Hoa Hồng vừa nghe bài Rape Me của Nirvana vừa khóc, rồi gào lên hát theo! Rồi như một thằng điên, cậu ta cầm ghế đập nát hết những đĩa nhạc thời thượng đang lưu hành bày trên giá. Ngày hôm sau, tiệm đĩa đóng cửa, Hoa Hồng để lại cho tôi một bức thư, nói sẽ dẫn bạn gái đi lang thang, trở lại những ngày tháng không nhà không cửa trước đây, làm một ca sĩ lang thang, sống cuộc đời tự do tự tại.

Vậy là tôi lại mất Hoa Hồng.

Sau khi Long Mi bỏ đi, tôi không dám trở về căn nhà ấy, tôi sợ hồi ức, sợ chạm phải tất cả những thứ gì có liên quan đến hồi ức.

Chẳng muốn thuê nhà, bèn dứt khoát ở luôn trong một khách sạn rẻ tiền ở gần đó. Về sau đồ đạc mỗi lúc một nhiều, liền đến gặp ông chủ thỏa thuận một giá chấp nhận được, bao hẳn một phòng. Từ đó, mỗi ngày đều dùng thứ dầu tắm có mùi vị cổ quái, dùng thứ kem đánh răng tởm rất dễ phá hoại men răng và cái khăn tắm có giặt thế nào cũng không sạch, ngủ trên chiếc giường đơn sắc mùi băng phiến. Về sau quen dần, không hiểu sao lại còn thấy thích cái cảm giác thiếu thốn rách nát đó.

Căn nhà cũ vẫn đóng chặt cửa suốt một năm ròng.

Bạn bè lần lượt bỏ đi, không có quán bar, tôi lại càng vô công rồi nghề.

Vậy là chán chường buồn ra khỏi cửa. Ngày ngày nằm dài trong khách sạn xem tivi. Không xem phim nghệ thuật như trước, mà chỉ xem mấy kênh truyền hình dung tục tới mức không thể dung tục hơn, cười ngáy ngớ trước những tiết mục ngớ ngẩn. Không tắm, không cắt tóc, không gội đầu, không tỉa lông mũi, không cắt móng tay, không giặt bít tất. Mọi thứ để thuận theo tự nhiên.

Một hôm ra siêu thị mua đồ, tình cờ gặp một tình nhân cũ, đối phương vô cùng kinh ngạc khi thấy dáng vẻ tiều tụy của tôi. Nhà em cũng ở gần đó, nên thường qua lại chăm sóc tôi rất tận tình. Mỗi ngày đều làm một hộp cơm mang sang ăn chung với tôi, ăn xong lại ngồi cùng xem tivi, đến khi hết chương trình thì em về nhà, còn tôi một mình nằm trên chiếc giường đơn nhắm nhúm đầy mùi băng phiến ngủ một cách ngon lành. Sáng hôm sau trước khi đi làm, em lại mang tới một túi sữa, còn vác theo cả một chiếc lò vi sóng nữa, chỉ tiếc là tôi chẳng dùng được lần nào, chẳng biết từ bao giờ, tôi đã thích ăn đồ lạnh. Quần áo bẩn của tôi, em luôn mang về giặt đúng lúc. Tôi rất cảm kích trước tấm lòng của em, nhưng không cảm động. Thế sự biến ảo, tôi đã quá mệt mỏi rồi. Nhưng chẳng được bao lâu thì người tình cũ này cũng ra nước ngoài thăm người thân, tôi lại trở về với cuộc sống cô độc một mình.

Ở mãi trong khách sạn cũng chán, tôi bèn lang thang khắp nơi trong thành phố. Đi một đôi dầy da to tướng, mặc áo len rộng thùng thình, áo khoác thì bẩn thỉu, tất cả quần áo giày dép đều to hơn một số, bùng nhà bùng nhùng. Một lần đi qua chiếc gương lớn ở cửa hàng quần áo, tình cờ liếc thấy một “thằng tôi” lạ lẫm lướt qua bên trong. Nghi ngờ, vội vàng quay lại nhìn thật kỹ, giờ mới nhận ra mình đã gầy đi rất nhiều, quần áo ngày trước vừa vặn, giờ như áo của người khác. Thở dài, rồi lại tiếp tục bước đi. Đi qua phố, qua ngõ, qua cầu, qua khu chợ, đi đến tận ngoại ô, cho đến khi nghe thấy tiếng bò kêu, nhìn thấy khói lam chiều bốc lên, ngửi được hơi thở của mùa xuân trong bùn đất mới dừng bước. Cố kìm nén sự xúc động đang làm toàn thân mình run rẩy, kìm nén nước mắt, cố gắng làm bản thân cười lên, ngâm nga một khúc nhạc vui, quay đầu trở lại.

Một lần tình cờ đi qua một tiệm đĩa nhạc, nghe thấy thấy giọng Phác Thụ.

Giọng hát đã lâu không được nghe. Lòng chợt nóng bừng lên, dừng chân lại xem. Thì ra là có al bum mới. Tấm poster lớn dán trên tường không chặt, làm ánh mắt u uất do dự của Phác Thụ cứ phập phù theo gió. Trong tiệm đang bật bài hát mới của anh, tên là Colorful Day.

Biết đâu ở một nơi nào đó, Long Mi cũng đang dừng chân lắng nghe bài hát này.

Nước mắt chợt ứa lên ở khóe mắt.

Quay đầu bước đi, hai tay đút trong túi quần, miệng huýt sáo, dùng hết sức không chế tâm trạng thương cảm đáng ghét ấy.

Colorful day!

Phác Thụ bắt đầu trở nên ấm áp, ca từ tràn ngập thứ hạnh phúc mù quáng khiến người ta không thể thích ứng, chứ không lạnh giá từ trong đến ngoài như tôi đây. Thật mừng cho anh ta!

Có một lần bị sốt cao.

Đêm hôm ấy bật điều hòa lên ngủ lại trong xe. Sáng sớm bị cái lạnh làm cho tỉnh giấc, hóa ra xe hết sạch xăng, máy tắt, điều hòa cũng tắt theo. Bèn uống thuốc an thần, rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Đến trưa tỉnh dậy thì bắt đầu vừa ho vừa sốt. Tới bệnh viện tiêm một mũi, chính là bệnh viện mà lần trước Long Mi đưa tôi đến. Ngoài cửa sổ chỉ có mấy cành cây trơ trọi, bẩn thỉu. Lần này thì chỉ có mình tôi cô độc, không ai chăm sóc.

Nhặt được một con chó nhỏ.

Hôm đó, trời đổ tuyết lớn. Tôi lái xe lên đỉnh núi ngồi. Lúc về, thấy một con chó nhỏ đang chạy trên mặt tuyết, liền dừng xe lại. Con chó nhận ra phía sau có ánh đèn, liền quay lại hoang mang liếc nhìn một cái, rồi cúi đầu tiếp tục con đường của nó. Ánh mắt “hoang mang hờ hững” của con chó làm tôi rất cảm động, bèn lái xe chậm chậm đi phía sau nó. Con chó lại đứng lại nhìn, do dự một lúc, rồi chạy khỏi đường cái, chui vào rừng thông phủ trắng tuyết. Đó là lãnh địa của tử thần, một con chó nhỏ như nó thì khó lòng mà đi qua được. Đột nhiên tôi thấy rất muốn đưa nó về, bèn tắt đèn xe, kiên nhẫn ngồi đợi. Tầm hút hết điều thuốc thì con chó xuất hiện, tôi cẩn thận lại gần, tóm lấy nó cho vào xe. Sáng hôm sau liền đưa nó tới bệnh viện chó mèo. Con chó chỉ bị cảm nhẹ, lúc tiêm nó nằm rất ngoan, không ngừng đảo mắt tìm tôi, cứ vậy đến khi nào thấy tôi đứng đó mới thôi. Sự thay đổi này khiến tôi rất xúc động. Sau khi được tắm rửa sạch sẽ, con chó trông đáng yêu hơn rất nhiều, chỉ là nó vẫn rất hờ hững thờ ơ, có lẽ là nó đã chán ngán với loài người đã từng bỏ rơi nó? Tôi mua cho con chó một cái ổ rồi ôm về khách sạn, đặt ngoài hành lang cho nó tắm nắng. Con chó rất nghe lời, chỉ nằm yên bất động, mắt cứ ngược lên nhìn tôi chăm chăm, nhìn mệt rồi

thì cúi đầu ngủ vùi. Nghĩ cũng thấy cần đặt cho nó một cái tên, đúng lúc ấy đang nghe Nivarna nó luôn là Nivola.

Trà Sữa cuối cùng đã quyết định di dân sang Hà Lan sống nốt quãng đời còn lại với cô gái trọc đầu.

Tiệm bánh ngọt để lại ột cô gái lương thiện mà nó đã từng yêu nhưng không có duyên phận.

Buổi chiều trước ngày đi, tôi với Trà Sữa đến mộ Bì Tử chào tạm biệt.

Mặt trời rất đẹp.

Bốn bề im lặng đều huu.

Lũ chim sẻ đậu trên những cành cây trơ trọi nghỉ ngơi. Vài hàng cây đứng thẳng nghiêm trang như đội cảnh vệ canh gác giấc ngủ cho bạn chúng tôi.

Tôi lấy khẩu cầm ra, thổi một bài hát cũ của Trịnh Trí Hoa, có tên là “Sinh Nhật Cửa Anh” . Hôm ấy lại đúng là sinh nhật của Bì Tử. Trà Sữa mang tới một cái bánh ngọt nho nhỏ, cẩn thận cắm vài ngọn nến lên, chỉ tiếc là không có người thổi nến, ngọn lửa bập bùng một cách yếu ớt trong cơn gió lạnh mùa đông.

- Bì Tử thật hạnh phúc, ít nhất cũng ở trên thiên đường. Còn chúng ta, chúng ta ở đâu?

Khóe mắt Trà Sữa ươn ướt, như đang trần trọc gì đó.

- Bên cạnh thiên đường.

Tôi mỉm cười.

Hôm sau đưa nó ra sân bay.

Vừa có một trận tuyết lớn. Xe tôi lặng lẽ chạy trên đường cao tốc, hai người chỉ chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài, trầm mặc không nói gì.

Lúc ở trong phòng đợi, Trà Sữa đưa tôi một cái hộp, nói là quà chia tay. Tôi là một kẻ chẳng biết nghĩ gì đến ai, quên cả mua gì cho nó, tay cầm hộp quà mà lòng thì áy náy vô cùng. Tôi với nó ngồi im lặng nhìn cảnh tượng mọi người chia tay nhau trước mắt. Trà Sữa vẫn luôn mỉm cười, còn tôi thì mặt ủ mày ê. Đến lúc này, Trà Sữa mới trầm tĩnh nói cho tôi biết một tin tức động trời.

Có thể nó đã bị AIDS.

Cô gái đầu trọc kia có lần không chống lại nỗi sợ cảm dõ, ra ngoài lăng nhăng ở Amsterdam, nhiễm phải bệnh này, chết người ở chỗ cô ta gặp với Trà Sữa một thời gian dài thì mới phát hiện ra mình đã nhiễm HIV.

- Không cần quá lo lắng, chỉ là có thể thôi. Mà cho dù có bị thật thì tớ cũng chẳng trách cô ấy gì đâu. Thử hỏi có ai thắng được đủ thứ cảm dõ trong đời chứ? Huống hồ nếu tớ chẳng nhiễm bệnh thì tớ cũng sẽ chăm sóc cô ấy cả đời. Hai người yêu nhau, cần phải đi chung một con đường, cần phải có chung một số phận. Cho dù số phận ấy có ra sao thì đây cũng vẫn là một điều hạnh phúc.

Trà Sữa nói.

Tôi không biết phải đáp lại thế nào, nước mắt trào ra, làm mờ mờ hai mắt. Trà Sữa cũng khóc. Hai chúng tôi ôm nhau thật chặt, nước mắt lẫn chảy xuống. Một đôi vợ chồng già ngồi bên cạnh nhìn thấy vậy cũng rất cảm động, từng giọt nước mắt chảy dài trên hai gương mặt già nua.

- Có yêu Long Mi không?

Trà Sữa hỏi tôi.

Tôi lau nước mắt, lắc đầu thật mạnh, rồi lại gật đầu lia lịa. Nước mắt càng nhiều thêm.

- Khi ta còn trẻ, có thể không có thứ gì, chỉ có tình yêu là không thể không có. Khi tuổi đã về già, thứ gì cũng có thể mất đi, duy chỉ có tình yêu là không thể đột nhiên biến mất. Thứ quý giá nhất trong đời người chính là duyên phận. Đi tìm cô ấy đi, cho dù chân trời góc biển hay đâu đâu cũng được. Nếu như thật lòng yêu Long Mi, thì hãy đi tìm cô ấy, cùng chia sẻ một số phận với cô ấy đi!

Trà Sữa nói với tôi một câu cuối cùng.

Tôi cứ nghĩ mãi về câu nói ấy, ra đến bãi đỗ xe mới sực nhớ chiếc hộp dài dài của Trà Sữa tặng.

Một cây cơ bi a rất tinh xảo.

Phía trên còn có một ký nhỏ, cẩn thận quan sát, không ngờ lại chính là chữ ký của tay cơ nổi tiếng thể giới Steve Davis.

Tôi ôm chặt cái hộp vào lòng, như ôm một thứ bảo bối vô cùng quý giá.

Kể từ đó trở đi, tôi không bao giờ chơi bia nữa.

Chạy xe trên đường cao tốc sân bay.

Bật radio lên. Chọn đài âm nhạc. Đang có chương trình giới thiệu album mới của DI DO, White Flag.

Khi tiếng nhạc vang lên, linh hồn tôi dường như cũng run rẩy.

Nghĩ lại những gì Trà Sữa vừa nói, đột nhiên thấy hổ thẹn khôn cùng, hổ thẹn đến nỗi không thể tự tha thứ cho chính bản thân mình.

White Flag!

Cảm tưởng như mình đang đối diện với tình yêu, giơ lên một lá cờ trắng!

Đáng thương thay, căn bản không có ai chấp nhận sự đầu hàng của tôi!

Cuộc đời thù ghét những kẻ đầu hàng, Lông Mi còn căm ghét hơn!

Tôi giống như một kẻ nhát gan tham sống sợ chết, bò ra khỏi chiến hào, giơ cao lá cờ trắng lên chạy về phía quân địch, nhưng lại bị một loạt đạn làm cho sợ đến sững người lại, do dự không biết nên tiến hay nên lùi.

Lẽ nào đúng như Lông Mi đã nói, tôi sẽ trở thành một kẻ trở mặt đầu hàng kẻ thù?

Đột nhiên cảm thấy nhớ em vô cùng.

Lái xe đến căn nhà nhỏ kia.

Chỉ có nơi đây là vẫn còn thấp thoáng hình bóng Lông Mi.

Đẩy cánh cửa sắt gỉ hoen gỉ hoét.

Khung cảnh tiêu điều.

Cây ngô đồng và giàn nho chỉ còn lại những cành trơ khấc, tuyết phủ trắng xóa.

Chiếc bàn đá nhỏ cũng bị tuyết phủ, bên trên vẫn còn chén bát lúc Lông Mi vội vã bỏ đi chưa kịp thu dọn.

Lá chất thành đống lớn ở góc tường, không ai quét dọn, từ từ mục nát dưới lớp tuyết, bốc lên một thứ mùi hôi hám khó chịu.

Đẩy cửa vào nhà.

Một con chuột lao vọt ra, chạy dọc theo dấu chân tôi trên mặt tuyết, rồi biến mất.

Trong nhà đầy mùi ẩm mốc. Ngồi trên chiếc giường cũng nồng nặc mùi mốc, bốn bề lạnh tanh. Vài con gián bò qua bò lại trước mắt. Mạng nhện phủ kín cả góc tường. Tất cả đồ đạc đều bị phủ một lớp bụi dày. Cây đàn treo trên tường đã gỉ hết cả dây. Giá sách bốc lên một mùi ẩm ẩm khó ngửi.

Tôi mất đi Lông Mi, căn nhà mất đi hai chúng tôi, cả hai đều rất đáng thương.

Ngồi lặng trong nhà, nhìn chăm chăm vào khoảng trống do bức tranh “Mẹ” bị lấy đi để lại.

Bật chiếc đầu CD bấm đầy bụi lên.

Bên trong vẫn còn chiếc đĩa cuối cùng Lông Mi nghe trước khi đi.

“Những bông hoa ấy” của Phác Thụ: tiếng nước chảy róc rách, tiếng cười của con gái, tiếng sao băng lao vút trên bầu trời, tiếng đàn ghi ta lạnh lạnh, tiếng hát nỉ non như tiếng khóc.

“Chuyện còn chưa kể hết mà đã dừng lại rồi sao?”

Bức tường đối diện treo một tấm ảnh chụp chung: Long Mi vòng tay ôm lấy eo tôi, mái đầu nhỏ gục vào lòng, tôi tựa lên vai em, cả hai dựa vào nhau một cách kiêu ngạo, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Sau lưng chúng tôi là rừng bạch dương rộng mênh mông, mặt đầy rải đầy lá vàng, một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua. Trên thân cây Bạch Dương gần nhất khắc bốn chữ rất rõ: Long Mi của a

Tôi hầu như không thể tự kiềm chế mình nữa.

Nước mắt tích tụ một năm rông trào ra như thác lũ.

Đối diện với một tấm gương lớn.

Người trong gương già nua mệt mỏi, quần áo rách rưới, đầu tóc rối bù, hai mắt sưng húp, mặt nhem nhem nước mắt... bị cuộc đời dồn ép đến mức nhếch nhác thảm hại, không một lối thoát.

Tôi thả sức khóc, rồi kiêu ngạo nhìn kẻ trong gương với ánh mắt khinh miệt.

Kẻ phản bội đầu hàng, kẻ đã tự chôn vùi hạnh phúc tưởng chừng như đã đến tay, tên đao phủ đã bức Long Mi trở về với cuộc sống lưu lạc lênh đênh.

Kẻ đang khóc nức nở trong gương kia, chợt “thức tỉnh” chính mình.

Tôi chợt nhớ ra một lời ước hẹn.

Ước hẹn từ lâu đã bị chính tôi nhấn chìm vào quên lãng, ước hẹn trong ngôi nhà nhỏ trên núi Trường Bạch.

“Sau này nếu có một ngày em biến mất, liệu anh có hát “my girl, my girl, tell me, where did you sleep last night”, rồi vừa khóc vừa hò hét, đi khắp nơi tìm em, tìm đến khi mái đầu bạc trắng không?”

Dũng khí không biết từ đâu bùng lên. Một quyết tâm lớn lao dần dần hình thành trong tôi.

Quyết định đi tìm Long Mi.

Vì ước hẹn ngày xưa.

Ít nhất là cũng làm một việc gì đó để “tìm kiếm”, chứ không phải ngày ngày chìm đắm trong đau khổ một mình như thế này.

Không có bánh từ trên trời rơi xuống, hướng hồ là Long Mi.

Tôi phải tìm thấy em, sau đó giống như Trà Sữa đã nói, cùng em đi chung một con đường, đón nhận chung một số phận, cho dù số phận ấy có thể nào đi chẳng nữa.

Lật bản đồ ra, nhớ lại những nơi Long Mi từng nói nhất định phải đến. Sau một hồi nghiên cứu, tôi quyết định đi Phượng Hoàng ở Hồ Nam, sau đó là Hương Cách Lí La ở Lệ giang, Đại Lý, cuối cùng sẽ vào Tây Tạng, đến quán café nhỏ ở phố Bát Giác.

Tìm cho đến khi nào thấy Long Mi mới thôi.

Cho dù lúc ấy tóc đã bạc trắng.

Sáng hôm sau, tôi lên quán bar dán một tờ thông báo: “Cần tìm hai người bạn cùng đi du lịch Tây Tạng, nam giới, chịu khổ được, biết lái xe, thích ăn cay, không sợ muỗi và các côn trùng khác. Thích Bob Marley, The Beatles hoặc Mozart.

Sau khi tìm được hai người bạn đường. Tôi bắt đầu khẩn trương chuẩn bị cho chuyến đi dài: vạch sẵn lộ tuyến trên bản đồ, mua các đồ dùng thiết yếu cho chuyến đi, kiểm tra và đại tu xe lại một lượt, ngoài ra còn mượn được cả một chiếc roi điện để đề phòng chuyện không hay xảy ra nữa. Để tăng thêm dũng khí, tôi lục tìm phim Texas, Paris trong đồng đĩa cũ rồi bật lên xem lại, còn xem cả phim Nhật Ký Moto nói về chuyến đi vòng quanh Nam Mỹ của Che Guevara thời trẻ nữa.

Sáng sớm. Mặt trời rực rỡ.

Lái xe lên đường, bắt đầu cuộc hành trình dài đằng đẵng tìm kiếm Long Mi.

Con xe già từ từ chuyển động giữa dòng xe đông đúc.

Những cảnh vật thân quen xung quanh, tựa như bối cảnh trong một vở kịch đang được dần dần dỡ bỏ, lặng lẽ lướt qua. Không ai ra chào khán giả, không ai vỗ tay, chỉ có sự lạnh lẽo, sự lạnh lẽo đã ngấm sâu vào cốt tủy của cái thành phố này. Lái ra khỏi khu phố chính, vòng lên đường vành đai, lái qua tấm biển quảng cáo mới tinh, không có lỗ thủng, đi lường cao tốc. Từ đó, quá khứ và mọi thứ liên quan đến thành phố này đều giống như những người dân chạy nạn không kịp lên chiếc máy bay cuối cùng, vĩnh viễn bị bỏ lại phía sau. Trước mắt tôi giờ đây chỉ còn có tương lai tràn đầy hi vọng và niềm tin.

Xe chạy bon bon trên đường cao tốc.

Hai người bạn đường của tôi, một là luật sư, một làm nghề tự do, họ Tây Môn, cả hai đều là khách quen của quán.

- Sao lại nảy ra ý định đi du lịch lần này thế?

Tây Môn hỏi tôi.

- Muốn ra ngoài chơi thôi, ở nhà mãi cũng chán.

Tôi đáp qua loa, không muốn đem chuyện riêng tư của mình ra làm vấn đề chung cho người khác đàm luận.

- Tìm hiểu cuộc sống của người miền Tây, quan sát tiến độ phát triển, điều tra nỗi khổ của người dân.

Luật Sư chậm rãi trả lời.

Cả tôi và Tây Môn đều há hốc miệng, tròn mắt nhìn nhau, cố ý làm ra vẻ khâm phục lắm.

- Tôi thì mong gặp được một cô nào xinh xinh thôi. Ở thành phố cửa cấm mãi cũng mệt, toàn là hạng con gái tầm thường. Nghe nói ở các thị trấn cổ đó toàn là các mỹ nữ tài sắc vẹn toàn, biết đâu lại tìm được cảm giác mới thì sao?

Tây Môn thẳng thắn nói.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đi qua Hợp Phì.

Buổi chiều là qua Vũ Hán.

- Tại sao trên tờ thông báo đó, anh lại yêu cầu nhất định phải thích Bob Marley, The Beatles hay Mozart?

- Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Lái xe rẽ vào trạm xăng.

Tôi với Luật Sư đi toilet, để lại Tây Môn đổ xăng và trông xe. Lúc đi ra, bất ngờ nhận ra trên xe đã có thêm một cô gái.

- Đi cùng đường với chúng ta, đến Thiệu Sơn, tiện thể cho đi nhờ luôn.

Tây Môn đắc ý giải thích.

Liếc nhìn cô gái lạ, cũng tầm tầm, có thể coi là đẹp, nhưng hơi lẳng lơ, có chút gì đó giả ngây thơ, thực chất thì ranh ma đến phát sợ. Đặc biệt là cô gái này nhìn người ta cứ thích ngược lên trên, làm bộ làm tịch như cái gì cũng đáng ghét hết, chỉ có mình Tây Môn là ngoại lệ. Tôi và Luật Sư đưa mắt nhìn nhau, nhún nhún vai rồi đành chấp nhận. Xe ra khỏi trạm xăng, trở lại đường cao tốc. Tôi vừa nghe nhạc vừa chăm chú lái xe, Luật Sư thì cúi mũi vào quyển sách, Tây Môn thì không ngừng “chém gió” với cô gái mới quen.

- Lái xe đến tận Tây Tạng thật à? Các anh đi làm gì thế? Du lịch hả?

Cô gái cố làm bộ ngờ nghệch hỏi, giọng đặc sệt chất Hồ Nam.

- Chúng tôi phải quay ngoại cảnh, đi trước để chọn cảnh cho cả đoàn làm phim.

- Quay phim à?

Cô gái ra vẻ tò mò lắm.

- Tương tự như vậy thôi, quay chuyên đề địa lý, kiểu Discovery ấy. Em biết không?
 - Biết chứ, còn thích nữa là đằng khác. Anh giỏi thật.
- Cô gái bắt ngờ hôn lên má Tây Môn một cái.
- Em đang làm gì?
 - Vừa tốt nghiệp đại học, nhưng chưa muốn đi làm, nhân lúc còn trẻ, muốn đi đây đó một thời gian đã.
- Cô gái làm bộ hồ hững đáp.
- Thế lấy đâu ra tiền?
 - Thì xin chứ đâu ra! Người thích em nhiều lắm! Ai muốn ở với em thì phải nuôi em, lần lượt mỗi người một thời gian!
 - Có cách nuôi như vậy à?
 - Thì cứ cho tiền thôi! Bình thường mua quần áo, mua mỹ phẩm đều phải dùng tiền mà.
 - Các bạn em cũng vậy hết cả à?
 - Hầu như thế cả. Đời là một cuộc giao dịch mà, họ ra tiền, bọn em trao đổi bằng tuổi trẻ, hai bên đều vui vẻ. Chứ dựa vào bản thân mình, cho dù lặn lội vất vả, mặt đầy nếp nhăn đi thì chắc gì cũng thoải mái được như bây giờ?
 - Sau này anh cũng “nuôi” em nhỉ?
 - Thật đấy nhớ!
 - Tất nhiên.

Tây Môn làm bộ nghiêm túc móc tay với cô gái.

Tôi nghe họ nói chuyện mà không khỏi cười khở, lắc đầu thở dài. Cảm thán cho cô gái, đồng thời cũng cảm thán cho cả Tây Môn.

Tây Môn rất giống Bì Tử, có điều hai người lại có sự khác biệt về mặt bản chất. Bì Tử cũng thích đùa gái lạ, nhưng cậu ta không bao giờ nói dối, cũng không ve vãn kiểu như Tây Môn, mà rất thực tế, nhiều lắm cũng chỉ giở mấy trò chơi bài gian lận ra để逗逗 cô gái kia say khướt là cùng, còn gã Tây Môn này thì hơi có vẻ bất chấp thủ đoạn hơn.

Lái qua Hồ Bắc vào đến địa phận Hồ Nam thì Luật Sư bắt đầu ngáp, Tây Môn đã bắt đầu hùng hục hôn cô gái lạ. Lúc đi qua Nhạc Dương, Luật Sư đã ngủ khì khì, Tây Môn thì vẫn tiếp tục ve vãn cô gái kia. Đến Trường Sa thì trời bắt đầu tối, tôi bật đèn lên, cẩn thận lái xe. Luật Sư đã ngủ say như chết. Ngước mắt lên nhìn kính chiếu hậu, tôi kinh ngạc nhận ra hai người kia đã nằm xuống ghế sau, trên người đắp một cái chăn mỏng, không ngừng nhấp nhô, miệng gầm gừ rên rĩ, không ngờ lại làm chuyện ấy ngay trên xe nữa? Tôi không khỏi lấy làm ngạc nhiên. Các cô gái đời này đều bị sao hết cả rồi? Hình như đã có thứ gì đó làm họ bị “đột biến gen”? Dường như linh hồn họ đang dần xa rời thể xác, trở thành hàng xóm của thể xác chứ không còn là một thể thống nhất như trước kia nữa.

Tôi chỉ biết lắc đầu thở dài, bật loa to lên, tránh để cho đôi bên cùng phải ngại.

Đột nhiên trời đổ mưa lớn. Mưa đập vào xe bồm bộp. Cảnh tượng trước mắt làm tôi chợt nhớ lại cảnh mình ngồi trong xe với Long Mi trong một đêm mưa.

Lần đó, chúng tôi lái xe qua một cây cầu treo lớn bắc qua Trường Giang, mưa cũng rất to, như muốn cuốn trôi đi mọi thứ, bốn bề trắng xóa một màu. Trong xe lúc ấy đang bật bài “I’m not angel” của DI DO. Tiếng nhạc siêu linh dị thường cùng với tiết tấu tràn đầy dự tính nguyên thủy nhất làm bầu không khí trong xe như đông cứng lại.

Long Mi đột nhiên bảo tôi dừng xe lại.

Tôi bật xi nhan, chậm chậm tấp vào một bên đường. Cây cầu này vẫn nằm trên đường cao tốc, nên lượng xe qua lại rất nhiều. Tôi tắt máy, đưa mắt nhìn Long Mi dò hỏi. Em cũng nhìn tôi cười tinh nghịch, rồi quỳ hai chân lên ghế, chớp chớp mắt, sau đó đưa tay nhẹ nhàng cởi áo len ra, động tác chậm rãi, hai tay đang đưa theo tiết tấu nhạc trông tựa như một vũ công thoát y vậy, vừa cởi áo em còn vừa le lưỡi liếm quanh môi nữa. Mùa đông có lạnh đến mấy Long Mi cũng chỉ mặc duy nhất một cái áo len to tướng, bên trong chỉ mặc mỗi áo lót, bên dưới thì mặc mỗi chiếc quần bó mỏng dính, làm mỗi lần tôi ôm em đều nóng bừng hết cả người. Em quăng chiếc áo sang một bên, trườn người sang hôn tôi, giúp tôi cởi cúc quần bò. Tôi cũng hôn đáp trả, hai tay vòng ra sau cởi quần em xuống. Cả hai đều rất hưng phấn, tay chân luống cuống, mặt đỏ bừng bừng, cứ như hai cô cậu học sinh trung học trốn sau nhà lén lút hôn nhau vậy. Long Mi thẳng người dậy, rồi từ từ ngồi xuống ...

- Cảm giác làm chuyện đó dưới mái tôn trong mưa thế nào?

Long Mi nói. Lúc ấy tôi mới sực nhớ ra mình đã nói chuyện này trong căn nhà gỗ nhỏ kia.

- Tất cả những gì anh muốn, chỉ cần có thể làm được, em sẽ giúp anh biến nó thành hiện thực. Cuộc đời của anh tức là cuộc đời của em, sau này thứ gì là lần đầu tiên trong đời của anh, em đều muốn hể

Long Mi vừa hôn tôi vừa lẩm bẩm nói, giọng nói trầm trầm, ầm ầm như ru ngủ. Tôi cảm động tưởng chừng như muốn rơi nước mắt. Hai người cứ để mình trần ôm cứng lấy nhau, nấp trong xe giữa màn mưa dày đặc. Những chiếc xe bên cạnh lướt qua như những con tàu ngầm. Phía xa xa, cầu Trường Giang nhô cao lên như tháp chỉ huy của hàng không mẫu hạm. Mặt đường bốc lên một làn hơi nước mờ mờ, nhìn tựa như cây cầu lớn bắc ngang qua eo biển vậy.

Nhớ lại những hồi ức ầm ập.

Phía trước xuất hiện một nhà hàng. Tôi ngược đầu lên nhìn vào kính chiếu hậu, thấy hai người đã dừng lại, một mỗi ôm chặt lấy nhau, bèn giảm tốc, lái vào trong sân, rồi đánh thức Luật Sư dậy, rủ nhau vào toilet. Một lát sau thì Tây Môn cũng chui vào theo, nhìn chúng tôi cười cười đầy ám muội. Luật Sư ngơ ngác ngác không hiểu gì, còn tôi thì ngại, đành giả bộ ngu ngơ theo.

Quay lại xe.

Cô gái đã biến mất.

Mấy cái túi nhỏ của chúng tôi đều không canh mà bay, tiền mặt, thẻ ATM của chúng tôi đều để hết cả trong ấy.

Cả ba ngẩn người ra như ba ông phỗng đá. Một lúc sau mới phát hiện ra trên gương chiếu hậu có dán một mảnh giấy nhỏ, bên trên đề mấy dòng xiên xẹo.

“Anh là thằng khốn nạn! Quay phim cái khỉ gì? Đòi nuôi tôi hả? Tưởng tôi là con cóc à? Định lừa tình tôi chắc? Giờ phán cho cái đạo đức sọt rác của anh tội tử hình! Tịch thu toàn bộ tài sản! Đây gọi là vừa cướp tiền vừa cướp sắc đấy, biết chưa hả đồ ngu? Còn nữa, cả ba anh đều khốn nạn như nhau cả!”

Ba chúng tôi suýt nữa thì ngất xỉu.

25. Chương 27 Phần 1

Chương 27

Vào bất cứ lúc nào, cuộc đời cũng chỉ có một trọng điểm.

Chiều hôm sau thì chúng tôi tới được Phượng Hoàng cổ trấn ở Tương Tây.

Kiểm một khách sạn rẻ tiền trú tạm. Hai người kia đã mệt phờ, vừa vào phòng đã lăn ra ngủ say như chết. Còn tôi thì lang thang ra ngoài kiểm Long Mi.

Bờ sông vắng vẻ đìu hiu. Thuyền nan xếp thành một hàng dài, nước sông cuộn cuộn chảy. Trên bờ chỉ có vài người địa phương ăn mặc kiểu người Miêu. Mùa đông lạnh lẽo này du khách rất ít khi tới đây, khung cảnh cũng trở nên tiêu điều xơ xác. Tôi đi dọc theo con phố nhỏ lát đá xanh kéo dài xuyên suốt thị trấn, đi từ đầu tới cuối, rồi lại vòng trở lại mấy lượt, không thấy Long Mi đâu, bèn quyết định thử hỏi thăm trong các khách sạn, đã hỏi một lượt hết cả các khách sạn gần đó mà cũng chẳng có thu hoạch gì.

Bước trên chiếc cầu nhỏ qua sông, tìm hết một lượt các khách sạn bên bờ đối diện. Trừ một căn phòng có con gái đang tắm là chưa tìm, vẫn chẳng thấy Long Mi đâu. Bèn đứng đợi trước căn phòng kia, chờ cô gái ra ngoài, không phải Long Mi.

Đột nhiên tôi ý thức được rằng mình đang phải đối diện với một cuộc tìm kiếm trên diện tích rộng tới 960 vạn km², một cuộc tìm kiếm tuyệt đối không dễ hơn cuộc “Giải cứu binh nhì Ryan” trên phim chút nào, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi chán nản.

Quay trở về khách sạn, tôi nằm vật ra giường, đầu óc trống rỗng.

Hai người kia giờ mới bò dậy, gọi tôi đi ăn cơm, tôi mặc kệ. Họ hầy hầy mấy lần, tôi vẫn mặc kệ. Cả hai lấy làm ngạc nhiên, đành ngồi đó hút thuốc chờ tôi dậy. Tôi thấy thế đâm ngại, đành ngồi dậy. Họ đâu phải cùng tôi đi tìm Long Mi, tôi không thể để tâm trạng tồi tệ của mình ảnh hưởng đến người ta được.

Thị trấn Phụng Hoàng về đêm rất đẹp. Các con phố đều được lát đá xanh. Trên phố hầu như đều là những ngôi nhà mái cong mang dáng dấp cổ xưa, mỗi góc mái đều treo một chùm đèn lồng đỏ, tỏa ra những luồng ánh sáng dịu mắt rải khắp thị trấn. Tuy đã về khuya, nhưng vẫn còn rất nhiều cửa hàng mở cửa kinh doanh, bán đồ ăn, bán đồ lưu niệm, bán quần áo, còn có rất nhiều quán trà và quán rượu nhỏ nữa. Tuy nhiên những không hề ồn tạp, không làm mất đi vẻ yên bình của , thậm chí còn điểm xuyết cho văn hóa nơi đây thêm phần đặc sắc. Mùa đông du khách đến đây rất ít, chỉ có vài ba người đi ba lô tụ tập thành từng nhóm đi qua.

Ăn cơm xong, hai người kia kéo tôi đến quán rượu. Không muốn đi, nhưng không từ chối được, đành để mặc cho họ muốn làm gì thì làm.

Quán rượu ở đây cũng rất đặc biệt. Kết cấu hầu như chỉ có gỗ thô, bốn phía treo đầy những đồ vật đậm chất dân tộc. Khách chỉ lựa thưa vài ba người. Bên cửa sổ có hai cô gái, ăn mặc như khách du lịch bụi, nhìn mặt mũi cũng xinh xắn dễ thương, tay cầm tạp chí du lịch, cúi đầu lẩm nhẩm đọc. Bảo là đẹp thì cũng không phải đẹp lắm, nhưng không khí đặc biệt của nơi này khiến cho hai cô cũng trở nên rất có “chất”.

Tây Môn cứ liếc mắt nhìn tôi với Luật Sư, hình như đang khó xử không biết “chia” thế nào? Tôi đẩy hai người họ lên trước, rồi một mình ra ngồi cạnh cửa sổ, gọi một tách trà xanh của địa phương sản xuất, lòng trĩu nặng ngắm nhìn dòng Đà Giang cuộn chảy, âm thầm nhớ về Long Mi. Thi thoảng quay đầu lại, Tây Môn và Luật Sư hình như đang trò chuyện rất vui vẻ với hai cô gái mới quen thì phải.

Ngồi mãi cũng chán, tôi bèn đứng dậy đi vòng vòng chung quanh.

Trên tường có rất nhiều lưu bút để lại: những câu dí dỏm, những lời từ trái tim, những lời tỏ tình, có cả những hàng chữ nguệch ngoạc viết lung tung nữa.

Tôi nghĩ một chút, rồi nắn nót viết lên lên trên đó: “Rất nhiều người trong đời chỉ có 0,1% thời gian là thật sự yêu một người nào đó 100%. Tất cả mọi người đều không thể chỉ yêu một người nào đó trong 100% thời gian của đời mình.”

Quyết định đến đâu cũng sẽ để lại lưu bút, để Long Mi biết rằng tôi đang đi tìm em.

Chợt nhận ra bên cạnh có một cô gái đang đứng nhìn mình.

Quay đầu lại, cảm thấy hơi quen mặt. Nhìn kỹ hơn, liền nhận ra đó là cô gái tôi gặp lúc đi tìm Long Mi ban chiều. Cả hai nhìn nhau cười cười. Cô gái khoanh tay, nhìn hàng chữ tôi vừa để lại, nghĩ gì đó rồi nói:

- Nếu là tôi, thì chỉ cần 0,1% đó đã là quá đủ.

Tôi nghe mà chợt thấy toàn thân run rẩy.

Trở về chỗ ngồi, cô gái cũng đi theo, ngồi xuống bên cạnh.

Hai tay cô cầm một chén trà lớn, áp má vào thành chén, hình như đang làm ấm lại gò má lạnh băng, nghiêng nghiêng đầu ra nhìn dòng Đà Giang bên ngoài, trầm ngâm không nói gì. Bên cạnh tay cô đặt một quyển sách. Tôi cũng không có tâm trạng để ý đến ai, trong lòng chỉ nghĩ đến một mình Long Mi.

Hai người cứ thế chìm trong im lặng. Lâu. Thật lâu.

Một bầu không khí kỳ dị dần dần hình thành, cô đặc lại.

Hai con người lặng lẽ, mang trong lòng những tâm sự khác nhau, giữ một khoảng cách vừa xa lạ lại vừa thân quen.

Đầu lưỡi tôi chợt có cảm giác ngọt ngào, có lẽ cô gái kia cũng vậy.

Dường như cả hai đều cùng cảm nhận được sự thay đổi rất nhỏ nhưng cũng rất tinh tế của bầu không khí xung quanh, đều thấy hơi lúng túng.

- Mới tới Phương Hoàng à?

Tôi bèn lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

- Không. Ở cũng lâu rồi, đến đây luyện đàn.

Giọng nói của cô gái điềm đạm, nhưng có gì đó mệt mỏi và chán chường.

- Luyện đàn? Ghi ta hay Piano? hay là Violon?

- Cho hỏi Violon là cái gì thế?

Cô gái này nói chuyện có vẻ rất chú trọng đến lễ tiết.

- Là vĩ cầm ấy. Trong sách của Trương Ái Linh, thời đó người ta gọi vĩ cầm là violon

Tôi lại không cẩn thận giở mấy trò cửa gái hỏi xưa hay dùng ra, trong lòng chợt thấy mình thật đáng tởm.

- Ồ, tôi thích cái tên này, hay hơn vĩ cầm nhiều.

Cô gái cười cười.

Cô đặt chén trà xuống, tay chống cằm, nhìn tôi chăm chú, điệu bộ rất hứng thú. Tôi không khỏi hơi hối hận, không biết nên sử dụng thế nào. Thật tình là lúc này tôi không muốn chạm đến ai, mà cũng không muốn bị ai chạm đến mình.

- Đang tập nhạc của ai thế?

Tôi cầm chén trà lên, hỏi vu vơ.

- Ai cũng tập, nhưng chỉ lôm ba lôm bôm. Anh thích nghe nhạc của ai nhất? Paganini?

Cô gái đốt một điếu thuốc, hờ hững kẹp giữa hai ngón tay, tư thế rất đẹp, nét mặt có vẻ rất u uất. Lúc nhắc đến Paganini, điệu bộ của cô có gì đó rất mệt mỏi chán chường. Có lẽ tại hiện nay người ta cứ cho âm nhạc của Paganini là tiêu chuẩn để thưởng thức âm nhạc, rất nhiều người chẳng bao giờ nghe violon, nhưng chỉ cần nhắc đến Paganini là ít nhất cũng có thể vênh mặt lên là ta đây hiểu biết âm nhạc rồi.

- Cũng tầm tầm. Nói về người thì tôi thích Mozart với Jascha Heifetz, còn về tác phẩm thì thích “Bài ca kẻ lang thang” của Pablode Sarasate, từ trước đến giờ cũng luôn cho rằng đàn violon vì có những con người ấy, những tác phẩm ấy mà trở nên vĩ đại hơn.

Cô gái nghe rất chăm chú và hứng khởi.

Tôi lại cảm thấy mình hơi tự khoa trương, không muốn nói thêm nữa, bèn ngậm miệng lại.

Cả hai lại chìm vào trong im lặng.

Tây Môn đi tới, nói muốn đi dọc bờ sông, rủ chúng tôi đi cùng. Tôi vốn định từ chối, chẳng ngờ cô gái đã đứng lên trước, gạt đầu lịch sự nhận lời. Tôi ngây ra mất một lúc, rồi đành đứng dậy theo.

Sáu người ra khỏi quán rượu, đi bộ dọc theo bờ sông.

Đêm đã về khuya. Chỉ còn lại những chùm đèn lồng đỏ treo trên mái nhà như đang nhấc nhở màn đêm dường tưởng rằng có thể nuốt hết được mọi ánh sáng của nơi này. Đèn lồng chiếu ra những tia sáng mờ mờ朦胧 lung, nhìn xa xa trông như quang sáng huyền ảo. Dòng Đà Giang lững lờ trôi. Đêm đông tĩnh lặng lạ thường, có thể nghe thấy cả tiếng nước chảy ì oạp. Vầng trăng lạnh lạnh treo ở góc trời, thỉnh thoảng lại có một đám mây trôi qua, cùng với một trận gió lạnh lạnh nhưng không buốt da buốt thịt.

Gió lạnh thổi qua, Tây Môn và Luật Sư đều ôm lấy cô gái đi bên cạnh.

Cô gái kia đứng một mình run rẩy, lịch sự dùng ánh mắt nhắc nhở tôi. Tôi giật mình, đành vòng tay ôm lấy cô. Cô gái hình như đã được giáo dục rất chính quy theo kiểu Thiên Chúa Giáo, nói năng cử chỉ đều có một chút gì đó rất u nhã, rất thần bí, thậm chí là đến độ hơi cứng nhắc.

Cô mặc một chiếc áo len đen tuyền mềm mại, eo chiết theo kiểu Pháp, làm chiếc eo thon và bộ ngực đầy đặn càng lộ rõ. Cổ áo khoác dựng đứng, thấp thoáng bên trong là chiếc áo lót trắng thêu hoa mờ mờ. Cô gái này hình như cũng có thói quen giống Long Mi, mùa đông chỉ thích mặc một chiếc áo len bên ngoài nội y. Phát hiện này lại làm tôi cảm thấy thêm khó chịu và nhớ em.

Tây Môn đi tới nói bọn họ có việc, rồi nháy mắt đầy ẩn ý, sau đó bốn người kéo nhau đi về phía khách sạn.

Chỉ còn lại tôi và cô gái kia thần người đứng bên bờ sông, không biết nên làm gì, không biết nên nói gì, tình cảnh rất khó xử.

Cô gái chợt lên tiếng hỏi tôi có muốn thả đèn ước nguyện không? Tôi gật đầu đồng ý.

Cô bèn về khách sạn lấy ra mười mấy cái, rồi kéo tôi ra đầu cầu bên bờ sông. Cô quỳ xuống, cẩn thận vén áo lên, rồi cấm nển cho từng cây đèn ước nguyện một. Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh giúp một tay. Một chốc sau thì đã làm xong. Cô hỏi tôi muốn ước mấy điều? Tôi mỉm cười giơ một ngón tay lên. Cô gái cũng cười cười, đưa một ngọn đèn cho tôi, còn đầu để hết ỳnh.

Tôi lấy bật lửa đốt nển lên, rồi đưa cho cô. Đèn ước nguyện thực ra là một con thuyền giấy nhỏ màu đỏ, bên trên cấm một ngọn nển. Cô gái cầm đèn, nhẹ nhàng thả xuống mặt nước, con thuyền lập tức thuận dòng trôi đi. Tôi lại đốt thêm một ngọn đèn nữa, đưa cho cô thả. Cứ vậy lặp đi lặp lại. Một lát sau thì cả mười mấy con thuyền đã trôi bồng bềnh trên mặt nước, tiền hô hậu ủng như một hạm đội. Những ngọn nển bập bùng bập bùng chiếu sáng vùng nước xung quanh, nhìn từ xa trông đẹp vô cùng, một vẻ đẹp có gì đó rất không chân thực.

Cô gái chấp hai tay lại, mắt nhắm hờ, lăm lăm cầu nguyện, rồi từ từ mở mắt, nhìn tôi cười cười, ra hiệu cho tôi cũng thả ngọn đèn của mình xuống. Tôi đặt con thuyền nhỏ lên tay, bắt trước cô gái nhắm mắt lại, ước một điều ước về Long Mi. Con thuyền nhỏ này trông khá chắc chắn, đường nét mềm mại nhưng cũng rất mạnh mẽ, hi vọng nó đủ lực khí để đưa ước nguyện của tôi theo dòng nước trôi tới nơi tận cùng.

Tôi thấp nển, chăm chú nhìn ở cự ly gần. Ngọn lửa rất yếu ớt, nhưng không hề tự ty, mà đang cháy hết sức mình, ngoan cường chống chọi lại với gió lạnh. Một lúc sau, tôi mới chậm chậm thả con thuyền xuống mặt nước. Con thuyền nhẹ nhẹ trôi đi, giữ một khoảng cách cố định với mười mấy con thuyền phía trước, không gấp gáp đuổi theo mà cũng không cam tâm bị bỏ lại phía sau, vừa xoay tròn vừa tiến lên phía trước, tựa như vũ công trong phim Vũ Khúc Tây Tây Lý mặc váy xòe xoay tròn trong điệu múa vậy.

Con thuyền mỗi lúc một xa dần, từ từ mơ hồ, cuối cùng biến thành một quang sáng mờ mờ朦胧 lung. Quang sáng trong nháy mắt đã biến mất, nhường chỗ cho bóng đêm. Nó biến mất quá bất ngờ, phẳng phất như đột nhiên nhắm mắt lại, tất cả ánh sáng đều bị mí mắt chặn hết vậy. Tôi đứng dậy dõi mắt nhìn ra, hi vọng tìm được bóng dáng con thuyền nhỏ. Nhưng chỉ uống công. Không nén nổi cảm giác chán nản dâng lên.

- Phía trước có một con đập nhỏ, tất cả thuyền giấy trôi đến đó đều phải rơi xuống hồ cả. Cũng giống như tất cả mọi người đến cuối cùng đều phải mất đi thiên đường của mình vậy.

Cô gái dựa người vào vai tôi, cười khổ nói, ngữ khí dường như đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Tôi không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời đêm mênh mang, không trăng, bầu trời và dòng sông như có một hiệp định ngầm để tái hiện lại thời kỳ hỗn độn xa xưa.

- Thường có cảm giác mình giống như một con thuyền giấy nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra bên lề cuộc đời.

Cô gái bi quan nói.

- Sống dù sao cũng tốt hơn là chết. Ít nhất là còn có hi vọng.

Tôi chỉ biết khuyên như thế.

- Sau một hi vọng lại là một hi vọng khác. Đời người là một cái vòng luẩn quẩn. Xét về mặt tinh thần, thực ra chúng ta đều là những cái xác sống mà thôi. Linh hồn đã chết. Còn nhục thể thì chỉ là vấn đề của thời gian, nhục thể của chúng ta đang từ từ thối rữa với một tốc độ và mức độ mà chính chúng ta cũng không thể ý thức được.

Cô gái thở dài một tiếng, rồi ngược lên nhìn trời đêm với ánh mắt tuyệt vọng.

Tôi thử người ra.

Đột nhiên nhớ lại lần ở Tây Đường, ba người ngồi trước cửa nhà người chết, Bất Bất cũng từng nói một câu tương tự như vậy, thậm chí tôi còn nhớ rõ cả tiếng cười của Bất Bất.

Bất Bất rời bỏ tôi, sau đó là Long Mi.

Cuộc đời hình như lúc nào cũng muốn đổi dời với tôi vậy.

F # \$ % !

Tôi đưa cô gái mới quen về khách sạn.

Một ngôi nhà to, tối om.

Cô gái dắt tay tôi, đi xuyên qua sân, qua đại sảnh không một bóng người, lên lầu hai, mở cửa vào phòng, bật ngọn đèn bàn lên, ngồi xuống. Khung cảnh cũng được, trước mặt là Đà Giang, nhà cửa san sát bên bờ sông, tường thành cổ. Gian phòng không lớn lắm, đơn giản nhưng sạch sẽ. Trên giường để một cây violon màu đỏ. Tôi tiện tay cầm lên, nghịch nghịch mấy sợi dây đàn.

Cô gái cười cười, ngồi xuống bên cạnh, cầm đàn kẹp dưới cằm, nghĩ một chút rồi nhắm mắt kéo một khúc nhạc. Tiếng nhạc trầm trầm, gam nửa cung cực kỳ không cân đối đưa qua đưa lại, khiến người nghe cực kỳ khó chịu. Cô gái dường như bị âm nhạc làm ảnh hưởng, chìm sâu vào trong tiếng nhạc, nét mặt đau khổ, đến lúc cao trào, nước mắt còn trào ra, khóe mắt rưng rưng.

- Bài gì vậy?

Tôi phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

- Gloomy Sunday.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra.

Một khúc nhạc kỳ lạ của người Pháp. Tác giả đem nỗi đau khổ không thể giải thoát, và nỗi thương cảm ngọt ngào của mình hòa quyện vào tiếng đàn tuyệt vọng, phía sau những âm thanh tuyệt diệu ấy là lời phán đoán tàn khốc về ý nghĩa của sự tồn tại, làm người nghe chợt sinh ra xung động muốn tự sát. Người tình của tác giả cũng chính là nạn nhân đầu tiên của khúc nhạc này. Về sau, chính tác giả cũng để lại di ngôn: “Tự do thì đừng do dự”, sau đó nhảy lầu tự sát.

- Tự do thì đừng do dự.

Tôi khe khẽ nhắc lại.

- Tự do rồi chết.

Cô gái tiếp lời.

- Đó chỉ là liên hệ mù quang thôi, đừng để mình chìm đắm vào trong ấy.

Tôi khuyên giải.

- Tôi đã chìm rồi, không thể thoát ra khỏi đó nữa rồi. Cuộc đời chẳng còn ý nghĩa gì hết, chỉ có cái chết là nơi cuối cùng cho tôi ẩn náu mà thôi.

Cô gái lẩm bẩm, liếm liếm nước mắt chảy xuống khóe miệng, nét mặt rất tuyệt vọng.

Cô buông dần xuống, lại gần tôi chăm chú quan sát, rồi đưa ngón tay lên vuốt nhẹ quanh môi tôi, vạ một đường tròn, rồi nhấc ngón tay lên, chấm vào nước mắt mình, chậm chậm nhét vào miệng tôi, nhẹ nhẹ chạm vào đầu lưỡi, rồi lại rút về, cho vào miệng mút mút, hình như đang nếm thử mùi của tôi thế nào. Kế đó lại gật gật đầu, neho mắt nhìn tôi cười cười, ra vẻ thích thú.

- Sống lâu quá cũng chẳng ý nghĩa gì, thà dùng 0,1% cuộc đời để yêu ai đó 100% còn hơn., nếu không thì thật là lãng phí.

Cô gái yếu ớt nói khe khẽ.

Tôi như bừng tỉnh khỏi một giấc mộng dài, vội vàng kiếm một lý do để rời khỏi đó.

Một mình đi trên cây cầu nhỏ bắc qua Đà Giang.

26. Chương 27 Phần 2

Hết sức mệt mỏi. Thậm chí còn có chút suy sụp: đã một lòng vượt đường xa gian khó đi tìm Long Mi, ấy vậy mà suýt chút nữa lại lên giường một cô gái lạ. Nhất thời tức khí, tôi liền nhảy ùm xuống sông. Nước cạn gần hết, chỉ ngập đến đầu gối làm tôi đau buốt cả người. Nước sông lạnh như băng, gót chân tôi như bị mấy trăm mũi kim đâm vào một lúc. Tôi hự lên một tiếng, rồi nghiêng rặng đứng vững, bám vào chân cầu, đập lên những bãi thủy thảo mềm mềm, cắn chặt môi đi qua sông, rồi đi một mạch về khách sạn, nằm ngẩn ra trên giường tầm nửa tiếng rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau đã bị giọng Tương Tây oang oang của bà chủ nhà làm thức giấc.

Tôi bò dậy lái xe đi đón Luật Sư và Tây Môn, vừa đi vừa nhớ lại cô gái chơi violon, thở dài một tiếng, rồi tạm biệt Phụng Hoàng, tiếp tục lên đường.

Bọn họ dẫn theo cả hai cô gái hôm qua. Hai cô này đi du lịch ba lô từ Dương Sóc ở Quảng Tây, qua nhiều nơi rồi mới tới Phụng Hoàng, trạm tiếp theo sẽ là thác Hoàng Quảng Thụ ở Quý Châu. Cuộc sống của các cô cũng rất thú vị, thích đi du lịch bụi khắp nơi. Công ty không cho nghỉ dài hạn thì xin thôi việc luôn, đợi khi nào đi chán, thì lại về thành phố tìm việc khác. Cứ thế tuần hoàn như vậy.

- Thế không phải hơi đáng tiếc sao?

- Đáng tiếc gì mà đáng tiếc. Bất cứ lúc nào cuộc đời cũng chỉ có một trọng điểm, không thể cứ ngó trước nhìn sau được, nếu không thì làm cái gì cũng không xong. Năm nào chúng tôi cũng như vậy, vì muốn đi chơi nên xin nghỉ việc luôn. Chơi chán rồi thì lại về tìm việc mới, thực ra có tìm được hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao thì cũng không chết đói được. Mục tiêu của chúng tôi là từ nay đến sang năm đi khắp các thị trấn cỏ trên toàn quốc.

Cô gái trả lời.

“Bất cứ lúc nào cuộc đời cũng chỉ có một trọng điểm.”

Câu nói của cô gái làm tôi chìm trong suy tư.

Nhớ lại tôi trong quá khứ, những ngày tháng đã qua, lúc thì không tìm thấy trọng điểm, lúc lại có mấy trọng điểm liên, làm chuyện gì cũng nhìn trước lo sau, chẳng làm nên nông nổi gì. Lúc nào cũng muốn làm tốt tất cả, cuối cùng thì chẳng thứ gì là tốt hết.

Bất cứ lúc nào cuộc đời cũng cần có một trọng điểm.

Trọng điểm này đáng lẽ phải là Long Mi.

Đáng tiếc là đến giờ tôi mới ý thức được điều ấy.

Luật Sư đòi họ kể chuyện ở Dương Sóc cho nghe, hai cô gái kể rất tỉ mỉ.

Tôi không khỏi nhớ lại quãng thời gian đi leo núi với Long Mi ở Dương Sóc.

Hồi ấy ở phòng tập thể hình chúng tôi có quen với một người bạn thích các hoạt động ngoài trời, đặc biệt là leo núi. Đúng lúc đó lại có một cuộc thi leo núi ở Dương Sóc, Long Mi rất hứng thú, nên chúng tôi quyết định theo đoàn đi luôn. Tôi và Long Mi ít khi leo núi nên kỹ thuật rất kém, có điều Long Mi hình như rất có năng khiếu, chỉ tập một thời gian ngắn mà đã đoạt được giải ba của nữ! Nhưng mà nói thì cũng phải nói hết, lần đó chỉ có bốn cô gái tham gia, cô cuối cùng thì còn bị thương ở chân nữa. Sau khi kết thúc cuộc thi, hai chúng tôi ngồi thuyền xuôi theo dòng Li Giang ngắm cảnh.

Để lại ấn tượng sâu sắc nhất là khi thuyền đi qua núi Cửu Mã Họa, một con chuồn chuồn nhỏ đậu trên ngón chân trần của Long Mi. Con chuồn chuồn rất đẹp, cứ đu mãi ở đó, đáng điệu thanh thoát lạ thường. Long Mi dựa vào lòng tôi, ngồi trên mũi thuyền, ngắm nhìn con chuồn chuồn nhỏ xinh đẹp, nghe “The well tempered clavier” của Bach. Dãy núi kéo dài đổ bóng xuống dòng sông trong mát, hòa nhập với bóng hai người ôm nhau thật chặt.

Chuyến đi bắt đầu gian khổ.

Con đường cấp huyện từ Phượng Hoàng đến Đồng Nhân cực kỳ gập ghềnh, rất nhiều chỗ đang sửa, ổ gà với rãnh ở khắp nơi. Chiếc xe của tôi không ngừng lắc lư qua lại. Quốc lộ 320 dài dằng dặc làm tôi không cảm nhận được bất cứ cảm giác thích thú nào khi lái xe. Bọn họ bị lắc đi lắc lại từ tối hôm qua, giờ chắc đã mệt, chỉ một lát đã ôm nhau bò ra ngủ.

Tôi cẩn thận điều khiển xe chạy con đường gập ghềnh khúc khuỷu.

Nghe The Boxer của Paul Simon. Một bài hát cổ vũ chí khí con người. Kể về một cậu bé nghèo đến New York, không tìm được công việc, cả ngày lang thang nơi đầu đường xó chợ, trên mình không có lấy một xu. Một lần bị ép phải tham gia thi đấu boxing đường phố, liền lấy luôn đây làm nghề, mỗi ngày đều bị đánh ặt mũi xưng vù, cuối cùng cũng trở thành tay đấm chuyên nghiệp. Không khỏi nhớ đến những ngày tháng mới tốt nghiệp đại học.

Hồi ấy tôi cũng hơi giống Bì Tử, một bầu nhiệt huyết sục sôi mà không tìm được đất dụng võ, đi đâu cũng gặp trở ngại. Một hôm tình cờ nghe được bài “The Boxer” này, được cổ vũ, bèn quyết định vác ba lô đi Hải Nam, rồi Chu Hải, Thâm Quyển, nhưng cũng chẳng khá khẩm gì hơn, bèn quyết định đi dọc bờ biển Đông Nam về phía Bắc. Tìm việc mãi chẳng thành, tôi bèn vứt việc đó sang một bên, cứ lang thang khắp nơi, lưng đeo ba lô, mặc một chiếc quần bò bạc thếp, chân đi đôi giày da đã mòn vẹt cả gót, đi hết từ thành phố này sang thành phố khác. Cơm thì ăn loại cơm hộp rẻ tiền, ở trong khách sạn hạng bét, về sau tiền cũng chẳng còn nhiều, bèn ngủ luôn ở ghế đá trong công viên.

Lưu lạc đến Hạ Môn thì tôi hết sạch tiền, vẫn không tìm việc được, đành đến một công trường xây dựng làm tạm thợ hồ. Công việc đơn giản chỉ dựa vào sức trâu, lương lại thanh toán ngay nên rất hợp với tôi. Làm được nửa tháng thì đủ tiền, tôi lại tiếp tục vác ba lô lên đường. Đến Ôn Châu, lại càng khó tìm việc, chẳng hiểu thế nào lại chui vào một công xưởng sản xuất giày làm phụ việc, lương thì thấp mà việc thì vất vả, cuối cùng đành phải bỏ, tiếp tục đi tiếp. Hết tiền mua vé tàu, tôi phải đứng bên đường quốc lộ, thấy xe nào lên phía Bắc thì xin đi nhờ, rồi đánh giày cho lái xe để cảm ơn. Cứ thế rồi cũng đến được Thanh Đảo, tìm được một công việc trong quán ăn. Quán sắp khai trương mà đường cống lại tắc, tôi là người phụ trách thông cống, ngày nào cũng phải chui ra chui vào giữa đồng bùn đen ngòm thối om.

Cứ thế, tôi lang thang hết một năm ròng. Lúc về đến thành phố thì bộ dạng đã nhếch nhác thảm hại đến không thể nhận ra, không dám gặp ai. Không nhà không nghề không nghề, lại không muốn nhờ vả bạn bè bà con, tôi bèn thuê một gian nhà nhỏ ở ngoại thành, ban ngày đi tìm việc, đêm về trốn trong nhà đọc sách nghe nhạc. không có điều hòa, trời lạnh đắp đến hai cái chăn rồi mà vẫn còn run lên cầm cập. Khoảng thời gian ấy, cứ nghe “The Boxer” là tôi chảy nước mắt, nắm chặt tay, tự nói với mình nhất định là phải nỗ lực vươn lên phía trước, kết thúc cái cuộc sống lờng bồng nhếch nhác này.

Một năm nữa lại qua đi, lý lịch của tôi không có kinh nghiệm, lại không chịu nói dối nên không nơi nào nhận. Cuối cùng, tôi cũng buộc phải nói dối, trong một lần phỏng vấn ở công ty quảng cáo, công việc đó

quả thật là hấp dẫn ghê gớm, tôi buộc lòng tự mắt nhắm mắt mở với mình, nói đã có một năm kinh nghiệm, không ngờ lại được nhận vào làm thật. Cả đời này tôi chỉ nói dối có hai lần, lần thứ hai chính là nói yêu Bất Bất trong lúc chính bản thân tôi cũng không biết có phải mình yêu em thật hay không, cuối cùng dẫn đến kết cục là không biết xử trí phần tình cảm gọi là tình yêu đó như thế nào. Sau hai lần đó, tôi đã tự hứa với mình rằng từ nay không bao giờ nói dối nữa.

Sau rồi tôi lại nhảy qua một công ty chuyên kinh doanh xe hơi nhập khẩu miễn thuế, kiếm được một vạn đồng đầu tiên, bỏ cả vào một cái phong bì cất đi. Chẳng ngờ lúc dọn nhà lại không cẩn thận đánh mất. Khi ấy, tôi vừa khóc vừa lật tung tất cả các thùng rác trong khu lên, nghĩ lại cũng thấy thật buồn cười. Hồi ấy không phải tiếc tiền, mà là tiếc công sức, tiếc thành quả lao động đầu tiên trong đời. Cũng vì vậy mà tôi luôn không thể tha thứ cho cái tật hay đánh mất đồ của mình.

Bì Tử nói đúng: Cuộc sống tuyệt vời nhất, chính là thời trẻ thì nhếch nhác đến không chịu nổi, lúc già thì giàu có đến phát ngấy.

Lạc thú lớn nhất của đời người, chính là ở thời trai trẻ khó khăn, đem tuổi trẻ ra nhào nặn thành một mớ hồ đồ, gắng sức liều mạng vì cuộc sống, ném đủ mọi đau thương thất bại. Tất nhiên là sau này phải có thu hoạch xứng đáng

Lái xe một mạch đến nửa đêm.

Phía trước có một đoạn đường bị sạt, xe xếp hàng dài như một con rồng đang uốn khúc. Xung quanh là dãy Lô Công Sơn trải dài nhấp nhô, khung cảnh tiêu điều xơ xác. Các xe chờ hàng trước mặt chúng tôi đều lần lượt tắt đèn tắt máy, xem ra còn phải đợi khá lâu nữa. Đành nằm xuống nghỉ ngơi.

Đêm yên tĩnh lạ thường.

Đột nhiên có người gõ cửa xe. Ánh đèn pin lấp loáng chiếu vào mặt,

Ngạc nhiên bò dậy, nhìn qua cửa sổ, nhận ra bên đường đang có tầm hơn chục gã nông dân lưu manh mặt lạnh như tiền, tay cầm gậy gộc đang đứng. Dẫn đầu là một gã đầu trọc. Đằng xa có mấy tên khác từ trên xe bước xuống, còn thuận tay tát cho tài xế mấy cái nữa.

- Xuống xe!

Gã đầu trọc quát.

- Có chuyện gì vậy?

Tôi hé hé cửa xuống hỏi.

- Thu lộ phí, mỗi người một trăm đồng.

Gã đầu trọc có vẻ bức tức.

Một đám hung hăng như lũ cướp trong phim “Khả Khả Tây Lý”. Giữa nơi hoang vắng thế này, nếu không xuống xe thì chỉ sợ bọn chúng đập xe. Luật Sư và Tây Môn đưa mắt nhìn nhau, không biết xử trí thế nào, còn hai cô gái thì ôm chặt lấy họ, nét mặt sợ hãi. Tôi trấn định lại, rút cây roi điện, rồi mở cửa xe, nói với gã đầu trọc:

- Bọn tôi đến Khả Lý công cán, bị tắc đường ở đây, mong mọi người nể mặt nhau một chút.

Nói xong liền bật điện, hoa lửa xẹt tung tóe, kêu rẹt rẹt. Gã đầu trọc giật bắn mình, bắt đầu lộ vẻ do dự, đưa mắt nhìn xem xe chúng tôi hiệu gì, có vẻ như đang đắn đo không biết làm gì. Phía trước đột nhiên vang lên tiếng động cơ âm ỉ, cả đoạn đường núi lập tức sáng rực như ban ngày, đường đã được thông. Tên đầu đàn phải nhượng bộ, quát đồng bọn chạy lên núi.

Chuyện vừa rồi lại làm tôi nhớ đến Lông Mi.

Em rất giống một con linh dương nhỏ trong phim Khả Khả Tây Lý: chỉ mong mỗi một thảm cỏ xanh, một dòng suối mát, một nơi nghỉ chân, chỉ đơn giản có vậy, nhưng tôi lại không thể cho em được.

Em mang cho tôi hi vọng, còn tôi thì đáp trả em bằng tuyệt vọng.

Cảm thấy mình thật đáng hận!

Chẳng mấy chốc đã đến được Hoàng Quả Thụ.

Tạm biệt hai cô gái, chúng tôi lại tiếp tục lên đường.

Lại trải qua một lần nguy hiểm.

Xe đang chạy trên đoạn đường núi vòng vèo ở cao nguyên Vân Quý thì đột nhiên nổ lốp, cũng may là Tây Môn phản ứng nhanh, cố gắng khống chế được tay lái, cho xe dừng lại an toàn ở ngay sát mép vực. Cả ba chúng tôi toát hết mồ hôi lạnh, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được. Tây Môn lấy ra cái kích để hay lốp. Tôi và Luật Sư thấy cách đó không xa có một sạp hàng nhỏ, bèn đi qua đó.

Sạp hàng thô sơ nhất toàn quốc.

Đá xếp dồn thành đống, cỏ khô phủ lên trên, tường ngăn được ghép bằng cành cây, phía trên phủ một lớp cỏ khô. Ngoài cửa kê một chiếc bàn gỗ xù xì, bên trên đặt thuốc, rượu, mì ăn liền và mấy thứ khác. Trong nhà tối om, chỉ nhìn thấy một chiếc giường bằng đá bên trên phủ cỏ khô, và chiếc chăn bẩn thỉu dồn đống lại một góc.

Một bà lão mặc áo bông đang ngồi trên giường, vừa hút thuốc vừa ngước mắt lên nhìn chúng tôi.

Tôi mua vài bao thuốc lá rẻ tiền. Bà lão bước tới, đưa thuốc cho chúng tôi, rồi tiện thể thò tay vào góc tường moi ra một ít thuốc lá sợi, phơi dưới ánh mặt trời, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn tôi và Luật Sư, nét mặt lạnh lùng vô cảm.

Hai chúng tôi ngồi xuống bên cạnh bà hút thuốc. Một già hai trẻ, cùng tắm trong ánh nắng ngày mới, tạo thành một bức tranh vừa hài hước lại vừa có gì đó u uất thương cảm.

Giá mà có Long Mi ở đây thì tốt, em có thể vẽ lại.

Qua Tỉnh Long thì đường bắt đầu bằng phẳng trở lại.

Những con đường trải nhựa kéo dài ra tít tắp.

Thỉnh thoảng lại gặp những dòng suối nhỏ chảy từ trên núi xuống. Triền núi vẫn tiêu điều xơ xác, nhưng cũng không thể che giấu được hơi thở của mùa xuân đang phủ kín vùng đất này, những điểm xanh nho nhỏ bắt đầu xuất hiện, mặt đất tràn trề nhựa sống, những trận gió thanh tân thổi tới làm chúng tôi thấy sảng khoái vô cùng. Ba người vừa nghe nhạc Mozart vừa hưởng thụ ân tứ bao la của mẹ tự nhiên vĩ đại.

Xe đi tới gần một cây cầu thì lại nổ lốp.

May mà ở đầu cầu có một tiệm sửa xe, chủ tiệm là một ông già. Tây Môn gọi ông đến giúp thay lốp. Còn tôi thì lang thang đi vào xem thử căn nhà đá của ông, so ra thì khang trang hơn của bà lão trên núi kia nhiều, ít nhất là cũng có một chiếc tivi đen trắng.

Ông già chậm chạp thay lốp, rồi quay trở lại ngồi bên cạnh cầu, ôm bình nước uống liên tục, ngáy người ra nhìn xuống mặt sông. Bên cạnh gác một chiếc đàn nhị hồ. Tôi ngồi xuống, cầm lên thử kéo vài cái, nghe cọt ca cọt két rộn cả người, đành đặt xuống. Luật Sư thấy thế lại nhặt lên, cẩn thận chỉnh dây lại. Tôi nhìn anh ta cười cười, tưởng đang làm bộ làm tịch. Ai ngờ một lúc sau thì điệu “Nhị Tuyên Hoán Nguyệt” vang lên. Luật Sư nhắm hờ hai mắt, đầu dong đưa, say sưa kéo đàn. Tôi và Tây Môn chỉ biết há hốc miệng ra nhìn, ngạc nhiên không tả. Ông già cũng quay sang nhìn, nét mặt thần nhiên hờ hững như chẳng có chuyện gì. Luật Sư đàn xong thì trả lại nhị hồ cho ông già. Ông cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi cũng kéo lại khúc “Nhị Tuyên Hoán Nguyệt” một lượt nữa. Tôi không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung tiếng đàn này nữa, chỉ biết nêu lên một điển cố ọi người hiểu: “Seiji Ozawa khi lần đầu tiên nghe được bài dân ca Trung Quốc đã rơi lệ, cho rằng là nhạc của nhà trời.”

Không nén nổi tiếng thở dài trước khung cảnh tuyệt vời nơi đây: một cây cầu nhỏ, một dòng nước trôi, cây cối trụi lá mới nhú mầm xanh, rừng núi trải dài vô tận. Một ngôi nhà đá cũ kỹ, một ông lão nếp nhăn còn nhiều hơn râu tóc, mặc một chiếc áo bông cũ, chân đi một đôi giày quân dụng màu xanh cũ nát, tiếng nhạc cảm động lòng người, ánh mắt vừa lạc quan vừa cổ chấp.

Buổi chiều hôm ấy, chúng tôi đi qua một thị trấn nhỏ đậm đà phong vị của người dân tộc thiểu số.

Tất cả đều đội khăn xếp bằng vải xanh, mặc áo dài xanh, đi tất trắng, giày vải xám, hình như đang họp trợ, đầu đầu cũng thấy người, lợn, bò chen chúc. Xe của chúng tôi đành từ từ tiến lên phía trước.

Đột nhiên có người kêu lên thăm thiết rồi gục xuống đầu xe. Ba chúng tôi giật bắn mình, vội xuống xe xem thử, thì ra là một tên lưu manh muốn gây chuyện, cố ý làm bộ làm tịch. Đang định kéo tên vô lại đó ra thì Tây Môn vươn tay giữ tôi lại. Ngẩng đầu lên quan sát, mới thấy cả con phố dường như đã tạm thời ngưng mọi hoạt động, chăm chú nhìn chúng tôi như nhìn sinh vật lạ. Tên kia lại càng kêu la thăm thiết, lăn từ trên mũi xe xuống đất, nét mặt tỏ ra rất đau đớn.

Luật Sư liền bước tới, ngồi xuống hỏi tên kia muốn bồi thường thế nào. Tên lưu manh liền giơ ngay một ngón tay lên, Luật Sư nghĩ ngợi trong giây lát rồi móc ra mười đồng. Tên lưu manh khinh khỉnh liếc nhìn rồi tiếp tục ôm đầu lẳng lộn dưới đất. Một đám thanh niên vừa nhìn đã biết là đồng bọn của tên kia khoanh tay lạnh lùng bước tới. Tây Môn liền chạy ra, lại gần tên lưu manh nói gì đó. Hắn cúi đầu nghĩ một lúc, rồi đứng thẳng người dậy, kéo tay Tây Môn đi ra phía trước. Tôi và Luật Sư vội vàng lên xe chậm chậm đi theo. Dòng người tự nhiên tách ra làm hai, nhường chỗ cho chúng tôi, chẳng mấy chốc cả người cả xe đã ra khỏi khu chợ đông đúc.

Một con đường rộng trải dài trước mắt. Tây Môn quay lại nháy mắt một cái. Tôi lập tức hiểu ý, len lén đạp ga, rồi bắt ngờ rồ lên.. Tây Môn tung người lên đạp cho tên lưu manh một cú, rồi nhảy thẳng lên xe. Tôi đạp mạnh ga, tăng tốc lao ra khỏi thị trấn với tốc độ 120 km/h, bỏ lại sau lưng những tiếng hò hét tức tởi.

Đi qua huyện Bàn, một địa phương rất nổi tiếng với món thịt chó.

Đang dừng xe mua nước thì một xe cảnh sát cũng đỗ kết lại bên cạnh. Một tay cảnh sát giao thông nhảy xuống, nói chúng tôi dừng xe không đúng nơi quy định, phạt 50 đồng. Luật Sư liền ra lý luận một hồi, cuối cùng cũng không phải nộp phạt nhưng lại chọc giận tay cảnh sát kia, khiến anh ta tức tởi ghi lại biển số xe tôi rồi lên xe bỏ đi.

Trở lại đường cao tốc.

Cả ba đều rất phấn kích, Luật Sư lái xe rất nhanh, nhưng đi một lúc thì Tây Môn đòi xuống đi tiểu, vừa tấp xe vào vệ đường thì chiếc xe cảnh sát lúc nãy đã dừng lại bên cạnh. Tay cảnh sát kia nhảy xuống, nói trên đường cao tốc không được dừng xe, lần này nhất định phải phạt. Luật Sư lại cãi với anh ta một hồi, nói phạt cũng được nhưng sẽ kiện anh ta tội lấy việc công báo thù riêng! Tay cảnh sát cũng không kém cạnh, quyết không nhượng bộ. Luật Sư tức giận, đẩy anh ta một cái. Chẳng ngờ tay cảnh sát cũng nóng tính, vung tay đâm thẳng vào mặt Luật Sư, làm anh ta ngã bổ nhào xuống đất. Tôi và Tây Môn vội chạy đến giữ tay cảnh sát lại. Tây Môn định đánh anh ta, nhưng tôi đã kịp thời ngăn lại, bước ra nói chuyện nghiêm túc. Nhưng tay cảnh sát này chẳng những không chịu nhận sai mà càng lúc càng quá đáng, thậm chí còn móc cả bộ đàm ra gọi thêm người tới.

Đột nhiên, anh ta rũ người, đổ vật xuống.

Sau lưng anh ta, Luật Sư lạnh lùng cầm chiếc roi điện đang xẹt lửa.

Tôi vội cúi xuống kiểm tra tay cảnh sát, thấy hô hấp vẫn bình thường mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xóc anh ta lên xe, rồi ném bộ đàm sang vệ đường, chìa khóa xe thì nhét vào cốp sau. Tây Môn còn lấy ra một ít thuốc an thần, đổ vào miệng anh ta nữa.

Luật Sư lại khởi động xe, lao vút đi như gió.

Trong xe vang lên bài “Power to the people” của John Lennon.

Ba người cùng hát vang: “Power to the people, Power to the people, right on ...”

Kế đó lại là một bài khác của Lenon – Stand by me. Mỗi lần thấy cô đơn một mình, tôi thường nghe bài này, cảm nhận sự phần nộ của Lenon, lấy đó cổ vũ bản thân mình vươn lên phía trước. Luật Sư lại đổi sang một đĩa của Trương Sở, nghe bài “Trời xanh bảo hộ cho nhân dân Trung Quốc được ăn no mặc ấm”, lời ca đậm chất triết học, làm máu nóng trong người chúng tôi sôi lên sùng sục.

Xe đi qua trạm thu phí, cũng may là không gặp phiền phức gì, chúng tôi đi thẳng một mạch tới Đại Lý ở Côn Minh.

27. Chương 28

Chương 28

Một người phiêu bạt tứ xứ không nơi dừng chân, liên tiếp thất bại, liên tiếp bị đả kích, không tìm được nơi nào cho linh hồn nghỉ ngơi, không tìm được vòng tay cho tình yêu cư trú, nhưng anh vẫn kiên cường bất khuất, không chịu cúi đầu trước số mệnh nghiệt ngã.

Chiều tối hôm sau, chúng tôi lái xe qua Nhĩ Hải Thương Sơn, tiến vào thành cổ Đại Lý

Kiểm được một khách sạn của YHA, nhưng cả người từ trên xuống dưới cũng chỉ moi được mấy chục đồng, không trả nổi tiền phòng, đành lếch nhếch đi ra ngoài, ngồi trên vỉa hè nghỉ ngơi. Tôi nghĩ một lúc, rồi quyết định kể chuyện đi tìm Long Mi cho hai người kia nghe. Cả hai đều rất ngạc nhiên, lấy làm cảm kích, họ vỗ vai tôi bồm bộp, nói có nạn thì cùng gánh, tất cả sẽ cùng đi tìm Long Mi với tôi.

Tôi liền sao mấy tấm ảnh Long Mi đưa cho họ rồi chia tuyến đường tìm kiếm. Tôi phụ trách đường Nhân Dân và phố Người Tây. Tìm hết một lượt tất cả quán trà khách sạn mà cũng không có thu hoạch gì, cuối cùng đành chán nản ngồi xuống phiến đá xanh bên ngoài một tiệm café nhỏ nghỉ mệt, không ngừng thở dài, lòng rầu rĩ vô cùng.

Chợt trong quán café bước ra một cô gái, tay ôm con mèo. Cô đứng sau lưng tôi, nhìn tấm ảnh tôi đang cầm một lúc lâu, rồi mới cất tiếng:

- Cô gái này đã từng đến đây đấy!

Một câu nói nhỏ nhẹ mà nghe như sấm nên tai.

Tôi giật bản mình, nhảy dựng người lên. Cô gái cười cười, vuốt đầu con mèo rồi nói:

- Anh đừng nóng, để tôi nhớ lại đã.

Cô gái ngồi xuống bên cạnh tôi, cố gắng nhớ lại, rồi kể thời gian trước cô gái trong tấm hình này đã đến quán café này mấy lần, đi cùng với một cô khác. Cô có ấn tượng sâu sắc như vậy là vì hai người không mang đủ tiền, nên đã vẽ ký họa cho khách trong quán để kiếm chút tiền đi đường.

Tôi thấy vừa xót xa lại vừa hưng phấn, vội vàng hỏi thăm hướng đi của họ.

Cô gái trả lời là hướng Lệ Giang, còn nói thêm hôm ấy vừa khéo bọn họ bắt được một chiếc xe đi về hướng ấy ở ngay trước cửa quán này, nghe nói họ muốn đến Hương Cách Lý La. Có điều đó cũng là chuyện từ khá lâu rồi.

Cuối cùng cũng có đầu mối!

Tôi hưng phấn vô cùng!

Hương Cách Lý La! Ta sẽ lật tung từng tấc đất của người lên, cho đến khi nào tìm thấy Long Mi mới dừng lại!

Tôi moi hết tiền trên người ra mua đồ ăn trong quán café, rồi đợi Luật Sư và Tây Môn đến ăn sạch sẽ. Quán café này kiêm luôn cả bán CD và đồ mỹ nghệ, có hai tầng, tầng dưới kinh doanh, tầng trên để ở. Trên tường có treo một cây đàn ghi ta. Tôi nghĩ đến tiền đi đường, trong đầu chợt nảy ra một ý, liền bước tới hỏi mượn cô gái cây đàn, cẩn thận chỉnh lại âm, sau đó ra cửa ngồi, định bán tiếng hát kiếm chút tiền còm dùng đỡ. Tây Môn kiếm đâu được một cái bát to đặt ngay trước mặt tôi, bên trong bỏ sẵn mấy đồng xu làm mồi câu. Cô gái kéo một chiếc ghế nhỏ ra ngồi cạnh tôi, tay cầm lục lạc, con mèo vẫn nằm trong lòng.

Buổi tối ở Đại Lý rất yên tĩnh.

Con đường đá xanh trải thẳng tắp, hai bên là những ngôi nhà cổ thò ra thụt vào trông rất đặc biệt, nơi đây không có đèn lồng đỏ như ở Phượng Hoàng, mà chỉ có ánh điện trong nhà hắt ra, làm con đường đá xanh

phản chiếu lên những tia sáng mờ mờ huyền ảo. Ngẩng đầu lên, bên trái là Thương Sơn tuyết ph trắng xóa, bên phải là Nhĩ Hải êm đềm. Trước cảnh vật tuyệt vời ấy, dù là người thế nào cũng đều rất dễ cảm động.

Tôi khẽ bấm nhẹ lên phím đàn, bật thử mấy hợp âm, nghĩ một chút rồi cất tiếng hát bài “Những bông hoa ấy”.

Thật kỳ lạ. Chỉ cần hát bài này, là tôi lại thấy như mình đang bước trong một đường hầm thời gian, gặp nhau với Long Mi ở đó.

Em đang đeo một chiếc ba lô to, đi theo đoàn ngựa thồ trên con đường Trà Mã cổ đạo. Đó là đoạn đường hiểm yếu nhất, chỉ có thể ột người một ngựa đi qua. Long Mi đi sát theo sau một người chăn ngựa, áp chặt vào vách núi dựng đứng từ từ tiến lên. Chiếc nhẫn ngọc trên cổ em đung đưa theo từng động tác nhỏ, khẽ dao động qua lại trên gò ngực đẹp tuyệt trần. Bốn bề thật yên tĩnh, chỉ có tiếng vó ngựa đập trên đá, tiếng nước vỗ bờ, và tiếng hát dân ca của những người đuổi ngựa, tất nhiên còn có cả tiếng thở hổn hển của Long Mi nữa. Hình như em đã mệt nên dừng lại lau mồ hôi, lấy nước uống, tôi thậm chí nghe được cả tiếng em uống nước ừng ực. Ánh mắt Long Mi dõi theo con đường, nhìn về phía rặng núi xa xa, chậm chậm tiến về phía tôi. Tôi run lên vì kích động, chỉ biết đứng đó chờ đợi, chờ đợi ...

Một tràng vỗ tay làm tôi sực tỉnh.

Trong khoảnh khắc đã nhảy ra khỏi đường hầm thời gian ấy.

Trước mắt không có Trà Mã Cổ Đạo, cũng không có Long Mi. Trước mắt là con đường lát đá xanh vắng lặng ở Đại Lý, trước mắt là hiện thực lạ lẫm mà tàn khốc. Tôi len lén đưa tay xoa cặp mắt ướt ướt, thở dài một tiếng.

- Hát hay lắm! Lúc vẽ tranh trong quán café, cô gái kia cũng rất thích ngâm nga bài hát này.

Cô gái vừa vuốt đầu con mèo, vừa nheo nheo mắt cười với tôi.

Tôi không biết nói gì, đành im lặng.

Một đôi tình nhân đang ngồi gần đó hình như bị tiếng hát của tôi làm xúc động, ôm nhau hôn thắm thiết. Tây Môn không bỏ lỡ thời cơ, lập tức cầm bát đi tới. Người con trai có vẻ rất hào phóng, móc ra một đồng tiền ném vào trong đó đánh “cạch”

Tôi lại hát Hoa Sen Xanh của Hứa Ngụy.

“Không gì có thể cản trở khát vọng tự do của anh”

Dường như không có gì hấp dẫn hơn tiếng ca cao vút này ...

Tôi vừa dứt tiếng, một tràng vỗ tay còn to hơn lúc nãy đã vang lên, không ít khách du lịch ba lô qua đường đều dừng lại nghe, còn có cả vài đôi tình nhân với mấy người nước ngoài, họ đứng hoặc ngồi chăm chú nghe tôi hát. Tôi có cảm giác như đây là một buổi Party âm nhạc cỡ nhỏ vậy.

Không phải tôi hát hay, mà là Hứa Ngụy viết nhạc quá hay. Lời ca rung cảm lòng người. Rất nhiều người cũng cất tiếng hát chung với tôi, hát xong thì vỗ tay rào rào. Mấy người nước ngoài không hiểu gì, nhưng cũng vỗ tay để biểu lộ sự thân thiện. Tiền đồng rơi vào bát như mưa. Một đôi tình nhân không tìm thấy tiền lẻ, bèn bỏ luôn cả một tờ 50 đồng vào đó. Tây Môn mừng rỡ cười lên khanh khách.

Có người đòi nghe bài “Quê hương”. Tôi liền cao giọng hát, hát xong nhấp một ngụm nước, liếc thấy có nhiều người nước ngoài, bèn chơi luôn bài Stir it up của Bob Marley. Tiết tấu ghi ta dồn dập, cộng với tiếng trống, tiếng chuông, mọi người càng nghe càng nóng bừng bừng, một lát sau thì đứng cả dậy, vừa hò hét vừa nhảy múa, làm càng nhiều người đổ đến. Cuối cùng thì có tầm mười mấy người nước ngoài và hơn hai chục bạn Trung Quốc ngồi vây lấy tôi, không khí vô cùng sôi nổi.

Sau bài Stir it up là bài Buffalo Soldier. Tất cả đều đứng dậy nhảy múa, cô gái chủ quán café không bỏ lỡ thời cơ, bán được rất nhiều bia hiệu Đại Lý. Mọi người vừa uống vừa hò hét, lúc tôi hát bài Is This Love, một cô gái hình như đã say, bất chợt đứng lên, vừa nhảy vừa cởi áo khoác. Những người khác thấy thế thì liền vỗ tay rào rào cổ vũ. Cô gái lại cười hì hì xoay người một vòng, cởi luôn áo len, mọi người lại càng hò hét dữ dội hơn, có người còn huýt sáo rõ to. Cô gái được cổ vũ, lại phá lên cười khanh khách, cởi tiếp áo sơ

mi, quăng quăng trên tay, người lắc lư một cách điệu nghệ. Tây Môn cũng hưng phấn nhảy vào, vòng tay ôm lấy eo cô gái, hai người áp sát mặt vào nhau, xoay lắc những động tác đầy nhục cảm. Tôi đàn một bài khác có nhịp nhanh hơn, thì Tây Môn và cô gái kia càng được thể, thậm chí còn làm cả động tác lúc làm tình nữa. Những người khác thấy thế cũng nhảy ra bắt trước, tất cả đều như lên cơn điên, không khí hùng hực như lửa đốt.

Một lúc lâu sau, khi mà tất cả đã mệt, họ mới lần lượt ngồi xuống uống bia.

Tôi bèn chơi bản Cô Bé Lọ Lem của Trịnh Quân, không khí liền trầm hẳn xuống. Có người nói chuyện, có người ôm nhau lắng nghe, có người ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, có người cúi đầu suy nghĩ ...

Sau đó tôi lại chơi thêm mấy bản của Hà Dũng, Hứa Nguy, Uông Phong ...

Cuối cùng là bài Năm Ấy của Hứa Nguy.

“Bao năm rồi mà anh vẫn không ngừng bên ba

Ngày mai vẫn hư vô như thế”

Vài người nghe mà khẽ nấc nghẹn, lặng lẽ rơi nước mắt.

Đây không chỉ là một bài hát, mà giống như một bộ phim buồn nhiều hơn, nó ghi lại một đời người một cách súc tích, cô đặc, một người phiêu bạt tứ xứ không nơi dừng chân, liên tiếp thất bại, liên tiếp bị đả kích, không tìm được nơi nào cho linh hồn nghỉ ngơi, không tìm được vòng tay cho tình yêu cư trú, nhưng anh vẫn kiên cường bất khuất, không chịu cúi đầu trước số mệnh nghiệt ngã.

Không chỉ loại người như tôi. Mà hầu hết những người thật lòng yêu cuộc sống, nhưng lại thống hận cuộc đời đều là loại người tương tự như vậy.

Hát xong liền tuyên bố kết thúc.

Cô gái thoát y với mấy người bạn Tây Môn lại đi kiếm chỗ khác chơi tiếp, còn tôi thì tìm cớ rút lui, chỉ chốc lát cả đám người đã giải tán hết sạch.

Trả đàn lại cho cô chủ quán, đưa thêm cả 50 đồng coi như tiền thuê, cô gái cười cười nhận lấy, rồi giúp tôi đổi đồng tiền xu thành tiền giấy, vẫy tay chào tạm biệt.

28. Chương 29

Chương 29

Sáng sớm hôm sau, cả bọn rời khỏi thành cổ Đại Lý, đi lên quốc lộ 214 thẳng tiến tới Lệ Giang.

Ánh mặt trời rực rỡ rải xuống. Từ chỗ của chúng tôi có thể nhìn thấy tuyết trên đỉnh Thương Sơn, dưới ánh mặt trời, ngọn núi toát lên một vẻ đẹp vừa hùng vĩ lại vừa không chân thực. Dưới chân núi là khu dân cư người Bạch, với kiểu nhà truyền thống tường trắng ngói xám xây dọc theo triền núi. Chỉ cần có nơi nào bằng phẳng là nơi đó có dân cư. Nhĩ Hải trải dài bên phải đường quốc lộ, rộng lớn mênh mông nhưng cũng không mất đi vẻ quyến rũ. Bên phải Nhĩ Hải là một rừng núi cao khác. Tôi không nén nổi tiếng thở dài cảm phục trước tài điều khắc tuyệt diệu của tự nhiên vĩ đại. Một đám mây lướt qua bầu trời, rải xuống một trận mưa bóng mây, dựng lên một cây cầu vòng bắc ngang Nhĩ Hải.

Chúng tôi lái xe trên con đường vòng quay triền núi Quân Mã Dương Sơn.

Phía xa xa đột nhiên xuất hiện một chiếc xe cảnh sát.

Rất nhiều cảnh sát, có người thậm chí còn vũ trang từ đầu tới chân nữa. Quay đầu lại phát hiện phía sau cũng có hai xe khác đang đi theo. Có vẻ như chúng tôi đã hết đường chạy. Xe cảnh sát bật đèn báo, còi rú lên những tiếng chói tai. Tôi và Tây Môn đều ngăn người ra, chỉ có Luật Sư là vẫn giữ được bình tĩnh,

chăm chú điều khiển tay lái, nét mặt bình thản như không. Gió lạnh thổi tung mái tóc anh ta lên, dáng điệu vô cùng bi tráng.

Lúc này trong loa chợt vang lên tiếng nhạc bài Knocking on Heaven's Door của Gun and Rose.

Âm nhạc làm máu nóng trong người chúng tôi sôi lên, cả ba cùng kích động, nắm chặt tay nhau, lạnh lùng nhìn đội cảnh sát phía trước, cất cao tiếng hát:

“Knock, knock, knocking on Heaven's Door!”

Luật Sư nhận hết tội về mình nên tôi và Tây Môn được miễn truy cứu trách nhiệm. Chúng tôi ngậm ngùi nhìn anh ta bị giải lên xe, rồi ủ rũ tiếp tục lên đường.

Chặng đường còn lại chỉ còn hai chữ: im lặng.

Tôi và Tây Môn thay nhau lái xe, không nghe nhạc, không nói chuyện, chỉ trầm mặc. Đến chiều thì xe đến Lệ Giang, hai người vào một khách sạn ở phố Tứ Phương, quảng đồ xuống là lập tức chia nhau đi tìm Long Mi. Tôi phụ trách tuyến phố dọc theo đường Tân Hoa. Lệ Giang lớn hơn Phượng Hoàng rất nhiều, đâu đâu cũng thấy khách sạn, có lẽ tại nơi này đã trở thành điểm nóng du lịch nên người dân cũng không chắt phác như người dân ở Phượng Hoàng, đối xử với khách rất lạnh lẽo, nên cuộc tìm kiếm của chúng tôi đã khó nay lại càng thêm khó. Cuối cùng tôi đành trở về phố Tứ Phương với hai bàn tay trắng và tấm thân sức cùng lực kiệt, một lúc sau thì Tây Môn cũng về, thu hoạch cũng chỉ là con số không. Hai người ngồi thừ ra đến khi đói cồn cả ruột mới về khách sạn ăn, sau đó lại ra chiếc ghế dài trên phố ngồi hút thuốc, nhấp từng ngụm whiskey nhỏ, nét mặt hờ hững không biểu cảm.

Phố Tứ Phương đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Đêm lửa trại được tổ chức hàng ngày đã bắt đầu.

Một ông già người dân tộc Nạp Tây cầm chiếc máy thu âm cũ, bật nhạc dân ca vùng này. Mười mấy bà lão đầu đội mũ nhọn, ăn mặc kiểu dân tộc Nạp Tây, tay cầm tay xếp thành vòng tròn, cùng nhảy một điệu nhảy cổ xưa, hai bước tiến, hai bước lùi. Ở giữa vòng tròn là một đồng lửa lớn, gương mặt các ông các bà đều đỏ bừng lên, cùng với nụ cười chân thành cố định trên môi, trông họ cứ như một đám trẻ tinh nghịch đang vui đùa vậy. Họ nhảy càng lúc càng “máu”, còn mời cả các du khách cùng nhảy với mình, người mỗi lúc một nhiều, vòng tròn mỗi lúc một lớn, về sau đành phải chia ra, cuối cùng thành ra mấy vòng tròn người lồng vào nhau.

Ánh lửa làm mặt ai nấy đều đỏ phừng, bước nhảy làm cơ thể mọi người ấm dần lên, âm nhạc hòa trộn mọi trái tim, bầu trời rửa sạch linh hồn họ. Tuy là ban đêm, nhưng bầu trời vẫn xanh thẫm một màu, có thể nhìn rõ từng đám mây trắng lướt qua trên đầu, xa xa là ngọn Ngọc Long Sơn tuyết phủ kín đỉnh, những mái nhà cổ tầng tầng lớp lớp như vẩy cá. Tất cả mọi người đều như tan ra, cảm giác xúc động ấy thật không thể tả thành lời, cả tôi và Tây Môn cũng vậy.

Có người chạy tới kéo chúng tôi dậy. Tây Môn bước ra cùng nhảy với họ, còn tôi vẫn lặng lẽ ngồi xem. Tây Môn cầm tay hai cô gái trẻ vui vẻ thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tôi cười, tôi cũng nhìn họ cười cười đáp lại. Một lát sau thì hai cô gái tới kéo cả tôi ra. Mọi người tiến thì tôi tiến, mọi người lùi thì tôi lùi, mọi người giơ chân tôi cũng giơ chân, mọi người hò hét tôi cũng hò hét, mọi người cười tôi cũng cười theo, mọi người vui về thì tôi cũng vui về.

Nhảy mệt, chúng tôi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngâm nga theo điệu nhạc bài Âm áp.

“Anh yêu đêm Lệ Giang

Đồng lửa bừng bừng

Chúng ta hát hò nhảy múa

Hạnh phúc chỉ đơn giản vậy thôi.”

Cảm giác ấm áp này làm tôi chợt nhớ đến cảnh Trát Ba và Kha Lan cùng nhảy múa ở Tân Cương: ánh hoàng hôn rải khắp mặt đất, nụ cười ngập tràn không gian, chim bay từng đàn, hạnh phúc làm thân thể ấm lại, những chiếc bóng trải dài ...

Lại nhớ đến Lôg Mi ở Tây Đệ: hoa cải dầu. Rừng cây ăn quả. Mái ngói xanh. Dòng suối nhỏ. Tranh sơn dầu. Gương mặt được rang chiều nhuộm đỏ của Lôg Mi.

Còn cả rừng bạch dương dưới chân núi Trường Bạch: bờ môi mềm mại ngọt ngào. Cặp lông mi dài xinh đẹp. Hơi thở ấm áp. Những chiếc lá vàng thì thoảng lại rơi xuống vai. Tiếng suối chảy róc rách phía xa xa. Tiếng chặt cây ở lâm trường.

Nghĩ đến Lôg Mi phải trải qua bao nhọc nhằn của cuộc sống, vậy mà vẫn chẳng thể tìm thấy sự ấm áp bảo bọc ở nơi tôi, nước mắt không hiểu sao lại trào ra khóe mắt. Cảm giác ấm áp này thì ra lại đơn giản đến thế, ấy vậy mà tôi cũng không thể mang lại cho em.

Cảm động là một thứ rất kỳ quái. Trước những cảnh thê hải minh sơn hay gì đó tương tự như vậy ta lại chẳng hề mấy may xúc động, nhưng có khi những tình cảm ẩn giấu ở tận sâu thẳm trong đáy lòng ấy, gặp phải những cảnh hết sức bình thường lại trào dâng lên như nước lũ, không thể ngăn lại.

Mọi xúc cảm đều chỉ như vậy.

Đêm lửa trại kết thúc.

Cơn xúc động như cơn sóng dữ ngoài biển khơi cũng từ từ lắng lại.

Trước mắt lại là hiện thực tàn khốc: một nơi xa lạ, những người xa lạ, nụ cười xa lạ, tâm tình xa lạ.

Thở dài một tiếng.

Tây Môn kéo tôi đi uống rượu với mấy cô gái mới quen. Chúng tôi uống không ít, mặt người nào cũng đỏ phừng phừng. Những du khách hai bên bờ con sông nhỏ ở phố Tân Hoa cứ gào lên những bài hát đối làm cả bọn đều khó chịu, đành đứng dậy đi lang thang khắp nơi.

Lệ Giang về đêm càng đi càng đẹp. Một dòng suối nhỏ cứ theo sát chúng tôi, mây trắng trên cao vừa lững lờ bay vừa quan sát đám người bên dưới, thỉnh thoảng lại có một trận gió lướt qua, nhưng không phải thứ gió cắt da cắt thịt, mà chỉ thoang thoang nhẹ nhàng. Những bước chân nhẹ nhàng dẫm lên nền đá xanh trơn bóng, đi qua những cánh cửa đã trải qua bao nhiêu năm tháng, càng đi thì người càng ít. Cuối cùng chúng tôi ngồi trên một cây cầu nhỏ nói chuyện, dưới chân nước chảy róc rách, dù là ban đêm nhưng vẫn thấy được những cây thủy thảo đong đưa đong đưa.

Nói đến khi có người ngáp dài vì buồn ngủ.

Tây Môn mời mấy cô gái hơi đã ngà ngà say về khách sạn chơi, họ liền vui vẻ đồng ý ngay. Sau đó thì Tây Môn kéo một đi thuê phòng. Cô còn lại ngồi trong phòng tôi không biết làm thế nào, cứ không ngừng vịn vịn các ngón tay. Tôi muốn ngủ một mình, nhưng thấy vẻ mặt bối rối của cô gái, lại có chút gì đó bất nhẫn. Thực ra cô gái cũng không hứng thú với tôi lắm, chỉ là cô ở chung khách sạn với cô gái kia, giờ bạn đã đi cùng Tây Môn mất, nên cô sợ trở về ngủ trong gian phòng lạnh lẽo tối om đó, nên đành phải ngồi đây nhìn tôi. Tôi cũng không nỡ làm khó người ta, bèn dứt khoát đẩy cô lên giường ngủ, còn mình thì trải chăn dưới đất nằm. Sau một ngày đi đường mệt mỏi, vừa nằm xuống là tôi đã ngủ ngay, không biết trời trăng gì hết.

Hôm sau, chúng tôi tạm biệt hai cô gái rồi lại tiếp tục lên đường.

Tôi thương lượng với Tây Môn, quyết định trở về thăm Luật Sư, rồi một phần trách nhiệm, nhưng tiền không đủ, đành oằn tù tỳ để quyết định, kết quả là Tây Môn quay lại còn tôi thì tiếp tục lên đường. Tôi lấy hết tiền trên người ra giao cho cậu ta, nhưng thực cũng chỉ đủ tiền đi đường, còn đâu thì đành tự nghĩ cách sau vậy. Lần đầu tiên trong đời, sinh tồn trở thành một vấn đề khó khăn ngay trước mặt chúng tôi.

Không có sở trường gì khác, đành tiếp tục ra đầu phố đàn hát kiếm tiền.

Tôi thuê cây đàn cũ của một tiệm café nhỏ ven đường, ôm ra chiếc ghế dài cạnh đầu cầu ở phố Tứ Phương đàn hát, nhưng hiệu quả không cao lắm, mọi người đều háo hức chạy đến phố Tân Hoa hát đối, chẳng ai buồn nghe tôi hát. Một đôi tình nhân miễn cưỡng dừng lại lắng nghe, rồi ném xuống mấy đồng bạc lẻ cho

xong chuyện. Tôi bèn đứng dậy theo họ đến phố Tân Hoa, gặp người nào đang hát đối thì hỏi có cần đệm đàn không? Chẳng ngờ lại rất hiệu quả. Mấy người kia đang chán vì không hát đúng điệu, nay có ghi ta đệm nên rành rành là dễ hơn rất nhiều, hơn nữa lại càng có khí thế. Vậy là tôi được hoành hành nhiệt liệt, rất nhiều người hét gọi: “Anh gì chơi đàn kia ơi mau qua đây đệm cho chúng tôi nào, nhất định phải thắng được mấy người bờ bên kia đấy nhé!” Bận rộn cả một đêm, kết quả thu về được 270 đồng, cũng coi như thắng lợi.

Để tự thưởng mình, tôi ra đầu cầu làm hai bát mì khoai tây, thêm một cái bánh đặc sản Lệ Giang, với một bát cháo kê, bụng no căng không ních được thêm gì nữa. Hôm sau, lại bỏ ra 50 đồng mua luôn cây đàn cũ ấy. Ông chủ quán còn hào phóng tặng thêm cho tôi một bộ dây đàn mới. Tôi ngồi bên cửa sổ thay dây đàn, điều âm lại, quả nhiên âm sắc đã hay hơn rất nhiều. Một đôi tình nhân ngồi cạnh đó muốn nghe bài Rừng bạch dương của Phác Thụ, tôi bèn hát cho họ nghe. Cô gái rất cảm động, nhét cho tôi 5 đồng. Nhưng khi cô đòi nghe bài Những bông hoa ấy thì tôi lắc đầu từ chối. Cô hỏi tại sao? Tôi đáp, bài hát đó chỉ có thể hát ột người nghe mà thôi. Cô gái lại tò mò hỏi có phải là người yêu không? Tôi suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu, trả lời là vớ. Cô gái càng thêm hứng thú với câu chuyện của tôi, hình như muốn truy cứu đến tận cùng. Tôi bèn kể chuyện mình đi tìm Long Mi, tìm từ Phượng Hoàng đến Đại Lý, Lệ Giang, tiền bị trộm hết, đành phải đi hát kiếm tiền đi La Sa. Cô gái nghe xong thì có vẻ thích mê, bỏ luôn cả bạn trai ra ngồi cạnh tôi nói chuyện. Anh chàng kia ra kéo cô đi, bị cô bực tức hất văng cả tay ra, đành ngồi chán nản ngồi xuống nhìn tôi hằm hè. Tôi chỉ cười cười, tạm biệt cô gái rồi đứng dậy rời khỏi quán café.

Mấy hôm sau cũng y như vậy, hiệu quả rất tốt. Có nhiều người thậm chí còn không chịu hát đối nếu không có tôi đệm đàn. Mỗi đêm ít nhất tôi cũng kiếm được một hai trăm đồng, nhiều nhất là hôm cuối tuần, kiếm được hẳn hơn 400 đồng. Một tuần sau, tôi chào tạm biệt các khách quen rồi lái xe tiếp tục chặng đường đường đường của mình.

Chợt nhớ lại cuốn tiểu thuyết Hôn ước dài (Un long di manche de fi ançailles - Se bastien Japrisot), lúc đọc thì không có cảm giác, giờ mới thấm thía được sự khó khăn khi tìm một người giữa biển người mênh mông. Có điều tôi tin chắc rằng Long mi nhất định hoặc đang ở dưới chân một ngọn núi tuyết nào đó, hoặc đang trên con đường Trà Mã Cổ Đạo, hoặc ở thảo nguyên vùng Tây Tạng. Tôi nhất định sẽ tìm được em, sau đó sẽ mãi mãi không bao giờ xa cách, cùng em xẻ chia chung một số phận.

Bạn đã quan sát lũ kiến đi kiếm mồi thế nào chưa?

Đàn kiến ra khỏi tổ, bò về một hướng nào đó, tìm được đồ ăn lại tha về tổ, bỏ vào đó, sau đó lại đi theo một hướng khác, lại tha về tổ. Từ trên cao nhìn xuống, đàn kiến như đang vẽ một vòng tròn lớn mà tâm là tổ của chúng.

Thời gian này, nếu quan sát chiếc xe của tôi từ trên máy bay, chắc sẽ nhận ra quỹ đạo của nó rất giống quỹ đạo kiếm ăn của loài kiến. Chỉ có điều tâm đường tròn của tôi thường xuyên thay đổi, lúc thì là Lệ Giang, lúc thì là Đạo Thành, lúc lại là Hương Cách Lý La, rồi cả Thụy Lệ. Tôi giống như một chú kiến thợ chăm chỉ, không ngừng thay đổi trung tâm, thay đổi bán kính, mang theo lòng tin sâu sắc đi khắp nơi tìm kiếm Long Mi, không hề nản lòng nhụt chí.

Tôi tìm đến hồ Lô Cô.

Không có tin tức gì, đành vào một nhà dân gần đó xin trú tạm.

Ngoài vườn uống rượu Tô Lý Mã đặc sản, ăn sườn lợn, ngắm cảnh núi Lạc Mẫu Thần Sơn (Núi Sư Tử), lòng lại nhớ đến Long Mi.

Ngoài vườn còn có một cô gái cũng ngồi thần người ra tắm nắng, nét mặt mệt mỏi. Khói xì gà của tôi hình như đã làm phiền đến cô, chỉ thấy cô vung tay xua xua làn khói mỏng. Tôi vội dập thuốc, rồi xin lỗi. Cô gái chỉ cười cười, rồi bảo không có gì. Hai người liền bắt chuyện với nhau.

Cô gái này cũng thích đi du lịch. Cô dẫn tôi về phòng, Hồ Lô Cô ở ngay ngoài cửa sổ, chỉ cần thò tay xuống là chạm được làn nước trong mát. Trên giường vứt một chiếc ba lô to tướng. Cô gái kể mình vừa đi bộ từ Hồ Khiêu Hiệp về đây. Chúng tôi kể cho nhau nghe về những chuyện mình gặp trên đường, kể chuyện ngắm cảnh mặt trời lặn trên núi tuyết, nói đến tận nửa đêm, rồi chia tay về phòng đi ngủ.

Gần sáng, cô gái đột nhiên đẩy cửa vào phòng tôi, nói điểm đến tiếp theo sẽ là Thiếu Lâm Tự, cô định tới đó học võ một năm, rồi lại hỏi tôi định làm gì? Tôi nghĩ một lúc lâu, rồi nói nếu không có mấy chuyện liên quan đến tình dục dính vào đây thì hoàn toàn có thể suy nghĩ về vấn đề này. Cô gái vội đưa tay lên miệng, trên gác là bàn thờ tổ mẫu của người dân tộc ở đây, không được nói chuyện đó, nếu không sẽ xúc phạm đến thần minh. Cả hai cùng cười phá lên. Cô gái lại nói mình đã nhìn thấu sự đời, nên muốn đến luyện công, thậm chí là đi tu cũng được, rồi lại nói đã đi một mình hơn hai tháng rồi, muốn tìm một bờ vai rắn chắc để dựa vào, hỏi tôi có muốn ngủ chung không? Chỉ cần ượn bờ vai thôi cũng được? Tôi cười cười đồng ý, vậy là cô nàng liền nằm luôn lên giường.

Cô gái nói:

- Chúng ta thực tập kiểu cưới chạy ở đây một lần nhé?

Tôi lắc đầu đáp:

- Làm vậy sẽ xúc phạm đến thần thánh đấy, không được đâu!

Cô gái bật cười:

- Vớ vẩn!

Tôi đành thở dài mang chuyện Long Mi ra kể vắn tắt cho cô nghe. Cô gái rất cảm động, thở dài tiếc nuối vì không tìm được người nào như tôi, không tìm được tình yêu thật sự, không tìm ra lẽ sống ithub, đành đem tất cả gửi gắm vào những chuyến đi dài, bốn ba giữa núi cao nước thẳm, lưu lạc trên miền biên giới của đạo đức và linh hồn, không tìm được chốn về. Vừa nói cô vừa rơi mấy giọt nước mắt. Tôi đành an ủi nói:

- Tôi là một kẻ chẳng ra gì, cuộc đời thì hỗn loạn, rất hay mất đồ, thậm chí cả vợ cũng để mất, nếu không thì cũng đâu đến nỗi phải bốn ba như vậy.

Cô gái thấy thế thì liền quay ngược lại an ủi tôi, nói như vậy đã là tốt lắm rồi, ít nhất là mất đồ còn biết đi tìm. Hai người cứ an ủi qua an ủi lại như vậy, một lát sau thì ôm nhau ngủ thiếp đi, trong đầu không vương vấn một chút dục niệm nào.

Tôi đến Đạo Thành.

Nơi đây là tận cùng của Hương Cách Lý La, không lớn lắm, rất dễ tìm. Tất nhiên cũng dễ khiến người ta sớm nản lòng.

Sau một chặng đường dài mệt mỏi, tôi ngồi trước một căn nhà đá nghỉ ngơi.

Mặt trời ra sức chiếu lên người tôi những tia ấm áp. Tôi cảm tấm ảnh cũ của em, ngồi thờ người ra ở chân tường. Trước mắt tôi là những người dân tộc Khang Ba thô lỗ hào phóng nhưng rất hiền lành hữu hảo, còn có rất nhiều khách du lịch ba lô đang trên đường tìm kiếm chân lý của cuộc đời nữa. Nhìn mãi cũng phát mệt, tôi từ từ nhắm mắt lại, rồi ngủ thiếp đi trên góc phố.

Lúc tỉnh lại, mặt trời vẫn ấm áp.

Một cô gái dân tộc Khang Ba không hiểu đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào, đầu đội khăn đỏ, chỉ để lộ đôi mắt thuần khiết. Trên vai cô khoác một tấm da dê, mặc một chiếc áo bông vàng của người Khang Ba, bên dưới mặc váy đỏ vàng xanh.

Một chiếc máy cày tay xinh xịch chạy qua. Người lái là một anh mặc áo bông kiểu người Khang Ba, mặt mũi có vẻ thô lỗ hào sảng, đầu tóc rối bù. Bên cạnh có một đứa bé mặc quần bông, toàn thân chỗ nào cũng đầy bùn đất. Mặt trời chói chang làm đứa bé phải nheo nheo mắt lại, trông rất đáng yêu. Anh chàng kia kéo cô gái lên máy cày, rồi lại xinh xịch chạy đi. Lúc này anh ta mới nhìn thấy tôi, không ngờ còn vui vẻ vẫy tay chào nữa. Tôi không động đậy, cũng không tỏ vẻ gì, vậy mà anh ta cũng không để ý, chỉ cười cười, rồi lái máy cày đi.

Còn lại một mình, tôi lại ngồi ngẩn ra, vừa ngạc nhiên vừa ghen tị trước cuộc sống hạnh phúc không liên quan gì đến giàu có hay nghèo khổ của họ.

Tôi đến chùa Bôn Ba.

Một hòa tượng đang vãi gạo xuống cho bầy gà Tạng Mã ăn, thỉnh thoảng lại có một con thỏ hoang phóng vút ra ăn tranh mấy miếng rồi bỏ chạy. Xa xa có một bà già đang loạng choạng bê một chồng kinh.

Bà bê được một đoạn thì ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tóc bà đã bạc gần hết, trên cổ quấn một chiếc khăn len xanh, áo bông màu nâu sòng đã thủng mấy lỗ, tay áo xăn lên để lộ làn vải lót màu trắng bên trong. Nếu không có mái tóc bạc kia, quả thật là không thể nhận ra được đây là bà lão hay ông lão nữa. Khi mà giới tính đã mất đi ý nghĩa đối với một ai đó, chắc bạn cũng hiểu cảm giác nó như thế nào.

Bà lão hờ hững nhìn về phía trước. Một lát sau thì bà quay sang nhìn tôi, đưa một tay lên che miệng, tay kia lần hạt chuỗi, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía tôi. Tôi cũng chăm chăm nhìn lại bà. Hai sinh vật được gọi là loài người ở hai gì ai đoạn khác nhau của cuộc đời, cứ thế hững hờ nhìn nhau chằm chằm, cảm nhận ý nghĩa hoàn toàn khác nhau của thời gian đối với người kia.

Da mặt và da tay bà lão nhăn nheo, thậm chí hơi khô kiệt. Bà hơi chau mày lại, dường như đang nghĩ ngợi gì đó, gương mặt phủ một lớp tử khí trầm trầm.

Ánh mắt chợt trở nên sinh động.

Rồi không hiểu sao, bà lão đột nhiên nhoẻn miệng cười, buông tay xuống, đặt lên đùi, cuối cùng thì gương mặt hờ hững kia cũng biến thành một nụ cười ấm áp như chúc phúc. Hình như vừa rồi bà lão đang ôm toàn bộ nước biển trên thế giới, rồi đột nhiên đổ xuống tất cả các sa mạc vậy.

Dường như bà quyết định làm hòa với đối thủ mình đã tranh đấu cả đời – thời gian?

Bà thở dài một tiếng, dường như để cổ vũ cho chính mình, rồi chống tay vào tường đá đứng dậy, tiếp tục bê kinh sách.

Tôi vẫn ngẩn người ra nhìn theo bóng bà.

Đến Duy Tây.

Xem tang lễ của người Lạt Túc ở thị trấn Lô Diên.

Bốn bà lão người Lạt Túc, ngồi dựa vào tường gỗ, đầu đội từng lớp khăn dày màu xanh đậm, mặc áo bông, cổ thẳng thơm thứ không tầng tầng lớp lớp như áo của người Tạng, quần rộng thùng thình, chân đi dày đế cao su dày màu xanh lục.

Các bà đang tổ chức “lễ Linh Ca” cho người chết: ngồi xung quanh bếp lửa hát thâu đêm để siêu thoát cho linh hồn người chết, an ủi người nhà. Sắc mặt các bà đều rất hiền hòa an định, không hề có chút bi thương. Nghe nói trong các bà cũng có cả thân thích của người chết nữa, có lẽ họ thực sự tin rằng linh hồn người chết đã được siêu thoát, đang trên đường tới Thiên Đường, hoặc ít nhất là bên cạnh Thiên Đường.

Tôi nhớ lại khúc Cầu hồn của Mozart. Khúc nhạc tuy vô cùng cảm động, nhưng cũng không thể nào so bì với tiếng ngâm nga nguyên thủy không cần bất cứ nhạc khí nào này, tuy rằng nó cực kỳ đơn giản, hơn nữa lại lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Trong khoảnh khắc ấy, nét mặt an lành và ánh mắt lạc quan như đang tiễn người thân đi xa của các cụ có một sức mạnh trời long đất lở, phát nát cái gọi là khái niệm về cuộc sống trong tôi.

Tôi cũng hát theo mấy câu, các bà nghe thấy không hề tỏ vẻ không vui, thậm chí còn mời tôi vào hát chung. Tôi chỉ mỉm cười từ chối. Tôi hát cho Bì Tử, cho Trát Ba và cho cả Trà Sữa nữa, không thể coi là một với đối tượng đang được các bà hát cho nghe được. Bì Tử với Trát Ba thì đã đi rồi, nhưng còn Trà Sữa, nghĩ đến nó tôi lại thấy lòng như sắt muối.

29. Chương 30

Chương 30

Cứ vậy cứ vậy.

Tôi nghe đi nghe lại một bài hát cũ, lái xe đi khắp vùng Tây Nam Trung Quốc.

Tôi đi qua núi tuyết, đi qua thảo nguyên, đi qua hồ nước, đi qua rừng sâu, đi qua thôn làng, đi qua thị trấn, đi qua biển mây, đi qua trời xanh, đi qua đêm trừ tịch dưới ánh pháo hoa và tiếng reo hò, đi qua lễ tình nhân cô đơn đáng lẽ thuộc về thế giới lãng mạn của hai người, đi qua năm tháng, đi qua ngày mai.

Không gì cản trở nổi tôi kiếm tìm người yêu đầu.

Lông Mi của tôi.

Cứ vậy cứ vậy.

Tôi nghe đi nghe lại một bài hát cũ, lái xe đi khắp vùng Tây Nam Trung Quốc.

Tôi đi qua núi tuyết, đi qua thảo nguyên, đi qua hồ nước, đi qua rừng sâu, đi qua thôn làng, đi qua thị trấn, đi qua biển mây, đi qua trời xanh, đi qua đêm trừ tịch dưới ánh pháo hoa và tiếng reo hò, đi qua lễ tình nhân cô đơn đáng lẽ thuộc về thế giới lãng mạn của hai người, đi qua năm tháng, đi qua ngày mai.

Không gì cản trở nổi tôi kiếm tìm người yêu đầu.

Lông Mi của tôi.

Tôi không đau lòng, cũng không rơi lệ.

Mà luôn nở một nụ cười, lòng tràn đầy niềm tin.

Giống như cô gái đầu đội khăn đỏ ở Đạo Thành, giống như bà lão ở Bôn Ba Tự, giống như các bà lão tộc Lạt Túc hát tiễn đưa người chết về chốn thiên đường.

Tôi bắt đầu thích ánh mặt trời, thích tắm mình trong ánh sáng rực rỡ: mặt trời lặn ở thảo nguyên, bình minh trên đỉnh núi tuyết, mặt trời chiếu rọi trên vai tôi, nhảy múa ngoài cửa xe. Ánh sáng là vị pháp sư tài giỏi nhất trên đời này, nó có thể biến ra vô số màu sắc và đường nét, tạo nên những thứ mà ta không thể nào tưởng tượng nổi. Ánh sáng đã cảm hóa tôi, dung hòa tôi, cổ vũ tôi tiếp tục con đường của mình.

Lòng cảm kích vô vàn, tôi tiếp tục lên đường.

Tôi bắt đầu cảm kích hồ nước.

Mỗi khi thấy khát, mẹ tự nhiên vĩ đại lại cho xuất hiện trước mắt tôi một mặt hồ trong mát như tấm gương soi. Tôi ngồi thụp xuống bên bờ hồ uống nước, cẩn thận vốc nước lên rửa mặt, rồi hắt nước bắn sang một bên. Có lần soi mình trong đáy nước: thấy một người mặc chiếc áo rách rưới, quàng một tấm khăn bẩn thỉu, đôi giày bẩn há mồm, quần bò đã đứt tung cả cúc, mặt đầy râu ria. Nhưng tôi không đau lòng, ngược lại còn mỉm cười, mỉm cười đầy hạnh phúc. Bởi vì tôi nhìn thấy một “tôi” khác, một “tôi” khác đã bắt đầu bước lên chung một con đường số phận với Lông Mi. Tôi tin rằng Lông Mi, người yêu đầu của tôi, vào lúc ấy cũng đang ngồi bên một mặt hồ khác, lặng lẽ soi mình, thi thoảng nhớ đến tôi. Chỉ cần thi thoảng thôi là tôi cũng đủ thỏa mãn lắm rồi. Trước khi nước mắt tuôn ra khỏi khóe mắt, tôi sẽ mỉm cười mà lặng lẽ bước đi.

Tôi bắt đầu cảm kích rừng sâu.

Mỗi khi mệt mỏi, rừng sâu lại như biết trước mà cho tôi một khoảng đất trống. Tôi sẽ dừng lại, dựng lều đốt lửa. Hàng đêm, tôi sẽ ngồi bên ngoài túp lều nhỏ, ngắm nhìn mặt trăng. Mặt trăng của vùng cao nguyên Tây Nam lúc nào cũng trong sáng như vậy, trong sáng đến nỗi làm người ta cảm động, nhiều lúc tôi nhìn đến xuất thần, chợt lo lắng vầng trăng ấy sẽ rơi xuống. Không đủ thức ăn, tôi học được cách tìm kiếm thức ăn trong rừng. Tôi thích nhất là một thứ cỏ có tên Thổ Thổ Thảo, hồi nhỏ hay dùng để cho thỏ ăn, bên trong có rất nhiều nước ngọt như sữa. Trong rừng có rất nhiều thỏ hoang, chúng đều là bạn tốt của tôi. Tôi rất thích ngắm nhìn chúng vui vẻ chạy đuổi chung quanh mình, đôi bên đều thấy rất an toàn và thỏa mãn.

Tôi bắt đầu thấy hàm ơn những người dân mộc mạc giản dị.

Mấy lần bị sốt cao giữa vùng hoang vắng bên người lại không mang thuốc, đành cố nhịn đau, tiếp tục lên đường. Mỗi lần như vậy, bên đường lại xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ, bên trong sẽ có mấy người Khang

Ba hiền lành lương thiện. Họ sẽ nhiệt tình đỡ tôi vào, đốt lò than lên, đun nước sôi, cho tôi uống thứ thuốc đặc biệt của dân tộc mình. Họ sẽ chạy đi chạy lại, lo lo lắng lắng, như sợ tôi sẽ có chuyện gì. Về mặt âu lo của họ luôn khiến tôi rơi nước mắt. Tôi lại nhớ đến Long Mi, nghĩ đến những lúc em rơi vào hoàn cảnh không biết có ai chăm sóc an ủi em không?

Tôi bắt đầu cảm tạ sự cô độc.

Cô độc là một thứ sức mạnh. Một thứ sức mạnh vĩ đại và bao la. Chỉ có hoàn toàn chìm đắm trong cô độc, ta mới thấu hiểu được thêm nhiều chân lý. Tôi cứ ngồi trước vô lăng, mấy tiếng đồng hồ liên tục không đổi tư thế, chỉ có mắt là hoạt động, cô độc tiến lên phía trước, cô độc suy nghĩ, cô độc kiếm tìm. Tôi cô độc, nhưng không cô đơn, bởi vì trong lòng tôi có tình yêu.

Tôi bắt đầu cảm tạ âm nhạc.

Tôi cảm tạ Hứa Nguy, DI DO, RICE, The Beatles, Bob Marley, Bach và Mozart. Cám ơn họ đã luôn ở bên tôi, an ủi tinh thần tôi, cùng tôi trải qua năm tháng, giúp lòng tin của tôi thêm kiên cường vững chắc, lòng tin để tiếp tục sống, lòng tin vào cuộc tìm kiếm dài đằng đẵng này.

Tôi bắt đầu hàm ơn “chính tôi”

Tuy rằng tôi vẫn còn chưa hoàn toàn cảm nhận được cái “tôi” ấy.

Không tìm được Long Mi ở vùng giáp ranh giữa hai tỉnh Xuyên, Điền.

Cuối cùng lại đến huyện Hương Cách Lý La.

Khi đến Tiểu Trung Điện, tự nhiên vĩ đại đã cho tôi một niềm vui bất ngờ.

Xe đi qua Quá Hổ Khiêu, chạy vòng quanh núi, lên đỉnh núi phủ tuyết. Vừa rẽ ngoặt một cái, tầm nhìn đột nhiên mở rộng vô bờ, phía trước hiện ra một đồng cỏ rộng mênh mông. Đồng cỏ nằm giữa hai rặng núi, toàn bộ là một màu vàng ấm áp, điểm xuyết bằng một vài bụi cây thấp lè tè, một đàn trâu đen đang ung dung tản bộ, một hồ nước nhỏ trong vắt, mấy ngôi nhà kiểu dân tộc Tạng, thậm chí còn nghe được cả tiếng chuông treo trước cửa kêu ding ding đang đang.

Tất cả đều yên bình đến lạ thường.

Phảng phất như lúc tôi đi qua, Thượng Đế đột nhiên đưa ngón tay lên miệng “suyt” một tiếng rồi nói: “Đừng bao giờ quấy nhiễu sự yên bình của nơi này.”

Dừng xe ngồi trên bãi cỏ, hứng ngọn gió lạnh lạnh, nghe nhạc, lòng không nén nổi cảm xúc trào dâng.

Đột nhiên nhớ ra Long Mi đã từng nói muốn xây một ngôi nhà gỗ dưới chân núi tuyết, sống lặng lẽ đến hết đời.

Quyết tâm phải thực hiện giấc mơ đó bằng được.

Giấc mơ của em, cũng là giấc mơ của tôi.

Sau một chặng đường dài, cuối cùng cũng đến huyện thành Hương Cách Lý La.

Tôi đi thăm thành cổ trước. Nơi đây vẫn còn hoang sơ, du khách rất ít, khách sạn cũng không nhiều, tìm khắp một lượt cũng không thấy Long Mi đâu, bèn dự định đi Đức Khâm, có thể em đang ở đó ngắm núi tuyết Mai Lý cũng nên. Nhưng đường đi đã bị tuyết lớn bít kín, không thể đi tiếp, tôi đành kiếm tạm một khách sạn chui vào. Đêm xuống, lại chui vào quán bar, gọi một tách trà phổ nhĩ, nhìn khách du lịch nói chuyện, quan sát trang trí trong quán, nghĩ về Long Mi, lặng lẽ ngồi đến khi nào mệt thì đứng dậy về khách sạn.

Tôi không về phòng luôn mà lại vào quán bar trong khách sạn. Số người cũng vừa phải, ồn ào nhưng ấm áp. Tôi ngồi ngây ra một lúc trong ấy rồi gọi một tách trà sữa để đổi khẩu vị. Ông chủ ăn mặc kiểu người Tạng đổ cho tôi một bát đầy thứ trà sữa kỳ lạ của họ. Tôi nhấp thử một ngụm nhỏ, mùi vị cũng không tệ lắm, nhưng cũng chẳng ngon lành gì. Góc quán có một đám người Tạng đang khoa tay múa chân nói chuyện gì đó. Bên quầy bar có vài người nước ngoài, hình như là đi Mai Lý để tập leo núi thì phải. Một người lớn tiếng chê bai người Nhật, hình như gần đây có một đội leo núi người Nhật đã gặp nạn thì phải.

- Ít nhất thì họ cũng có dũng khí để thử, các người có không?

Lần theo giọng nói, thì ra là một cô gái ngồi sau cây cột lớn.

Mấy người nước ngoài nhún nhún vai, bật cười mấy tiếng rồi chuyển qua chủ đề khác.

Ông chủ gọi cô gái lại ngồi cạnh, nhiệt tình giới thiệu cho tôi, nói cô cũng muốn đi Mai Lý, nhưng cản đường, đợi ở đây đã nhiều ngày đến hôm nay chắc đã không chịu được nữa, nên tâm trạng không được tốt lắm. Mới lại cô ấy cũng là người Nhật nữa.

- Không đúng, tôi là con lai Nhật và Trung Quốc.

Cô gái có vẻ bất mãn sửa lại.

Chúng tôi nói chuyện về núi tuyết Mai Lý, cả ngọn núi thần trong lòng người dân tộc Tạng, núi Karakorum.

Cô gái nói với tôi bằng một thứ tiếng Trung lơ lớ, núi Karakorum là núi tuyết vẫn chưa bị con người chinh phục. Từ khi trái đất được sinh ra, nó vẫn cô đơn đứng ở đó, không ai leo lên nổi, vẫn chưa có ai dẫm chân lên đỉnh núi để tạo ra cái gọi là huyền thoại sống cả, chính vì thế mà nó lại càng thêm huyền ảo và thần bí.

Khi nói đến chuyện đoàn leo núi người Nhật gặp nạn, nét mặt cô gái có vẻ rất buồn, nói đó đúng là một ngọn núi thần khiến người ta vừa kính vừa sợ. Người dân địa phương nói xưa nay không ai có thể sống sót trở về, nhưng người Nhật không tin, kết quả là tất cả đều gặp nạn.

Lò lửa trong phòng cháy bùng bùng, tỏa ra hơi ẩm nồng nàn.

Thỉnh thoảng lại có một khoảnh khắc như vậy, tất cả đều im lặng, ánh lửa bập bùng chiếu hồng gương mặt từng người một, núi tuyết lơ mờ bên ngoài cửa sổ ...

Tôi và cô gái cùng bước ra khỏi quán.

Cô nói ngày mai sẽ đi Đức Khâm. Tôi ngạc nhiên hỏi không phải tuyết đã bít kín đường rồi hay sao.

Cô gái giơ một ngón tay lên nói:

- Tuyết chỉ bít kín đường của những kẻ nhát gan thôi.

Tôi liền nắm lấy vai cô, chân thành khuyên giải: "Cho dù cô là người Nhật hay người Trung Quốc, tôi cũng không hi vọng cô gặp chuyện gì nguy hiểm. Tuyết đã bít kín mọi con đường rồi, để hôm khác đi.

Cô gái cụp mắt xuống, tuyệt vọng nhìn tôi, rồi cười buồn nói:

- Biết chứ. Nhưng ngày mai tôi nhất định phải đi! Bởi vì ngày mai là ngày giỗ của anh ấy. Anh ấy là thành viên của đoàn leo núi tử nạn ở núi Karakorum đó. Tôi tới đây là để tìm anh ấy, tôi nhất định phải tìm được! Ngày mai, đối với anh ấy, với tôi, với ngọn núi Karakorum mà chúng tôi sùng bái đều rất đặc biệt!

Cô gái vừa nói vừa khóc. Tôi ngây người, rồi khe khẽ ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên vai như để an ủi. Một cô gái nước ngoài vượt qua ngàn dặm đến kiếm người yêu, một người chết? Mạo hiểm cả mạng sống của mình chỉ vì một ngày kỷ niệm? Tôi đột nhiên cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nhưng quyết tâm tìm kiếm Long Mi cũng càng thêm kiên định.

Một buổi sáng sớm tôi nhận được tin tuyết đã ngưng rơi, có thể tiếp tục lên đường.

Sau một chặng đường dài đi qua thế giới tuyết trắng xóa, cuối cùng tôi cũng đến được Đức Khâm. Tôi chọn một khách sạn ở gần Phi Lai Tự, đối diện với núi tuyết Mai Lý. Rất nhiều người đang ở đây đợi xem núi Karakorum, nghe nói ngọn núi này đã bị mây che phủ nhiều tuần. Hỏi thăm mọi người về Long Mi, nhưng không có tin tức gì. Tôi lại hỏi về cô gái người Nhật kia, cũng không có tin tức.

Đi lang thang trong Phi Lai Tự, đứng lại rất lâu trước một bức Hộ pháp kim cương đồ, lặng lẽ khấn cầu thay Long Mi.

Sáng sớm tự dưng không ngủ được, như có ai đó gọi dậy vậy.

Tôi mặc quần áo, xuống giường ra tựa vào ngoài hành lang, tựa vào lan can nhìn về phía rặng Karakorum vẫn bị mây mù bao phủ. Núi Mai Lý như một tấm gương lớn, đột nhiên nhìn thấy trong đó một tôi khác.

Tôi trong quá khứ, sớm đã không còn là “tôi mà tôi muốn trở thành”, ngược lại biến thành “tôi bị khát vọng nhấn chìm” – không tự do, tuy rằng nhìn bề ngoài thì có vẻ tự do. Lúc nào cũng muốn tìm đủ mọi cách để thỏa mãn ham muốn, mất đi “quyền tự do chọn lựa ham muốn”. Phóng túng quá đổi, đổi lại chỉ là một sự tù túng không hơn không kém.

Vừa ăn cơm sáng, tôi vừa thương lượng với một nhóm du lịch ba lô cùng đi Tây Tạng, tôi có xe họ có tiền, định đến La Sa. Cả đoàn người lên đường trong nhịp điệu vui vẻ của bài ca Cao nguyên Thanh Tạng, lửa nhiệt tình dâng cao ngùn ngụt. Chúng tôi đi qua Mang Khang, Bát Túc, Ba Mật, Bát Nhất Trấn, Công Bồ giang Đạt, vượt bao dặm trường gian khó cuối cùng cũng đến được La Sa. Như thỏa thuận từ trước, vừa đến La Sa tất cả đã tỏa đi tìm Lông Mi giúp tôi, có người phụ trách Bồ Đạt Lạp Cung, có người phụ trách Đại Chiêu Tự, phố Bát Giác, cuối cùng hẹn nhau gặp mặt tại phố Bát Giác.

Tôi đến Đại Chiêu Tự tìm một lượt, chăm chú quan sát từng người đi lễ, nhưng cũng không thấy bóng em đâu. Hoàng hôn buông xuống, làm Lưu Kim Điện trong Đại Chiêu Tự sáng bừng lên, một dòng người đang xếp hàng đi vào, tay lần chuỗi hạt, miệng không ngừng lầm nhảm tụng niệm, để lại những chiếc bóng dài.

Trở về quán nhỏ ven đường trên phố Bát Giác, những người khác cũng không có thu hoạch gì. Để tỏ lòng cảm ơn, tôi mời cả bọn ăn một bữa thịt bò với bánh. Ăn xong, họ lên phố đi dạo, còn tôi thì không có tâm trạng đi chơi, bèn ngồi một mình uống trà sữa, mệt mỏi ngồi ngây ra trên thảm. Ngồi mãi cũng chán, tôi leo lên lầu hai, trên tường treo đủ thứ tranh khác nhau.

Đột nhiên phát hiện ra bức Mẹ của Lông Mi.

Tôi hầu như không dám tin vào mắt mình nữa.

Nước mắt trào ra. Gắng sức tự khống chế mình.

Tôi chạy đi tìm chủ quán.

Tôi quá đổi kích động, rằng sít lại, lấp ba lấp bấp yêu cầu mua bức tranh. Chủ quán nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, rồi nói tác giả dặn không được bán. Sau đó anh ta lại hỏi tôi tên họ là gì. Trả lời xong, anh ta liền lấy ra một phong thư, đối chiếu với tên họ trên đó, rồi thở dài, đưa cho tôi, nói:

- Có một cô gái đợi anh ở đây rất lâu, ngày nào cũng ngồi từ sáng sớm đến khi mặt trời tắt nắng, lặng lẽ chờ đợi.

Giọng nói dường như trách móc tôi gì đó, rồi lại thấy vẻ mặt ảm đạm của tôi, không biết nên nói gì nữa, đành lắc đầu thều dài bước đi.

Tôi tìm một góc yên tĩnh.

Trên phong bì có ghi ngày tháng, khoảng chừng nửa năm về trước.

Cẩn thận mở ra.

Bút tích của Lông Mi.

Thế nhưng không dám xem.

Quay đầu lại nhìn ngọn núi tuyết ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau, cố kìm chế không để tim đập quá mạnh, hai tay nâng lên, chăm chú đọc:

Em mệt rồi.

Mệt lắm.

Muốn dựa vào bờ vai anh.

Muốn nghe anh hát “Những bông hoa ấy”.

Thường nghĩ đến ngôi nhà nhỏ trên núi tuyết kia.

Cái đêm ảm áp đó.

Chỉ cuộc hẹn này.

Lấy hết dũng khí, lặng lẽ chờ đợi, thử cho anh một cơ hội cuối cùng.
Đáng tiếc anh lại không đến.
Đường như anh không hề trân trọng cơ hội này.
Đành phải ra đi, tiếp tục lưu lã.
Có người nói sai lầm lớn nhất của con người, chính là năm lần bảy lượt tha thứ sai lầm cho đối phương.
Em sợ sẽ phải đối mặt với anh một lần nữa, sẽ phải sai lầm lần nữa.
Em có thể hiểu em, nhưng em không thể nào hiểu a
Em hận thời gian, hận món nợ mà thời gian đã nợ chúng ta.
Em hận cuộc đời, hận cuộc đời đã đẩy chúng ta vào cảnh khốn khổ mới chịu dừng tay.
Nhưng đến cuối cùng thì em vẫn không chiến thắng được nó.
Chúng ta vốn có thể thắng, nhưng chúng ta đã thua.
Để tất cả kết thúc một cách bình lặng đi.
Em như một đứa trẻ lang thang, anh nhặt được em về, rồi lại đánh mất em.
Đừng tìm em nữa.
Có thể anh sẽ tìm thấy em, nhưng anh không thể tìm thấy chính anh.
Em vốn muốn đem tinh thần mình gửi gắm cho anh, giờ đành tiếp tục ký thác cho trời xanh kia vậy.
Còn thể xác? Lưu lạc nơi nào? Lên Thiên Đường? Xuống Địa Ngục? Đi đâu cũng không quan trọng.
Anh nhớ giữ gìn.
Em đã xem mặt trời mọc ở di chỉ Cổ Cách.
Trát Ba nói đúng lắm, tất cả ý nghĩa của cuộc sống đều chất chứa ở đó.
Em cũng nhìn thấy ý nghĩa của chúng ta ở đó.
Vì thế nên em đã khóc.
Đọc xong thư, hát Những bông hoa ấy cho em được không?
Không ngờ lại đúng như lời hát ...
Chúng ta là vậy đấy, mỗi người một
Tôi hát Những bông hoa ấy, hát Vincent, hát Âm áp.
Tôi ngồi một mình cất cao tiếng hát vì Lòng Mi, cho đến khi cổ họng rất bỏng, không hát ra tiếng được nữa.
Nước mắt lã chã chảy xuống, làm ướt đầm bức thư đã từng ướt đầm nước mắt Lòng Mi của tôi.
Hai tay run run, cẩn thận gấp bức thư lại, cho vào túi áo gần lồng ngực nhất, rồi lau khô nước mắt, bước ra ngoài với nụ cười trên môi.
Trở lại con phố dài.
Đi vào dòng người chen chúc.
Để được đắm chìm trong ráng chiều.
Để chiều tà sưởi ấm tôi.
Không hối hận, cũng không hi vọng.
Đi đến bên cạnh Lòng Mi của tôi.

30. Chương 31

Chương 31

Tôi đợi mấy tháng liền ở quán café nhỏ đấy.

Tất nhiên là không đợi được Long Mi.

Khoảng thời gian ấy có đến Cổ Cách một lần.

Đó là một buổi chiều nắng vàng rực rỡ.

Tôi đứng đó ngẩn ngơ, ngắm mặt trời lặn, kích động đến nỗi không nói nên lời, đầu óc trống rỗng.

Tôi cứ nhìn thế thật lâu.

Phảng phất như tôi đã biến thành di chỉ, còn Cổ cách thì trở thành khách tham quan.

Hoàng hôn xuống, những bức tường đỏ nát tẩm trong một màu đỏ rực như máu.

Phảng phất như nơi đây không phải do bàn tay con người tạo nên, mà là một phần của vỏ trái đất, từ khi địa cầu sinh ra đã có ở đó rồi.

Cảm giác giống như Ankor và Herculaneum vậy.

Herculaneum đã bị núi lửa Vesuvio nhấn chìm, còn Cổ Cách thì bị thời gian chôn lấp, lại càng thê lương hơn gấp bội.

Tôi tìm một bức tường đất vững chãi, đào một lỗ nhỏ.

Lấy mảnh xương của Trát Ba, hôn lên một cái, rồi nhét vào trong đó, lấp đất lại.

Ngẩng đầu, trên trời cao xanh thẳm, vài cánh chim ưng đang giương cánh tung bay.

Đó có phải là Trát Ba không?

Tôi ngược mắt lên theo ánh mặt trời, nheo nheo mắt nhìn, lòng hạnh phúc thầm hồi.

Ngồi mãi ở Cổ Cách.

Trời xanh. Tịch dương. Hoang sơn. Gió lạnh. Chim ưng. Kiệt tác của tự nhiên vĩ đại.

Huyết dịch trong người như sôi trào, cảm khái vô vàn.

Không nghĩ đến thời gian dài ngắn.

Thùng gỗ đựng được bao nhiêu nước quyết định bởi miếng gỗ ngắn nhất.

Thời gian cũng vậy: dù dài hay ngắn, cuối cùng rồi cũng trở thành ngắn

Tỷ như: di chỉ Cổ Cách đây sẽ tiếp tục tồn tại thêm ngàn vạn năm nữa, còn tôi nhiều lắm cũng chỉ sống thêm được năm mươi năm. Thời gian tồn tại của di chỉ Cổ Cách “dài” so với thời gian tồn tại của chúng ta “ngắn” ... nhưng một khi chúng ta chết đi, thì “di chỉ Cổ Cách” của chúng ta cũng theo đó mà chết đi. Tất cả những thứ “dài” và “ngắn” trên hành tinh này đã gần tiếp nhau ở tầng ý nghĩa đó.

Chợt nhớ đến câu nói của Long Mi, nếu có ngày em biến mất, liệu anh có vừa khóc vừa gào thét, chống gậy đi khắp nơi tìm em, tìm đến khi nào mái tóc kia cũng bạc trắng hay không?

Thì ra, mỗi đôi tình nhân đều có một số mệnh.

Số mệnh này bị trời cao trên kia nắm giữ, không thể thương lượng, không thể lùi bước.

Có lẽ kết cục này, chính là số mệnh của tôi và Long Mi?

Chợt bừng tỉnh, nước mắt trào ra chảy dài trên má.

Kiên cường không để nước mắt chảy nữa.

Giấu nước mắt vào trong tim.

Giấu tình cảm đi.

Giấu người yêu vào một khúc khuất trong lòng.

Khắc lên một bức tường đất: Lòng Mi của anh.

Rồi lặng lẽ bỏ đi.

Sau đó tôi bắt đầu lưu lạc.

Núi tuyết. Đồng cỏ. Suối nước. Thành cổ. Thôn làng. Sông băng. Rừng sâu.

Tôi đi tất cả những nơi tôi muốn đi, làm tất cả những chuyện tôi muốn làm, hỏi han tất cả những người có thể hỏi han, chỉ để tìm được Lòng Mi, chỉ vì muốn cùng em chia sẻ chung một số phận.

Tôi bắt đầu thích kể chuyện.

Cho dù ngồi ở đâu, cho dù bên cạnh là ai, cho dù có hay không có người nghe, tôi đều ngồi bệt xuống đất, hoặc là tắm nắng dưới ánh mặt trời của cao nguyên Tây Tạng, hoặc là đối diện với dòng nước cuộn chảy, hoặc dựa lưng vào ngọn núi tuyết hùng vĩ, hoặc ở trong những quán trà quán bar này nọ, tôi đều đốt một điếu thuốc, mỉm cười, lẩm bẩm kể câu chuyện của chính mình.

- Có một người thường hay đánh mất đồ.

Đây là mở đầu của câu chuyện.

- Mất cái gì?

Thỉnh thoảng lại có người hiếu kỳ chêm vào một câu.

- Mất sách, mất ví tiền, mất chứng minh thư, mất chìa khóa, mất cả người yêu.

- Sau đó thì sao?

- Đi tìm kiếm khắp nơi.

- Đơn giản vậy thôi sao?

- Đơn giản thế thôi.

- Sớm đã biết như vậy, sao từ đầu không biết trân trọng?

Tôi không tìm được lời nào để đáp lại, nước mắt chảy dài.

Cứ để nước mắt rơi trong ánh mắt giễu cợt của mọi người.

Một ngày của nửa năm s

Tôi trở lại thành phố mà từ nơi ấy mình đã ra đi.

Bởi vì đó là tiết Thanh Minh.

Tôi đến thăm mộ Bì Tử.

Lấy ra ba hộp xì gà, xếp trước bia mộ theo số tuổi của cậu ta, rồi lấy bình whiskey nhỏ, bên trong có thứ rượu Vodka mà cậu ta ưa thích, cứ uống một ngụm thì đổ xuống trước mộ một chút, cứ thế lặp đi lặp lại. Tôi ngồi hết cả buổi chiều, nhớ lại những chuyện đã qua, ngâm nga những bài hát Bì Tử thích nghe. Muốn rơi chút nước mắt, hi vọng trong lòng sẽ dễ chịu hơn phần nào, chỉ tiếc là lại không thành công.

Đột nhiên nhận ra thành phố này đã không còn gì để lưu luyến nữa.

Nó đã không thuộc về tôi, tôi cũng không cần phải tiếp tục thuộc về nó.

Dường như có một không gian khác đang đợi chờ tôi phía trước.

Tôi không ở đây lâu, không gặp ai hết, đem bán hết nhà cửa, thứ nào cần thiết thì đóng bao gửi đi, thứ nào quý giá mà không gửi đi được thì bán sạch, còn đồ nào không quý thì đem tặng cho những người lang thang ở đầu phố. Tôi mang theo cây tiên nhân cầu Kim Hồ, con chó con, và tất cả những gì Long Mi để lại, từ đây vĩnh biệt thành phố đau thương này.

Đến Tiểu Trung Điện, tôi mua được một mảnh đất với giá khá rẻ.

Vị trí rất tuyệt. Xa xa là núi tuyết, một dòng sông nhỏ lững lờ chảy qua, đồng cỏ rộng mênh mông bát ngát.

Một người bạn ở Lệ giang giúp tôi làm thiết kế, tìm cả một đội thợ xây đáng tin cậy. Tôi không xây nhà kiểu người Tạng, mà xây một ngôi nhà ba tầng theo phong cách Texas. Ngôi nhà gỗ nhỏ rất đặc biệt, nổi bật lên giữa đồng cỏ rộng lớn. Nếu từ Lệ giang đi xe đến Hương Cách Lý La, đi qua Tiểu Trung Điện, chỉ cần để ý quan sát dưới chân núi tuyết là sẽ thấy ngay.

Đó là nhà tôi.

Cũng là nhà của Long Mi.

Chỉ vì em đã từng nói, muốn xây một ngôi nhà gỗ dưới chân núi tuyết, lặng lẽ sống cả một đời.

Người chỉ có một cuộc đời.

Cuộc đời này, cho dù không thể ở bên Long Mi, cũng phải ở bên giấc mộng của em.

Huống hồ ở đây, tôi càng dễ tìm được em.

Tôi tập inh thức dậy đúng giờ, tắm nước lạnh, làm cơ sáng rồi ăn chung với Nivola.

Ăn xong, tôi dẫn Nivola đi chạy bộ trên đồng, dọc đường có rất nhiều hoa, lúc trở về tôi cũng hái một ít cắm vào bình, rồi ra ngoài cuốc đất trồng rau, tưới nước chăm bón.

Buổi sáng tôi còn tập cả leo núi nữa. Tôi gia nhập vào một câu lạc bộ leo núi nghiệp dư, dự định tìm một ngày nào đó sẽ leo lên đỉnh núi Mai Lý. Còn ngọn núi thần Karakorum kia thì đương nhiên là không dám mơ. Cho dù có cái khả năng ấy, tôi cũng chẳng làm. Thế giới hiểm hơi lắm mới có một nơi chưa đặt dấu chân người, giữ lại cũng là một chuyện rất có ý nghĩa. Dù sao thì chân người và thần trong lòng người dân Tạng cũng gần hơn rất nhiều.

Ăn xong bữa trưa, tôi lại lên sang thượng tắm nắng rồi ngủ trưa, ngủ dậy thì dẫn Nivola đi làm nông. Thứ gì có thể tự túc tự cấp được thì tôi đều cố hết sức để tự làm. Tôi trồng rất nhiều rau và cả một giàn nho lớn. Cuộc đời là một vòng tròn, bao nhiêu sở thích hồi nhỏ giờ lại trở dậy. Thậm chí tôi còn mua cả hai con bò Tây Tạng để thả nuôi. Càng lúc tôi càng cảm nhận được lạc thú khi giao tiếp với động vật và thực vật, một lạc thú lớn lao mà trước nay con người luôn bỏ lỡ.

Những lúc khác thì tôi đọc sách. Khoảng thời gian đó tôi đã đọc hết cả Whit man, Kafka, Nhị Thập Tứ Sử, thậm chí cả Kinh Coran nữa, dường như những tác giả ấy đang cùng tôi trải qua những ngày tháng cô đơn này vậy. Thậm chí tôi còn bắt đầu nghiên cứu Tạng Kinh, bắt đầu tôn trọng tôn giáo, tôn trọng thứ sức mạnh thần bí mà tôn giáo tạo ra, tôn trọng thứ sức mạnh khiến cả trần người phải phủ phục đầu bái lạy. Trên trái đất này, trước mắt chỉ có tôn giáo là làm được điều đó, làm ột người phải cam tâm tình nguyện cúi đầu. Vì vậy tôn giáo rất đáng được coi trọng.

Nghĩ nhiều cũng mệt, tôi ôm đàn lên tầng ba, nhìn ngọn núi tuyết nổi bật giữa màn đêm, đàn vài bài, thở dài trước cuộc đời, và lại nhớ đến Long Mi.

Cuộc sống của tôi quá khác biệt so với người dân trong vùng, nên làm họ rất hiếu kỳ, thậm chí là có cả địch ý: một người Hán xa lạ dẫn theo một con chó nhỏ, chẳng hiểu sao lại mò đến đây, dựng nên một căn nhà quái dị, sống kiểu quái dị, tách biệt với thế giới bên ngoài, hoàn toàn không có điểm gì tương đồng với cách sống của họ hết.

Thái độ thù địch đó cứ tăng dần tăng dần, cho đến khi xảy ra một chuyện.

Một đêm, tôi đang chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên có người gõ cửa. Ra mở, thì ra là một đôi vợ chồng người Tạng. Trên tay người vợ ôm một đứa trẻ, người chồng dùng thứ tiếng Hán lơ lớ của mình nói đứa bé đang bị sốt, không tìm được xe, họ nghe nói tôi có một chiếc xe hơi, muốn nhờ đưa đứa bé lên huyện cấp cứu.

Tôi vội vàng lái xe đưa họ đến bệnh viện. Lúc đi cả hai vợ chồng đều không kịp mang tiền, tôi bèn ứng ra trả trước, còn nằm trên ghế dài bên ngoài bệnh viện, đợi họ truyền nước cho đứa trẻ xong thì đưa cả hai trở về.

Hai vợ chồng này vì thế mà rất cảm kích tôi, thường hay đến chơi, mang cho tôi một ít đặc sản trong vùng. Tôi cũng tặng lại họ một ít xì gà. Vậy là gặp ai họ cũng nói:

- Anh chàng người Hán mới đến đó hay lắm.

Có lúc hai vợ chồng còn dẫn cả mấy người bạn đến chỗ tôi, mỗi lần thế tôi lại lấy xì gà, whiskey ra chiêu đãi họ, mời họ nghe The Beatles, xem vô số các đĩa phim mà tôi thu thập được. Họ có vẻ rất thích, cứ rồi là đến chơi, về sau thì thành nghiện, có việc hay không có việc cũng đều đến hết.

Sau rồi nhà tôi như biến luôn thành một quán rượu nhỏ. Cứ đến chập tối là mấy anh chàng người Tạng lại rủ nhau: “đến chỗ Quán Ngai uống rượu tây, hút thuốc lá tây, xem đàn bà tây”, có người đến chỉ để hút xì gà uống whiskey, có người thì nghe những thứ âm nhạc kỳ lạ và đầy mới mẻ với họ, có người chỉ thích nằm dài xem đĩa, thậm chí còn có người học ghi ta với tôi nữa. Mọi người đến nhiều lần, cuối cùng cũng thấy ngại, bèn theo giá mà trả tiền. Tôi nghĩ cũng được, bằng không sớm muộn gì mình cũng phá sản.

Trên quang đường từ Lệ Giang đến Hương Cách Lý La, không có cái khách sạn nào ra hồn, càng không cần nói đến quán bar.

Căn nhà gỗ của tôi cách mặt đường không xa lắm, khách du lịch ba lô đi bộ qua, thấy có ánh đèn, có người, có tiếng nhạc, tưởng là khách sạn bên đi vào luôn. Tôi sống ở đây nên cũng chịu ảnh hưởng của người dân ở đây, ai ai cũng được tiếp đãi rất nhiệt tình, lúc nào phòng khách trên tầng hai cũng chuẩn bị sẵn sàng. Có lẽ là căn nhà đậm chất quán bar miền Tây này và những người dân Tạng ăn mặc kiểu truyền thống, không khí hoàn toàn thoải mái đã khiến họ cảm thấy vừa mới mẻ vừa cảm động, dường như đã tìm được một nơi để tâm hồn mệt mỏi của họ được nghỉ ngơi.

Tôi chỉ tiếp đãi họ như khách chứ không thu bất cứ khoản phí nào. Về sau người càng lúc càng nhiều, ăn uống đều do tôi bao hết, mọi người thấy ngại, đều chủ động trả tiền. Tôi không nhận, họ liền nhét vào cái túi trên áo của Nivola. Chỉ cần có người trả tiền, là lại nghe tiếng gọi Nivola ra.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhiều khách du lịch ba lô thích kể lại hành trình của mình lên mạng, làm chỗ của tôi mỗi lúc một nổi tiếng. Mới đầu thì chỉ có người thuận đường ghé qua ngồi chơi, về sau thì chỉ cần đi Hương Cách Lý La là họ đều rẽ qua chỗ tôi. Cuối cùng thì cho dù không đi Hương Cách Lý La họ cũng tìm tới chỗ tôi. Rất nhiều đoàn làm phim tới đây xin quay ngoại cảnh, nhưng tôi đều từ chối, ngoại trừ hai lần có hai đoàn làm phim độc lập tới quay những bộ phim có chất lượng cao tương tự như phim Himalaya thì tôi đồng ý.

Trong nội địa bùng phát dịch SARS, rất nhiều người nhàn rỗi đều dồn cả về miền Tây này du lịch, khách sạn kiêm quán bar nhỏ của tôi chật cứng những người là người, hôm nào cũng người đến hỏi thăm xem có còn phòng không. Cuối cùng tôi đành mở rộng quy mô, tầng dưới làm thành quán bar kiểu thôn dã miền Tây, tầng hai là quán ăn, tầng ba là phòng nghỉ. Tôi nhờ hai vợ chồng người Tạng kia tới giúp một tay. Người chồng tên là Tang Đạt, chuyên phụ trách nhập hàng, vợ anh ta phụ trách tiếp khách. Về sau đông quá, tôi bèn mời luôn cả cha mẹ Tang Đạt đến phụ trách nhà bếp hai biến thành quán ăn kiểu Tạng chính cống, thành ra càng được hoan nghênh gấp bội.

Thời gian trôi đi như tên bắn.

Lông Mi vẫn biệt vô âm tín, giống như một đại lục Atlantis đã biến mất không để lại chút dấu vết gì vậy.

Có điều lâu dần rồi tôi cũng quen với những ngày tháng sống một mình. Để giết thời gian, tôi tiếp tục viết sách, định tặng nó cho Lông Mi, ngoài ra tôi còn kiên trì viết nhật ký, ghi lại những chuyện xảy ra hàng ngày theo hình thức đối thoại. Có tâm sự gì, là tôi lại kể cho Lông Mi nghe thông qua cuốn nhật ký, sau đó bắt trước giọng của em để trả lời, sau đó tôi lại trả lời đáp lại, cứ như hai người ngày nào cũng ở bên nhau vậy.

Chỉ cần có quán rượu, là sẽ có vô số câu chuyện kỳ lạ.

Có một lần, một đám sinh viên ngồi trên quầy bar uống rượu, một cậu phen nản trong ký túc xá mình có một thằng tính tình quái dị, lúc nào cũng đi lại một mình, nghèo kiết xác, người vừa bẩn vừa hôi, cực kỳ đáng ghét, gần đây còn rất thích nghiên cứu các vụ án giết người nữa.

- Cần thận nó giết hết cả bọn mình cũng nên.

Một cậu ngồi cạnh chộc vào, vậy là cả bọn cùng người ồ lên. Mấy ngày sau đó, tôi nghe kể có một vụ án đâm máu, một tên tội phạm bị truy nã đã vô duyên vô cớ cầm búa giết sạch sinh viên trong một phòng ký túc xá! Liên tưởng đến mấy cậu sinh viên hôm nọ, trong lòng không khỏi trầm lo lắng.

Một lần khác, một tay người nước ngoài ngồi trên quầy bar nói chuyện với tôi. Anh ta là một nhà địa chất nghiệp dư, đang nghiên cứu kết cấu thay đổi địa chất của Himalaya và các ngọn núi khác ở Vân Nam. Anh ta nói đồng cỏ này vừa hay nằm giữa hai mạch núi đứt gãy, vào thời kỳ hoạt động mạnh, nơi đây thường có địa chấn động đất...ngoài ra còn nói rất nhiều thứ khác nữa, nhưng tôi thật sự là không hiểu lắm, nghe xong chỉ biết cười cười.

Những câu chuyện nhỏ liên quan đến các cô gái cũng thường xảy ra, có điều giờ tôi chỉ là khán giả, không là diễn viên nữa. Khách nữ đến quán tôi đều coi như khách nam mà tiếp đãi, nói gì cũng được, miễn là đã cái miệng, nhưng cứ hễ đề cập tới vấn đề tình dục là tôi đều né tránh. Không tôi muốn giữ mình thanh cao, mà đó chỉ là một thứ trách nhiệm đối với Long Mi. Tuy em không còn ở bên tôi, nhưng trong lòng đã quyết, hơn nữa lại có một ước hẹn thì phải thực hiện nó cho được, không thể trở mặt đầu hàng quân địch lần nữa.

Tiếp tục tìm kiếm Long Mi.

Mỗi tháng tôi đi Đại Lý một lần, cứ ba tháng thì đi Phượng Hoàng một chuyến, nửa năm đến Trường Bạch Sơn một lần, lần nào cũng để lại ảnh Long Mi, thậm chí còn đăng cả chuyện tìm người lên tạp chí du lịch nữa. Có lần tình cờ gặp được một người bạn vẽ của Long Mi, người đó nói từng gặp em ở Nepal, vậy là tôi đi luôn một chuyến tới đó, nhưng đương nhiên là cũng không thu hoạch được gì.

Dần dần, tên của tôi đã bị người ta quên mất.

Tôi có thêm một cái tên mới: “chàng ngốc đi tìm Long Mi”

Cái bóng cô độc của tôi trên khắp các nẻo đường trở thành một Forest Gump trong hiện thực, trở thành đối tượng bị chê cười. Nhưng tôi không hề để ý, cứ tiếp tục kiếm tìm, tiếp tục thăm hỏi, tiếp tục nhờ vả, tiếp tục mỉm cười đi tới. Thời gian trôi đi, mọi người không còn cười tôi nữa, ngược lại còn tỏ ra kính phục và đồng tình, thậm chí còn ngộ ra được điều gì đó từ câu chuyện của tôi nữa.

Có vẻ hơi giống với nhà triết học Hy Lạp của trường phái khuyến nhô Diogenes, ông theo chủ nghĩa khổ hạnh, sống như ăn mày, mặc kệ người khác cười nhạo, chỉ mong từ đó có thể tìm ra được định nghĩa ột cuộc sống lý tưởng. Ông đốt đèn giữa ban ngày, hi vọng có thể tìm được một người nào thành thực.

Tôi đương nhiên là không cao thượng như vậy, dù chỉ một phần mười cũng không bằng. Tôi chỉ là làm việc theo suy nghĩ của mình, chỉ muốn tìm lại người con gái mà tôi yêu, chỉ đơn giản có vậy thôi.

Cái gọi là cao thượng, thực ra chỉ là một câu rắm thối để gãi ngứa cho Thượng Đế vĩ đại mà thôi.

Nếu có thể tìm được Long Mi, tôi chấp nhận biến mình thành một kẻ tà ác đáng sợ nhất trên đời này.

31. Chương 32 (hết)

Chương 32

Thời gian thấm thoắt.

Chẳng mấy mà một năm đã qua.

Một hôm, chợt thấy tâm trạng mình vô cùng thoải mái.

Giống như núi tuyết xung quanh tất thấy đều tan chảy, làn nước băng lạnh ấy chảy cả vào dạ dày tôi vậy. Sáng sớm đã bò dậy, đun một tách café, rồi lên sân thượng, phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phương. Một năm rồi lại một năm, mọi thứ trước mắt vẫn không thay đổi, bao gồm cả bản thân tôi. Chỉ có mình thời gian là thay đổi.

Trước đây lúc nào cũng mong mỗi đột nhiên gặp được Long Mi, khát vọng được xúc động như dòng suối mát tưới cho sa mạc khô cằn cuộn cuộn. Giờ thì tôi đã không còn ôm ảo tưởng đó nữa. Tất nhiên đây cũng không phải là tuyệt vọng. Đối với tôi, chờ đợi và tìm kiếm em đã dần dần trở thành một phần của cuộc sống. Long Mi từ lâu đã có mặt ở khắp mọi nơi trong tôi và trong cuộc sống của tôi.

Đa phần thời gian, tôi như một ông già đã trải qua hết thương hải tang điền, vui vẻ nhớ lại quá khứ, hạnh phúc đối diện với tương lai. Không quá mừng rỡ trước ngày gặp lại, cũng không quá bi thương vì đã mất đi. Cuộc sống bình lặng như nước, thông dong nhàn nhàn, không liên quan gì đến được mất, phúc và họa cũng như nhau ... những cảm xúc nà dần dần hòa vào huyết dịch, trở thành bản tính và thói quen sống, trở thành một phần của “tôi”, chứ không còn là những cảm giác thoáng qua như thuở trước nữa.

Cảm giác tự do chưa từng thấy.

Tự do một cách thật sự, vượt lên trên tất cả những ham muốn xưa nay vẫn trói buộc mình.

Chỉ cần nhắm mắt lại, là tôi sẽ cảm thấy mình đang bay tự do tự tại trong không khí.

- Để một giọt nước tồn tại mãi mãi, tốt nhất là đem thả nó vào đại dương mênh mông.

Có vậy mà thôi.

Tôi ngồi ngẩn ra cả một ngày.

Tay cầm ly café, bên cạnh dựng cây đàn ghi ta. Khát thì uống café, buồn thì chơi đàn. Cứ thế, chỉ để ngồi, thỉnh thoảng lại gọi Nivola lại cho ăn, rồi mình cũng ăn.

Hoàng hôn. Cơn gió mềm mại từ núi tuyết thổi về, bao bọc lấy tôi, dịu dàng tha thiết.

Chạng vạng chiều, tôi đến thị trấn nhỏ gần đó mua đồ.

Đột nhiên trời đổ mưa. Mưa rất to.

Tôi vội vàng ôm Nivola lên, chạy vào xe.

Chiếc xe từ từ chuyển động trên con đường vắng tanh.

Bên cạnh thỉnh thoảng lại lướt qua một chiếc xe việt dã phóng như bay. Đường vắng, nên họ đi rất nhanh.

Đi qua một giao lộ, thấy phía trước có đèn đỏ, bèn dừng lại đợi.

Mưa mỗi lúc một lớn. Cái gạt nước ra sức lắc qua lắc lại.

Núi tuyết xa xa, đồng cỏ, dòng sông, trang trại, nhà cửa, đàn bò Tây Tạng, tất cả đều trở nên mờ lung, mơ hồ.

Thở dài một tiếng.

Bật đầu đĩa lên, là bài hát đã lâu lắm rồi chưa nghe. Những bông hoa ấy của Phác Thụ.

Ký ức là một thứ thật kỳ quái.

Nó luôn ngủ say trong ta. Nhưng luôn có một bài ca có thể nhẹ nhàng đánh thức nó dậy. Lúc ấy, ký ức sẽ trào dâng, phủ kín cõi lòng ta, chảy đi khắp nơi.

Một buổi tối như thế, cũng mưa như thế, cũng bài ca ấy, cũng tâm trạng ấy, dường như cách đây thật lâu thật lâu đã từng xảy ra một lần.

Cố gắng nhớ lại.

Góc phố dường như có một trạm điện thoại.

Bên trong có một cô gái tránh mưa.

Một cô gái tóc dài xõa ngang vai, gầy gò nhỏ bé, cặp mắt mở to đầy hoang mang, đôi lông mi dài như cánh bướm, áo khoác rộng thùng thình, khăn quàng cổ dài thướt, trong lòng ôm một con dê đồ chơi nho nhỏ, trên lưng đeo ba lô to tướng.

Mắt bắt đầu nhòa đi.

“Chúng ta là như vậy, mỗi người đi một chân trời.”

Tiếng hát của Phác Thụ văng vẳng bên tai.

Tôi khẽ thở dài.

Đột nhiên Nivola chồm lên cửa sổ sửa “oắc oắc oắc” mấy tiếng.

Tôi liền đưa tay xoa xoa tấm kính mờ mờ, quan sát xung quanh.

Một chiếc xe bus cỡ vừa dừng lại bên cạnh, đợi đèn đỏ.

Tôi xoa xoa lên cái đầu nhỏ của Nivola, cho nó ăn một tiếng choco late, rồi rút khăn giấy ra, mở cửa xe, lau lau tấm kính chiếu hậu mờ mờ vì nước mưa. Soi mình vào trong gương, chỉ thấy một người râu ria xồm xoàm, đầu tóc bù xù.

Thở dài một tiếng. Ngẩng lên nhìn chiếc xe kia. Chỉ có vài hành khách ngồi dựa vào cửa sổ, trông cũng vắng vẻ tiêu điều.

Lau xong gương chiếu hậu, tôi lại kéo cửa xe lên.

Ánh mắt tình cờ lướt qua cửa sổ xe bus, một cánh cửa chậm chậm kéo xuống.

Trong mưa, tất cả các cửa sổ đều đóng chặt, nên cánh cửa này rất bắt mắt.

Cửa sổ mỗi lúc một thấp.

Một gương mặt con gái từ từ hiện ra.

Đầu đội mũ len.

Mái tóc dài buông xõa ngang vai.

Đôi vai gầy nhỏ nhắn.

Một chiếc khăn quàng cổ dài thướt, cũ kỹ quấn quanh chiếc cổ dài xinh xắn.

Đôi mắt to tròn hoang mang lặng lẽ nhìn ngọn núi tuyết mông lung trong màn mưa, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cặp lông mi dài đẹp như cánh bướm, thi thoảng lại chớp chớp, dường như đã có mấy phần mệt mỏi.

Chiếc áo khoác rộng thùng thình, ở khuỷu tay đã bị mài cho trắng bóng, hình như là vẫn chưa nỡ vứt đi.

Một nửa cái đầu của con dê nhồi bông nhú lên, hơi bẩn.

Sắc mặt trắng nhợt, dường như đã trải qua nhiều vất vả cực nhọc của cuộc đời, nhưng vẫn đầy vẻ kiên cường cố chấp, quyết không chịu cúi đầu trước bất cứ điều gì hay bất cứ ai.

Cả bức tranh đậm một màu xám xịt, thứ duy nhất có sức sống, là chiếc nhẫn ngọc sáng lấp lánh treo ở cổ kia.

Là Lông Mi.

Tôi ngẩn người ra.

Má trong người như sôi lên sùng sục, toàn thân cứng đờ vì kích động quá độ.

Tôi há hốc miệng, nín thở, suýt chút nữa thì ngạt thở, nấc liên mấy tiếng.

Đại não xưa nay vốn phản ứng rất tốt, hình như đột nhiên bị bứt hết các mạch máu, và dây thần kinh, tê liệt đình trệ. Đến lúc tôi khôi phục lại phản ứng thì xe bus đã chuyển động, cánh cửa kia cũng chậm chậm nâng lên.

Tất cả mạch máu và dây thần kinh mau chóng được nối lại, tư duy lập tức trở lại bình thường.

Chỉ có một sợi thần kinh là chưa được nối. Sợi thần kinh ấy có tên là “bình tĩnh”.

Thực ra chỉ cần nổ máy xe, đi sát theo sau, dù là chân trời góc biển, chỉ cần theo sau bển gót, quyết không bỏ cuộc, thì hạnh phúc sẽ đến tay. Hạnh phúc mà tôi ngày đêm mơ tưởng sẽ đến tay.

Vậy mà tôi lại lỡ mãng mở cửa xe, nhảy xuống đường, định chạy lên phía trước, đánh thức người con gái quan trọng nhất đời mình dậy.

Quên mất rằng đèn đỏ đã chuyển sang màu xanh.

Tôi nhảy xuống xe, còn chưa kịp đứng vững thì đã bị một chiếc xe việt dã phía sau lao lên đụng trúng.

Thứ cuối cùng mà tôi nhìn thấy là: chiếc xe bus dừng lại dưới mưa, có rất nhiều đầu người thò ra ngoài.

“Tốt rồi, Long Mi có lẽ sẽ nhìn thấy tôi.”

Tôi đau đớn bò trên mặt đất, mỉm cười, yên lòng nhắm nghiền mắt lại.

Thế giới chìm trong bóng đêm.

Tôi đã nói rồi,

Tôi có một giấc mộng.

Một giấc mộng tưởng chừng như kéo dài hết cả đời người,

Giấc mộng của tôi lại tiếp tục ...

Tôi đứng trước cửa căn nhà gỗ.

Đằng xa, Long Mi chậm chậm bước đến.

Giống như Morgan Free man trong phim The Shawshank Redemption: một con người vừa giành lại tự do, bước đi trên vịnh Mexico rộng mênh mông, từng bước chân kiên định, không hề sợ hãi tiến về phía Tim Robin.

Chiếc nhẫn ngọc trên cổ Long Mi sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Ánh nắng chiều rải lên người em một màu vàng óng ả, tựa như một vàng hào quang.

Tôi mỉm cười hạnh phúc, mắt rưng rưng lệ.

Chậm chậm cất bước, bước lên đón lấy em.

Đột nhiên có một tiếng nổ âm vang.

Mặt đất dưới chân tôi sụt xuống, hai chân mềm nhũn, tôi ngã nhào xuống.

Kính khủng nhận ra.

Ở giữa Long Mi và tôi đã hiện ra một khe nứt khổng lồ đáng sợ! Tôi đang đứng trên khe nứt đó, mặt đất vốn chắc chắn đột nhiên xuất hiện những vết như mai rùa, rồi tách nhau ra như băng trôi trên biển Bắc.

Tôi ngẩn ra vì quá bất ngờ.

Căn bản không kịp phản ứng gì. Trong nháy mắt, từng mảng đất lớn có chen chúc đè lên tôi. Những điều có thể làm được, chỉ là liều mạng bò lên phía trên theo bản năng, kinh hãi nhìn về phía Long Mi.

Em cũng sợ đến đờ người ra.

Trong màn bụi đất mù mịt, em bịt chặt miệng như để kìm lại tiếng hét kinh hoàng, đứng đờ ra như tượng đá.

Rồi như sức tỉnh, em lao thẳng đến chỗ tôi.

Vết nứt rộng đã cản trở bước chân em.

Nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và quyết tâm nhảy xuống ôm tôi trong mắt em.

Quyết tâm này khiến tôi run sợ.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi đã trấn định lại được.

Tôi gắng sức nở một nụ cười, cánh tay đang vẫy vẫy cầu cứu biến thành chào tạm biệt, cố gắng áp chế tất cả các cảm giác đang trỗi dậy: nước mắt, hối hận, bi phẫn, sự đau đớn như xé ruột xé gan.

Trong nháy mắt.

Bùn, đất, cát, đá, cỏ cùng chèn lên ngực tôi, sức mạnh khổng lồ làm tôi tưởng chừng như tắt thở. Cố gắng giữ chút tỉnh táo cuối cùng, hét lên một câu với Long Mi.

Mắt tôi dần mờ đi, không còn thấy em đâu nữa.

Bùn đất tràn lên đến cổ, làm tôi nghẹn lại, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Khoảnh khắc.

Trước mắt thoáng hiện ra rừng núi tuyết, đồng cỏ, rừng cây, căn nhà gỗ, mặt trời hoàng hôn, rồi tất cả chìm vào bóng tối.

Trong khoảnh khắc tỉnh táo cuối cùng ấy, tôi uất ức hét lên:

- Tìm bao nhiêu lâu, sao vẫn không cho tôi chạm vào Long Mi! F%\$^!

Tất cả lập tức chìm vào bóng đêm.

Tưởng chừng như cả trăm triệu năm đã trôi qua.

Đầu ngón tay tôi đột nhiên khê động dậy.

Cuối cùng tôi cũng tỉnh lại.

Không biết tỉnh lại từ đâu, không biết là mơ hay là thực.

Từ từ mở mắt.

Thấy mình đang nằm trên một chiếc giường có vẻ thân quen, cạnh giường có một bóng hình có vẻ như cũng rất thân thuộc.

Một mỗi nhắm nghiền mắt lại.

Cổ đảo tròn mắt, cố gắng rặn ra nước mắt để hồi phục thị lực.

Thầm nhủ không biết có nên giả vờ như đột tử? Giả vờ đau đớn? Hay giả bộ mất đi ký ức để trêu trọc Long Mi? Để thưởng thức cái lờm nguýt đáng yêu, cái dẩu môi tinh nghịch của em?

Trước mắt lại hiện lên hình ảnh ở Tây Đệ. Hoa cải vàng. Rừng cây. Mái ngói xanh. Dòng suối nhỏ. Tranh sơn dầu. Gương mặt Long Mi đỏ bừng lên dưới ánh mặt trời.

Rồi ở Trường Bạch Sơn. Bờ môi ngọt ngào mềm mại. Cặp lông mi dài cọ vào má. Hơi thở ấm áp phả vào cổ. Những chiếc lá vàng thi thoảng rơi trên vai. Tiếng suối chảy róc rách. Tiếng chặt cây ở lâm trường xa xa.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, rồi len lén nở một nụ cười hạnh phúc.

Chuẩn bị tinh thần.

Sau bao ngày tìm kiếm trong tuyệt vọng, cuối cùng cũng được trùng phùng, cuối cùng cũng nhận được món quà tuyệt vời nhất của trời cao.

Cho dù thế nào, cũng không thể cho Long Mi nhìn thấy một ánh mắt yếu ớt già nua.

Phải làm sao ình có sức sống
Vừa nghĩ, tôi vừa từ từ mở mắt.
Bóng người từ mơ hồ dần dần trở nên rõ nét.
Tôi lại ngẩn ra.
Sao không phải Long Mi, mà lại là Bất Bất?
- Long Mi của anh thế nào rồi? Sao cứ nói mơ mãi thế? Long Mi của anh vẫn còn nguyên cơ mà?
Bất Bất đượm vẻ lo lắng, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu.
- Phải, Long Mi của anh vẫn ở đây, cô ấy mãi mãi ở đây với anh.
Nước mắt lưu trữ trong bấy nhiêu thời gian trào ra như nước vỡ bờ, che mờ thị tuyến, nhấn chìm tất cả.
Tôi đã nói rồi,
Tôi có một giấc mộng,
Một giấc mộng tưởng chừng như kéo dài hết cả đời người,
Tôi lại nhắm mắt lại.
Hi vọng có thể trở về trong mộng ...
Tôi có một người tình.
Không cẩn thận đánh rơi mất rồi.
Tôi lại có một người tình khác.
Không cẩn thận lại đánh rơi mất.
Nếu mỗi người đều phải dùng một câu đơn giản và dễ hiểu nhất để tổng kết đời mình, thì câu của tôi chỉ có vậy mà thôi.
Tôi không sống ở Thiên Đường, cũng chẳng sống ở Địa Ngục.
Tôi không lên nổi Thiên Đường, cũng chẳng xuống nổi Địa Ngục.
Chỉ vĩnh viễn sống ở bên cạnh Thiên Đường.
Chỉ cách Thiên Đường một chút xíu, nhưng cũng chỉ cách Địa Ngục có một chút xíu.
Nếu mỗi người đều phải dùng một câu đơn giản và dễ hiểu nhất để tổng kết đời mình, thì câu của tôi chỉ có vậy mà thôi.
Thực hiện bởi
nhóm Biên tập viên Góc Sách
Chimcanhcut100786 – vuthungoc – nangmualachuyencuatroi
(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-canh-thien-duong>